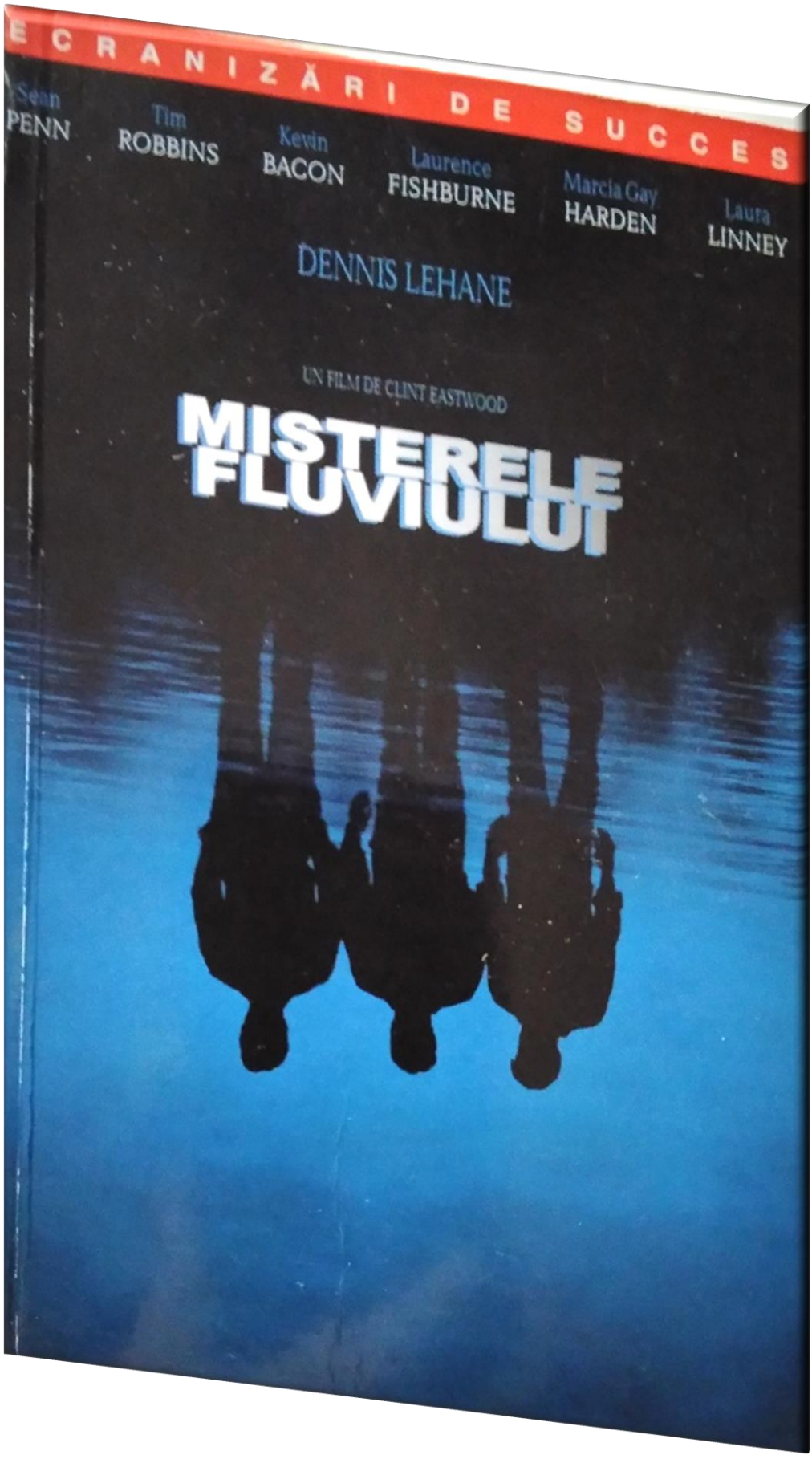
ECRANIZĂRI DE SUCCES
Sean PENN
Tim ROBBINS
Kevin BACON
Laurence FISHBURNE
Marcia Gay HARDEN
Laura LINNEY
DENNIS LEHANE
UN FILM DE CLINT EASTWOOD
MISTERELE FLUVIULUI

DENNIS LEHANE
MISTERELE FLUVIULUI

Titlu original: Mystic River

Litera Internațional

Deosebirea dintre Point şi Flat

CÂND SEAN DEVINE şi Jimmy Marcus erau copii, taţii lor lucrau împreună la Fabrica de dulciuri Coleman de unde aduceau acasă aroma de ciocolată caldă. Acest miros devenise o permanenţă a hainelor lor, a paturilor în care dormeau, a spătarelor din vinilin ale fotoliilor din maşină. Bucătăria lui Sean mirosea ca un Fudgsicle, baia - ca un baton de Coleman Chew-Chew. Cam pe când aveau unsprezece ani, Sean şi Jimmy au prins a urî atât de înverşunat dulciurile, încât tot restul vieţii lor şi-au băut cafeaua fără zahăr şi niciodată n-au mai pus în gură desert.

Sâmbetele, tatăl lui Jimmy trecea pe la familia Devine să bea o bere cu tatăl lui Sean. Îl lua cu el şi pe Jimmy. Şi cum după o bere mai urmau cinci, plus încă două sau trei păhărele de scotch Dewar's, în acest timp, Jimmy şi Sean se jucau în curtea din spate, uneori şi cu Dave Boyle, un copil cu încheieturi de fată şi ochi lipsiţi de vlagă care, întotdeauna le spunea glume învăţate de la unchi. Dincolo de fereastra de la bucătărie se auzeau pocnetul cutiilor de bere, hohote de râs spontane şi gălăgioase, zgomotele făcute de brichetele Zippo atunci când domnul Devine şi domnul Marcus îşi aprindeau ţigările Lucky Strike.

Tatăl lui Sean, şef de echipă, deţinea un post mai bun. Era înalt şi blond. Avea un zâmbet nonşalant şi relaxat, cu care nu de puţine ori reuşise să potolească furia mamei chiar în prezenţa băiatului, ca şi cum ar fi apăsat pe un comutator din interiorul ei. Tatăl lui Jimmy se ocupa cu încărcatul camioanelor. Era mic de statură, părul negru îi cădea într-un smoc încâlcit pe frunte. Ceva în ochii lui părea că freamătă tot timpul. În felul lui de a se mişca prea rapid. Cât ai clipi din ochi se şi afla în cealaltă parte a încăperii. Dave Boyle nu avea tată, în schimb avea mai mulţi unchi, şi singurul motiv al aflării sale acolo, sâmbetele, era că se ţinea scai de Jimmy. Cum îl vedea plecând cu tatăl lui, se iţea lângă maşina lor şi, cu respiraţia întretăiată, îl întreba cu speranţă şi tristeţe în glas:

— Ce mai faci, Jimmy?

Toţi locuiau pe East Buckingham, mai la vest de centru, în vecinătatea unor prăvălii înghesuite, a unor locuri de joacă strâmte şi a măcelăriilor unde carnea atârna încă sângerândă în vitrine. Barurile aveau nume irlandeze, iar în faţa lor erau parcate maşini marca Dodge

Dart. Femeile purtau basmale legate la ceafă şi poşete din imitaţie de piele, în care-şi ţineau ţigările. Până acum câţiva ani, băieţii mai mari erau prinşi cu arcanul de pe stradă, de parcă ar fi fost răpiţi de nave spaţiale, şi trimişi la război. Se întorceau, după un an sau doi, posomorâţi, numai piele şi os sau nu mai reveneau deloc. În timpul zilei, mamele căutau cupoane prin ziare. Taţii îşi petreceau nopţile prin baruri. Toţi se cunoşteau între ei, căci nici unul nu plecase de aici vreodată, cu excepţia celor tineri.

Jimmy şi Dave veneau din Flats, de jos, de lângă Penitentiary Channel, în partea de sud a străzii Buckingham. Locuiau la numai douăsprezece străzi de Sean, în timp ce familia Devine locuia în nordul bulevardului care făcea parte din Point, iar cei din Point nu se prea amestecau cu cei din Flats.

Nu din cauză că străzile din Point ar fi fost poleite cu aur şi ar fi curs acolo numai lapte şi miere. Pur şi simplu, pentru că în Point trăia clasa muncitoare, „gulerele albastre", ale căror maşini tip Chevy, Ford şi Dodge erau parcate în faţa locuinţelor sociale sau, ocazional, a unor mici vile construite în stil victorian. Dacă oamenii din Point erau proprietari, cei din Flats erau chiriaşi. Familiile din Point mergeau la biserică, se întrajutorau, făceau reclamă la colţ de stradă în campaniile electorale. Cei din Flats - numai ei ştiau cum şi în ce chip - trăiau uneori ca animalele, câte zece într-un apartament, străzile erau pline de gunoaie (Wellieville, aşa porecliseră zona Sean şi prietenii lui de la Saint Mike); familiile existau din ajutoare sociale, îşi trimiteau copiii la şcoli publice, iar divorţurile se ţineau lanţ. Aşa că, în timp ce Sean se ducea la Şcoala parohială Saint Mike, purtând pantalonaşi negri, cravată neagră şi cămaşă albastră, Jimmy şi Dave frecventau Şcoala Lewis M. Dewey din Blaxston. Copiii de la Looey & Dooey erau nevoiţi să poarte haine de stradă, ceea ce nu-i deranja, dar, de obicei, purtând aceleaşi ţoale, trei din cele cinci zile lucrătoare, nu se mai simţeau bine. Ei răspândeau miros urât, aveau păr unsuros, piele zoioasă, gulere şi manşete pline de jeg. Foarte mulţi băieţi bolnavi de acnee lăsau şcoala înainte de vreme. Câteva fete au purtat chiar şi rochii de gravidă înainte de absolvire.

Aşa încât, dacă n-ar fi fost taţii, probabil că niciodată nu s-ar fi împrietenit. În cursul săptămânii, nu se întâlneau niciodată, dar în acele sâmbete găseau ceva special, fie că se jucau în curtea din spate sau

cutreierau grămezile de prundiş, dincolo de strada Harvest, fie că săreau într-un metrou şi se duceau în centru, nu ca să vadă ceva, ci doar să se lase purtaţi prin tunelurile întunecate, să asculte zăngănitul şi scrâşnetul frânelor de la vagoane, în timp ce treceau de pe o şină pe alta, să vadă cum luminile scăpărau intermitent (ceea ce-l făcea pe Sean să-şi ţină respiraţia). Orice se putea întâmpla când era împreună cu Jimmy. Acesta nu lăsa niciodată să se vadă dacă e impresionat de variatele reguli de călătorie cu metroul, de străzile oraşului sau de sălile de cinema.

Odată se aflau la South Station, aruncând de la unul la altul pe peron, o minge de hochei portocalie. Jimmy n-a nimerit pasa lui Sean şi mingea a săltat jos, pe şine. Înainte ca Sean să reacţioneze în vreun fel, Jimmy sări de pe peron direct pe şine, acolo jos, unde mişunau şoareci şi şobolani. Lumea de pe peron era înnebunită. Oamenii începură să ţipe la Jimmy. O femeie se făcuse roşie la faţă în timp ce se aşeză în genunchi şi urla:

— Vino înapoi, vino înapoi chiar acum, fir-ai tu să fii! Sean auzi un huruit puternic care ar fi putut fi al unui tren ce intra în tunel, din strada Washington, sau putea veni de la camioanele ce goneau pe şoseaua de deasupra, iar lumea de pe peron îl auzi şi ea. Oamenii făcură semne cu mâinile şi căutară din ochi poliţia de metrou. Un tip acoperi cu mâna ochii fiicei sale. Jimmy continua să-şi ţină capul aplecat, căutând mingea în întunericul de sub peron. O şterse cu mâneca de la cămaşă de funinginea neagră, şi-i ignoră pe oamenii care îngenuncheau pe linia galbenă, întinzând mâinile spre şine.

Dave îi dădu un cot lui Sean şi spuse mult prea tare:

— Aă, ce spui?

Jimmy o luă agale printre şine spre scările de la capătul peronului, unde tunelul se căsca în întuneric, şi un bubuit puternic zgudui staţia de metrou. Oamenii începură să se agite, lovindu-se cu pumnii peste coapse. Jimmy nu se grăbea, mergea alene, apoi se uită înapoi peste umăr, surprinse privirea lui Sean şi zâmbi până la urechi. Dave zise:

— Zâmbeşte. Este chiar nebun, ştii?

Când Jimmy atinse prima treaptă a scării din ciment, mai multe mâini se repeziră spre el şi-l traseră în sus. Sean urmări cum picioarele i se bălăbăniră înainte şi la stânga, iar capul i se răsuci şi se înclină spre dreapta, amicul lui arătând atât de micuţ şi de uşor în braţele acelui

bărbat vânjos, încât părea umplut cu paie, strângând totuşi cu străşnicie mingea la piept, chiar dacă oamenii îl apucaseră de cot şi fluierul piciorului i se izbise de marginea peronului. Sean îl simţi pe Dave frământându-se, total pierit. Se uită la feţele oamenilor care-l trăgeau de jos pe Jimmy şi nu mai citi pe ele nici îngrijorare, nici frică, nimic din neputinţa pe care o zărise cu doar un minut mai înainte. Văzu furie, figuri de monştri cu trăsături diforme şi sălbatice, de parcă aveau de gând să se aplece peste Jimmy şi să-i sfâşie cu dinţii trupul.

Îl ridicară pe peron şi-l ţinură strâns, cu degetele încleştate pe umerii lui, în timp ce se uitau în jur, căutând pe cineva care să le spună ce să facă. Trenul ţâşni din tunel şi cineva începu să ţipe, ca apoi să înceapă să râdă, cu sughiţuri stridente, care-l făcură pe Sean să-şi închipuie un sobor de vrăjitoare în jurul unui ceaun, pentru că trenul năvăli pe cealaltă linie a staţiei, în direcţia nord, iar Jimmy se uita în ochii oamenilor care-l ţineau în loc ca şi cum le-ar fi spus: *ei, vedeţi?*

Lângă Sean, Dave scotea un chicotit piţigăiat, de nestăvilit şi vomă, în căuşul palmelor. Sean îşi întoarse privirea, întrebându-se ce legătură avea el cu toate astea.

ÎN ACEA NOAPTE, tatăl lui Sean îl trimise în camera cu scule din beci, o încăpere strâmtă, plină de menghine negre şi cutii de cafea umplute cu şuruburi şi cuie, scânduri din lemn stivuite ordonat sub contorul fisurat care împărţea camera în două, ciocane spânzurate în curele de dulgher ca pistoalele în tocuri, o lamă de ferăstrău agăţată de un cârlig. Tatăl lui Sean, care adesea mai meşterea prin vecini, cobora aici ca să ciocănească la coteţele de păsări şi să facă pentru soţie jardiniere în care să-şi pună florile. Aici schiţase planul verandei din spate, pe care el şi prietenii lui au ridicat-o într-o vară toridă, pe când Sean avea cinci ani. Mai cobora aici când dorea linişte şi pace şi, uneori, când era supărat, după cum bine ştia Sean, fie pe el, fie pe mama lui, sau din cauza problemelor de la slujbă. Coteţele de păsări, în stil Tudor, colonial, victorian sau elveţian, ajungeau să fie stivuite într-un colţ al pivniţei unde se strânseseră atât de multe, încât ar fi trebuit să locuiască pe malurile Amazonului ca să găsească destule păsări care să le folosească.

Sean se aşeză pe vechiul taburet roşu de bar şi îşi băgă un deget înăuntrul menghinei groase. Simţi unsoarea şi praful de ferăstrău, care se

adunaseră acolo, până când tatăl zise:

— Sean, de câte ori trebuie să-ţi explic?

Sean îşi scoase degetul mânjit şi îl şterse cu palma. Tatăl său culese câteva cuie răzleţite de pe contor şi le băgă într-o cutie galbenă de cafea.

— Ştiu că-ţi place de Jimmy Marcus, dar dacă vrei să te mai joci cu el de acum înainte, va trebui s-o faci în faţa casei tale, nu în cea a lui.

Sean încuviinţă din cap. N-avea niciun rost să se certe cu tatăl său, când vorbea atât de liniştit şi de încet ca acum. Fiecare cuvinţel ce-i ieşea din gură avea parcă legată de el o mică pietricică.

— Ne-am înţeles?

Tatăl său împinse în dreapta cutia de cafea şi privi la fiu. Băiatul dădu din cap. Urmărea cum degetele lui groase râcâiau praful de pe vârfurile lor.

— Pentru cât timp?

Tatăl se întinse şi luă un strat de praf de pe un cârlig din tavan. Îl frecă între degete şi apoi îl aruncă în coşul de sub contor.

— O, aş spune că pentru multă vreme. Şi, Sean?

— Da, domnule.

— Să nu te apuci să-i spui mamei ceva despre înţelegerea noastră. Nici nu vrea să-l mai vadă în ochi pe Jimmy după cascadoria de astăzi.

— Nu este chiar aşa de rău, este...

— Nici n-am spus c-ar fi aşa. Este doar mai năzdrăvan, iar mama ta a avut parte de destule năzdrăvănii la viaţa ei.

Sean zări o licărire pe chipul tatălui său, când rostise cuvântul „năzdrăvan". Ştia că în acel moment îl avea în faţa ochilor pe celălalt Billy Devine, pe cel căruia fusese nevoit să-i compună imaginea din crâmpeie de conversaţii pe care le prinsese şi el de la unchi şi mătuşi. Locul lui Billy cel de altădată, cum îi ziceau ei, „scandalagiul," cum îl poreclise în glumă unchiul Colm, acel Billy Devine care dispăruse cu mult înainte de a se naşte Sean, fusese luat de acest bărbat tăcut şi precaut, cu degete groase şi agile, cu care clădise prea multe coteţe de păsări.

— Să ţii minte ce-am vorbit, mai adăugă tatăl său, şi-l bătu pe umăr în semn că putea pleca. Sean părăsi camera cu scule, păşind agale prin beciul răcoros şi întrebându-se dacă acelaşi lucru îl făcea pe el să se bucure de tovărăşia lui Jimmy ca şi pe tatăl său care-şi petrecea timpul cu

domnul Marcus, bând împreună toată noaptea de sâmbătă spre duminică, râzând prea zgomotos şi prea neaşteptat, şi dacă nu cumva tocmai de acest lucru se temea mama lui.

CÂTEVA SÂMBETE DUPĂ ACEEA, Jimmy şi Dave Boyle veniră acasă la Devine, fără tatăl lui Jimmy. Au bătut la uşa din spate tocmai când Sean îşi termina micul dejun. Băiatul o auzi pe mama sa deschizând uşa şi salutându-i cu acel ton politicos pe care-l lua faţă de cei pe care nu prea dorea să-i vadă:

— 'Neaţa, Jimmy. 'Neaţa, Dave.

Jimmy era tăcut astăzi. Toată acea zburdălnicie părea să i se fi retras, încolăcindu-se în adâncul sufletului. Sean aproape că o simţea zbătându-se în pieptul micului său prieten, care o înghiţea în el. Jimmy părea mai mic, mai întunecat, ca şi cum ar fi stat să plesnească ca un balon înţepat cu un ac. Sean îl mai văzuse aşa. Amicul său fusese întotdeauna puţin cam capricios. Totuşi, ori de câte ori Sean era martorul acestor schimbări la colegul de joacă, se întreba dacă le avea sub control, sau dacă aceste stări i se iveau ca o durere în gât, sau ca verii mamei sale, care pur şi simplu apăreau pe nepusă masă, indiferent că-i plăcea ori nu.

Dave Boyle devenea extrem de enervant când Jimmy se transfigura. Credea că era treaba lui să se asigure că toată lumea e fericită, ceea ce, de obicei, îi scotea pe toţi din sărite după o vreme.

În timp ce stăteau pe trotuar, încercând să decidă ce să facă, Jimmy închis în sine, iar Sean încă luptându-se cu somnul, toţi trei plini de neastâmpăr în faţa zilei care li se aşternea întreagă dinainte, dar îngrădiţi de bucata de stradă pe care locuia Sean, Dave începu:

— Hei, ştiţi de ce câinele îşi linge ouăle?

Nici Sean, nici Jimmy nu-i răspunseră. Mai auziseră de vreo mie de ori glume de genul ăsta.

— Pentru că poate!

Dave Boyle chicoti ascuţit şi se apucă de burtă de parcă l-ar fi durut de atâta râs. Jimmy se îndreptă agale spre caprele de tăiat lemne, unde echipele pentru lucrări edilitare refăceau câţiva metri de trotuar. Muncitorii legaseră de patru capre un cordon galben de protecţie, într-un dreptunghi, creând o baricadă în jurul noilor dale de pe trotuar, dar Jimmy o rupse, călcând cordonul în picioare. Se aşeză pe vine la

marginea dreptunghiului şi se folosi de un băţ pentru a trasa linii subţiri în asfaltul moale, care îi aminteau lui Sean de degetele unor bătrâni.

— Tăticul meu nu mai lucrează cu ai voştri.

— Cum adică?, îl întrebă Sean, lăsându-se pe vine lângă Jimmy. Îşi dorea şi el un băţ. Voia să se joace la fel ca Jimmy, chiar dacă nu ştia de ce şi chiar dacă tatăl său l-ar fi bătut în caz că ar fi făcut-o. Jimmy scutură din umeri.

— A fost mai deştept ca ei. I-a speriat pentru că ştia atâtea lucruri.

— Lucruri deştepte! zise Dave Boyle. Nu-i aşa, Jimmy? Nu-i aşa, Jimmy? Nu-i aşa, Jimmy?

Uneori Dave se purta ca un papagal. Sean se întrebă ce putea şti cineva despre bomboane şi de ce informaţiile respective erau atât de importante.

— Ce fel de lucruri?

— Cum să administrezi mai bine fabrica, îi răspunse Jimmy fără să fie prea sigur de el şi apoi dădu din umeri, în orice caz, lucruri importante.

— Aha!

— Cum să administrezi fabrica. Nu-i aşa, Jimmy?

Jimmy continua să zgârie cimentul. Dave Boyle îşi găsi şi el un beţigaş, se aplecă peste cimentul moale şi începu să deseneze un cerc. Jimmy se încruntă şi-şi aruncă în lături beţigaşul. Dave încetă să deseneze şi se uită la Jimmy de parcă l-ar fi întrebat: „Şi ce mai fac acum?"

— Ştii ce-ar fi tare? se auzi vocea lui Jimmy care ridică uşor tonul, ceea ce-i stârni curiozitatea lui Sean, probabil pentru că, de obicei, ideea de fain a lui Jimmy se deosebea de cea expusă de alţii.

— Ce?

— Să conduci o maşină.

— Mda, răspunse Sean încet.

— Ştii, începu Jimmy ţinându-şi palmele întoarse, uitând de beţigaş şi de asfalt, fie şi numai în jurul străzii.

— Numai în jurul străzii, repetă Sean.

— N-ar fi tare? zâmbi Jimmy cu gura până la urechi.

Sean simţi cum un surâs îi luminează faţa.

— Ar fi fain.

— Ar fi chiar mai tare decât orice altceva, conchise Jimmy, făcând o săritură mare în aer. Îşi ridică sprâncenele, uitându-se la Sean, şi sări din nou.

— Ar fi tare, admise Sean care deja simţea în mâini volanul mare al maşinii.

— Da, da, da, adăugă Jimmy lovindu-l în umăr cu pumnul pe Sean.

— Da, da, da, repetă Sean lovindu-l şi el cu pumnul în umăr pe Jimmy, şi simţi cum îi clocoteşte sângele în vine, închipuindu-se în plină cursă, totul devenind rapid şi strălucitor.

— Da, da, da, spuse şi Dave, dar pumnul lui nu nimeri umărul lui Jimmy.

Pentru o clipă, Sean uitase că şi Dave era de faţă. Asta se întâmpla de multe ori faţă de Dave, Sean însă nu ştia de ce.

— Ar fi al dracului de fain, râse Jimmy sărind iar.

Sean se şi vedea la volan. Ei, amândoi ocupau locurile din faţă, iar Dave - cel din spate, dacă mai era şi el cumva de faţă. În plină viteză, doi puşti de unsprezece ani şofau în jurul Căii Buckingham, claxonând prietenii, fugărindu-i pe băieţii mai mari, pe Calea Dunboy, lăsând în urma lor nori înecăcioşi de fum, urme de cauciuc încins pe asfalt. Simţea deja în nări aerul ce vâjâia prin geamul portierei, răvăşindu-i părul.

Jimmy se uită în josul străzii.

— Cunoşti pe cineva de pe strada asta, care-şi uită cheile în maşină?

Sean ştia. Domnul Griffin le lăsa sub scaunul şoferului, Dottie Fiore le punea în torpedou, iar bătrânul Makowski, beţivul care dădea la maximum discurile lui Sinatra, la orice oră de zi şi noapte, le lăsa de cele mai multe ori în contact.

Dar, pe când urmărea privirea lui Jimmy şi căuta maşinile din care, ştia, nu lipseau cheile, Sean simţi cum se trezeşte o durere surdă în spatele orbitelor şi, în lumina toridă a soarelui ce iradia pe capote şi portbagaje, îl apăsă greutatea străzii cu toate casele, întregul Point cu toate aşteptările sale. Nu era el puştiul care să fure maşini. El urma să meargă într-o zi la colegiu, să iasă ceva din el, ceva mai valoros decât un şef de echipă sau un hamal. Acesta era proiectul lui, iar Sean credea că proiectele reuşesc dacă eşti suficient de atent, de prudent. Era ca şi cum ar vedea un film până la sfârşit, indiferent dacă este plicticos sau încâlcit. Pentru că la sfârşit, uneori, lucrurile se lămureau sau, sfârşitul era

îndeajuns de bun, încât să crezi că a meritat efortul de a răbda toată plictiseala întregului film.

Fu cât pe ce să-i spună asta lui Jimmy, dar el se îndepărta deja, aruncând priviri prin geamurile maşinilor, cu Dave alergând alături de el.

— Ce zici de aşa ceva? îl întrebă Jimmy cu voce tare, în boarea uscată a dimineţii, atingând cu mâna Bel Air-ul domnului Carlton.

— Hei, Jimmy? strigă Sean, apropiindu-se de el. Poate altă dată, bine?

Jimmy se schimonosi.

— Ce vrei să spui? Hai s-o facem. Să vezi cum să ne distrăm. O să fie al dracului de mişto. Îţi aminteşti?

— Al dracului de mişto, repetă şi Dave.

— Nici măcar n-am putea vedea ceva peste tabloul de bord.

— Avem nevoie de cărţi de telefoane, dădu soluţia Jimmy cu un surâs scăldat în lumină. Le luăm de la tine.

— Cărţi de telefoane, zise Dave. Mda!

Sean îşi desfăcu braţele.

— Bă. Haideţi!

Lui Jimmy îi pieri zâmbetul pe buze. Se uită la braţele lui Sean de parcă ar fi vrut să i le reteze din coate.

— De ce nu vrei să te distrezi şi tu un pic, ai?

Smuci mânerul de la portiera care era încuiată. Pentru o clipă, obrajii lui Jimmy şi buza de jos tremurară, apoi îşi pironi privirea în ochii lui Sean, afişând o expresie de singurătate sălbatică ce îi stârni acestuia milă. Dave se uită la Jimmy şi apoi la Sean. Îşi repezi cu stângăcie braţul şi-l lovi în umăr pe Sean.

— Da, mă, cum se face că tu nu vrei să te distrezi?

Lui Sean nu-i veni să creadă că tocmai Dave îl lovise. Îi trase un pumn în piept, iar Dave căzu în fund. Jimmy îl împinse pe Sean.

— Ce dracu' faci?

— M-a lovit, îi răspunse Sean.

— Ba nu te-a lovit, i-o întoarse Jimmy.

Sean făcu ochii mari, neîncrezător, iar Jimmy îl maimuţări.

— M-a lovit.

— M-a lovit, îl îngână Jimmy cu o voce de fetiţă şi-l împinse iar pe

Sean. Este prietenul meu, ce dracu'!

— Şi eu, ripostă Sean.

— Şi eu la fel, repetă Jimmy. Şi eu la fel, şi eu la fel, şi eu la fel.

Dave Boyle se ridică în picioare şi izbucni în hohote de râs. Sean îi zise:

— Încetează!

— Încetează, încetează, încetează, tot repeta Jimmy şi din nou îl împinse pe Sean, apăsându-i coastele cu podul palmelor. Fă-mă! Vrei să mă faci?

— Vrei să-l faci?

Şi, de data asta, Dave îl îmbrâncea pe Sean. Sean habar n-avea cum se ajunsese aici. Nici măcar nu-şi mai putea aduce aminte ce anume stârnise furia lui Jimmy sau de ce Dave făcuse prostia lovindu-l, asta în primul rând. Cu o secundă în urmă, stătuseră lângă o maşină, iar acum se aflau în mijlocul străzii şi Jimmy îl împungea, având faţa contorsionată şi crispată, ochii mici şi negri. Dave i se alătură.

— Haide, fă-mă!

— Eu nu...

Primi încă un ghiont.

— Haide, fricosule!

— Jimmy, n-am putea?...

— Nu, n-am putea. Faci pe tine de frică, Sean? Hai!

Începu să-l îmbrâncească iar, dar se opri şi acea expresie de singurătate sălbatică şi obosită, după cum putu Sean să observe dintr-o dată, îi netezi trăsăturile, în timp ce privirile lui îl ocoliră, fiind atrase de ceva ce venea pe stradă. Era o maşină de culoare brun-întunecat, dreptunghiulară şi lungă, de tipul celor pe care le conduceau detectivii de la poliţie, un Plymouth probabil. Se opri cu bara de protecţie lângă picioarele lor. Cei doi poliţişti din automobil se uitară la ei prin parbriz, chipurile lor unduindu-se în umbra copacilor care oscila pe suprafaţa geamului. Sean simţi cum, pe neaşteptate, în dulceaţa acelei dimineţi, parcă îi fugea pământul de sub picioare. Şoferul coborî din maşină. Arăta chiar ca un poliţist. Avea părul blond tuns regulamentar, faţa roşcată, bluză albă, cravată de nailon neagră cu imprimeuri aurii, burta revărsându-i-se peste catarama curelei, ca un morman de clătite. Celălalt arăta ca un om bolnav. Era scofâlcit şi obosit. Rămase la locul lui,

scărpinându-şi capul acoperit de un păr negru, slinos, holbându-se în retrovizor, pe când cei trei băieţi se apropiau de portiera din dreptul şoferului.

Grăsanul îi chemă cu un deget până când puştii se opriră în faţa lui.

— Pot să vă întreb ceva?

Se aplecă peste burta mare, iar capul lui imens acoperi raza vederii lui Sean.

— Ce spuneţi, e frumos din partea voastră să vă bateţi în mijlocul străzii?

Sean zări insigna strălucitoare prinsă de catarama curelei de lângă şoldul drept al grăsanului.

— Aţi zis ceva? îi întrebă poliţistul, făcându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Nu, domnule.

— Nu, domnule.

— Nu, domnule.

— O bandă de puşlamale, ai? Asta sunteţi? se răsti el, îndoind degetul mare peste umăr, spre bărbatul din maşină. Eu şi partenerul meu ne-am săturat de haimanale ca voi, din East Bucky, care bagă în sperieţi oamenii cumsecade de pe stradă. Ştiţi?

Sean şi Jimmy nu scoaseră niciun cuvânt.

— Ne pare rău, zise Dave Boyle cu o voce de parcă era gata să plângă.

— Locuiţi pe strada asta? îi întrebă copoiul cel gras. Ochii lui trecură în revistă casele de pe trotuarul stâng, ca şi cum ştia că fiecare locatar i-ar fi băgat în sac dacă ar fi minţit.

— Da, răspunse Jimmy şi se uită înapoi peste umăr la casa lui Sean.

— Da, domnule, spuse Sean.

Dave tăcu. Sticletele coborî privirea aţintindu-l.

— Ce? Ai zis ceva, piciule?

— Poftim? Dave se uită la Jimmy.

— Nu te holba la el, uită-te la mine. Copoiul cel gras respira zgomotos pe nări. Locuieşti aici, piciule?

— Ce? Nu.

— Nu? Poliţistul se aplecă peste Dave. Unde locuieşti, puiule?

— Pe strada Rester, răspunse acela neluându-şi ochii de la Jimmy.

— Coate-goale din Flats în Point? se miră poliţistul, ţuguindu-şi buzele de culoarea cireşei ca şi cum ar fi supt dintr-o acadea. Asta n-are cum să ne servească interesele, aşa-i?

— Domnule?

— Maică-ta este acasă?

— Da, domnule.

O lacrimă se scurge pe obrazul lui Dave, iar Sean şi Jimmy îşi întoarseră privirile.

— Ei bine, o să stăm de vorbă cu ea, îi vom povesti ce prostii a mai făcut derbedeul de fiu-su.

— Eu nu... eu nu... începu să plângă în hohote Dave.

— Urcă în maşină, îi ordonă poliţistul deschizând portiera din spate. Tot atunci Sean simţi aromă de mere, o mireasmă intensă, de mere coapte în octombrie. Dave se uită la Jimmy.

— Treci în maşină, spuse poliţistul. Sau vrei să-ţi pun cătuşe?

— Eu.,.

— *Poftim?*, îl întrebă sticletele, acum înfuriat, lovind cu palma marginea portierei deschise. Intră dracului în maşină, îţi zic!

Dave se urcă pe scaunul din spate, urlând. Copoiul întinse un deget butucănos spre Jimmy şi Sean.

— Duceţi-vă la mamele voastre şi spuneţi-le ce-aţi făcut. Şi să nu vă mai prind, pungaşilor, că vă bateţi iar pe străzile mele.

Jimmy şi Sean se dădură înapoi, iar poliţistul sări în maşina care demară imediat. O urmăriră până ce dădu colţul, virând la dreapta, capul lui Dave zărindu-se, tot mai neclar din cauza distanţei şi a umbrelor, cu faţa întoarsă spre ei. Strada se goli iar, ca şi cum fusese redusă la tăcere de zgomotul portierei trântite. Jimmy şi Sean stăteau tot acolo unde fusese maşina, plecându-şi capul, fără a se uita unul la altul. Sean avu din nou senzaţia că stă pe nisipuri mişcătoare, de data aceasta simţind şi un gust metalic în gură, iar stomacul ca şi cum ar fi fost golit cu lingura. Apoi Jimmy zise:

— Tu ai început.

— Ba el a început.

— Ba tu. Acum el este terminat. Mama lui are tărâţe în cap. Să nu mai vorbim despre ceea ce ar putea să-i facă dacă-l vede adus acasă de doi poliţişti.

— N-am început eu.

Jimmy îl împinse. De data asta, Sean ripostă, apoi se tăvăliră pe jos, cărându-şi pumni unul altuia.

— Hei!

Sean se desprinse de Jimmy şi amândoi se sculară, aşteptându-se să-i vadă iar pe cei doi poliţişti, dar dădură cu ochii de domnul Devine, care cobora treptele din faţă apropiindu-se de ei.

— Ce faceţi acolo?

— Nimic.

— Nimic, îi îngână tatăl lui Sean, încruntându-se pe trotuar.

— Nu mai staţi în mijlocul străzii.

Urcară pe trotuar.

— Parcă eraţi trei? se miră domnul Devine, uitându-se în josul străzii. Unde-i Dave?

— Ce?

— Dave, repetă tatăl lui Sean, uitându-se la cei doi băieţi. Era şi Dave cu voi?

— Ne băteam pe stradă.

— Poftim?

— Ne băteam pe stradă şi au venit nişte copoi.

— Când?

— Acum vreo cinci minute.

— Ei bine, au venit poliţiştii...

— Şi l-au luat pe Dave.

Tatăl lui Sean scrută din nou strada în ambele sensuri.

— Ce-au făcut? L-au luat?

— Ca să-l ducă acasă. Am minţit. Am spus că locuiesc aici. Dave a spus că locuieşte în Flats, iar ei...

— Ce spuneţi? Sean, cum arătau poliţiştii?

— Ă?

— Purtau uniforme?

— Nu, nu, ei...

— Atunci de unde ştiţi că erau poliţişti?

— Eu n-am ştiut. Ei...

— Ei, ce?

— Unul avea o insignă, îl lămuri Jimmy. La curea.

— Ce fel de insignă?

— De aur?

— Bine. Dar ce era scris pe ea?

— Ce era scris?...

— Ce cuvinte. Erau gravate cuvinte pe care să le poţi citi?

— Nu. Nu ştiu.

— Billy?

Toţi îşi ridicară privirea: mama lui Sean stătea în picioare pe verandă, afişând pe faţă o expresie de încordare şi curiozitate.

— Bună, dragă. Dă un telefon la poliţie. Vezi dacă nişte detectivi au ridicat un puşti pentru că se bătea pe strada asta.

— Un puşti.

— Dave Boyle.

— O, Doamne! Să-i spunem mamei sale.

— Hai să nu ne grăbim cu asta, bine? Mai bine să vedem ce spune întâi poliţia.

Mama lui Sean intră în casă. Băiatul privi la tatăl său. Părea că nu ştia ce să facă cu mâinile. Le băga în buzunar, apoi le scotea şi le ştergea de pantaloni. Mai spuse pe un ton foarte încet „fir-aş al dracului" şi-şi aţinti ochii la capătul străzii, de parcă Dave ar fi zăbovit la colţ. Era un miraj dansant care însă ieşea din raza vederii lui Sean.

— De culoare maro, îl informă Jimmy.

— Ce?

— Maşina. De culoare maro-închis. Ca un Plymouth, cred.

— Altceva?

Sean încercă s-o descrie, dar nu putu. Putea s-o vadă doar ca pe ceva care-i bloca vederea, fără să pătrundă în câmpul său vizual. Ascunsese imaginea maşinii doamnei Ryan, un Pinto portocaliu, ca şi partea de jos a gardurilor vii, căci Sean nu fusese în stare să zărească maşina ca atare.

— Mirosea a mere, mai spuse.

— Ce?

— A mere. Maşina mirosea a mere.

— Mirosea a mere, repetă tatăl său.

* * *

O ORĂ MAI TÂRZIU, în bucătăria lui Sean, alţi doi poliţişti le puneau celor doi puşti o mulţime de întrebări, apoi apăru un al treilea

individ care schiţă portretele celor doi din maşina cafenie, pe baza celor povestite de el şi de Jimmy. Poliţaiul gras şi blond arăta pe planşă faţa lui - şi mai lătăreaţă, altfel semăna cu cel din realitate. Celălalt, care ţinuse tot timpul ochii într-o parte, nu prea semăna, arăta mai degrabă ca o nălucă cu păr negru, pentru că băieţii nu-l memorizaseră prea bine.

Tatăl lui Jimmy, care îşi făcu apariţia, rămase în picioare în colţul bucătăriei. Se vedea că nu era în apele lui: avea ochii înlăcrimaţi, se legăna uşor ca şi cum peretele din spate s-ar fi mişcat întruna. Nu-i adresă niciun cuvânt tatălui lui Sean şi nimeni nu-l băgă în seamă. Graţie abilităţii de a face mişcări neaşteptate, pe tăcute, lui Sean i se părea că el este mai mic, oarecum mai puţin real, de parcă în clipa în care şi-ar fi întors privirea, el s-ar fi dizolvat în tapetul de pe pereţi.

După ce au repetat de vreo patru sau cinci ori povestea, toată lumea a plecat: poliţiştii, tipul care desenase pe planşă, Jimmy cu tatăl său. Mama lui Sean intră în dormitor şi închise uşa. Câteva minute mai târziu, Sean o auzi plângând înăbuşit. El se aşeză afară pe verandă. Tatăl său îi spuse că nu făcuse nimic rău, că el şi Jimmy au fost deştepţi că nu s-au urcat în maşina aia. Tatăl său îl bătu cu palma peste genunchi şi îi spuse că totul se va termina cu bine. Dave o să se întoarcă acasă chiar în astă-seară. Ai să vezi. Apoi tăcu, sorbindu-şi berea lângă Sean, pentru care era deja absent; se şi vedea, probabil, în dormitorul din spate, alături de mama sa sau jos, în pivniţă, lucrând la coteţele de păsări.

Sean se uită în josul străzii, la şirul de maşini, la strălucirea orbitoare a capotelor. Îşi spuse că toate astea făceau parte dintr-un plan ascuns care avea un rost, doar că nu-l putea deocamdată înţelege. Într-o zi însă avea să-l descopere. În sfârşit, adrenalina care-i curgea năvalnic prin corp, după dispariţia lui Dave şi încleştarea cu Jimmy, când se rostogoliseră pe asfaltul străzii, prinşi într-o luptă corp la corp, îi ieşi prin pori ca un reziduu. Zări locul unde se bătuseră el, Jimmy şi Dave Boyle, lângă acel Bel Air, el aşteptând ca noile spaţii goale formate prin dispariţia adrenalinei din trup să se umple la loc. Aştepta ca planul să se contureze iar şi să capete sens. Aştepta şi urmărea strada, ascultându-i zumzetul. Mai zăbovi un timp până când tatăl său se ridică şi intrară amândoi înăuntru.

JIMMY SE ÎNTORCEA în Flats, păşind în urma bătrânului, care se

legăna uşor şi-şi fuma ţigările până îi ardeau degetele, vorbind de unul singur în barbă. Când aveau să ajungă acasă, poate că urma să primească o bătaie de la el, poate că nu, nu era deloc sigur. După ce-şi pierduse slujba, îi interzise fiului să se mai ducă acasă la Sean, iar Jimmy îşi închipui că avea să plătească pentru că încălcase această poruncă. Dar poate nu chiar de astăzi. Tatăl său suferea de acea somnolenţă de beţiv, care de obicei îl făcea să se aşeze la masa din bucătărie imediat ce intra în casă şi să bea până când îl prindea somnul cu capul pe braţe.

Băiatul rămase câţiva paşi în urma lui, pentru orice eventualitate, şi arunca mingea în aer, după care o prindea în mănuşa de base-ball pe care o furase din casa lui Sean, în timp ce poliţiştii îşi luau rămas bun de la soţii Devine. Nimeni nu-i adresase un cuvânt lui Jimmy şi tatălui său pe când coborau prin uşa din faţă în hol. Uşa de la dormitorul colegului său de joacă era deschisă, iar Jimmy zărise pe podea mănuşa în care se găsea o minge. Întinse mâna şi o ridică, după care veni rândul lui şi al bătrânului Marcus să iasă prin uşa din faţă. Habar n-avea pentru ce luase mănuşa. Nu o făcuse pentru admiraţia şi satisfacţia din privirile tatălui său. La dracu cu asta. La dracu cu tata.

Mai degrabă era influenţat de faptul că Sean îl lovise pe Dave Boyle, dând bir cu fugiţii când fusese vorba să fure o maşină, precum şi de alte câteva lucruri care se petrecuseră în perioada de timp cât durase prietenia lor. Mai avea sentimentul că indiferent de ceea ce primise de la prietenul lui din Point - poze cu sportivi renumiţi, jumătăţi de batoane de zahăr, orice, era de fapt un fel de pomană.

În primul moment, după ce ridică mănuşa şi ieşi, Jimmy se simţise entuziasmat. Fusese tare. Puţin mai târziu, pe când traversau Calea Buckingham, îl năpădi acel sentiment familiar de ruşine şi fâstâceală, pe care îl avea ori de câte ori mai fura câte ceva, o furie faţă de orice sau oricine îl făcea să săvârşească acea faptă. Apoi, ceva mai târziu, pe când treceau prin Crescent şi intrau în Flats, simţi un val de mândrie în timp ce-şi ridica privirea la imobilele mizerabile cu trei etaje, apoi privea iar la mănuşa din mână. O furase şi îi părea rău. Sean avea să-i simtă lipsa. Îl urmărea pe tatăl său care mergea poticnit înaintea lui. Bătrânul nemernic arăta de parcă era gata să se prefacă dintr-o clipă în alta într-un morman amorf. Îl ura pe Sean. Fusese prost crezând că puteau fi prieteni. Ştia că avea să păstreze acea mănuşă toată viaţa lui, cu grijă, fără s-o arate

nimănui, şi nu avea să se folosească măcar o dată de ea. Mai bine ar muri decât să procedeze aşa.

Jimmy privi cum i se desfăşura la picioare Flats, pe măsură ce el şi bătrânul înaintau pe sub şinele de tren suspendate, apropiindu-se de locul în care Crescent se termina şi unde trenurile de marfă goneau vuind pe lângă vechiul cinematograf în aer liber, plin de guzgani, lăsând în urmă Penitenciary Chanel, şi că n-aveau să-l mai vadă niciodată pe Dave Boyle. Acolo unde locuia el, pe strada Rester, se furau tot timpul diferite lucruri. La patru ani i se furase trotineta, la opt ani - bicicleta. Bătrânul pierduse o maşină, iar mama sa începuse să întindă rufele la uscat prin casă, după ce acestea îi dispăruseră din curte. Când ştiai că un lucru ţi s-a furat, te simţeai altfel decât atunci când nu-l găseai pentru că nu fusese pus la locul lui. Simţeai în adâncul inimii că n-aveai să-l mai recapeţi. Acelaşi sentiment îl avea şi faţă de Dave. Poate că Sean simţea atunci acelaşi lucru în privinţa mănuşii de base-ball, oprindu-se în faţa spaţiului gol, unde mănuşa fusese aruncată pe podea, ştiind, dincolo de orice logică, că niciodată n-avea s-o mai vadă. Mare păcat, pentru că Jimmy îl simpatiza pe Dave, cu toate că de cele mai multe ori n-ar fi putut spune exact de ce. Îl lega ceva de piciul ăla, poate felul în care era prezent oricând, chiar dacă adesea nici nu-l observai.

Patru zile

AŞA CUM SE DOVEDI, Jimmy se înşelase. La patru zile de la dispariţie, Dave Boyle s-a întors acasă stând pe scaunul din faţă al unei maşini de poliţie. Cei doi poliţişti care-l aduseră îl lăsară să se joace cu claxonul şi să atingă patul armei de foc, ascunsă sub tabloul de bord. Îi oferiră o insignă de onoare, şi când opriră în faţa casei mamei sale, pe strada Rester, fotoreporterii îl aşteptau deja. Unul dintre poliţişti, un ofiţer, Eugene Kubiaki, îl săltă pe Dave din maşină, îl aruncă o dată în sus şi-l prinse la loc în braţe înainte de a-l lăsa pe caldarâm în faţa mamei, care tremura toată şi plângea de bucurie.

O mulţime de oameni ieşiseră pe strada Rester în ziua aceea - părinţi, copii, un poştaş, cei doi fraţi bondoci şi graşi, proprietari ai restaurantului fast food din colţ cu strada Sydney, până şi domnişoara Powell şi profesorul dintr-a cincea al lui Jimmy, de la Looey & Dooey. Jimmy stătea lângă mama sa, care îi ţinea capul între palme la nivelul stomacului şi îi acoperise fruntea cu mâna umedă, parcă asigurându-se că fiul ei nu se contagiase de la Dave. Jimmy deveni puţin gelos când ofiţerul Kubiaki îl aruncă pe amicul lui în aer, râzând amândoi ca doi vechi prieteni, în timp ce frumuşica domnişoară Powell bătea din palme.

„Şi eu eram cât pe ce să urc în maşina aia", dori Jimmy să se destăinuie cuiva. Ar fi vrut să-i spună asta, mai mult decât altcuiva, domnişoarei Powell. Era atât de frumoasă şi de curată! Când râdea, puteai să vezi că unul dintre dinţii din faţă este uşor îndoit, ceea ce o făcea şi mai frumoasă în ochii lui Jimmy. El dorea să-i mărturisească că era cât pe ce să urce şi el în maşina aia, numai să vadă dacă i-ar fi aruncat şi lui aceleaşi priviri cu care îl învăluia acum pe Dave. Mai voia să-i spună că se gândea la ea mereu şi că în vis se vedea mai mare, putând să conducă o maşină şi s-o ia cu el în locurile unde ea i-ar fi surâs tot timpul, unde s-ar fi aşezat împreună la un picnic, unde tot ce i-ar fi spus ar fi făcut-o să râdă, dezgolindu-şi acel dinte şi atingându-i faţa cu palmele.

Totuşi, domnişoara Powell, nu se simţea în largul ei pe stradă, după cât îşi dădea seama Jimmy. După ce-i spuse câteva cuvinte lui Dave, îi atinse faţa şi-l sărută pe obraz, *de două ori,* apoi alţi oameni se înghesuiră, iar ea se dădu la o parte pe trotuarul plin de crăpături, ridicându-şi ochii la clădirile încovoiate, cu trei etaje, şi la cartonul gudronat care se curba în sus, expunând grinzile de lemn de dedesubt. Acum i se părea lui

Jimmy că e mai tânără şi, în acelaşi timp, mai inaccesibilă, de parcă dintr-o dată şi-ar fi luat aer de guvernantă, aranjându-şi părul cu degetele, ca de obicei, şi încreţindu-şi cu autoritate nasul cât o mărgea.

El ar fi vrut să se ducă la ea, dar mama îl ţinea încă strâns în braţe, ignorându-i foiala. Apoi, domnişoara Powell păşi agale spre colţul dintre Rester şi Sydney, iar Jimmy o urmări din ochi cum făcea cuiva semne desperate. Un hippy într-o decapotabilă de culoare galbenă, cu petale veştede de flori pictate pe portierele arse de soare, opri şi ea urcă în maşină. Aceasta demară în forţă, lăsându-l în urmă pe Jimmy care, în sine, striga „Nu!”...

Până la urmă, reuşi să se smulgă din strânsoarea mamei sale. Stătea în mijlocul străzii, urmărind mulţimea care îl înconjura pe Dave şi dorind să urce şi el în maşina aia, numai să poată simţi şi el ceva din afecţiunea de care se bucura celălalt, să se uite în ochii care îl sorbeau pe celălalt ca pe o raritate.

Pe strada Rester se încinse o mare petrecere, toată lumea alerga de la o cameră de filmare la alta, sperând să se vadă la televizor sau să se regăsească în paginile ziarelor... Mda, îl cunosc pe Dave, este cel mai bun prieten al meu, am crescut împreună, ştiţi, e tare puştiul, mulţumesc Bunului Dumnezeu că este bine mersi.

Cineva deschise un hidrant şi jetul de apă ţâşni în stradă ca un suspin de uşurare. Puştanii îşi aruncară pantofii în şanţ, îşi suflecară pantalonii şi începură să ţopăie în şuvoiul de apă. Îşi făcu apariţia pe stradă camionul de îngheţată, şi Dave putu să aleagă orice dorea, pe gratis. Până şi domnul Pakinaw, un bătrân văduv urâcios, care mai trăgea uneori, cu o carabină marca BB, în vrăbii şi, câteodată, chiar şi în copiii vecinilor, când părinţii nu erau atenţi, şi zbiera tot timpul la oameni să tacă din gură, îşi deschise larg ferestrele şi îşi sprijini boxele de storuri. În clipa următoare se putea auzi vocea lui Dean Martin cântând „Memories Are Made of This”, „Volare” şi multe alte şlagăre de doi bani care, în mod normal, îl făceau pe Jimmy să vomite, dacă le auzea, dar care în ziua aceea picau la ţanc. Muzica plutea de-a lungul străzii Rester ca un mănunchi strălucitor de hârtie creponată, împletindu-se cu torentul de apă care se revărsa din hidrant. Unii dintre indivizii care jucau cărţi în spatele restaurantului celor doi fraţi aduseseră cu ei o masă pliantă şi un mic grătar. Foarte curând, altcineva târî în stradă câteva lăzi

frigorifice pline ochi cu Schlitz şi Narragansett. Aerul se umplu de mireasmă îmbietoare de cârnaţi fripţi. Mirosul înecăcios de prăjeală şi de bere plutea în aer, făcându-l pe Jimmy să se gândească la Fenway Park şi la duminicile de vară, la acea bucurie ameţitoare care îl cuprindea când adulţii se hârjoneau ca nişte copii, când toată lumea râdea şi oamenii păreau mai tineri, mai uşori şi mai fericiţi că se află laolaltă.

De aceea îi plăcea atât de mult lui Jimmy vecinătatea în care creştea, chiar şi după o bătaie luată de la un bătrân sau după dispariţia unui lucru la care ţinea. Era vorba de felul în care oamenii puteau deodată să se scuture de povara unui an de dureri şi neajunsuri, de buze crăpate, de griji la locul de muncă şi de vechi ranchiune, pur şi simplu să se descarce, ca şi cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat vreodată în vieţile lor. De Sfântul Patrick sau de Ziua Buckingham, uneori de 4 iulie, ori atunci când se întâmpla ca Sox să joace bine în septembrie, sau ca acum, la regăsirea unei pierderi colective, mai ales într-un asemenea moment, această vecinătate putea erupe într-un fel de delir.

Altfel decât în Point, deşi şi acolo aveau loc petreceri în tot cartierul, sigur că da, dar acestea erau întotdeauna plănuite, trebuia mai întâi să obţii permis de participare, fiecare simţindu-se dator să liniştească lumea că va avea grijă de maşini, de peluze... „ai grijă, tocmai am văruit gardul ăla”.

În Flats, jumătate dintre locuitori nu aveau peluze, iar gardurile erau dărăpănate, dar cui îi păsa! Când doreai o petrecere, păi petreceai, nu glumă, pentru că erai sigur că merita s-o faci. În ziua aceea nu mai prindeai picior de şef acolo, nici de inspector de la asistenţa socială ori de cămătar. Cât despre poliţişti, ei bine, acum erau şi ei de faţă, petrecând. împreună cu toţi ceilalţi, ofiţerul Kubiaki servind direct de pe grătar o bucăţică de cârnat pipărat, în timp ce colegul lui dosea în buzunar o bere pentru mai târziu. Reporterii se duseseră toţi acasă şi soarele începea să apună, împrumutând străzii acea strălucire a clipei, destinată mesei de seară, dar nicio femeie nu se mai gândea la gătit şi nici una nu se îndura să intre înapoi în casă.

Cu excepţia lui Dave, care plecase, Jimmy realiză acest lucru în momentul în care ieşi de sub şuvoiul hidrantului, îşi stoarse manşetele de la pantaloni şi îmbrăcă tricoul, făcând coadă pentru un hot dog. Petrecerea în cinstea lui Dave era în toi, dar acesta trebuie să se fi întors

deja acasă, la fel ca şi mama sa. Când Jimmy se uită la ferestrele apartamentului lor de la etajul doi, storurile trase tăceau însingurate, ceea ce îl făcu să se gândească iar la domnişoara Powell, aşa fără motiv, care urcase în maşina hippy. Amintindu-şi pulpa şi glezna ei dreaptă, îndoindu-se înainte de a închide portiera, se amărî. Unde se dusese? Mai gonea în clipa aceea pe autostradă, cu pletele fluturând în vânt ca muzica ce se revărsa de-a lungul străzii Rester? Se lăsa noaptea peste cei doi din maşina haioasă, în timp ce se îndreptau spre... unde? Jimmy murea de curiozitate să ştie, dar, mai apoi, nu-şi mai dori acest lucru. Avea s-o vadă a doua zi la şcoală, dacă nu le dădeau o zi de vacanţă cu ocazia întoarcerii lui Dave. Ar fi vrut s-o întrebe, dar nu îndrăznea.

Jimmy îşi luă hot dog-ul. Se aşeză pe bordura trotuarului de vizavi de casa lui Dave şi începu să mănânce. Pe când îl mâncase pe jumătate, unul din storuri se ridică şi-l văzu pe micul său amic la geam, aţintindu-l. Jimmy îşi ridică hot dog-ul mâncat pe jumătate, ca semn de recunoaştere, dar Dave nici acum nu-l băgă în seamă. Pur şi simplu se holba. Se uita ţintă spre Jimmy şi, chiar dacă nu-i putea vedea ochii, intui goliciunea din ei. Goliciunea şi ruşinea.

Mama lui Jimmy se aşeză alături de el pe bordură, iar Dave se depărta de fereastră. Era o femeie micuţă, slabă, cu păr blond spălăcit. Pentru că era atât de slabă, se mişca de parcă ar fi dus pe fiecare umăr grămezi întregi de cărămizi. Ofta des şi de o manieră încât Jimmy se îndoia de faptul că era conştientă de sunetele pe care le scotea. Avea să contemple fotografiile ei de dinainte de a-l purta în pântec. Arăta atunci mult mai robustă şi mult mai tânără, ca o adolescentă ce era, dacă se gândea bine. Faţa ei era mai rotundă în acele fotografii, fără riduri la ochi sau pe frunte, şi avea acel zâmbet frumos şi plin care părea doar uşor speriat sau, poate, curios. Tatăl îi povestise de o mie de ori că aproape o omorâse când ieşise din burta ei, că sângerase atât încât doctorii se temeau că hemoragia nu se va mai opri. Pentru ea, naşterea se terminase, îi spusese tatăl. Şi, firește, n-avea să mai poată face alţi copii. Nimeni nu dorea să mai treacă o dată prin aşa ceva.

Ea îşi lăsă mâna pe genunchiul lui Jimmy şi-l întrebă:

— Ce mai faci, G.I. Joe?

Mama sa îl poreclea în toate felurile, din care cauză el era derutat. Ridică din umeri:

— Ştii tu.

— I-ai spus şi tu ceva lui Dave?

— Nu m-ai lăsat să mă mişc de lângă tine, mami.

Mama îşi ridică mâna de pe genunchiul lui, şi el îşi încolăci braţele în jurul ei, cuprins de răcoarea care se lăsa o dată cu întunericul.

— Nu, după aceea. Când mai era afară.

— O să-l văd mâine la şcoală.

Mama sa scotoci ţigările Kent în buzunarul de la blugi şi-şi aprinse una, expirând în grabă fumul din piept.

— Nu cred că se va duce chiar de mâine.

— Atunci o să-l văd curând, este bine? replică el, terminând de mâncat hot dog-ul.

Mama încuviinţă din cap şi scoase pe gură şi mai mult fum. Îşi acoperi cotul cu palma, fumând cu ochii ridicaţi spre ferestrele lui Dave.

— Cum a fost azi la şcoală? îl întrebă ea, deşi nu părea interesată de răspuns.

— O.K., zise Jimmy ridicând din umeri.

— M-am întâlnit cu profesoara aia a ta. Este dulce.

Jimmy nu mai scoase niciun cuvânt.

— Tare dulce, repetă mama-sa, învăluită cu o perdea cenuşie de fum.

Băiatul rămase în continuare tăcut. În majoritatea cazurilor, nu ştia ce să le spună părinţilor. Mama sa era epuizată fizic. Rămânea cu ochii pironiţi în nişte puncte pe care Jimmy nu le putea identifica, fumându-şi ţigările. Adesea nici nu-l auzea, până când el repeta spusele de mai multe ori. Tatăl său era de obicei cu capsa pusă şi, chiar şi atunci când devenea drăguţ şi nostim, Jimmy ştia că în orice clipă putea să reintre în rolul beţivului arţăgos şi să-i tragă o chelfăneală pentru că-i ieşise pe gură ceva de care râsese copios cu o jumătate de oră mai devreme. El mai ştia că, indiferent de faptul că încerca să-l nege, atât mama, cât şi tatăl se regăseau în el, ea prin tăcerile îndelungate, iar el prin accesele subite de furie.

Atunci când Jimmy nu se întreba cum era să fii iubitul domnişoarei Powell, uneori îşi închipuia că e fiul ei.

Mama sa îl privea acum cu ochi mici şi scrutători, ţinându-şi ţigara în dreptul urechii.

— Ce?, o întrebă el surâzând jenat.

— Ai un zâmbet tare, Cassius Clay, răspunse ea, de asemenea surâzând.

— Da?

— O, da. O să frângi inimile multor fete.

— Ei, bine, zise Jimmy şi amândoi izbucniră în râs.

— Ai putea să fii un pic mai vorbăreţ, remarcă mama sa.

„La fel şi tu", ar fi vrut să-i spună băiatul.

— Dar este bine şi aşa. Femeile agreează bărbaţii tăcuţi.

Peste umărul mamei, Jimmy îl văzu pe tatăl său ieşind împleticindu-se din casă, cu hainele mototolite şi faţa buhăită de somn sau de băutură, dacă nu chiar şi de una, şi de alta. Bătrânul se uită la petrecerea care continua, ca şi cum nu-şi putea imagina de unde pornise totul. Mama sa îi urmări privirea şi când îşi întoarse din nou ochii spre el era din nou epuizată, zâmbetul îi dispăruse fără urmă de pe chip, de parcă nici n-ar fi ştiut vreodată să surâdă.

— Hei, Jim!

O iubea când îi spunea pe nume. Îl făcea să-şi imagineze că erau complici.

— Da?

— Mă bucur foarte mult că nu te-ai urcat în maşina aia, dragul meu, declară ea sărutându-i fruntea, astfel băiatul îi văzu ochii strălucind, după care ea se ridică şi se apropie de celelalte mame, continuând să-i întoarcă spatele soţului.

Jimmy îşi ridică privirea şi-l văzu pe Dave la fereastră holbându-se iar, acum pe fundalul luminii slabe a becului. De data aceasta, Jimmy nici măcar nu se sinchisi să-i facă vreun semn. O dată ce poliţia şi reporterii plecaseră, iar petrecerea continua cu aceeaşi frenezie, încât nimeni nu mai ştia de la ce pornise, Jimmy îşi putu închipui cum se simţea amicul lui în apartament, singur, doar cu mama sa dementă, înconjurat de pereţi cafenii şi de luminile gălbui ale becurilor, în timp ce lumea continua să petreacă jos în stradă. Şi din nou se simţi fericit că nu urcase în acea maşină.

„Rebuturi", iată ce-i spusese tatăl lui Jimmy mamei sale noaptea trecută: „Chiar dacă-l găsesc viu, piciul intră la rebuturi. N-o să mai fie niciodată acelaşi". Dave ridică o mână. O ţinu ridicată la nivelul

umărului ceva mai mult timp şi, pe când Jimmy îi răspunse la rândul lui printr-un semn cu mâna, simţi cum tristeţea i se strecoară în suflet, implântându-se adânc şi propagându-se în unde fine. Nu ştia dacă acea tristeţe avea vreo legătură cu părinţii, cu domnişoara Powell, cu locul acela, sau cu Dave care continua să-şi ţină mâna nemişcată, la fereastră. Dar indiferent de cauzele care o provocase, era sigur că niciodată nu avea să mai iasă la suprafaţă. Jimmy, cel care şedea pe bordură, avea unsprezece ani, dar nu se mai simţea copil. I se părea că e bătrân. La fel de matur ca şi părinţii, la fel de învechit ca şi strada aceea.

„Rebuturi", îi trecu prin minte şi lăsă mâna să-i cadă în poală. Îl urmări pe Dave care îi făcu semn cu capul, apoi trase storul pentru a se întoarce în camera mult prea tăcută, cu pereţii cafenii şi ceasurile ticăind, iar Jimmy simţi că tristeţea aceea prindea rădăcini în inima lui, cuibărindu-se acolo ca într-un culcuş cald. Nici măcar nu mai încercă s-o îndepărteze, pentru că în sinea lui recunoştea că n-avea niciun rost. Se ridică de pe bordură, nefiind deloc sigur de ce vroia să facă mai departe. Simţi cum îl mănâncă palma. Dar auzi un zgomot în stomac şi-şi dădu seama că îi era foame, aşa că se duse să-şi mai ia un hot-dog, sperând să mai găsească ceva.

PREŢ DE CÂTEVA ZILE, Dave Boyle deveni o mică celebritate, nu numai printre vecini, dar pe întreg cuprinsul statului. În dimineaţa următoare, *Record American* anunţa cu titluri de o şchioapă *BĂIEŢEL PIERDUT/BĂIEŢEL GĂSIT*. Fotografia din ziar îl arăta pe Dave şezând în pridvorul casei, cu braţul sfrijit al maică-sii trecut peste piept, un grup de puşti zâmbitori înghesuindu-se în faţa obiectivului, de ambele părţi, fiecare afişând o mină pe cât posibil mai fericită, cu excepţia mamei lui Dave, care avea o mutră de parcă tocmai pierduse autobuzul într-o zi friguroasă.

Aceiaşi puşti, care apăruseră alături de el pe prima pagină a ziarului, începură să-l numească „uşchit", la numai o săptămână după ce se întoarse la şcoală: Dave se uita în ochii lor şi vedea o ură pe care puţin probabil să o fi priceput mai bine decât el însuşi. Mama sa puse această ură pe seama părinţilor lor şi-l sfătui să nu-i mai bage în seamă, căci se vor plictisi, uitând întâmplarea, iar la anul îi vor fi iar prieteni.

Băiatul încuviinţa din cap şi se întreba dacă era ceva în neregulă,

vreun semn pe faţa lui, pe care nu-l observa, care îl făcea pe oricine să vrea să-l lovească. Ca tipii ăia din maşină. De cel aleseseră tocmai pe el? Cum de-au ştiut că doar el avea să urce în maşină, că Jimmy şi Sean n-aveau s-o facă? Aşa i se părea lui Dave, când se uita în urmă, că acei bărbaţi, cărora le ştia numele (sau cel puţin numele cu care se chemau unul pe altul), dar nu îndrăznea să le rostească nici măcar în sinea lui, *ştiuseră că* Sean şi Jimmy nu s-ar fi urcat în maşina aceea de bună voie şi nesiliţi de nimeni. Sean ar fi fugit acasă, ţipând, probabil, iar pe Jimmy ar fi trebuit să-l ameţească cu un pumn ca să-l bage în maşină. Lupul cel mare chiar recunoscuse acest lucru după câteva ore de drum: „L-ai văzut pe puştiul ăla în tricou alb? Ai văzut cum s-a uitat la mine, că nu se temea defel? Piticul ăla o să ia gâtul cuiva într-o zi, ascultă-mă pe mine".

Colegul lui, lupul cel slinos, rânji: „Mi-ar plăcea să-i dau o mamă de bătaie".

Lupul cel mare îşi scutură capul: „Ţi-ar smulge degetul mare cu dinţii, numai dacă ai încerca să-l bagi în maşină. După care s-ar face nevăzut, împieliţatul".

Simţea nevoia să le dea porecle idioate: lupul cel mare şi lupul cel slinos şi să şi-i închipuie ca pe nişte monştri, nişte lupi ascunşi în piele de oameni. Dave însuşi se considera ca un personaj dintr-o poveste: băiatul răpit de lupi. Băiatul care evadase şi-şi croise drum prin pădurea umedă până la o staţie de benzină. Băiatul care-şi păstrase calmul şi destoinicia, căutând tot timpul o cale de scăpare.

Totuşi, la şcoală era doar „băiatul care fusese răpit", şi fiecare se lăsa purtat pe aripile imaginaţiei, încercând să-şi închipuie ce i se întâmplase în decursul celor patru zile. Într-o dimineaţă, pe când se afla în toaleta şcolii, un băiat dintr-a şaptea, pe nume Junior McCaffery, se postă la pisoar alături de Dave şi-i spuse:

— Te-au făcut să le-o sugi?

Toţi colegii lui izbucniră în râs şi începură să-şi ţuguie buzele într-un pleoscăit ce vroia să însemne sărut.

Dave, roşu ca racul la faţă, îşi închise cu degete tremurânde fermoarul la prohab, şi se întoarse spre Junior McCaffery. Încercă să-şi ia o expresie răutăcioasă, iar Junior se încruntă şi-i dădu o palmă peste faţă, al cărei sunet se auzi în toată încăperea. Un alt băiat din clasa a şaptea icni ca o fată.

Junior zise:

— Ai ceva de spus, ţicnitule? Hai? Vrei să te mai lovesc o dată, puţoiule?

— Uite-l că plânge, observă cineva.

— Chiar aşa, şuieră Junior McCaffery, în timp ce lui Dave îi curseră şi mai abundent lacrimi. Falca amorţită începe să-l usture, dar nu durerea era cea care-l stingherea. Niciodată nu s-a sinchisit de durere şi n-a plâns din cauza ei, nici măcar atunci când îşi trântise bicicleta şi se tăiase la gleznă, lovindu-se în cădere de pedală, încât avu nevoie de şapte copci pentru ca rana aceea să se închidă. Era un şuvoi de emoţii pe care-l simţea revărsându-se dinspre băieţii din toaletă, rănindu-i sufletul. Ură, dezgust, furie, dispreţ. Toate în direcţia lui. Nu înţelegea de ce. Nu supărase pe nimeni în toată viaţa lui. Cu toate acestea, îl urau, iar ura lor îl făcea să se simtă orfan, putred, vinovat şi mărunt. Plângea pentru că nu vroia să se simtă aşa.

Toţi râseră de lacrimile lui. Junior ţopăi în jur pentru o clipă. Faţa i se contorsiona în timp ce se maimuţărea, imitându-l pe Dave. Când acesta reuşi, într-un târziu, să-şi ostoiască lacrimile, trăgându-şi nasul, Junior îl plesni iar, în acelaşi loc, la fel de tare.

— Uită-te la mine, făcu Junior în timp ce Dave simţea cum un nou şuvoi de lacrimi îi umfla ochii. Uită-te la mine.

Băiatul îşi ridică privirea la colegul mai mare, sperând să găsească pe faţă compasiune sau omenie, ori măcar milă, s-ar fi mulţumit şi cu mila lui, dar tot ce văzu fu numai o expresie de răutate şi cinism.

— Mda, mai spuse Junior, le-ai supt-o.

Se prefăcu că-i mai dă o palmă, iar lui Dave îi căzu capul în piept şi se ghemui. Junior şi gaşca se îndepărtară, râzând pe când ieşeau din toaletă. Dave îşi aminti ceva ce-i spusese domnul Peters, un prieten de-al mamei, care mai dormea ocazional la ei acasă: „Două lucruri să nu accepţi niciodată de la un bărbat, scuipatul sau palma lui. Amândouă sunt mai umilitoare decât un pumn şi dacă vreun om îndrăzneşte să-ţi facă una ca asta, încearcă să-l omori, dacă poţi.”

Dave şedea pe podeaua toaletei şi îşi dori să simtă imboldul de a omorî pe cineva. Ar începe cu Junior McCaffery, probabil, şi ar continua cu lupul cel mare şi cu lupul cel slinos, în cazul în care s-ar întâmpla să mai dea vreodată de ei. Dar adevărul era că nu credea că e în stare de aşa

ceva. Nu ştia de ce oamenii erau atât de răi unul faţă de altul. Asta nu înţelegea. Nu pricepea.

După incidentul din toaletă, vestea difuzată de undeva de sus se răspândi în toată şcoala, astfel încât toţi elevii începând cu cei dintr-a treia, auziseră ce-i făcuse Junior McCaffery lui Dave şi cum reacţionase el. Se dădu un verdict general, iar Dave se trezi că până şi cei câţiva colegi care se purtaseră mai prietenos cu el, după îl tratau acum ca pe-un lepros. Nu toţi murmurau „homo", când trecea pe coridor, sau îşi împungeau obrazul cu limba. De fapt, destul de mulţi colegi de clasă pur şi simplu îl ignorau. Dar, într-un fel, asta era mai rău. Se simţea izolat prin tăcere.

Dacă se ciocneau din întâmplare, când plecau de-acasă, Jimmy Marcus mergea uneori în tăcere alături de el până la şcoală, pentru că i-ar fi fost greu să i-o facă, salutându-l când se vedeau pe coridor sau când îl întâlnea aşteptându-şi rândul să intre în clasă. Când ochii li se întâlneau, Dave putea citi un amestec ciudat de milă şi jenă pe chipul lui Jimmy, de parcă celălalt ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Oricum, Jimmy, în general, nu era prea vorbăreţ, decât atunci când brusc îl îmboldea vreo idee trăsnită - să sară jos, pe şinele metroului, sau să fure vreo maşină. Dar lui Dave i se părea că prietenia lor, de care de fapt nici nu prea era sigur, pentru că-şi amintea cu ruşine de câte ori *nu* insistase ca Jimmy să-i accepte compania, pierise în clipa în care el se urcase în maşina aia, iar celălalt rămăsese ţintuit în stradă.

Jimmy, aşa cum se dovedi mai târziu, n-avea să frecventeze multă vreme aceeaşi şcoală, cu Dave, aşa că până şi acele plimbări împreună puteau în final să fie evitate. La şcoală, Jimmy era văzut mereu în compania lui Val Savage, un psihopat bondoc, cu creier de cimpanzeu, care rămăsese de două ori repetent şi ale cărui accese furtunoase de violenţă speriau de moarte pe toată lumea, atât pe profesori, cât şi pe elevi. Gluma care se spunea pe seama lui Val, dar niciodată în prezenţa lui, era că părinţii săi făceau economii nu ca să-l dea la colegiu, ci ca să-i poată plăti mai târziu cauţiunea. Chiar şi înainte ca Dave să urce în maşina aia, Jimmy se jucase întotdeauna cu Val, odată înscrişi la şcoală. Uneori îi permiteau lui Dave să se ţină scai de ei, când făceau câte un raid prin bucătăria cofetăriei vânând snack-uri, sau când găseau un nou acoperiş pe care să se caţăre, dar după incidentul cu maşina i se refuză până şi această plăcere. Când nu-l ura pentru exilul neaşteptat, Dave

observa că valul de negură care uneori părea să planeze asupra lui Jimmy devenise acum o permanenţă, un fel de halo negru. Jimmy părea mai matur în ultima vreme şi mai trist.

Până la urmă reuşi să fure o maşină. Trecuse aproape un an de la prima lor tentativă, pe strada lui Sean, după asta Jimmy fu eliminat din şcoală, fiind nevoit să parcurgă cu autobuzul o jumătate de oraş pentru a se duce la Carver, ca să afle şi el ce viaţă ducea un puşti alb din East Bucky, la o şcoală aproape numai de negri. Val îl însoţea în autobuz şi Dave auzi că cei doi deveniră curând o pacoste pentru cei de la Carver, doi puştani albi atât de nebuni, că nu ştiau ce înseamnă frica.

Furaseră o decapotabilă. La urechea lui Dave ajunseră nişte zvonuri că maşina aparţinuse prietenului unei profesoare, deşi nu află niciodată care anume. Jimmy şi Val o furaseră din curtea şcolii în timp ce profesorii, cu familiile şi prietenii lor, luau parte la o petrecere de sfârşit de an, în holul şcolii. Jimmy era la volan. El şi Val luaseră maşina pentru a face o raită nebunească pe Buckingham, claxonând şi dând din mână fetelor, în timp ce motorul duduia, până când o maşină a poliţiei îi detectă, şi sfârşiră prin izbirea decapotabilei de un Dumpster, în spatele localului Zayres din Rome Basin. Val îşi suci o gleznă coborând din maşină, iar Jimmy, care deja urcase până la jumătatea unui gard ce dădea într-o curte pustie, coborî înapoi să-l ajute. În mintea lui Dave, această scenă lua întotdeauna anvergura unui film de război: bravul soldat care se întoarce să-şi salveze camaradul căzut în timp ce gloanţele zburau în jurul lor, deşi se îndoia că poliţaii ar fi tras, dar aşa i se părea mai grozav. Poliţiştii puseseră mâna pe ei chiar acolo, şi băieţii petrecură o noapte la răcoare. Li se permise să termine clasa a şasea, de vreme ce nu rămăseseră decât câteva zile până la sfârşitul anului şcolar, după care familiile lor fură înştiinţate să caute o altă şcoală pentru băieţii lor.

Dave nu-l prea văzu pe Jimmy după aceea, poate o dată sau de două ori pe an, până când ajunseră la vârsta adolescenţei. Mama sa nu-l mai lăsă să iasă din casă decât ca să plece la şcoală şi să se întoarcă acasă. Era convinsă că oamenii ăia mai erau acolo, la pândă, la volanul acelei maşini care mirosea a mere, urmărindu-l pe Dave ca nişte torpile. El ştia că aceia plecaseră. Doar erau lupi, iar noaptea lupii adulmecau prada cea mai slabă şi mai nevinovată, apoi o hăituiau până o prindeau. Acum îi reveneau în minte mai des lupul cel mare şi lupul cel slinos şi cum l-au

tratat. Aceste imagini rareori îi apăreau în vis, dar îi ţineau conştiinţa trează în tăcerea sumbră din apartamentul, în care încerca să citească aceste cărţi de benzi desenate sau să se uite la televizor, ori să contemple prin geam strada. Ele se conturau în minte şi el încerca să le alunge închizând ochii şi încercând să nu-şi mai amintească de faptul că pe lupul cel mare îl chema Henry, iar pe lupul cel slinos - George. Henry şi George, striga în sinea lui o voce alături de vârtejul de imagini care îi trecea prin minte. Henry şi George, Henry şi George, Henry şi George, neisprăvit mic. Iar el răspundea acelei voci că *nu* era un neisprăvit mic. Era băiatul care scăpase din gura lupilor. Uneori, ca să scape de vedenii, derula pe ecranul minţii evadarea sa, detaliu cu detaliu: cum observase crăpătura pe care o făcea balamaua în uşa peretelui despărţitor, sunetul maşinii care se îndepărta când cei doi ieşiră la un pahar, şurubul fără cap, pe care îl vârâse în crăpătură ca s-o lărgească mai mult, până când balamaua ruginită plesnise, împreună cu ea căzând şi o bucată de scândură ca o lamă de cuţit; cum fugise în pădure şi urmase traiectoria soarelui de după-amiază până la staţia de benzină care se afla la o distanţă de peste 1 km. A avut un şoc când a zărit-o, semnul acela rotund alb-albastru deja aprins înaintea nopţii ce urma, deşi încă mai era ziuă. Parcă l-ar fi înjunghiat acea lumină albă de neon. Îl făcu să cadă în genunchi în locul unde se termina pădurea şi începea şoseaua cenuşie, al cărei asfalt nu fusese încă refăcut. Aşa l-a găsit Ron Pierrot, proprietarul staţiei de benzină: în genunchi, holbându-se la semn. Ron Pierrot era un bărbat slab, mâinile sale însă păreau să poată frânge o ţeava din plumb. Dave se întreba adesea ce s-ar fi întâmplat dacă băiatul care scăpase din gura lupilor ar fi fost un personaj de film. Cum s-ar fi legat el şi Ron fraţi de cruce, iar Ron l-ar fi învăţat toate lucrurile pe care fiii le deprind de la taţi. Amândoi ar fi pus şeile pe cai, şi-ar fi încărcat flintele şi ar fi pornit în căutare de noi aventuri. S-ar fi distrat ca pe vremuri, Ron şi băiatul. Ar fi fost eroi, departe în sălbăticie, învingând haita de lupi.

ÎN VISUL LUI SEAN, strada se mişca. Se uita prin portiera deschisă a maşinii care mirosea a mere, iar strada îl prindea de picioare şi îl făcea să alunece spre automobil. Dave se afla înăuntru, ghemuit pe locul din spate, cu gura deschisă într-un urlet mut, pe măsură ce strada îl purta pe Sean spre maşină. Tot ce putu zări în vis erau uşa deschisă şi locul din

spate. Nu-l putea vedea pe tipul care arăta ca un poliţai şi nici pe colegul lui care şedea pe scaunul din faţă. Nu-l putea zări pe Jimmy, deşi acesta stătuse tot timpul alături de el. Nu putea vedea decât locul, pe Dave, portiera şi gunoaiele de pe podeaua maşinii. Acesta, realiză acum, fusese semnalul de alarmă care-i sunase în urechi fără să-l conştientizeze, podeaua plină de gunoaie: ambalaje de fast food şi pungi mototolite de cartofi prăjiţi, cutii de bere şi de băuturi răcoritoare, ceşti de cafea din plastic şi un tricou murdar de culoare verde. Numai după ce se trezi din somn şi-şi reaminti visul realiză că podeaua de sub locul din spate din vis era aidoma cu cea din realitate. Nu-şi mai amintise de gunoaie până atunci, nici atunci când poliţiştii veniseră la ei acasă şi-l rugaseră să se gândească bine, nu-i trecuse prin cap că podeaua maşinii era murdară, pentru că nu-şi mai amintise acest detaliu. Dar în vis îi reveni în minte, şi tocmai acest amănunt, mai mult decât orice altceva, îl făcuse să-şi dea seama, fără să conştientizeze, că într-un fel ceva nu era în regulă cu „sticletele", cu colegul lui şi cu maşina. Sean nu văzuse niciodată cum arată locul din spate al unei maşini de poliţie, nici măcar de departe, dar ceva îi spunea că podeaua nu putea fi plină de gunoaie. Poate că sub acele gunoaie zăceau resturi de mere şi din cauza asta maşina mirosea astfel.

La doi ani după răpirea lui Dave, tatăl său intră în dormitor şi-i comunică două lucruri. Primul era că Sean fusese acceptat la şcoala latină şi că va începe clasa a şaptea din septembrie. Domnul Devine mai zise că el şi mama lui erau foarte mândri de Sean. Acolo te duceai dacă vroiai să devii cineva. Al doilea lucru îl spuse aproape ca pe un gând tardiv în momentul în care ieşea pe uşă.

— L-au prins pe unul dintre ei, Sean.

— Ce?

— Pe unul dintre tipii care l-au luat pe Dave. L-au prins. Este mort. S-a sinucis în celula de închisoare.

— Da?

Tatăl îşi întoarse ochii spre el:

— Da. Acum poţi să nu mai ai coşmaruri.

Sean îl întrebă:

— Dar celălalt?

— Tipul care s-a lăsat prins, îl lămuri tatăl său, a povestit la poliţie că

şi celălalt era mort. A murit într-un accident de maşină anul trecut. O.K.?

Tatăl îi aruncă o asemenea privire, încât Sean înţelese că aceasta fusese ultima discuţie pe acest subiect.

— Aşa că mergi şi te spală pentru cină, amice.

Tatăl său plecă, iar băiatul se aşeză pe pat. Salteaua era umflată în locul unde îşi ascunsese noua mănuşă de base-ball, cu o minge înfăşurată înăuntru şi cu benzi groase de culoare roşie lipite strâns în jurul mânuşii din piele.

Şi celălalt murise. Într-un accident rutier. Sean îşi dori să fi fost el la volanul maşinii care mirosea a mere, ca s-o poată arunca de pe o stâncă direct în iad, cu el cu tot.

Bărbaţi în floarea vârstei, cu ochii trişti, visându-se Frank Sinatra • 2000

Lacrimi în părul ei

BRENDAN HARRIS O IUBEA pe Katie Marcus ca un nebun, cu patima unui cinefil, simţind o orchestră apoteotică bubuind prin sânge, a cărei muzică năvalnică i se revărsa în urechi. O iubea când se trezea din somn, când se culca, o iubea pe tot parcursul zilei şi în fiecare secundă de răgaz. Brendan Harris ar fi iubit-o şi dacă ar fi fost grasă şi urâtă. Ar fi iubit-o chiar având tenul plin de acnee, fără sâni şi cu o mustăcioară groasă pe buza de sus. Ar fi iubit-o ştirbă sau cheală.

Katie. Trilul numelui ei alunecându-i prin circumvoluţiunile creierului ar fi fost de-ajuns ca să-l facă să-şi simtă mădularele pline de energie euforică, ca şi cum ar fi putut să meargă pe apă sau să ridice pe două roţi un autocamion de mare tonaj şi să-l arunce cât colo.

Brendan Harris acum iubea pe toată lumea pentru că o iubea pe Katie, iar ea îi răspundea cu acelaşi sentiment. De asemenea îi plăcea traficul, funinginea şi sunetul compresoarelor. Îşi iubea bătrânul tată, care nu era bun de nimic şi care nu-i trimisese nici măcar o felicitare de ziua lui de naştere sau de Crăciun, din clipa în care îi părăsise pe el şi pe maică-sa, pe când avea numai şase ani. Era încântat de dimineţile de luni, serialele de televiziune care nu-i făceau să râdă nici pe cei care făceau coadă la Serviciul de înregistrări auto. Îi plăcea până şi slujba, deşi nu intenţiona să se întoarcă vreodată acolo.

Brendan avea să fugă de acasă a doua zi dimineaţă, să-şi părăsească mama, ieşind pe uşa aceea rablagită şi coborând treptele crăpate, s-o ia pe strada largă cu maşini parcate peste tot, în două şiruri, cu toată lumea care şedea în pridvor. Ar fi plecat ca într-un cântec al lui Springsteen, nu ca umbra din Nebraska, în care se transformase Tom Joad Springsteen, ci veşnic-rătăcitorul-două-inimi-sunt-mai-bune-decât-una-Rosalita-nu-vrei-să-ieşi-diseară Bruce, *supremul* Bruce. Da, suprem. Asta avea să fie el în timp ce va păşi drept pe mijlocul asfaltului, unde barele de protecţie ale maşinilor aveau să-l împingă din spate şi claxoanele să-i răsune în urechi, mergând întins pe strada aceea până în inima Căii Buckingham, ca s-o ia de mână pe Katie, după care aveau să lase totul în urmă pentru totdeauna, urcând într-un avion şi zburând la Vegas, unde aveau să-şi

pună pirostriile, încleştându-şi degetele, unde Elvis le va citi din Biblie, întrebându-l dacă o va lua pe această femeie, iar Katie va afirma că ea-l va lua pe acest bărbat, după care... după care aveau să uite tot, fiind căsătoriţi, şi aveau să dispară pentru ca niciodată să nu se întoarcă, nicidecum, el şi ea, cu tot restul vieţii lor deschizându-li-se larg înainte în toată limpezimea, ca o linie a vieţii, curăţată de trecut şi de lume.

Îşi roti ochii prin dormitor. Hainele erau deja împachetate. La fel şi cecurile de călătorie American Express. Ca şi pantofii cu talpa groasă. Fotografii împreună cu Katie, puse în bagaj. Toate CD-urile, CD-player-ul portabil şi articolele de toaletă, fiind împachetate.

Privi ceea ce avea să lase în urmă. Afiş cu Bird şi Parrish. Afiş cu Fisk, în timpul meciului de base-ball din 75. Poster cu Sharon Stone, în văluri albe, strâns sul şi ascuns sub pat, din prima noapte când o strecurase pe Katie în dormitor, totuşi... Jumătate din CD-urile lui. Lua-le-ar dracul. Pe cele mai multe nu le ascultase mai mult de două ori. MCHammer, pentru Dumnezeu! Billy Ray Cyrus, Doamne iartă-mă! O pereche de boxe Sony, ultimul răcnet, care completau o configuraţie PC marca Jensen, cu o capacitate totală de două sute de waţi, pe care o cumpărase cu o vară în urmă când lucrase la nişte acoperişuri pentru echipa lui Bobby O'Donnell.

Cu acest prilej prima oară se apropiase de ea îndeajuns de mult pentru a începe o conversaţie. Doamne! Cu numai un an în urmă! Uneori, avea impresia că durase un deceniu, în sensul bun al cuvântului, iar alteori i se părea că ţinuse un minut. Katie Marcus. *Auzise* de ea, fireşte. Toată lumea din împrejurimi o ştia, pentru că era atât de frumoasă! Dar puţini o cunoşteau cu adevărat. Frumuseţea putea avea acest efect, să te sperie, să te ţină la distanţă. Nu era la fel ca în filme, unde camera de filmat stârnea nevoia de a te împărtăşi din frumuseţe. În lumea reală, frumuseţea era ca un gard ce se închidea înaintea ta, te făcea să faci un pas înapoi.

Dar Katie, ei bine, din prima zi când venise cu Bobby O'Donnell, iar el o lăsase pe şantier deoarece câţiva dintre băieţii lui traversau oraşul, chemaţi de treburi urgente. O abandonase de parcă uitase că erau, iar din acea zi ea se purta atât de firesc şi de simplu. Stătea cu Brendan la taclale în vreme ce el lipea streaşina unui acoperiş, ca şi cum ea ar fi fost o oarecare. Îi *ştia* numele şi-i zise:

— Cum se face că un băiat aşa de drăguţ ca tine, Brendan, lucrează pentru Bobby O'Donnell? Îi spuse pe nume. Numele lui se desprinsese de pe buzele ei ca şi cum l-ar fi rostit în fiecare zi; el, stând în genunchi la marginea acoperişului, fu cât pe ce să cadă pe loc în leşin. Fără glumă. Aşa îl făcuse ea să se simtă.

Iar a doua zi dimineaţă, când avea să sune, vor dispărea, împreună. Pentru totdeauna.

Brendan se întinse pe pat şi îşi imagină chipul ei ca o lună plină plutind deasupră-i. Ştia că n-avea să adoarmă. Era prea surescitat. Dar nu se sinchisea. Stătea întins acolo, iar Katie plutea deasupra şi-i zâmbea, ochii ei strălucind în întunericul din spatele pleoapelor lui închise.

ÎN SEARA ACEEA, după muncă, Jimmy Marcus a servit o bere cu cumnatul său, Kevin Savage, la WarrenTap, amândoi stând lângă fereastră şi urmărind nişte puşti care jucau hochey de stradă. Erau şase la număr şi se luptau cu întunericul, care le estompa trăsăturile feţelor. Barul era dosit pe o stradă lăturalnică, în preajma vechiului obor de vite şi asta făcea ca terenul să fie numai bun de hochey, pentru că nu prea era trafic, dar era rău pe timp de noapte deoarece felinarele nu se mai aprindeau de un deceniu.

Kevin făcea o bună companie pentru că în general nu vorbea mult, la fel ca şi Jimmy, aşa că şedeau amândoi şi îşi sorbeau berile, în hârşâitul şi încăierarea tălpilor de cauciuc şi a croselor din lemn, în zgomotul metalic neaşteptat al mingii tari din cauciuc lovindu-se de câte un capac de roată.

La treizeci şi şase de ani, Jimmy Marcus ajunsese să îndrăgească liniştea de sâmbătă seara. Ocolea barurile zgomotoase şi înţesate de lume, dar şi spovedania beţivilor. După treisprezece ani de la eliberarea din puşcărie, era proprietarul unei mici prăvălioare la colţ de stradă, acasă îl aşteptau soţia şi trei fiice şi credea că ispăşise păcatele neastâmpăratului care fusese odinioară, devenind un bărbat care prefera să dea vieţii ritmul molcom al unei beri sorbite alene, al unei hoinăreli de dimineaţă sau al unui meci de base-ball ascultat la radio.

Se uită afară în stradă. Patru puşti renunţaseră şi plecaseră acasă, doar doi mai rămăseseră în întunericul ce-i învăluia ca un giulgiu, continuând să râcâie mingea aceea. Jimmy abia le distingea feţele, dar le simţea din plin efervescenţa energiei după felul în care îşi loveau crosele,

după mişcarea furioasă a picioarelor.

Trebuia să se consume cumva acea vioiciune a tinereţii. Când Jimmy era copil, de fapt, cam până la vreo douăzeci şi trei de ani, acea energie îi dictase fiecare faptă. După care... după care învăţase cum să şi-o conserve mai bine, credea el. O depozitase în el.

Fiica sa cea mai mare, Katie, se afla chiar acum în toiul acestui proces. Avea nouăsprezece ani şi era atât de frumoasă, toţi hormonii fiind în alertă maximă, tălăzuindu-se în ea. Dar în ultima vreme observase cum fata începea să prindă graţie. Nu era sigur de unde o luase, unele fete ajung cu graţie la feminitate, altele rămân pur şi simplu fete toată viaţa lor, dar dintr-o dată descoperise la Katie o anume linişte, chiar seninătate.

La magazin, în după-amiaza aceea, în timp ce se pregătea de plecare, îl sărutase pe obraz şi-i spuse:

— Ne vedem mai târziu, tăticule.

Cinci minute mai târziu, Jimmy realizase că îi mai simţea vocea în piept. Avea vocea mamei, îşi dădu seama, un pic mai joasă şi mai încrezătoare decât glasul pe care şi-l amintea că-l avusese odinioară fiica sa. Se trezi întrebându-se când oare se strecurase acest timbru în coardele vocale ale fetei şi de ce el nu observase lucrul ăsta până acum.

Glasul mamei ei. Mama ei, moartă de aproape paisprezece ani, se întorcea la Jimmy prin vocea fiicei lor, zicându-i: este femeie de-acum, Jim. Maturizată complet.

Femeie. Au! Când se întâmplase?...

DAVE BOYLE nici măcar nu se gândise să iasă în seara aceea. Era sâmbătă seara, fireşte, după o săptămână grea de muncă, dar ajunsese la o vârstă când sâmbăta nu i se mai părea diferită de ziua de marţi, nu i se părea preferabil să bea într-un bar, în loc să stea acasă cu paharul în mână. Cel puţin acasă avea controlul telecomenzii.

Aşa că-şi spuse ceva mai târziu, după ce totul se săvârşise, că zarurile fuseseră aruncate. Ea, soarta, îşi făcuse apariţia în viaţa lui şi mai demult, avusese norocul ăsta sau, mai bine zis, ghinionul, dar nu se mai simţise până acum *călăuzit*, ci mai degrabă se vedea la cheremul unor capricii ale sorţii.

„Te-ai plictisit pe ziua de azi, Soartă?”

„Un pic. Mă bate gândul să-l mai fentez puţin pe Dave Boyle, aşa, ca să mă distrez.”

Aşa că Dave îşi recunoştea soarta atunci când îi simţea mâna. Poate în acea seară de sâmbătă, soarta îşi sărbătorea ziua de naştere sau altceva, fiindcă se hotărâse, finalmente să-l mai lase în pace pe bătrânul Dave, să-şi dea şi el libertate fără să tot suporte consecinţele. Soarta parcă-l îndemna: „Ia distrează-te un pic, Davey. Îţi promit că n-o să iasă rău de data asta”.

De parcă era Lucy, ţinând mingea de fotbal pentru Charlie Brown, dar acum fără să mai fenteze, lăsându-l s-o lovească aşa cum trebuia. Pentru că nu fusese totul pus la cale dinainte. Nu. Dave, întorcându-se singur noaptea târziu acasă, în zilele următoare avea să-şi ţină mâinile ridicate ca şi cum ar fi vorbit în faţa unui juriu, rugându-se încetişor în bucătăria goală: „Trebuie să înţelegeţi. N-a fost nimic premeditat.”

În seara aceea, tocmai cobora scările după ce-şi culcase fiul, pe Michael, şi se îndrepta spre frigider să ia o bere, când soţia sa, Celeste, îi aminti că era noaptea fetelor.

— Iar? făcu el deschizând frigiderul.

— Au trecut patru săptămâni, îi răspunse Celeste cu vocea cântată, care uneori îi dădea fiori pe şira spinării.

— Nu mai spune, răspunse el sprijinindu-se de spălătorul de vase şi deschizându-şi berea. Care e selecţia de astă-seară?

— „Mama vitregă”, îl informă ea, având ochii strălucitori şi palmele împreunate.

O dată pe lună, Celeste şi trei dintre colegele ei de la Ozma's Hair Design se adunau în apartamentul lor ca să-şi ghicească în cărţile de tarot, să bea o groază de vin şi să gătească ceva ce nu mai încercaseră niciodată. Seara se încheia apoteotic cu vizionarea unui film pentru gagici, în care de obicei era vorba de vreo femeie de carieră, ambiţioasă dar singură, descoperind dragostea adevărată şi un penis zdravăn în persoana vreunui cowboy cu boaşele cât sacul şi cu experienţă sau, mai putea fi vorba de două fufe, descoperind sensul feminităţii şi adevăratele profunzimi ale prieteniei lor chiar înainte ca una dintre ele să contacteze vreo boală nasoală în actul al treilea şi să moară în floarea frumuseţii ei, perfect coafată, pe un pat de mărimea teritoriului peruan.

Dave avea trei opţiuni în noaptea fetelor. Putea să şadă în camera lui

Michael şi să vegheze somnul fiului său, să se ascundă în dormitorul din spate, pe care-l împărţea cu Celeste, şi să butoneze telecomanda, trecând de la un program la altul, sau să iasă și să găsească vreun loc unde nu mai era obligat să asculte nechezatul celor patru femei ofticate că omul cu boaşele cât sacul hotărâse că nu putea fi înţărcat, galopând înapoi spre dealurile care-i promiteau o viaţă simplă. De obicei alegea soluţia numărul trei.

Iar seara aceea avea să fie la fel ca toate celelalte. Îşi termină berea şi îşi sărută nevasta, simţind un mic nod catifelat în stomac, în vreme ce ea-şi înfigea unghiile în fundul lui şi-i răspundea cu foc la sărut, apoi se îndreptă spre uşă şi coborî scările trecând pe lângă apartamentul domnului McAllister. Ieşi pe uşa din faţă în aerul nopţii de sâmbătă, din Flats. Se gândi să o ia în jos spre Bucky's sau să traverseze spre Tap, se opri în faţa casei pentru câteva minute, deliberând în sinea lui, apoi se decise ca în loc de astea să facă o plimbare cu maşina. Poate să se ducă în Point, să se benocleze şi el un pic la fetele de liceu şi la flăcăii care se îngrămădeau pe acolo în cârduri în ultima vreme, atât de mulţi, făcându-şi drum cu coatele prin Point, încât unii începuseră chiar să se infiltreze şi în Flats. Cumpărară de zor clădirile de trei etaje din cărămidă, care dintr-o dată se numiră Queen Anne. Le acoperiră cu schele şi le evacuară. Trei luni mai târziu, muncitorii intrau şi ieşeau din ele, cei de la L. L. Beans îşi parcau maşinile Volvo în faţa lor, cărând înăuntru tot felul de cutii. Muzica de jazz se strecura uşor prin grilajul ferestrelor, iar ei cumpărau cele mai ieftine băuturi de la Eagle Liquors, îşi plimbau şoricarii împrejurul aleii şi-şi „sculptau” micile peluze. Până acum luaseră cu asalt numai imobilele de trei etaje din cărămidă, cele din Galvin şi Twoomey Avenue, dar dacă Point reprezenta vreun indicator, curând aveau să zărească Saabs şi pungi de la aprozarele gourmet, cu zecile, până la Pen Channel, la intrarea în Flats.

Numai săptămâna trecută, domnul McAllister, proprietarul lor, îi spusese în treacăt lui Dave:

— Cresc preţurile caselor. Chiar foarte mult.

— Deci eşti pe val, îi răspunse privind înapoi la casa în care, de zece ani, ocupa un apartament, şi la un moment dat o să...

— La un moment dat?, replică McAllister pironindu-l cu ochii. Dave, mă înec în impozitele pe casă. Doar am un venit stabil, Doamne

iartă-mă. Dacă nu-l vând curând, în doi, poate chiar trei ani, mă mănâncă fiscul.

— Unde-ai să te duci? îl iscodi Dave, întrebându-se în gândul lui: „Unde am să mă duc eu?”

McAllister ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate în Weymouth. Am nişte prieteni în Leominster.

Zicea toate astea ca şi cum ar fi dat deja câteva anunţuri şi ar fi vizitat în trecere câteva locuinţe vacante.

În vreme ce gonea prin Point, la volanul Accord-ului său, Dave încerca să-şi amintească dacă mai ştia pe cineva de vârsta sa sau mai tânăr care locuia pe-acolo. Aşteptând la lumina roşie a semaforului, văzu doi flăcăi îmbrăcaţi absolut la fel, în pantaloni scurţi kaki, din pânză de sac, stând pe caldarâm în faţa a ceea ce odată fusese Primo's Pizza. Se numea acum Cafe Society, iar cei doi juni, asexuaţi şi viguroşi, ingurgitau îngheţată de iaurt, ţinând picioarele bronzate, întinse de-a curmezişul trotuarului, gleznele încrucişate, lăsându-şi bicicletele de curse să se sprijine de vitrina magazinului, sub lumina strălucitoare şi albă a neonului.

Dave se întreba unde dracul avea să locuiască, dacă mentalitatea de frontieră împingea frontiera *peste* el. Din ceea ce câştigau el şi Celeste, dacă barurile şi pizzeriile continuau să lase locul cafenelelor, ar fi fost norocoşi să apuce chiar şi un apartament de două camere în Parker Hill Projects. Trebuia să se grăbească să se înscrie pe o listă de aşteptare pe optsprezece luni, astfel încât să se poată muta într-un loc unde casa scării mirosea a urină, iar duhoarea şobolanilor în putrefacţie se strecura prin pereţii mucegăiţi, unde vagabonzii şi cuţitarii bântuiau pe coridoare, pândind momentul propice, când pe albi îi prindea somnul.

De când un localnic din Parker Hill încercase să-i fure maşina în timp ce el şi fiul lui se aflau înăuntru, Dave păstra sub scaun un pistol de calibru douăzeci şi doi. Niciodată nu trăsese, nici măcar în aer, dar îl cântărise de multe ori în mână, se uitase prin cătare. Îndrăzni să se întrebe cum ar fi arătat cei doi flăcăi îmbrăcaţi la fel dacă i-ar fi luat în cătare şi zâmbi.

Dar lumina semaforului se făcu verde, iar el încă nu pornise, claxoanele izbucnind în spatele lui. Cei doi juni îşi ridicară ochii şi se holbară la maşina sa ciobită ca să vadă ce era cu tot acel scandal în

vecinătatea lor.

Dave traversă în goană intersecţia, sufocându-se sub privirile lor aţintite deodată spre el, fără motiv.

ÎN SEARA ACEEA, Katie Marcus ieşise cu cele mai bune prietene, Diane Cestra şi Eve Pigeon, să sărbătorească ultima ei noapte în Flats, ultima noapte, probabil, pe Buckingham. Să petreacă de parcă ţigăncile ar fi aruncat cu praf de aur în părul lor şi le-ar fi garantat că toate visele aveau să li se împlinească. Ca şi cum ele ar fi avut de împărţit un loz câştigător şi toate avuseseră în aceeaşi zi rezultate negative la testele de graviditate. Îşi trântiră pachetele de mentosane pe o masă în fundul cârciumii Spires, dând pe gât băuturi tari şi bere Michelob şi scoţând ţipete ascuţite ori de câte ori un tip care arăta bine întorcea privirea spre vreuna din ele. Se îmbuibaseră la East Coast Grill cu o oră mai devreme, apoi se întorseseră în Buckingham şi fumaseră o ţigară în parcare, înainte de a intra în bar. Toate vechile poveşti pe care le auziseră una de la alta de sute de ori, Diane reamintind de bătaia pe care a mâncat-o de la dobitocul ei, Eve care se trezise cu rujul mânjit tot, doi tipi grăsuni bălăbănindu-se în jurul mesei de biliard, totul li se părea atât de hilar!

Când locul deveni atât de aglomerat, încât oamenii se înghesuiau în trei rânduri la bar, şi începură să aştepte câte douăzeci de minute până li se aducea băutura, se mutară la Curley's Folly în Point, aprinzând o altă ţigară în maşină. Katie simţea că paranoia punea treptat stăpânire pe creierul ei.

— Maşina aia ne urmăreşte.

Eve se uită la lumini în retrovizor.

— Ba nu.

— A fost în spatele nostru de când am părăsit barul.

— Katie eşti groaznică, omule, asta a fost acum vreo treizeci de secunde.

— Aha!

— Aha, o maimuţări Diane, apoi izbucni într-un râs sughiţat, şi-i trecu din nou ţigara lui Katie.

Eve îşi îngroşă vocea:

— Este linişte.

Katie pricepu unde băteau ele:

— Tăceţi din gură.

— Prea linişte, consimţi şi Diane, care izbucni în râs.

— Urâcioaselor, le zise Katie, încercând să găsească vreo urmă de supărare, dar trezindu-se de fapt chicotind. Se lăsă să cadă pe locul din spate, cu ceafa rezemată între spătar şi braţul scaunului, simţind în obraji înţepăturile a mii de ace, aşa cum i se întâmpla în rarele momente când fuma. Chicotelile se potoliră şi se simţi purtată pe aripa viselor în timp ce îşi aţinti privirea în lumina palidă a domului, gândindu-se că asta a fost, pentru asta trăiai, să chicoteşti ca o proastă cu cele mai bune prietene în noaptea dinaintea căsătoriei cu omul iubit. În Vegas, O.K. Mahmură, O.K. Totuşi, ăsta era scopul. Ăsta era visul.

DUPĂ PATRU BARURI, trei ţigări şi vreo câteva numere de telefon scrijelite mai târziu pe şerveţele, Katie şi Diane erau atât de magnetizate, încât săriră pe tejgheaua barului la McGills şi dansară pe melodia lui „Brown Eyed Girl", în ciuda faptului că tonomatul era mut. Eve cânta „Alunecând şi patinând", iar Katie şi Diane patinau pe tejghea, mişcându-şi îndrăcite şoldurile şi scuturându-şi părul până le acoperi feţele. La McGills, tipii crezură că e vreo răzmeriţă, dar douăzeci de minute mai târziu, la Brown, nici măcar nu putură trece de uşă. Diane şi Katie o proptiseră pe Eve între ele, în timp ce aceasta din urmă continua să cânte şlagărul Gloriei Gaynor, „I Will Survive," ceea ce nu reprezenta decât jumătate din problemă, cealaltă jumătate constând în faptul că se balansau ca un metronom.

Aşa că fură date afară încă înainte de a apuca să intre la Brown. Asta însemna că singura soluţie care le mai rămăsese era Last Drop, o speluncă scârboasă, din cea mai rău famată parte a cartierului Flats, o oroare care se întindea pe trei alei unde cele mai drogate târfe şi cei mai dubioşi indivizi îşi dădeau întâlnire, iar orice maşină fără alarma pusă nu rezista nefurată mai mult de un minut şi jumătate. Iată locul în care se aflau când apăru Roman Fallow cu noua lui prietenă, căci lui Roman îi plăceau femeile mignone şi blonde, cu ochii mari. Apariţia lui fu foarte pe placul barmanilor, pentru că el oferise undeva în zonă bacşişuri de cincizeci la sută. Dar lui Katie nu-i mirosi deloc a bine, căci Roman era amicul lui Bobby O'Donnell.

— Ce-ai încremenit acolo, Katie? o întrebă el.

Ea zâmbi pentru că Roman o speria. Roman băga în sperieţi pe toată lumea. Un tip arătos şi deştept, care putea să fie al dracului de amuzant când avea chef, dar în care exista o goliciune imensă, o lipsă totală de orice ar fi putut aduce a sensibilitate adevărată, lucru care îi lucea în ochi ca un semn de circulaţie.

— Sunt un pic cam beată, recunoscu ea.

Asta-l amuză pe Roman. Râse scurt, arătându-şi dantura perfectă şi sorbi din Tanqueray.

— Un pic cam beată, zici? Păi, O.K., Katie. Lasă-mă să te-ntreb ceva, o luă el cu binişorul. Crezi că Bobby ar vrea să audă despre tine cum te-ai făcut de râs la McGills astă-seară? Crezi tu c-o să-i placă lui să audă asta?

— Nu.

— Că mie unuia nu mi-ar plăcea deloc să aud aşa ceva, Katie. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da.

Roman îşi făcu mâna pâlnie la ureche:

— Cum ai zis?...

— Bine.

Roman îşi lăsă mâna acolo unde era, se aplecă spre ea şi adăugă:

— Îmi pare rău, ce-ai zis?

— Că mă duc acasă chiar acum, îi răspunse Katie.

Roman surâse.

— Eşti sigură? Nu vreau să te fac să te simţi prost.

— Nu, nu. Chiar mi-a ajuns.

— Sigur, sigur. Hei, pot să-ţi plătesc consumaţia?

— Nu, nu. Mulţumesc, Roman, am plătit deja în numerar.

Roman îşi încolăci braţul în jurul femeiuştii lui:

— Să-ţi chem un taxi?

Katie fu cât pe ce să-i răspundă că se aflase la volan tot drumul până aici, dar se abţinu:

— Nu, nu. La ora asta de noapte? O să oprim unul pe stradă, nu-ţi face probleme.

— Bine, ai dreptate. Bine, Katie, atunci ne mai vedem.

Eve şi Diane se aflau deja la uşă. De fapt, aşteptaseră acolo de când dăduseră cu ochii de Roman. Afară, pe trotuar, Diane zise:

— Isuse! Crezi c-o să-l sune pe Bobby?

Katie făcu semn din cap că nu, deşi nu era prea sigură.

— Nu, Roman nu transmite veştile proaste. El doar şi le asumă.

Îşi acoperi faţa cu palma pentru o clipă. În întuneric, simţi cum alcoolul îi trimitea furnicături prin sânge şi mai simţi întreaga povară a singurătăţii. Întotdeauna fusese o solitară, de când mama ei plecase dintre cei vii, iar asta se întâmplase cu mult, mult timp în urmă. În parcare, Eve vomită, stropind una dintre roţile din spate ale maşinii lui Katie, o Toyota albastră. Când termină, Katie pescui din poşeta un flacon cu apă de gură şi i-l înmâna lui Eve.

— O să mai poţi ţine volanul? o întrebă aceasta.

Katie încuviinţă din cap:

— Cât este, paisprezece străzi de-aici? Mă descurc eu.

În timp ce ieşeau din parcare, Katie mai spuse:

— Încă un motiv ca să plec de-acasă. Un motiv în plus ca să fug dracului din toată mahalaua asta împuţită.

— Da, făcu Diane cu jumătate de gură.

Conduseră cu prudenţă prin Flats, Katie păstrând viteza la douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, şofând cât mai corect şi concentrându-se. O ţinură tot aşa vreo douăsprezece străzi, după care o scurtară prin Crescent, şoseaua din faţa lor desfăşurându-se tot mai întunecată şi tăcută. La intrarea în Flats, maşina înainta de-a lungul străzii Sydney, îndreptându-se spre casa lui Eve. Pe drum, Diane se hotărî să se prăbuşească mai bine pe canapeaua lui Eve decât să se ducă acasă la prietenul ei, Matt, unde o aştepta o porţie de bălăcăreală pentru că îndrăznise să apară mangă, aşa că ea şi Eve se coborâră din maşină sub felinarul spart din strada Sydney. Începuse să plouă, stropii lovind parbrizul lui Katie, dar Diane şi Eve păreau să nu observe.

Amândouă se aplecară şi se uitară înapoi prin geamul deschis al portierei la Katie. Gustul amar pe care seara aceea îl lăsa în ultima oră le îmbătrâni chipurile, le făcu umerii să cadă, iar Katie simţi întreaga lor tristeţe răsfrângându-se pe profilul ei în timp ce contempla stropii care-i cădeau pe parbriz. Simţi toată povara viitorului lor lipsit de fericire. Cele mai bune prietene din grădiniţă - şi s-ar putea să nu le mai vadă niciodată de-acum încolo.

— O să te descurci? o întrebă Diane cu o tonalitate acută în glas.

Katie îşi întoarse faţa la ele şi le zâmbi, oferindu-le tot ce putea în

acel surâs, chiar dacă ar fi simţit că efortul i-ar fi dislocat falca.

— Da. Sigur. O să vă sun din Vegas. O să vă chem în vizită.

— Zborurile sunt ieftine, mai spuse Eve.

— Chiar aşa.

— Chiar că-s ieftine..., fu de acord Diane, iar vocea ei se pierdu în depărtare, aruncându-şi privirea de-a lungul trotuarului plin de gropi.

— O.K., zise Katie, iar cuvântul îi ieşi din gură ca o explozie orbitoare. Am să plec înainte de a începe vreuna să plângă.

Eve şi Diane îşi întinseră braţele prin geam şi Katie le strânse mâinile îndelung, după care ele făcură un pas înapoi, îndepărtându-se de maşină. Îi făcură cu mâna semne de rămas bun. Katie le răspunse, apoi claxonă şi o luă din loc.

Cele două rămaseră pe asfalt, urmărind-o cu privirile, mult după ce luminile din spate ale maşinii lui Katie dispăruseră, luând o curbă în mijlocul străzii Sydney. Simţeau că mai aveau încă lucruri să-i spună. Adulmecau ploaia şi mirosul de metal care venea din Penitentiary Channel, în întunericul şi tăcerea din cealaltă parte a parcului.

Pentru tot restul vieţii ei, Diane avea să-şi dorească să fi rămas în maşina aia. Avea să dea naştere unui băiat, la mai puţin de un an, şi îi va povesti încă de mic, înainte de a ajunge asemenea tatălui său, înainte să se facă rău, să se urce beat la volan şi să calce o femeie care aştepta să treacă strada în Point, că ea se credea predestinată să rămână în maşina aia şi că, hotărându-se să coboare din ea, dintr-un moft, simţea că schimbase ceva din planul universal. Avea să poarte gândul ăsta de-a lungul vieţii, dominată de sentimentul că trăia ca un observator pasiv al impulsurilor tragice ale altora, impulsuri pentru care ea nu făcuse destul pentru a le domoli. Avea să mărturisească din nou aceste lucruri fiului său, în cursul zilelor de vizită la puşcărie, iar el se va foi întruna pe scaun. În final o va întreba:

— Mi-ai adus ţigări, mămico?

Eve se va mărita cu un electrician şi se va muta la o fermă din Braintree. Uneori, noaptea târziu, îşi va odihni palma pe pieptul lui mare şi bun şi-i va povesti de Katie, despre seara aceea, iar el o va asculta mângâindu-i părul şi spatele, dar nu-i va spune prea multe pentru că nu mai era nimic de spus, după cum avea să ştie prea bine. Uneori, Eve va simţi nevoia doar să rostească numele prietenei sale, să-l mai audă, să-i

simtă greutatea pe limbă. Vor avea copii. Ea se va duce la meciurile lor de fotbal, va sta în tribună şi din când în când buzele ei se vor deschide şi vor rosti numele lui Katie, încetişor, pentru sine, pe fundalul câmpurilor umede din aprilie.

Dar în noaptea aceea erau doar două fete abţiguite din East Bucky, iar Katie le urmări cum dispăreau treptat în oglinda retrovizoare, în timp ce lua curba pe Sydney şi se îndrepta spre casă.

Era o tăcere de moarte în întregul cartier, la ora aceea din noapte. Cele mai multe dintre locuinţele cu vedere spre parcul Pen Channel fuseseră distruse într-un incendiu, cu patru ani în urmă, rămânând pustii, negre şi acoperite cu scânduri. Katie nu vroia altceva decât să ajungă acasă, să se bage în pat, să se scoale a doua zi de dimineaţă şi să o şteargă cu mult înainte ca lui Bobby sau tatălui ei să le treacă prin minte s-o caute. Dorea să lase acest loc cu toate ale lui, aşa cum îţi arunci hainele pe care le-ai purtat pe o furtună dezlănţuită. Să-l mototolească în pumn ca pe o bucată de hârtie şi să-l arunce în urmă, fără să se uite vreodată înapoi.

Şi îşi mai aminti ceva ce uitase de ani de zile. Îşi aminti cum se ducea cu mama ei la grădina zoologică, când avea cinci ani. Îşi aduse aminte de asta fără vreun motiv anume, în afara faptului că probabil alcoolul îi stimulase celulele unde era stocată memoria. Maică-sa o ţinuse de mână în timp ce se plimbau pe Columbia Road, îndreptându-se spre grădina zoologică, iar Katie simţi cum oasele mâinii materne erau străbătute de mici fiori. Privi la figura trasă a mamei, la ochii înfundaţi în orbite, la nasul subţiat din cauza pierderii în greutate şi la bărbia ca un ciot. Iar Katie, care la cinci ani era o fetiţă curioasă şi tristă, zise:

— Cum se face că eşti obosită tot timpul?

Chipul dur şi încreţit al mamei se sfărâmase ca un burete uscat. Se lăsase pe vine lângă Katie şi-i acoperise obrăjorii cu palmele, privind-o cu ochii înroşiţi. Katie crezu că era nebună, dar apoi mama surâse şi colţurile gurii îi căzură imediat, iar bărbia i se mişca spasmodic. Îi spuse:

— Of, copile, şi o trase la piept pe Katie.

Îşi proptise bărbia în umărul fiicei, oftând din nou:

— Of, copile!

Apoi, Katie îi simţise lacrimile prin păr. Le mai simţea şi acum, roua diafană a lacrimilor în părul ei, asemenea stropilor uşori de pe parbrizul

maşinii. Încerca să-şi reamintească ce culoare aveau ochii mamei ei, când zări trupul care zăcea în mijlocul străzii. Zăcea ca un sac, chiar în faţa roţilor şi ea vră mult la dreapta, simţind că se lovise ceva de roata stângă din spate, şi îşi spuse în gând: „O, Isuse, o, Doamne, nu, spune-mi că nu l-am lovit eu, te rog, Isuse, Doamne, nu".

Îşi izbi brusc Toyota de bordura trotuarului din dreapta. Piciorul îi alunecă pe ambreiaj, iar maşina se hurducă înainte, parcă scuipând, apoi se opri. Cineva o strigă.

— Hei, eşti teafăr?

Katie îl văzu venind spre ea şi începu să se destindă pentru că i se părea cunoscut şi inofensiv, până când observă arma din mâna lui.

LA ORA TREI dimineaţa, Brendan Harris adormi în sfârşit cu zâmbetul pe buze. Katie încă mai plutea deasupra lui, spunându-i că-l iubeşte, şoptindu-i numele, simţindu-i ca un sărut răsuflarea uşoară în ureche.

Unde-i hoinăreala de altădată?

DAVE BOYLE aterizase la McGills în acea noapte, se aşezase lângă Stanley cel uriaş, în colţul tejghelei, urmărind jocul echipei Sox într-un meci în deplasare. Pedro Martinez domina terenul, aşa că Sox îi băteau pe cei de la Angels de le săreau fulgii, Pedro lovind mingea atât de nemilos, încât aceasta zbura de nici n-o vedeai. La a treia repriză, jucătorii de la Angels arătau speriaţi. La a şasea, pe figurile lor părea să se citească dorinţa de a pleca acasă şi a se aşeza la cină. Când Garret Anderson fluieră finalul, întrerupând tentativa lui Pedro, toată emoţia care mai rămăsese în meciul terminat cu scorul opt la zero se scurse pe lângă spectatorii din galerii, iar Dave se trezi acordând mai multă atenţie luminilor şi fanilor, stadionului Anaheim, decât meciului.

Urmărea mai ales chipurile celor de la galerie, dezgustul şi oboseala de învinşi, fanii părând să ia eşecul mai în serios decât băieţii din culise. Şi poate chiar aşa şi era. Pentru unii dintre ei, îşi închipuia Dave, acesta fusese singurul meci la care asistaseră în acel an. Îşi aduseseră nevasta şi copiii, îşi părăsiseră căminele în boarea înserării californiene, cu genţi frigorifice pentru petrecerea de sfârşit şi cheltuiseră treizeci şi cinci de dolari pe bilete ca să-şi permită să se aşeze pe nişte locuri ieftine şi să pună pe capul puştilor lor şepci de douăzeci şi cinci de dolari, să mănânce hamburgeri de şase dolari şi hot dog de patru dolari şi cincizeci, să dea pe gât pepsi şi îngheţate pe băţ care se topeau prin perii braţelor lor. Veniseră să jubileze şi să fie purtaţi pe aripile victoriei, după cum bine ştia Dave, să fie înălţaţi din tina vieţilor lor de spectacolul atât de rar al biruinţei. Iată de ce arenele şi parcurile de distracţii păreau că seamănă cu nişte catedrale scăldate în lumină, vibrând de rugăciuni murmurate, fremătând de zumzetul a patruzeci de mii de inimi care băteau la unison, nutrind aceeaşi speranţă colectivă. Câştigaţi pentru mine, pentru copiii mei. Câştigaţi pentru mariajul meu, ca eu să pot duce victoria voastră înapoi la maşină şi să mă aşez în strălucirea ei cu familia mea, în timp ce ne întoarcem la vieţile noastre lipsite de glorie.

Câştigaţi pentru mine, câştigaţi, câştigaţi. Dar când echipa favorită pierdea, acea speranţă colectivă se spărgea în mii de cioburi şi orice iluzie de unitate pe care ai fi simţit-o faţă de vecinii tăi de cartier se disipa o dată cu ea. Echipa favorită te dezamăgise, iar asta îţi reamintea că de obicei de câte ori încercai ceva, tu erai cel care pierdeai. Când sperai,

speranţa murea. Şi tu, aşezat acolo printre grămezile de ambalaje goale din celofan şi de floricele, de pahare din plastic sparte, aruncate în naufragiul tăcut al vieţii tale, trebuind să înfrunţi o lungă plimbare în întuneric printr-un lung segment de parcare scufundat în întuneric, plin de hoarde de beţivi, străini înfuriaţi, alături de o soţie tăcută care bifează cel mai recent eşec al tău şi trei ţânci ţicniţi. Şi cu toate astea, încă ai putere să te urci la volan şi să te întorci la casa ta, chiar în locul din care această catedrală îţi promisese să te salveze. Dave Boyle, fostă vedetă efemeră din anii de glorie ai echipelor de base-ball ale şcolii de înalte ştiinţe tehnice Don Bosco, din 78 până în '82, ştia prea bine că în lumea asta puţine lucruri sunt mai capricioase decât un suporter.

Ştia ce însemna să ai nevoie de suporteri, să-i urăşti, să te laşi în genunchi în faţa lor şi să le cerşeşti încă un rând de aplauze şi urale, să-ţi laşi capul în jos când le-ai frânt inima colectivă, acum plină de furie.

— Fii atent la puicuţele astea, zise Stanley cel uriaş şi Dave îşi ridică privirea la cele două fete picate din senin deasupra lor pe tejghea, dansând în ritmul celei de-a treia prietene care cânta „Brown Eyed Girl" în falset, cele două de pe tejghea zgâlţâindu-şi dosurile şi legănându-şi şoldurile. Cea din dreapta avea o carnaţie senzuală şi ochi cenuşii, strălucitori, cu vino-ncoa. Dave realiză că era genul care înflorea de timpuriu, tipul de fată care probabil avea să strice multe saltele în următoarele şase luni. Dar în doi ani de zile, se va ofili, puteai să-ţi dai seama de asta după bărbia grasă şi flască, va purta o rochie de casă şi nimeni n-avea să-şi mai poată închipui voluptatea de care fusese în stare nu cu mult timp în urmă.

Cealaltă, însă... Dave o ştia de când era micuţă, Katie Marcus, fiica lui Jimmy şi a bietei Marita, Dumnezeu s-o ierte şi s-o odihnească în pace, acum fiica vitregă a lui Annabeth, verişoara nevesti-si, o fată maturizată deplin, în toată splendoarea ei, proaspătă şi sfidătoare. Urmărind-o cum dansa, se învârtea, ţopăia şi râdea, părul blond acoperindu-i faţa ca un văl, apoi fluturându-i îndărăt în vreme ce şi-l arunca înapoi pe spate, dezvăluindu-şi gâtul lăptos şi arcuit, Dave simţi cum se trezeşte în el o dorinţă întunecată ca o flacără murdară, care însă nu se aprinsese din senin. Ea îi aprinsese scânteia. Trupul ei i-o transmisese, faţa ei transpirată, strălucită de vederea lui când ochii li se întâlniră, căci îl recunoscuse. Ea îi zâmbi şi-i făcu cu degetul un mic semn de mustrare

care-i străpunse oasele pieptului şi-i făcu inima să bată mai tare.

Îşi plimbă privirea pe feţele năuce ale tipilor de la bar, în vreme ce urmăreau dansul celor două fete ca şi cum ar fi fost nişte îngeri trimişi din cer. Dave putu citi pe feţele lor aceeaşi năzuinţă care-o văzuse şi pe feţele fanilor echipei Angels în primele minute ale jocului, o dorinţă tristă, amestecată cu o resemnare jalnică a certitudinii că se vor duce acasă nesatisfăcuţi. Singurul lucru care le rămânea era să se masturbeze în baie la trei dimineaţa, în timp ce soţiile şi odraslele lor sforăiau la etaj.

Dave o privi pe Katie cum strălucea deasupra lui şi-şi aminti că Maura Keaveny arătase, goală sub el, exact ca ea, în timp ce stropi de transpiraţie îi îmbrobodeau fruntea, cu ochii pierduţi, plutind într-un nor de patimă şi băutură. Tânjea după el, Dave Boyle. Vedeta de base-ball. Mândria cartierului său timp de trei ani, care au zburat prea repede. Nimeni nu mai vorbea de el ca despre puştiul care fusese răpit pe când avea zece ani. Nu, era de-acum eroul local, iar Maura se afla în patul lui. Soarta era de partea sa.

Dave Boyle. Pe atunci, inconştient de cât de trecător era viitorul. Cât de repede putea să dispară, lăsând loc unui prezent inept, fără surprize, fără motive de speranţă, care nu consta în nimic altceva decât în scurgerea zilelor ce se deosebeau atât de puţin unele faţă de altele, încât te trezeai că mai trecuse un an pe nesimţite şi pagina de calendar din bucătărie rămăsese parcă la luna martie.

N-am să mai visez niciodată, îţi zici în sinea ta. N-am să mă mai expun durerii. După care echipa favorită îşi ia revanşa, sau vezi un film, sau vreo reclamă la Aruba, ori vreo fată care seamănă prea tare cu o femeie care ţi-a fost iubită în liceu, pe care ai îndrăgit-o şi ai pierdut-o, dansând dezlănţuită deasupra ta, cu ochi strălucitori, şi-ţi spui, dă-o dracului, hai să mai visez măcar o singură dată.

ODATĂ, PE CÂND Rosemary Savage Samarco era pe patul de moarte, într-o zi de cinci octombrie, aceasta îi spuse fiicei sale, Celeste Boyle:

— Jur cu mâna pe cruce că singura plăcere pe care am avut-o şi eu în viaţa asta a fost să vântur boaşele lui tat-tu ca pe un cearşaf ud într-o zi fără ploaie.

Celeste îi oferi un surâs distant şi încercă să se uite în altă parte, dar

gheara bolnavă de artrită a mamei sale o prinse de încheietură şi o strânse de-i trosniră oasele.

— Tu, ascultă-mă pe mine, Celeste. Eu am să mor, aşa că nu glumesc deloc. Cu asta te alegi, dacă ai *noroc* în viaţa asta şi nici nu este mare lucru. Mâine, poimâine, aşa că vreau ca fiica mea să înţeleagă asta: nu te alegi decât cu un singur lucru. Mă auzi? Doar un singur lucru pe lumea asta îţi dă adevărata plăcere. A mea a fost să frământ boaşele lui tat-tu de câte ori aveam prilejul.

Ochii bătrânei străluceau şi stropi de salivă îi apărură pe buze.

— Crede-mă că, după un timp, ăsta a fost şi deliciul lui.

Celeste şterse fruntea maică-sei cu un prosop.

— Mamă, îi spuse zâmbind, cu o voce moale şi gângurită.

Îi tampona stropii de salivă de pe buze şi îi mângâie interiorul palmei. Dar în tot acest timp nu se gândea decât cum s-o şteargă mai repede de acolo. Să iasă din casa aceea, din vecinătatea aceea, afară din locul acela de nebuni, unde creierii oamenilor putrezeau de vii, de prea multă sărăcie şi necaz, de prea multă neputinţă, de prea multă vreme.

Mama ei rămase totuşi în viaţă. Supravieţui unei colite, unor crize diabetice, altora renale, unui infarct şi încă unuia, şi unor tumori canceroase maligne, una la un sân şi cealaltă la colon. Într-o zi, pancreasul ei încetă să mai lucreze, pur şi simplu se opri, apoi pe neaşteptate se puse iar în funcţiune o săptămână mai târziu, nerăbdător să se reapuce de treabă. Doctorii o întrebară de mai multe ori pe Celeste dacă le permitea să studieze corpul mamei sale după ce va deceda. La început, Celeste i-a întrebat:

— Care parte din el?

— Tot.

Rosemary Savage Samarco avea un frate în Flats, pe care-l ura, şi două surori care trăiau în Florida şi nu vorbeau cu ea. Vânturase cu atâta succes boaşele soţului că acesta coborâse în mormânt înainte de vreme, ca să scape de ea. Celeste era singurul ei copil după opt mariaje. Când era micuţă, fiică-sa obişnuia să şi-i imagineze pe toţi acei fraţi şi surori, cât pe ce să vină pe lume, plutind în pragul iadului şi să le spună în gând: „Aţi scăpat!”

Ajunsă la vârsta adolescenţei, era sigură că cineva avea să vină s-o scoată din mlaştina vieţii. Arăta chiar frumuşică. Nu era acră, era făcută

dintr-un aluat bun, ştia să râdă. Îşi dădea seama că, luând totul în calcul, aşa trebuia să se întâmple. Problema era că, chiar dacă întâlnea vreo câţiva pretendenţi la mâna ei, nu erau de calibrul *acela,* după care să i se aprindă călcâiele. Majoritatea erau din Buckingham, mai ales derbedei din Point sau Flats, care se încumetau până aici în East Bucky, câţiva din Rome Basin şi un singur tip din centrul oraşului, pe care-l cunoscuse pe când urma Şcoala de coafură Blaine, numai că acesta era homo, chiar dacă nu era încă conştient de asta.

Asigurarea de sănătate a mamei nu fu bună de nimic, şi destul de curând Celeste se trezi că muncea doar ca să-şi poată asigura un minimum necesar din cauza reţetelor de medicamente monstruos de costisitoare, destinate să aline suferinţele maică-si. Nu că bătrânei nu i-ar fi plăcut să fie bolnavă. Fiecare criză reprezenta un nou atu bun de exploatat, iar Dave numea asta „Viaţa lui Rosemary stoarce mai mult decât Loto Pronosport". Se uitau la ştiri şi vedeau vreo mamă îndurerată plângând şi văicărindu-se pe trotuar, după ce casa şi cei doi copii ai ei pieriseră într-un incendiu, iar Rosemary, plescăind din gingii, îi spunea:

— Tu poţi să mai faci copii. Da' ia încearcă să trăieşti cu o colită şi să-ţi mai şi cedeze un plămân în acelaşi an.

Dave zâmbea subţire şi se ducea să-şi mai ia o bere. Rosemary, auzind deschizându-se frigiderul în bucătărie, îi zicea fiicei:

— Nu eşti decât amanta lui, drăguţă. Numele nevesei este Budweiser.

— Mamă, încetează, îi răspundea Celeste.

— Poftim? o întreba maică-sa.

Dave fusese cel ales până la urmă de Celeste, pentru ce?... Era chipeş şi nostim. Foarte puţine lucruri păreau să-l poată scoate din răbdări. Când s-au căsătorit, avea o slujbă bună, era şeful oficiului de poştă de la Raytheon şi chiar dacă pierduse acel post din cauza restructurărilor, în cele din urmă reuşise să-şi găsească o altă slujbă într-un hotel din centru, cam la jumătate din salariul lui anterior, fără să se plângă însă vreodată de asta. De fapt, Dave nu se plânsese niciodată de nimic şi aproape că niciodată nu-i vorbise de anii lui de dinainte de liceu, ceea ce ei începuse să i se pară destul de ciudat de când murise maică-sa.

Un atac cerebral o dăduse gata într-un târziu, în timp ce ea se întorcea de la cumpărături, găsind-o în cada de baie, cu capul ridicat şi

buzele răsucite în sus pe partea dreaptă a feţei, ca şi cum ar fi muşcat din ceva extrem de acru.

În lunile care au urmat înmormântării, Celeste se alină cu faptul că cel puţin acum putea respira uşurată, fără reproşurile constante ale mamei sale şi remarcile ei crude, făcute în şoaptă. Dar lucrurile nu se întâmplară chiar aşa. Dave scotea din munca lui cam tot atât cât ea, şi asta însemna cam cu un dolar mai mult pe oră decât cei de la McDonald's, în timp ce, din fericire, nu mai trebuia să plătească de acum încolo reţetele medicale pe care Rosemary le acumulase în decursul vieţii ei, avea acum în schimb de furcă cu facturile de înmormântare. Celeste contempla falimentul financiar al mariajului lor, notele de plată pe care avea să le plătească de-acum încolo, timp de ani de zile, penuria de bani, impozitele care aveau să-i covârşească şi noul val de cheltuieli pe care Michael şi şcolarizarea lui aveau să le aducă pe cap, simţind cum avea să-şi trăiască restul zilelor cu respiraţia tăiată. Nici ea, nici Dave n-aveau studii superioare sau vreo altă posibilitate de calificare. De câte ori urmăreau ştirile la televizor, se vorbea numai despre rata scăzută a şomajului şi sentimentul naţional al siguranţei la locul de muncă, dar nimeni nu menţiona faptul că aceasta îi afecta mai ales pe muncitorii calificaţi şi pe cei care doreau să se angajeze temporar, nu în domeniul medical sau stomatologic, şi care nu prea aveau perspective de a face carieră.

Uneori, Celeste se trezea stând în întuneric, cu fundul pe WC, lângă cada unde-şi găsise mama moartă. Şedea acolo şi încerca să-şi reţină lacrimile, întrebându-se cum de ajunsese să ducă o astfel de viaţă. Exact asta făcea la trei dimineaţa, în zorii zilei de duminică, pe când stropi grei de ploaie băteau darabana în geamuri, când Dave intră plin de sânge. Păru şocat s-o găsească acolo. Sări înapoi când ea se ridică.

— Dragă, ce s-a întâmplat? îl întrebă păşind spre dânsul.

El sări din nou înapoi, împiedicându-se de pragul de jos al uşii.

— M-au tăiat.

— Ce?

— M-au tăiat.

— Dave, pentru numele lui Dumnezeu. Ce s-a *întâmplat?*

Îşi ridică tricoul şi Celeste îşi pironi ochii pe o spintecătură prelungă de-a lungul coastelor din care şiroia sânge.

— Iubirea mea, Iisuse, trebuie să te internezi.

— Nu, nu, făcu el. Uite, nu este atât de adâncă. Doar că a sângerat ca dracul.

Avea dreptate. La o a doua privire, ea observă că era foarte superficială, însă lungă şi roşie de atâta sânge. Dar tot nu era destul ca să explice tot sângele care-i acoperea gâtul şi tricoul.

— Cine a fost?

— Un cioroi dement, răspunse el, scoţându-şi tricoul şi aruncându-l în chiuvetă. Dragă, am dat de dracul.

— Tu? Cum?

Se uită la ea, iar ochii i se învârteau nebuneşte în cap.

— Tipul a încercat să mă jefuiască, da? Aşa că, aşa că am sărit şi eu la el. Atunci m-a tăiat.

— Ai sărit la un tip care avea un *cuţit* în mână, Dave?

El dădu drumul la robinet şi-şi băgă capul sub el, înghiţind câteva jeturi de apă.

— Nu ştiu de ce am făcut-o. Aşa mi-a venit, vreau să spun. Mi-am pierdut rău capul, dragă. L-am terminat pe tipul ăla.

— Tu...?

— L-am făcut una cu pământul, Celeste. Pur şi simplu, mi s-a urcat sângele la cap când am simţit cuţitul ăla în mine. Ştii? L-am trântit la pământ, l-am călcat în picioare, după care, dragă, dus am fost.

— Atunci, ai fost în legitimă apărare?

El făcu cu mâna un gest de parcă ar fi vrut să spună: „Cam aşa ceva".

— Nu cred că tribunalul o să vadă lucrurile în lumina asta, ca să fiu sincer.

— Nu pot să cred. Dragul meu, începu ea apucându-l de încheieturi, spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Şi pentru o clipă, uitându-se drept în ochii lui, simţi că o apucă greaţa. I se păru că detectează o urmă de scârnăvie în ochii lui, ceva care se trezise la viaţă şi care nu ştia ce-i ruşinea.

Era din cauza luminii, hotărî ea, a becului fluorescent, ieftin de deasupra capului său, pentru că atunci când bărbia i se lăsă în piept şi îi mângâie mâinile, senzaţia de greaţă îi pieri, iar faţa lui redeveni normală, având o expresie speriată, dar obişnuită.

— Mă îndreptam spre maşină, începu el, iar Celeste se aşeză înapoi

pe capacul de la WC, în timp ce el îngenunchea în faţa ei, şi-mi apăru tipul ăsta în faţă. Îmi cere un foc. Îi spun că nu fumez. Tipu-mi răspunde că nici el nu fumează.

— Nici el.

Dave încuviinţă din cap.

— Mi se făcuse inima cât un purice, pentru că nu mai era nimeni acolo afară de noi doi. Şi atunci zăresc cuţitul în mâna tipului care-mi zice: „Banii sau viaţa, câine. Nu plec de-aici cu mâna goală".

— Aşa ţi-a zis?

Dave se lăsă pe spate şi înălţă capul.

— De ce?

— Uite-aşa.

Lui Celeste i se păruse hilar, dintr-un motiv oarecare, poate replica fusese prea isteaţă, ca în filme. Dar pe urmă se gândi că toată lumea se uita la filme în ziua de azi, cu atât mai mult cu cât există televiziune prin cablu, aşa că tipul poate îşi însuşise textele din vreun film cu gangsteri, stătuse până noaptea târziu repetându-le în faţa oglinzii până când crezu că aducea cu Wesley sau cu Denzel.

— Aşa... atunci, reîncepu Dave, eu zic: „Haide, omule. Lasă-mă să urc în maşină şi să mă duc acasă". Ceea ce a fost o prostie, pentru că acum mai vroia şi cheile de la maşină. Şi în momentul acela, iubito, am văzut negru în faţa ochilor. Bravură de beţiv, poate, nu ştiu sigur, şi încerc să trec pe lângă el care tocmai atunci se trezeşte să mă taie.

— Parcă ai zis că a sărit la tine.

— Celeste, mă laşi dracului să-ţi povestesc?

— Îmi pare rău, dragă, se scuză ea atingându-i obrazul.

El continuă, depunându-i un sărut în palmă:

— Deci, mă împinge oarecum înapoi, ţintindu-mă de maşină şi sare la mine, iar eu *tocmai* încercam să-i trag un pumn când bagă cuţitul în mine, şi eu, eu pur şi simplu mă reped la el. Îi dau o lovitură de pumn undeva în cap, la care el zice: „nemernicule", iar eu sar iar şi-l lovesc undeva în gât. El cade jos, scapă cuţitul din mână, eu sar pe el cu picioarele, şi, şi, şi...

Dave se uită în cadă, ţinând gura încă deschisă, buzele uşor încreţite.

— Ce? spuse Celeste, tot încercând să şi-l închipuie pe atacator sărind la Dave, cu un pumn ridicat, iar în cealaltă ţinând cuţitul gata să

lovească. Ce-ai făcut tu?

Dave se întoarse şi îşi mută privirea pe genunchii ei:

— M-a făcut să-mi ies din minţi, dragă. S-ar putea chiar să-l fi omorât. L-am izbit cu căpăţâna de pavaj şi i-am tocat faţa cu pumnii, i-am zdrobit nasul şi tot ce vrei. Am fost atât de furios şi de speriat! Singurul gând pe care l-am avut a fost la tine şi la Michael, la faptul că nu m-aş mai fi putut urca întreg la volan, că aş fi putut muri într-o nenorocită de parcare, numai pentru că un dement este prea puturos ca să câştige cinstit o pâine. O privi drept în ochi şi repetă:

— S-ar putea să-l fi ucis, iubito.

Arăta atât de tânăr, cu ochii larg deschişi, chipul palid şi asudat, cu părul lipit de cap, datorită transpiraţiei şi terorii resimţite şi... să fie sânge?... da, din cauza sângelui. Ea îşi spuse că nu, trebuia să se ocupe de asta chiar acum. Soţul ei avea nevoie de ea. Nu ăsta îi era obiceiul. În acea clipă, îşi dădu seama că începuse s-o deranjeze faptul că el niciodată nu se plângea de nimic. Când te plângi cuiva, într-un fel ceri ajutor, îi ceri acelei persoane să-ţi oblojească rănile. Dar Dave nu mai avusese niciodată nevoie de ajutorul ei până atunci, aşa că niciodată nu i se plânsese, nici după ce-şi pierduse de câteva ori slujba; nu atâta timp cât Rosemary se afla încă în viaţă. Dar acum, îngenunchind în faţa ei, mărturisind disperat că s-ar putea să fi ucis un om, căuta un cuvânt de alinare. Ar fi dorit ca ea să-i spună că totul era în ordine.

Şi chiar aşa şi era, nu? Încerci să jefuieşti un cetăţean onest, treaba ta dacă socoteala din târg nu se potriveşte cu cea de acasă. Te priveşte dacă s-ar putea să-ţi pierzi şi viaţa. Celeste îşi spunea în gând: „Bine, vreau să zic că-mi pare rău, dar ia stai! Dac-ai intrat în hora asta, atunci joacă băiete”. Sărută fruntea soţului.

— Iubitule, îi şopti, fă un duş. Eu o să am grijă de haine.

— Vrei, te rog?

— Da.

— Ce-ai de gând să faci cu ele?

Habar n-avea. Să le ardă? Sigur, dar unde? Nu în apartamentul lor. Mai rămânea curtea din spate. Dar îşi dădu seama pe loc că cineva cu siguranţă ar fi putut-o observa arzând nişte haine la ora trei dimineaţa. Sau la orice altă oră de zi şi de noapte, fireşte.

— Am să le spăl, spuse ea în clipa în care-i veni ideea. O să le fac ca

noi şi am să le bag în coşul de gunoi, după care o să le îngropăm.

— Să le îngropăm?

— Atunci o să le ducem la groapa cu gunoi. Sau nu, aşteaptă, făcu ea, căci gândurile i-o luaseră acum înaintea gurii, o să le ascundem până marţi dimineaţă, când vin gunoierii, da?

— Da...

El dădu drumul la duş, uitându-se la ea, în aşteptare, în timp ce tăietura de-a lungul torsului se înnegrea, făcând-o acum să se teamă iar de SIDA sau de hepatită, de atât de variatele feluri în care sângele altcuiva putea otrăvi sau ucide.

— Ştiu când vin gunoierii. La şapte şi un sfert fix, în fiecare săptămână, cu excepţia primei săptămâni din iunie, când toţi puştii de la colegiu îşi iau zborul şi lasă în urma lor munţii ăia de gunoaie, şi atunci de obicei mai întârzie, dar...

— Celeste, iubito! În concluzie?

— Deci, cum aud camionul, mă reped imediat pe scări după ei, ca şi cum aş fi uitat de un sac de gunoi şi-l arunc direct în spate, unde e cilindrul ăla care se roteşte întruna. Bine?

Ea-i zâmbi, deşi nu-i venea deloc să zâmbească. El îşi băgă o mână sub jetul duşului, încă întors cu tot trupul spre ea.

— În regulă, crezi că...

— Ce?

— Poţi să faci chestia asta?

— Da.

Hepatită A, B şi C, se gândi ea. Ebola. Zonele sensibile. El făcu iar ochii mari.

— S-ar putea să fi omorât pe cineva, iubito. Iisuse!

Ea dorea să se ducă după el şi să-l ia în braţe. Dorea să plece din cameră, să-i mângâie gâtul, să-i spună că totul avea să fie bine. Dorea să fugă departe până când îşi va limpezi mintea. Dar rămase pe loc.

— Am să spăl hainele astea.

— În regulă, conchise el.

Ea găsi sub chiuvetă nişte mănuşi din plastic, pe care le folosise când curăţase WC-ul, şi le trase pe mână, verificând dacă nu erau sparte pe undeva. Când se asigură că erau întregi, îi luă tricoul din chiuvetă şi blugii de pe podea. Şi pantalonii erau înnegriţi de sânge. Lăsaseră o pată

pe gresia albă.

— Cum de ţi-a curs pe blugi?

— Ce?

— Sângele.

Se uită la pantalonii care atârnau în mâna ei. Apoi îşi coborî privirea spre podea.

— Îl ţinteam la pământ cu genunchii, o lămuri el ridicând din umeri. Nu ştiu. Presupun că s-au stropit, ca şi tricoul.

— Aha.

Ochii lor se întâlniră.

— Păi, asta e.

— Aşa, conchise ea.

— Aşa.

— Deci am să le spăl în chiuveta din bucătărie.

— Bine.

— Bine, încheie ea şi ieşi cu spatele din baie, lăsându-l în picioare, cu o mână sub jetul de apă, aşteptând să se încălzească.

În bucătărie, ea zvârli hainele în chiuvetă şi dădu drumul la apă, urmărind cum dispărea prin gura de scurgere tot sângele, ţesuturile din carne şi, o Doamne! bucăţi de creier, era foarte sigură de asta. O uimi gândul cât de mult putea sângera un corp omenesc. Se spune că omul ar avea vreo trei litri de sânge în el, dar lui Celeste întotdeauna i se părea că ar fi trebuit să fie mai mult. Când era prin clasa a patra se împiedică într-un parc în timp ce alerga cu prietenele. În cădere, se tăiase la vene într-un ciob de sticlă care ieşea din iarbă. A trebuit să treacă un deceniu, până când îi reveni simţul tactil în toate cele patru degete afectate. Ceea ce-şi amintea cel mai bine era sângele. Când îşi ridicase mâna din iarbă, cu cotul tremurând de parcă se lovise la osul olecran, sângele îi ţâşnise drept în sus din palma sfâşiată, şi două dintre prietenele ei începură să ţipe. Acasă umpluse toată chiuveta de sânge, în vreme ce mama ei chema salvarea. În salvare, i-au înfăşurat mâna într-un bandaj gros cât coapsa ei, dar straturile tifonului începură să se coloreze în roşu-închis în mai puţin de două minute. La spital, zăcuse pe un pat alb şi urmărise cum sângele se infiltra în cutele cearşafului ca în nişte mici canioane, revărsându-se peste buza lor. Şi când tot patul se umpluse de sânge, stropii începură să picure pe podea, adunându-se într-un târziu în mici bălţoace, până când

mama ei ţipă îndeajuns de mult şi de tare ca unul dintre rezidenţii de la camera de gardă a spitalului să decidă că Celeste trebuia să fie împinsă mai în faţă. Toată cantitatea aceea de sânge era dintr-o singură mână.

Iar acum, tot acest sânge dintr-un singur cap zdrobit. De la Dave, care lovise cu pumnii figura altei fiinţe umane, de la craniul care fusese izbit de caldarâm. Izbit cu isterie, era sigură, de frică. Îşi ţinu mâinile înmănuşate sub apă şi se mai uită o dată dacă nu cumva erau găurite. Nu erau. Turnă detergent de vase peste tot tricoul şi-l frecă cu un burete aspru, apoi îl stoarse bine şi o luă de la capăt până când apa care se scurgea din tricou nu mai fu roz, ci limpede. Făcu acelaşi lucru cu blugii. între timp, Dave ieşise de sub duş şi şedea la masa din bucătărie, înfăşurat cu un prosop în jurul taliei, fumând una din lungile ţigarete albe, pe care mama ei le păstrase în dulap, şi sorbind o bere în timp ce o urmărea.

— M-a luat dracul, spuse el încetişor.

Ea încuviinţă din cap.

— Vreau să zic..., şopti el, ieşi şi tu din casă, cu gând să te distrezi, că doar este sâmbătă seara, vremea este bună, şi pe urmă...

El se ridică şi veni lângă ea, se sprijini de cuptor şi o privi cum storcea cracul stâng al pantalonilor.

— De ce nu foloseşti maşina de spălat din cămară?

Ea-şi ridică privirea la el şi observă că tăietura de pe tors părea deja o simplă zgârietură după duş. Simţi nevoia să chicotească de tensiune. Dar îşi ţinu firea şi îi răspunse:

— Probe, iubire.

— Probe?

— Ei, nu ştiu sigur, dar mă gândesc că sângele şi... alte lucruri ar putea rămâne ascunse în cuva unei maşini de spălat mai repede decât într-un canal de scurgere.

— Probe, lăsă el să-i scape cu un fluierat uşor.

— Probe, întări ea, neputând să-şi mai reţină un zâmbet larg, simţind că ia parte la ceva primejdios, conspirativ, ceva important şi valoros.

— Să mă ia dracu' dacă nu eşti genială, o lăudă el.

Ea termină de stors blugii şi închise robinetul, după care făcu o mică plecăciune. Era patru dimineaţa şi se simţea mai trează decât fusese de

ani de zile. Era la fel de trează ca în dimineţile de Crăciun când avea opt ani. Cofeină îi curgea prin vene, nu sânge.

Toată viaţa îţi doreai un lucru ca acesta. Îţi spuneai în sinea ta că nu-i adevărat, dar ţi-l doreai. Să fii implicat într-o dramă. Şi nu era vorba de drama facturilor neplătite sau a scandalurilor conjugale, minore şi zgomotoase. Nu. Asta era o felie de viaţă adevărată, ba chiar mai mult decât atât. Era *ultrareal.* Soţul ei poate a ucis un răufăcător. Şi dacă acest răufăcător era mort într-adevăr, poliţia avea să pornească pe urmele făptaşului. Iar dacă urmele vor duce realmente aici, la Dave, aveau nevoie de probe.

Celeste şi-i închipuia deja pe ofiţerii de poliţie aşezaţi la masa din bucătărie, cu carneţelele deschise, mirosind a cafea şi a băutură consumată în taverne în nopţile anterioare, punându-le, ei şi lui Dave, tot felul de întrebări. Aveau să fie politicoşi, dar înfricoşători. Iar ea şi soţul ei aveau să le întoarcă politeţea, imperturbabili.

Pentru că totul se reducea la probele judiciare. Iar ea tocmai le făcuse să dispară prin ţeava de scurgere din bucătărie, direct în întunecatele canale colectoare. Dimineaţa, avea s-o scoată de sub chiuvetă şi s-o spele, să-i cureţe interiorul cu sodă caustică şi s-o pună înapoi la loc. Avea să bage tricoul şi blugii într-un sac menajer de plastic şi să-l ascundă bine până marţi dimineaţa, când urma să-l arunce la spatele camionului pentru gunoaie, unde aveau să fie zdrobite şi mestecate, făcute una cu ouăle putrede şi resturile de pui şi de pâine uscată. Avea să facă toate astea ca să simtă că se depăşise pe ea însăşi.

— Te face să te simţi singur, mai zise Dave.

— Ce zici?

— Să faci cuiva rău, o lămuri el încet.

— Dar te-a obligat.

El încuviinţă din cap. Pielea lui părea cenuşie în semiîntunericul din bucătărie. Cu toate astea tot arăta mai tânăr, ca şi cum ar fi fost proaspăt ieşit din pântecul mamei sale. Stărui:

— Ştiu. Da. Totuşi, te face să te simţi singur. Te face să te simţi...

Ea îi atinse faţa, şi mărul lui Adam se umflă când el înghiţi.

— ...înstrăinat, adăugă.

Perdele portocalii

DUMINICĂ DIMINEAŢA, la ora şase, cu patru ore şi jumătate înainte de prima comuniune a fiicei, Nadine, Jimmy Marcus primi un telefon de la Pete Gilibiowski de la prăvălie, care-l anunţă că era în pom.

— În pom? Jimmy se aşează în pat în capul oaselor şi se uită la ceas. Nefericitule, este şase dimineaţa. Dacă tu şi Katie nu faceţi faţă nici la şase, ce-o să faceţi la opt, când dau buzna enoriaşi de la slujba de dimineaţă?

— Tocmai asta este problema, Jim. Katie nu-i aici.

— Ce face?! întrebă Jimmy, aruncând în lături păturile şi dându-se jos din pat.

— Nu-i aici. Trebuia să fie de la cinci şi jumătate, nu? L-am găsit pe băiatul de la gogoşi claxonând de mama focului în spate, şi n-am găsit nicio cafea făcută pe motiv că...

— Îhî, murmură Jimmy şi ieşi în coridor, îndreptându-se spre camera lui Katie, simţind la picioare curenţi de aer rece, căci dimineţile de mai îşi arătau încă colţii ascuţiţi, ca ai după-amiezelor de martie.

— ...un grup de muncitori din construcţii, care au hălăduit prin baruri, au băut prin parcuri şi sau drogat cu amfetamine, au apărut aici la şase fără douăzeci şi ne-au curăţat de cafea columbiană şi de pâine prăjită. Iar delicatesele arată ca dracul. Cât îi plăteşti pe puştii ăia ca să-ţi lucreze în nopţile de sâmbătă, Jim?

— Îhî, făcu Jimmy iar şi deschise uşa de la camera lui Katie, după un ciocănit rapid.

Patul ei era gol şi, ceea ce era mai rău, neatins. Asta însemna că nici nu dormise acasă noaptea trecută.

— Fiindcă tu ori le faci o mărire de salariu, ori îi dai afară cu un şut în fundurile lor de doi bani, spuse Pete. Mai am o oră de pregătiri până să pot măcar să... Ce mai ziceţi, doamnă Carmody? Cafeluţa se face chiar acum, nu mai durează mult.

— Vin acuma, îl linişti Jimmy.

— În plus, am toate ziarele de duminică încă nedesfăcute, zac aici într-un maldăr, peste ele s-au pus reclamele, arată ca dracul...

— Am spus că vin acum.

— Aha. Pe bune, Jim? Mulţam.

— Pete? Sună-l pe Sal şi vezi dacă poate veni până la opt jumătate, în

loc de zece.

— Păi...

De la celălalt capăt al firului, Jimmy auzi sunetul unui claxon insistent.

— Şi Pete, pentru numele lui Dumnezeu, deschide rogu-te uşa pentru puştiul lui Yser. N-o să stea să te aştepte o zi întreagă cu gogoşile alea.

Jimmy închise telefonul şi se întoarse în dormitor. Annabeth şedea pe pat, abia ieşită din cearceafuri, şi căsca.

— De la magazin? îl întrebă ea, scoţând cuvintele din gură cu un nou căscat prelung.

El făcu semn din cap aprobator.

— Katie n-a apărut deloc.

— Tocmai astăzi, începu Annabeth. Când este ziua primei comuniuni a Nadinei, ea nu a apărut la lucru. Şi dacă nu va apărea nici la biserică?

— Sunt sigur c-o să vină.

— Nu ştiu, Jimmy. Dacă azi-noapte a luat la bord aşa de tare şi a dat naibii magazinul, nu poţi să ştii...

El ridică din umeri. Ce rost avea să mai discute cu Annabeth în privinţa lui Katie? Ea n-avea decât două feluri de-a vorbi despre fiica ei vitregă: fie era iritată şi rece ca gheaţa, fie era entuziastă, semn că sunt cele mai bune prietene. Nu exista cale de mijloc, iar el ştia asta, şi mai ştia, cu un anume sentiment de vină, că mare parte din această oscilare se datora faptului că Annabeth intrase în viaţa lor pe când Katie avea doar şapte ani, pe când mai învăţa să-şi cunoască tatăl şi abia-şi revenea după pierderea mamei ei. Fetiţa îşi arătase recunoştinţa pe faţă pentru prezenţa feminină din apartamentul lor singuratic, în care locuia cu tatăl ei. Dar, totodată, rana lăsată de moartea mamei sale nu se vindecase încă, dacă nu fusese chiar ireparabilă, cel puţin fusese adâncă. Jimmy ştia asta. În orice moment, pierderea aceea avea să iasă la suprafaţă şi să-i sfâşie inima, iar ea avea să-şi verse durerea pe Annabeth, care nu se putu ridica chiar la înălţimea amintirii Maritei, la ceea ce ar fi putut fi sau chiar ar fi fost aceasta pentru Katie.

— Doamne, Jimmy, începu Annabeth în timp ce soţul ei îşi trăgea un pulovăr peste tricoul în care dormise şi îşi căuta blugii, doar nu te duci la

lucru, nu?

— Numai pentru o oră.

Jimmy îşi găsi pantalonii răsuciţi în jurul unuia dintre picioarele patului.

— Două, maximum. Sal trebuia oricum să-i dea liber lui Katie pe la zece. Pete îi dă acum un telefon, ca să-l facă să vină mai devreme.

— Sal are peste şaptezeci de ani.

— Tocmai. Crezi că doarme la ora asta? L-o fi sculat băşica de la patru şi de-atunci a rămas cu ochii în televizor, pe AMC.

— Rahat, făcu Annabeth, ieşind complet din cearşafuri şi sculându-se din pat. S-o ia dracu' pe Katie. O să ne strice şi ziua asta?

Jimmy simţi cum îi ia foc grumazul.

— Ce altă zi ţi-a mai stricat în ultima vreme?

Ea îi arătă dosul palmei şi intră în baie.

— Măcar ştii pe unde-ar putea fi?

— La Diane sau la Eve, îi răspunse el, încă întors spre mâna ei ridicată peste umăr, într-un gest de concediere.

Annabeth, fără îndoială, dragostea vieţii lui, nici nu bănuia cât de rece putea părea uneori, fără să lase nici măcar un indiciu salvator cum că de fapt n-ar fi aşa, ceea ce era tipic pentru întreaga familie Savage; n-avea habar ce efecte corosive puteau avea momentele ei proaste asupra altor oameni, sau în ce stare putea să-i bage.

— Poate la un prieten.

— Serios? Pe cine mai vede în ultima vreme? îl întrebă Annabeth, dând drumul la duş. Făcu un pas înapoi spre chiuvetă, aşteptând ca apa să se încălzească.

— Credeam că ştii mai bine ca mine.

Annabeth scotoci prin dulăpiorul cu medicamente, căutând pasta de dinţi şi îşi scutură capul.

— A încetat să se mai vadă cu „micul Cezar" din noiembrie. Asta mi-a fost de ajuns.

Jimmy schiţă un zâmbet în timp ce se încălţa. Annabeth întotdeauna îl numea pe Bobby O'Donnell „micul Cezar", dacă nu folosea porecle mult mai murdare, şi asta nu numai pentru că o făcea pe gangsterul şi avea o privire rece, dar şi pentru că era scund şi grăsun ca Edward G. Robinson. Existase o tensiune între ele timp de mai multe luni, pe când

Katie abia începea să se vadă cu el, vara trecută, iar fraţii Savage îi declaraseră lui Jimmy că nu ar ezita să-i facă felul lui Bobby, în caz că s-ar pune problema. Jimmy nu era sigur dacă erau oripilaţi din punct de vedere moral, pentru că o asemenea javră îndrăznise să se apropie de mult iubita lor nepoată vitregă, sau fiindcă Bobby O'Donnell devenise pentru ei o concurenţă mult prea serioasă.

Katie rupsese ea însăşi relaţia cu el. În afară de o mulţime de telefoane primite la ora trei dimineaţa şi de o vizită prin preajma Crăciunului, care era cât pe ce să degenereze într-o încăierare (când Bobby şi Roman Fallow apăruseră pe veranda lor), răstimpul de după despărţire se scursese fără probleme.

Repulsia lui Annabeth faţă de Bobby O'Donnell putea să-l amuze pe Jimmy, căci se întrebase uneori în sinea sa dacă ea îl ura pe Bobby numai pentru că arăta ca Edward G. şi se culcase cu fiica ei vitregă, sau şi pentru că era un delincvent diletant în comparaţie cu fraţii ei, pe care-i credea profesionişti. Ştia, fără îndoială, că soţul ei fusese închis înainte de moartea Maritei.

Marita murise cu paisprezece ani în urmă, în timp ce Jimmy executa o sentinţă de doi ani la Casa de corecţie Deer Island dinWinthrop. Într-o sâmbătă, în timpul orelor de vizită, în timp ce micuţa Katie, de numai cinci ani, se foia în poala ei, Marita îi mărturisi lui Jimmy că o aluniţă de pe braţ începuse să i se înnegrească în ultima vreme şi că avea de gând să se ducă la policlinică. Doar ca să se simtă în siguranţă, îl linişti ea. Patru sâmbete mai târziu, făcea chimioterapie. La şase luni după ce-i pomenise de aluniţă, era moartă, iar Jimmy fusese obligat să privească la trupul neînsufleţit al soţiei care se prefăcea în ţărână, după mai multe sâmbete în care o aşteptase degeaba de cealaltă parte a mesei de lemn înnegrite de scrum de ţigară, transpiraţie, pete de spermă, martoră timp de peste un deceniu la lamentările condamnaţilor şi la minciunile lor penibile. În ultima lună de viaţă, Marita fusese prea bolnavă să mai vină pe la el, prea slăbită ca să-i mai scrie, iar Jimmy trebuia să se mulţumească doar cu apeluri telefonice în decursul cărora ea era prea epuizată, sau prea dopată, ori şi una şi altele. De obicei, ambele.

— Ştii la ce visez? murmurase ea odată. Tot timpul?...

— La ce, dragă?

— La perdele portocalii. Perdele portocalii, mari şi groase..., se opri

ea plescăind din buze, iar el o auzi înghiţind, căci se oprise să bea apă... fluturând în vânt, atârnate de acele cuierelor înalte pentru haine, Jimmy. Numai fluturând. Nu mai fac nimic altceva decât flutură, flutură, flutură. Sute de perdele oranj într-un câmp imens. Fluturând în vânt...

El aşteptă ca ea să-i spună mai multe, dar asta fusese tot, iar el nu vroia ca Marita să-şi piardă suflul în mijlocul conversaţiei, aşa cum se mai întâmplase de nenumărate ori, de aceea îi spuse:

— Ce mai face Katie?

— Poftim?

— Ce mai face Katie, dragă?

— Mămica ta are grijă de noi. Este tristă.

— Cine? Mămica sau Katie?

— Amândouă. Ştii ceva, Jimmy? Trebuie să închid. M-a apucat greaţa. Am obosit.

— În regulă, dragă.

— Te iubesc.

— Şi eu.

— Jimmy? N-am avut niciodată perdele portocalii, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Ciudat, încheie ea şi puse receptorul în furcă.

Ultimul cuvânt pe care-l auzise din gura ei: „Ciudat". Mda, a fost ciudat. O aluniţă pe care a purtat-o pe braţ din leagăn, deodată prinde a se înnegri şi, douăzeci şi patru de săptămâni mai târziu, aproape doi ani bătuţi pe muchie de când se culcase ultima oară alături de soţ şi îşi încovrigase piciorul peste al lui, să se trezească abandonată într-o cutie şi îngropată în pământ, în timp ce bărbatul ei aşteaptă în picioare, la aproape cincizeci de metri, flancat de gardieni înarmaţi, cu încheieturile şi gleznele prinse în cătuşe.

Jimmy ieşi din închisoare două luni mai târziu, după înmormântare. Stătea în bucătărie, îmbrăcat cu aceleaşi haine cu care fusese eliberat şi-i zâmbea copilei lui înstrăinate. El ar fi putut să şi-o amintească din primii patru ani de viaţă, dar ea nu-l mai ţinea deloc minte. Ea nu-şi mai amintea decât de ultimii doi ani, poate de unele imagini disparate ale unui bărbat care fusese în casa ei, înainte să i se permită să-l viziteze numai sâmbăta, din celălalt capăt al unei mese vechi, într-un loc rău mirositor, umed şi rece, construit pe locul unui fost cimitir indian, unde

vânturile îi şuierau la ureche, pe pereţi picura apă, iar tavanele erau atât de joase... Rămas în picioare în bucătărie, privind-o cum îl urmărea cu ochii, Jimmy nu se simţise niciodată mai de prisos. Nu se simţise niciodată nici pe jumătate atât de singur şi de speriat ca atunci când se lăsă pe vine lângă Katie şi îi luă mâinile micuţe într-ale sale, iar cu ochii minţii se vedea pe sine împreună cu fetiţa lui, de parcă plutea deasupra camerei, îşi spunea în gând: „Mamă, îmi pare rău pentru ăştia doi. Doi străini într-o bucătărie de rahat, cântărindu-se unul pe altul din priviri, încercând să nu se urască fiindcă ea a murit şi i-a lăsat agăţaţi unul de altul, incapabili să se lămurească ce dracului trebuie să mai facă în continuare".

Această copilă, această *creatură* care trăia, respira şi era deja formată în atât de multe sensuri, depindea acum de el, indiferent dacă le plăcea sau nu.

— Mămica ne zâmbeşte de sus, din ceruri, îi spuse Jimmy lui Katie. Este mândră de noi. Foarte mândră.

— Trebuie să te mai întorci în locul ăla? vru să ştie micuţa.

— Nu. Niciodată.

— Ai să te duci în altă parte?

Jimmy, în acel moment, ar fi stat încă şase ani într-o gaură împuţită ca Deer Island, sau chiar într-un loc mai crâncen, decât să facă faţă primelor douăzeci şi patru de ore de libertate în bucătăria aceea cu fiica lui înstrăinată, unui viitor care-l speria pentru că nu ştia ce-l mai aşteaptă, acestui rest care-i mai rămăsese din tinereţe.

— Nicidecum, o asigură el. Rămân aici cu tine.

— Mi-e foame.

Şi, deodată, Jimmy înţelese că trebuia să-şi hrănească fetiţa, Doamne Dumnezeule, ori de câte ori îi era foame. Pentru tot restul vieţii lui! Iisuse Hristoase!

— Ei bine, zise el, luptându-se să-şi păstreze surâsul pe faţă. Hai să mâncăm.

JIMMY AJUNSE LA Cottage Market, magazinul de la colţul străzii al cărui proprietar era, pe la şase şi jumătate. Verifică registrul de încasări şi maşina loto în timp ce Pete ticsea raionul de cafea cu gogoşi de la Dunkin' Donuts-ul lui Yser Gaswami, cu foetaje, cannoli şi alte prăjituri

livrate de brutăria lui Tony Buca. În timpul orelor liniştite, îi plăcea să stea la tejgheaua de la raionul de cafea, turnând cafeaua din filtre în termosuri supradimensionate şi desfăcând paginile ziarelor de duminică, *Globe, Herald* şi *New York Time.* Aşeza reclamele şi revistele de benzi desenate la mijloc, apoi le punea în teancuri ordonate în faţa rafturilor de dulciuri de sub casă.

— La ce oră a spus Sal că va fi aici?

— În cel mai bun caz, vorbi Pete, ar fi aici pe la nouă jumătate. Şi-a buşit maşina şi trebuie să şi-o ducă la service. Asta înseamnă că are nevoie de două linii de metro şi un schimb de autobuz şi a zis că nici măcar nu se îmbrăcase.

— Rahat.

Pe la vreo şapte şi un sfert se luptau cu mulţimea celor care ieşeau din schimbul de noapte, dintre care majoritatea erau poliţişti, de la D-9, unele infirmiere de la Saint Regina, şi câteva prostituate care rămăseseră ilegal în cluburi peste program din cealaltă parte a Căii Buckingham până în Rome Basin. Toţi erau reţinuţi, dar bine dispuşi şi nervoşi în acelaşi timp, emiţând o aură de uşurare intensă, ca şi cum ar fi părăsit cu toţii acelaşi câmp de bătălie, plini de noroi şi de sânge, dar încă nevătămaţi şi neîngenuncheaţi. În cursul unei pauze de cinci minute, înainte ca mulţimea de enoriaşi să iasă de la liturghia de dimineaţă şi să se îmbulzească la intrarea în prăvălie, Jimmy îl sună pe Drew Pigeon şi-l întrebă dacă o văzuse pe Katie.

— Cred că-i pe-aici pe undeva, probabil, zise Drew.

— A, da? întrebă Jimmy cu o fărâmă de speranţă în voce. Abia atunci realiză că era mult mai îngrijorat decât vroia să recunoască.

— Aşa cred, îi răspunse celălalt. Lasă-mă să verific.

— Îţi rămân dator, Drew.

Ascultă ecoul paşilor greoi ai celuilalt, răsunând pe parchetul unui coridor, în timp ce vându două bilete de loz bătrânei doamne Harmon, încercând să-şi reţină lacrimile provocate de atacul strident al parfumului ei. Îl auzi pe Drew întorcându-se la telefon şi simţi inima zbătându-i-se uşor în piept, între timp punându-i în palmă bătrânei doamne Harmon restul de cincisprezece cenţi, după care dădu din mână la revedere.

— Jimmy?

— Da, Drew.

— Îmi pare rău. Diane Cestra a rămas peste noapte. Se află încă aici, stă pe podea în dormitorul lui Eve, dar nu este şi Katie cu ele.

Inima parcă îi încremeni în piept, ca şi cum i-ar fi fost smulsă cu penseta.

— Lasă, nu-i nicio problemă.

— Eve mi-a zis că Katie s-a despărţit de ele pe la unu. Nu mi-a spus unde se ducea.

— O.K., bărbate, îl linişti Jimmy luându-şi un fals ton nonşalant. O găsesc eu.

— Poate se vede cu vreunu'?...

— La nouăsprezce ani, Drew? Cine să-i ţină socoteala?

— Ăsta-i adevărul adevărat, confirmă Drew cu un căscat.

— Drew, amice, cu toate apelurile pe care le primeşte de la diverşi, jur că-i trebuie un registru lângă telefon ca să le ştie numărul.

— Hei, încă o dată mersi, Drew, încheie el chicotind silit.

— Cu plăcere, Jimmy. Ai grijă.

Închise şi îşi coborî privirea pe tastatura aparatului de înregistrare, de parcă ar fi putut găsi acolo vreun răspuns. Nu era prima oară când Katie lipsea toată noaptea. La dracul, nu era nici măcar a zecea oară. Şi nu era nici prima oară când chiulea de la serviciu, deşi în ambele cazuri de obicei dădea un telefon. Cu toate astea, dacă întâlnea în drumul ei vreun tip care aducea a star de cinema şi avea farmece de orăşean... Jimmy însuşi nu era atât de departe de vârsta de nouăsprezece ani încât să nu-şi amintească cum a fost.

Şi deşi niciodată n-o lăsase pe Katie să creadă că o ierta, nu putea fi atât de ipocrit în adâncul inimii încât să o condamne.

Clopoţelul atârnat de o fundă în dreptul pragului de sus al uşii sună şi el îşi ridică privirea la primul grup de femei bisericoase năvălind în prăvălie, pălăvrăgind despre răcoarea dimineţii, dicţia preotului şi gunoaiele de pe străzi. Pete îşi înălţă capul de la tejgheaua raionului de delicatese şi îşi şterse mâinile cu un prosop pe care de obicei îl folosea la curăţarea mesei de laborator. Zvârli o cutie plină cu mănuşi chirurgicale pe tejghea şi apoi se duse în spatele celei de-a doua case. Se aplecă spre Jimmy şi-i spuse:

— Bine-ai venit în iad.

Al doilea grup de enoriaşi năvăli rapid, ajungându-l din urmă pe primul. Nu mai lucrase de aproape doi ani duminică dimineaţa, aşa că uitase ce junglă putea deveni atunci magazinul lui. Pete avea dreptate. Fanaticii religioşi, care se îngrămădeau la slujba de la ora şapte la Sfânta Cecilia, în vreme ce oamenii normali mai dormeau, îşi făceau cumpărăturile cu o ardoare biblică în prăvălia lui, golind tăvile de foitaje şi de gogoşi, cafetierele, lăzile frigorifice de produse lactate şi reduceau la jumătate teancurile de ziare. Se izbeau de rafturile pe care era expusă marfa şi călcau peste pungile de cartofi prăjiţi şi de arahide care le cădeau la picioare. Vociferau cerând delicatese şi lozuri în plic, ţigări Pall Mall şi Chesterfield, de-a valma, când încă-şi aşteptau rândul la coadă. Apoi, în timp ce o masă de creştete albastre, albe şi chele plutea în spatele lor, zăboveau la casă ca să-i întrebe pe Jim şi Pete despre familiile lor, pe când pescuiau restul până la ultimul ban, şi tot le mai trebuia o groază de timp ca să-şi ridice cumpărăturile de pe tejghea şi să facă loc mulţimii turbate din spatele lor. Nu mai văzuse ceva asemănător de când asistase la o nuntă irlandeză cu bufet suedez, şi când într-un târziu îşi ridică ochii la ceas, pe la nouă fără un sfert, în timp ce ultimii cumpărători ieşeau pe uşă în stradă, îşi simţi transpiraţia îmbibându-se în tricoul de sub pulovăr, umezindu-i pielea. Se uita la bomba care explodase în mijlocul magazinului său şi apoi la Pete, simţind un val subit de fraternitate şi camaraderie faţă de el, ceea ce-l făcu să se gândească la grupurile, de la şapte şi un sfert, de poliţişti, infirmiere şi târfe, ca şi cum el şi Pete ar fi atins un nou nivel de prietenie numai pentru că supravieţuiseră valului acaparator de vârstnici matinali de duminică dimineaţă, la ora opt.

Pete îi aruncă un zâmbet obosit:

— Acuma mai încetineşte vreo jumătate de oră. Te superi dacă ies şi eu în spate să trag un fum?

Pe Jimmy îl apucă râsul, simţindu-se acum bine dispus, şi fu cuprins subit de un mai vechi sentiment de mândrie pentru această mică antrepriză pe care o pusese pe picioare şi o ridicase la rangul de instituţie locală.

— Ce dracu', Pete, poţi fuma un pachet întreg!

Curăţă trecerile, reumplu lăzile frigorifice cu produse lactate şi tocmai aducea noi tăvi pline cu gogoşi şi foitaje când clopoţelul sună iar. Îşi ridică privirea şi-i zări pe Brendan Harris şi pe frăţiorul lui, Ray cel

tăcut, trecând pe lângă tejghea şi îndreptându-se spre rafturile cu pâine, detergenţi, fursecuri şi ceaiuri. Jimmy îşi făcu de lucru, acoperind cu celofan foitajele şi gogoşile, dorind să nu-i dea lui Pete impresia că acum chiar şi-ar putea lua o mini-vacanţă acolo în spate şi făcându-l să înţeleagă că trebuia să se întoarcă înăuntru imediat.

Aruncă o privire şi-l observă pe Brendan furişându-şi ochii pe deasupra rafturilor spre cele două case, de parcă ori plănuia să jefuiască magazinul, ori căuta pe cineva din priviri. Pentru o clipă, în mod aberant, Jimmy se întrebă dacă trebuia să-l dea afară pe Pete pentru că făcea bişniţă cu marfă din magazin. Dar apoi îşi verifică memoria, amintindu-şi că asociatul lui îl privise drept în ochi şi se jurase că niciodată nu-i periclitase opera vieţii vânzând pe sub tejghea. El ştia că spunea adevărul pentru că, dacă nu erai cel mai mare vrăjitor, regele tuturor mincinoşilor, era aproape imposibil să-l minţi în faţă pe Jimmy când ţi se uita drept în ochi, după ce-ţi punea o întrebare directă. Cunoştea fiecare tic, ton al vocii şi mişcare a ochilor, indiferent de imperceptibilitatea acestor detalii, care te puteau da în vileag. Învăţase asta urmărindu-şi tatăl când îi făcea diferite promisiuni de om beat pe care niciodată nu şi le onora. O dată ce-ai văzut destule, recunoşteai gogomănia imediat. Aşa că Jimmy şi-l aminti pe Pete uitându-i-se în ochi fără să clipească şi jurându-se că niciodată n-a făcut afaceri necurate pe la spatele lui, iar el ştia că ăsta era adevărul.

Atunci, după cine se uita Brendan? Putea fi atât de prost încât să încerce să şterpelească ceva? Îl cunoscuse pe tatăl lui Brendan, „Doar" Ray Harris, aşa încât îşi dădea seama că o cantitate destul de mare de tâmpenie trebuia să i se fi transmis prin gene fiului, dar nimeni nu era atât de dobitoc încât să încerce să prade o prăvălie din East Bucky, la graniţa dintre Flats şi Point, cu frăţiorul mut, de treisprezece ani, după el. În plus, dacă cineva mai avea ceva creier în familia aia, Jimmy recunoştea plin de ciudă că acela era Brendan. Un puşti timid, dar al dracului de chipeş, iar Jimmy învăţase de multă vreme să facă deosebirea între cineva care tăcea pentru că nu cunoştea înţelesul multor cuvinte şi cineva care doar rămânea retras, urmărind, ascultând şi rumegând totul în sine. Brendan avea acea calitate. Simţeai că-i înţelegea pe oameni un pic prea bine şi că toată cunoaşterea aceea îl făcea nervos.

Se întoarse spre Jimmy şi ochii li se întâlniră. Puştiul îi oferi un

zâmbet stingherit, dar prietenos, puţin cam exagerat, ca şi cum se străduia să compenseze pentru faptul că se gândea la prea multe lucruri.

— Cu ce te pot ajuta, Brendan? îl întrebă Jimmy.

— Ah, nu, domnule Marcus, doar doream să iau nişte, ăă, nişte ceai irlandez de care-i place mamei.

— Barry's?

— Ăsta este, da.

— Celălalt raft.

— Oh, mulţumesc!

Jimmy se întoarse în spatele aparatului de înregistrare tocmai pe când intra şi Pete, aducând cu el duhoarea râncedă a unei ţigări pufăite în grabă, care i se îmbibase peste tot.

— La ce oră ai zis că vine Sal aici? îl întrebă patronul.

— Ar trebui să pice de-acum dintr-o clipă-n alta, îi răspunse Pete sprijinindu-se cu spatele de raftul de ţigări de sub teancurile de loz în plic şi suspină. Este cam încet, Jimmy.

— Sal? întrebă acesta în timp ce-i urmărea pe Brendan şi pe Ray cel tăcut cum îşi vorbeau în limbajul surzilor, rămaşi în picioare în mijlocul trecerii, Brendan strângând o cutie de Barry's sub braţ. Se apropie de optzeci, omule.

— Ştiu *de ce* este atât de încet, răspunse Pete. Ziceam şi eu aşa. De ar fi fost cu mine la ora opt în locul tău, Jim? Frate, şi acum am mai fi în pom.

— Iată de ce îl pun la ore liniştite. Mă rog, în dimineaţa asta nu trebuia să fim nici tu şi cu mine, nici tu şi cu Sal. Trebuia să fii tu şi cu Katie.

Brendan şi Ray cel tăcut ajunseseră la casă şi Jimmy observă că ceva se schimbă pe figura tânărului când rostise numele fiicei lui. Pete se desprinse de raftul de ţigări şi zise:

— Asta-i tot, Brendan?

— Eu... eu... eu... începu tânărul să se bâlbâie, apoi se uită la frăţiorul lui. Hmmm, cred că da. Lăsaţi-mă să mai verific o dată cu Ray.

Mâinile lor fluturară din nou, cei doi fiind atât de rapizi, încât lui Jimmy i-ar fi fost greu să-i urmărească chiar dacă ar fi vorbit în cuvinte. Chipul lui Ray cel tăcut era totuşi la fel de încremenit pe cât de vii şi de electrizante îi erau mâinile lui. Întotdeauna fusese un copilaş bizar, după

părerea lui Jimmy, aducând mai mult cu mama decât cu tatăl, cu o expresie de încremenire întipărită pe faţă, ca un act de sfidare. Odată îi vorbise despre asta lui Annabeth, care-l acuzase că este insensibil faţă de handicapaţi, dar el nu credea să fie asta... Exista o urmă de viaţă pe figura încremenită şi pe gura tăcută a micului Ray, pe care ai fi fost tentat să o nivelezi cu un ciocan.

Încetară să-şi mai vânture mâinile în faţă şi-n spate, iar Brendan se aplecă peste raftul de dulciuri şi se întoarse cu un baton de Coleman Chew-Chew, amintindu-i iar lui Jimmy de tatăl lui, de duhoarea pe care-o purta cu el în anul în care lucrase la fabrica de dulciuri.

— Şi un *Globe,* adăugă Brendan.

— Fireşte, băiete, spuse Pete şi-i făcu totalul.

— Mă rog, ăă, credeam despre Katie că lucrează duminicile, începu Brendan, punând în mâna lui Pete o bancnotă de zece dolari.

Acesta ridică din sprâncene în timp ce manevra cheia casei şi uşiţa se deschise izbindu-se de burta lui.

— Râvneşti la fiica patronului meu, Brendan?

Tânărul nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Jimmy.

— Nu, nu, nu, răspunse el râzând, dar râsul îi pieri la fel de repede precum îi venise. Mă întrebam doar, ştiţi, pentru că de obicei o văd pe-aicea.

— Sora ei mai mică are astăzi prima comuniune, îl informă Jimmy.

— Aha, Nadine? Brendan se uită la tatăl prietenei lui, holbându-se şi surâzând.

— Nadine, da, confirmă Jimmy, curios să ştie cum de-şi amintise Brendan atât de repede numele.

— Ei bine, transmiteţi-i felicitări din partea mea şi a lui Ray.

— Sigur, Brendan.

Tânărul îşi coborî privirea la tejghea şi încuviinţă din cap de mai multe ori în timp ce Pete îi punea în sacoşă ceaiul şi batonul de zahăr.

— Deci, O.K., mi-a făcut plăcere să vă văd. Haide, Ray.

Ray nu se uitase la fratele său pe când acesta vorbea, dar o luă din loc, oricum, iar Jimmy îşi mai aminti o dată lucrul pe care ceilalţi de obicei îl uitau când venea vorba de puşti: nu era surd, ci doar mut, puţină lume din jurul lor sau din alte părţi mai întâlniseră vreodată vreunul ca el. Era sigur de asta.

— Hei, Jimmy, îl strigă Pete când fraţii plecară, pot să te întreb ceva?

— Ia zi.

— De ce-l urăşti atât de mult pe puşti?

Patronul ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă este ură, omule. Este doar... Haide, chiar nu ţi se pare că piticul ăla mut este un pic bizar?

— Oh, *ăla?* zise Pete. Ce să zic... Este puţin ciudat, tot timpul se holbează de parcă ar vedea ceva pe faţa ta pe care ar dori să ţi-l smulgă. Ştii? Dar nu despre el vorbeam. Mă refeream la Brendan. Vreau să spun că puştiul pare destul de drăguţ. Timid, dar decent, înţelegi? Ai observat cum discută prin semne cu fratele chiar dacă n-are de ce? Parcă ar vrea ca piciul să nu se simtă singur. Este frumos din partea lui. Dar Jimmy, tu te uiţi la el ca şi cum ai sări să-i tai nasul şi să i-l îndeși în gură.

— Nu.

— Ba da.

— Chiar aşa?

— Pe bune.

Jimmy aruncă o privire peste maşina de loto, pe lângă fereastra prăfuită, pe strada Buckingham care se aşternea cenuşie şi umedă sub cerul dimineţii. Simţea cum surâsul timid al lui Brendan Harris i se strecura în sânge, dându-i mâncărimi.

— Jimmy, am glumit doar. N-am vrut să insinuez nimic...

— Uite că vine Sal, zise patronul şi continuă să se uite pe fereastră, cu spatele la Pete în timp ce urmărea cum bătrânul traversa strada, târându-se spre ei. Era şi timpul, fir-ar al naibii.

Pentru că s-a rupt

DUMINICA LUI SEAN DEVINE... prima lui zi la serviciu după o săptămână de suspendare, începu în clipa în care se trezi subit dintr-un vis, smuls din el de ţârâitul unui ceas deşteptător şi acaparat apoi de conştientizarea faptului că, aidoma unui făt ivindu-se din pântecul matern, nu-i mai era permis să se întoarcă de unde venise. Nu-şi mai amintea prea multe detalii, doar câteva, disparate, şi avea sentimentul că în primul rând nici nu prea existase o naraţiune. Cu toate acestea, structura îi rămăsese în mare întipărită cu litere de neşters în minte, ceea ce-l făcu să se simtă nervos toată dimineaţa.

Soţia sa, Lauren, îi apăruse în vis, şi încă-i simţea în nări mireasma trupului. Se făcea că avea un păr ciufulit de culoarea nisipului ud, mai întunecat şi mai lung decât în realitate, şi purta un costum de baie, umed, de culoare albă. Era foarte bronzată, gleznele ei goale şi vârfurile degetelor de la picioare erau albite pe alocuri de sare marină. Mirosea a mare şi a soare. Şedea în poala lui şi-i săruta nasul, gâdilându-i gâtul cu degetele lungi. Se aflau pe terasa unei case de vară, aproape de ţărm, iar la urechea lui Sean ajungea zgomotul valurilor mării, deşi oceanul rămânea ascuns vederii, căci în locul lui se aşternea ecranul gol al unui televizor de mărimea unui teren de fotbal. Când se uita în centru, el îşi putea zări doar propria imagine, nu şi pe cea a soţiei sale, ca şi cum ar fi stat acolo ţinând aer în braţe. Şi totuşi îi simţea carnea caldă în mâini.

După aceea îşi aminti că stătea în picioare pe acoperişul casei, iar trupul ei fusese înlocuit de o giruetă netedă, din metal. O apucă bine şi văzu că, sub el, la temelia clădirii, se căscă o prăpastie uriaşă, iar pe fundul ei zări ancorată o barcă răsturnată. Pe urmă se trezi gol pe pat, lângă o femeie pe care n-o mai întâlnise niciodată, simţind, raţionând într-un fel de logică a visului, că Lauren se afla în cealaltă cameră a casei, urmărindu-i pe video. Un pescăruş năvăli în cameră spărgând geamul, ale cărui cioburi se împrăştiară pe pat ca nişte cuburi de gheaţă, iar el, din nou complet îmbrăcat, rămase în picioare pe patul plin de cioburi. Pescăruşul scoase un suspin şi zise:

— Mă doare gâtul.

Iar Sean se trezi înainte să-i poată răspunde: „asta pentru că s-a rupt”. Se trezi desprinzându-se cu greu din mrejele visului care i se scurgea greoi prin creieri, agăţându-i-se de pleoape şi de nivelul superior

al limbii. Rămase cu ochii închişi în timp ce deşteptătorul continua să sune, în speranţa că nimerise într-un nou vis, că încă dormea şi că soneria ceasornicului era doar o iluzie în mintea lui.

Într-un târziu deschise ochii, încă resimţind trupul greu al femeii necunoscute şi mirosul marin al cărnii soţiei lui, şi realiză că nu era vorba de niciun vis, de niciun film, de niciun cântec foarte, foarte trist. Era vorba de aceste cearşafuri, de acest dormitor şi de acest pat. Era vorba despre cutia goală de bere uitată pe pervazul ferestrei, de soarele care-i bătea în ochi şi de ceasul deşteptător care continua să ţârâie pe noptieră. Era vorba despre ventilator, despre canalul de scurgere pe care tot uita să-l repare. Despre toată viaţa lui.

Opri soneria ceasului, dar nu se sculă imediat. Nu dorea să-şi ridice capul de pe pernă, încă nu, pentru că nu voia să afle dacă era mahmur. În caz că era, prima zi la serviciu i s-ar fi părut de două ori mai lungă. Mai era şi prima zi după o suspendare, cu tot rahatul pe care avea să-l mănânce şi cu toate bancurile pe seama lui care aveau să-i ajungă la urechi, aşa că avea să fie în primul rând o zi al naibii de lungă.

Rămase întins pe pat şi auzi alarma din stradă, zgomotele scoase de vecinii drogaţi care dădeau televizorul la maximum, sunetul ventilatorului din tavan, al cuptorului cu microunde, al detectoarelor de fum şi zumzetul frigiderului. Se mai auzeau zgomote de computere deschise, bipuri de celulare, ţiuituri din bucătărie şi din sufragerie, precum şi acele sunete continue care veneau de jos, din stradă, din gară, de la locuinţele ieftine din Faneuil Heights şi din Flats, în East Bucky.

Toată lumea făcea zgomot astăzi. Toate erau rapide şi fluide, create pentru mişcare. Toată lumea avansa în lumea asta, mişcându-se o dată cu ea, maturizându-se. De unde dracului a început totul? Asta era tot ce vroia să ştie, fără niciun fel de glumă. De când se iuţise ritmul vieţii, lăsându-l pe el cu privirea pierdută în urma tuturor? Închise ochii. De când plecase Lauren. De atunci.

BRENDAN HARRIS PRIVI telefonul şi îşi dori cu ardoare să sune. Se uită la ceas. Întârzia cu două ore. Nu era tocmai o surpriză, de vreme ce nu te puteai niciodată bizui pe punctualitatea lui Katie, dar tocmai astăzi! Brendan nu voia decât *s-o ia din loc.* Şi unde se afla ea, dacă nu era la

lucru? Planul lor fusese ca ea să-l sune pe Brendan în timpul schimbului ei de la Cottage Market, să se ducă la ceremonia primei comuniuni a surorii ei vitrege şi după aceea să se întâlnească cu el. Dar nu se dusese la muncă şi nici nu sunase.

El nu putea s-o sune. Ăsta fusese unul din marile dezavantaje ale relaţiei lor încă din prima seară în care se cuplaseră. De obicei, Katie se găsea într-unul din cele trei locuri, fie în locuinţa lui Bobby O'Donnell (asta în primele zile ale legăturii ei cu Brendan), fie în apartamentul în care locuia împreună cu tatăl ei de pe vremea când era copil, pe Buckingham, pe care-l împărţea acum cu mama vitregă şi cele două surori vitrege, sau în cel de deasupra, unde trăiau numeroşii unchi demenţi, dintre care doi, Nick şi Val, îşi câştigaseră o tristă notorietate prin crizele psihotice şi neputinţa de a-şi controla impulsurile. Apoi mai era şi tatăl ei, Jimmy Marcus, care-l ura pe Brendan din tot sufletul şi fără niciun motiv logic pe care el sau Katie să-l poată înţelege. Totuşi, ea fusese limpede în această privinţă. De-a lungul anilor, tatăl ei făcuse din asta literă de lege: „Fereşte-te de fraţii Harris. Dacă vreodată ai să mi-l aduci pe vreunul acasă, te dezmoştenesc".

După părerea lui Katie, tatăl ei era de obicei un tip raţional, dar într-o noapte îi mărturisi lui Brendan, în timp ce lacrimile ei se prelingeau pe pieptul lui: „Îşi pierde minţile când vine vorba de tine. Este dement. Vine beat într-o noapte, făcut mangă, nu aşa, şi începe să mă piseze la cap cu mama, cât de mult m-a iubit ea şi aşa şi pe dincolo, după care zice că voi sunteţi nişte haimanale".

„Haimanale". Sunetul acestui cuvânt se opri în pieptul lui Brendan ca o flegmă.

„Fereşte-te de ei. Este singurul lucru care ţi-l cer în viaţa asta, Katie. Te rog."

— Şi atunci cum de s-a întâmplat, o întrebă Brendan, să te cuplezi cu mine?

Ea se răsuci în braţele lui şi-i zâmbi cu tristeţe.

— Chiar nu ştii?

Adevărul era că Brendan habar n-avea. Katie era totul pentru el. Îi părea o zeiţă. Iar el rămânea, mă rog, doar Brendan.

— Nu, nu ştiu.

— Fiindcă eşti bun.

— Sunt?

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţi ştiu să fie drăguţi. Nu este însă acelaşi lucru.

Iar el, cugetând la spusele ei, trebui să recunoască faptul că în toată viaţa lui nu întâlnise pe nimeni care să nu-l placă, nu în sensul acela de concurs de popularitate, ci în sensul unei simple remarci de genul „băiatul ăla, Harris, este de gaşcă". N-avusese niciodată duşmani, nu se mai amestecase într-o bătaie din şcoala generală şi nu-şi mai amintea când auzise vreun cuvânt aspru adresat lui. Poate că toate astea se întâmplau pentru că *era* bun. Şi poate, aşa cum zicea ea, asta era o calitate rară. Sau poate că nu era genul de individ care să-i scoată pe alţii din sărite. Mă rog, cu excepţia tatălui ei. Aici se ascundea un mister şi, incontestabil, era vorba de ură.

Cu numai o jumătate de oră în urmă, în prăvălia de la colţul străzii domnului Marcus, Brendan simţise prezenţa acelei uri tăcute, tăinuite, radiind din omul acela şi contagiindu-l şi pe el, ca o infecţie virală. Se ofilea sub puterea ei. Se bâlbâise din cauza ei. Nu se putu uita în ochii lui Ray tot drumul până acasă, din cauza acelei uri care-l făcuse să se simtă, nespălat, cu părul plin de lindină, cu dinţii înnegriţi. Şi faptul că n-avea nicio noimă, că el nu-l supărase niciodată cu nimic pe domnul Marcus, pe care abia dacă îl cunoştea, nu era o uşurare. Brendan privea la Jimmy Marcus şi vedea un om care îi întorcea privirea şi care nu s-ar fi oprit nici să urineze pe el dacă ar fi luat foc.

Brendan nu putea să o caute pe Katie la unul dintre cele două numere de telefon, căci risca să trezească întrebări în mintea interlocutorilor săi de genul: ce urmărea detestatul Brendan, cerând-o la telefon pe iubita lor Katie?... Era cât pe ce să facă acest lucru de un milion de ori, dar numai gândul că i-ar fi putut răspunde la celălalt capăt al firului domnul Marcus, sau Bobby O'Donnell, ori unul dintre unchii ei psihopaţi îi era îndeajuns ca să scape receptorul din mâna-i asudată.

Brendan nu ştia de cine să se sperie mai tare. Domnul Marcus era doar un individ obişnuit, proprietarul unui magazin de colţ de stradă pe care el îl frecventase de mic copil, dar era ceva în legătură cu tipul ăsta, mai mult decât ura evidentă faţă de el, ceva care îi putea tulbura pe ceilalţi, o susceptibilitate în legătură cu ceva anume, nu ştia ce, ceva care te făcea să cobori tonul în faţa lui şi să încerci să-i eviţi privirea. Bobby

O'Donnell era unul dintre acei indivizi despre care nimeni nu ştia exact din ce trăieşte, dar în orice caz ai fi traversat strada numai ca să-l eviţi; cât despre fraţii Savage, ei se aflau la un întreg sistem planetar distanţă de majoritatea oamenilor în ceea ce priveşte un comportament social decent. Pramatiile cele mai demente, ţăcănite, recidiviste şi aiurite din câte ieşiseră din Flats, fraţii Savage aveau mii şi mii de căutături şi de fiţe, erau atât de ţâfnoşi, că puteai umple un carnet de grosimea Vechiului Testament cu toate lucrurile care-i puteau scoate din sărite. Tatăl lor, el însuşi la vremea lui un cretin nesănătos la minte, dăduse naştere, împreună cu mama lor cea slabănoagă şi adorată ca o sfântă, acestor fraţi care ţâşniseră din pântec unul după altul, la distanţă de unsprezece luni, ca într-un bombardament de artilerie. Ei crescură înghesuiţi, plini de păduchi şi de nervi, într-un dormitor de mărimea unui radio japonez, pe lângă şinele suspendate de tren care odinioară se întindeau peste Flats, acoperind soarele, înainte de a fi demolate pe vremea când Brendan era copil. Podelele din apartament se înclinau mult spre răsărit, iar trenurile le duduiau în geamuri douăzeci şi unu din douăzeci şi patru de ore în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, făcând să se zgâlţâie atât de tare zidurile părăginite ale clădirii de trei etaje, încât de cele mai multe ori fraţii cădeau din pat şi se trezeau dimineaţa, la grămadă, unul peste celălalt, întâmpinând zorii care mijeau la fel de iritabili ca şi şobolanii din cheiuri, burduşindu-se unul pe altul şi cărându-şi pumni ca să elibereze odată locul şi să poată începe ziua.

Pe vremea când erau copii, cine-i vedea, nici măcar nu-i putea deosebi unii de alţii. Erau pur şi simplu fraţii Savage, un clan, o hoardă, o adunătură de membre, de subsuori şi de genunchi, de laţe încâlcite care păreau să se mişte într-un nor de praf ca diavolul din Tasmania. De zăreai norul acesta venind spre tine, te fereai în lături, în speranţa că vor găsi pe altcineva pe care să-l altoiască până să ajungă la tine, sau pur şi simplu vor trece pe lângă tine într-un vârtej, pierduţi în obsesia propriilor psihoze sinistre.

Până când Brendan nu începu să se vadă cu Katie pe ascuns, nu putu fi sigur niciodată câţi erau de fapt. Şi mai crescuse în Flats! Katie îi destăinuise totuşi că Nick era cel mai mare, plecat din localitate de şase ani ca să execute o pedeapsă de zece ani la Walpole, că Val era al doilea şi, după cum spunea ea, cel mai dulce dintre toţi. Apoi venea Chuck,

Kevin, Al, care de obicei era confundat cu Val, Gerard, el însuşi proaspăt ieşit de la Walpole, şi, în sfârşit, Scott, mezinul şi favoritul mamei - pe când trăia - care era şi singurul licenţiat din familie şi nu locuia în apartamentele de la primul şi al treilea etaj, împreună cu fraţii lui. Aceştia le confiscaseră de la vecini pe care reuşiseră să-i sperie şi să-i facă să se mute în alt stat.

— Ştiu că ei au reputaţia asta proastă, îi mărturisea Katie lui Brendan, dar sunt realmente nişte tipi drăguţi. Mă rog, cu excepţia lui Scott. El se lasă mai greu.

Scott. Cel „normal".

Brendan se mai uită o dată la ceasul de mână, apoi îşi întoarse privirea la cel de lângă pat. Pe urmă, ochii îi rămaseră din nou fixaţi pe telefon. Se uită la patul unde dormise acum două nopţi suflându-i în ceafă, numărând firişoarele blonde de acolo, cu braţul trecut peste şoldul ei, astfel încât palma să-i odihnească pe pântecul cald, cu nările gâdilate de mireasma părului ei, un amestec vag de parfum şi de transpiraţie. Îşi mută iar privirea la telefon. Sună, fir-ai tu să fii. Sună.

CÂŢIVA puştani îi descoperiră maşina. Sunară la 911 şi cel care vorbi în receptor părea să aibă răsuflarea tăiată, de parcă fusese implicat în ceva care-l depăşea, pe când cuvintele îi năvăleau pe gură:

— Este sânge în maşina asta şi, ăă, portiera este deschisă şi, ăă...

Operatorul de la 911 îl întrerupse, întrebându-i:

— Locaţia maşinii?

— În Flats, răspunse copilul. Pe lângă parcul Pen. Eu şi prietenul meu am găsit-o.

— Ştiţi strada?

— Strada Sydney, îi trânti puştiul în telefon. Este sânge în ea şi portiera este deschisă.

— Cum te cheamă, puştiule?

— Vrea să ştie cum o cheamă, îi zise puştiul prietenului său. Mi-a zis „puştiule".

— Puştiule? făcu operatorul. Am zis numele tău. Cum te numeşti *tu?*

— Uite care-i treaba, omule, noi o tăiem de-aici, îi răspunse puştiul. Baftă.

După care închise şi operatorul îşi notă de pe monitorul

computerului că apelul fusese dat de la un telefon public la colţul străzilor Kilmer şi Nauset din cartierul Flats, în East Bucky, la aproape doi kilometri de intrarea în Parcul Penitenciary din strada Sydney. El transmise informaţia dispeceratului, care la rândul lui trimise o unitate de poliţie în zonă.

Una dintre patrule sună din nou şi ceru mai multe unităţi, o echipă sau mai multe de tehnicieni de la Unitatea de Constatare şi câţiva de la Serviciul Omucideri.

— Ai găsit vreun cadavru, treizeci şi trei? Terminat.

— Ah, nu.

— De ce-ai chemat Serviciul Omucideri dacă n-ai un cadavru? Terminat.

— După cum arată maşina asta, presimt că vom găsi unul pe aici prin jur, mai devreme sau mai târziu.

ÎNTORS LA SERVICIU, Sean îşi începu prima zi de muncă parcându-şi maşina pe Crescent şi învârtindu-se în jurul caprelor vopsite în albastru de la intersecţia cu strada Sydney. Caprele purtau marca Departamentului de Poliţie din Boston, pentru că aceştia fuseseră primii sosiţi la faţa locului, dar Sean deduse din ceea ce auzise pe drum că acest caz ţinea de Serviciul Omucideri din cadrul Poliţiei de Stat, adică de unitatea lui.

Maşina, după cât înţelegea, fusese găsită pe strada Sydney, care intra în jurisdicţia oraşului, dar urmele de sânge duceau în Parcul Penitenciary care, ca parte a terenului de rezervaţie, intra în jurisdicţia statului. Sean o luă în jos pe Crescent, în jurul parcului, şi primul lucru pe care-l observă fu o dubă a Unităţii de Constatări parcată la jumătatea aleii.

Pe măsură ce se apropie, îl văzu pe sergentul Whitey Powers, stând în picioare câţiva metri mai încolo de o maşină cu portiera din dreptul şoferului întredeschisă. Souza şi Connolly, care fuseseră doar cu o săptămână în urmă avansaţi la Serviciul Omucideri, căutau prin buruienile de lângă intrarea în parc, ţinând în mâini pahare cu cafea. Două unităţi de patrule şi duba Unităţii de Constatări erau parcate pe prundiş, iar echipa de la UC înainta spre maşină cu priviri urâte aruncate spre Souza şi Connolly, suspectându-i de faptul că ar putea călca în picioare posibile probe şi pentru că aruncaseră capacele de la paharele

din plastic.

— Salut, derbedeule, începu Whitey Powers, ale cărui sprâncene se ridicară într-o grimasă de surpriză. Te-a anunţat deja cineva?

— Păi da, făcu Sean. Dar sunt fără partener, sergent. Adolph este plecat.

Whitey Powers dădu din cap.

— După ce bate palma cu tine, deodată vezi că nemţălăul ăla inutil îşi ia concediu medical, îl şicană el în glumă, trecându-şi un braţ împrejurul lui Sean. Eşti cu mine, frate. Pe toată durata stagiului tău.

Deci aşa avea să fie, Whitey îl va ţine sub observaţie până când comandanţii secţiei decideau dacă se ridica la standardul lor de aur sau nu.

— Şi eu care aveam impresia că este un week-end liniştit, mai zise Whitey în timp ce-l întorcea pe Sean cu faţa la maşina cu portiera deschisă. Cum a fost astă noapte toată mahalaua, Sean? Mai tăcută ca o pisică moartă, ai? Am avut o-njunghiere în Parker Hill, o alta în Bromley Heath, şi un puşti de liceu a fost bătut cu o sticlă de bere prin Allston. Nici un caz mortal, totuşi, şi toate ţineau de jurisdicţia oraşului. La dracu', stai să vezi cum a fost cu victima din Parker Hill. S-a dus pe propriile picioare la secţia de urgenţă de la Spitalul Militar Central, cu ditamai cuţitul de măcelar care-i ieşea prin claviculă, ca s-o întrebe pe sora de la poartă unde ţineau automatul de coca-cola.

— Şi ea i-a spus? îl întrebă Sean.

Whitey surâse. Era unul din cei mai străluciţi băieţi ai Serviciului Omucideri din cadrul Poliţiei de Stat şi aşa fusese dintotdeauna, astfel încât îşi permitea să zâmbească mult. Trebuie să fi primit anunţul pe când se pregătea să intre în schimb, pentru că era îmbrăcat cu izmene din bumbac şi jerseul de hochei al fiului său, pe cap având o şapcă de base-ball şi în picioarele goale - şlapi de un albastru irizat, iar insigna aurită îi atârna de un şnur din nailon peste jerseu.

— Îmi place tricoul, îl admiră Sean, iar Whitey îi oferi încă un zâmbet leneş în timp ce o pasăre, dinspre parc plana peste capetele lor, găinăţându-se pe ei şi scoţând un croncănit strident care-i dădu lui Sean un fior pe şira spinării.

— Omule, acum o juma' de oră? Eram pe *canapeaua* mea.

— Te uitai la desene?

— Mă luptam corp la corp, îi răspunse celălalt arătând cu degetul buruienile şi parcul din spatele lor. Îmi închipui că o vom găsi undeva pe acolo. Dar, ştii, abia am început căutarea şi Friel zice s-o numim „persoană dispărută", până descoperim vreun cadavru.

Pasărea mai zbură o dată peste creştetele lor, puţin mai jos, iar croncănitul ei, de-a dreptul, sfredeli de data aceasta creierii lui Sean.

— Este cazul nostru, totuşi? întrebă el.

Whitey încuviinţă din cap.

— Doar dacă victima n-a ieşit din parc şi s-a întors înapoi, după care a dat ortul popii pe undeva pe stradă.

Sean îşi ridică privirea. Pasărea avea un cap mare şi picioare scurte, ghemuite sub pieptul alb, dungat cu cenuşiu în centru. Nu recunoscu specia, căci nu zăbovise prea mult în natură.

— Ce pasăre este asta?

— O specie de pescăruş, îi răspunse Whitey.

— Prostii.

— Jur, să moară mama, făcu celălalt cu o mână ridicată.

— Te-ai uitat mult la *Wild Kingdom* pe vremea când erai copil, nu-i aşa?

Pasărea scoase iar acel ţipăt sfredelitor şi Sean avu chef s-o împuşte.

— Vrei s-arunci o privire la maşină? îl ispiti Whitey.

— Ai zis că-i vorba de *ea,* începu Sean în timp ce se aplecau pe sub cordonul galben ce înconjura locul faptei şi se apropiau de maşină.

— Cei de la UC au găsit actele maşinii în torpedo. A fost a uneia, Katherine Marcus.

— Rahat, făcu Sean.

— O ştii?

— S-ar putea să fie fata unui tip pe care-l cunosc.

— Vreun apropiat de-al tău?

Sean dădu din cap.

— Nu, doar vecini. Ne salutăm când ne vedem.

— Eşti sigur? îl întrebă Whitey de parcă ar fi dorit să-i dea cazul pe loc, chiar în acea clipă.

— Of, îi răspunse Sean. Al dracului de sigur.

Ajunseră la maşină şi Whitey îi arătă cu degetul portiera deschisă din dreptul şoferului, în timp ce o tehniciană de la UC se dădu îndărăt şi

se întinse, arcuindu-şi spinarea, cu mâinile împreunate spre cer.

— Numai nu atingeţi nimic, băieţi. Cine se ocupă de caz?

— Eu ar trebui să mă ocup, zise Whitey. Parcul este sub jurisdicţia statului.

— Dar maşina se află în proprietatea oraşului.

— Stropii ăia de sânge au căzut pe terenul statului, ripostă Whitey, arătând cu degetul spre buruieni.

— Nu ştiu, încheie tehniciana de la UC suspinând.

— Avem pe cineva de la procuratură pe drum, o informă Whitey. Poate să vină el cu o sugestie. Până atunci, cazul rămâne în seama statului.

Sean aruncă o privire spre buruienile ce creşteau la intrarea în parc, şi ştiind că, dacă aveau să găsească un cadavru, apoi numai acolo îl puteau găsi.

— Ce avem?

— Portiera era întredeschisă când am găsit maşina, începu tehniciană căscând. Cheile erau în contact, luminile din faţă - aprinse. Ca la un semnal, bateria a cedat la zece secunde după ce am ajuns la faţa locului.

Sean zări o pată de sânge lângă telefonul mobil de la portiera din dreptul şoferului. Pe telefon erau câţiva stropi, înnegriţi şi uscaţi. Se aşeză pe vine şi se răsuci pe călcâie, zărind o altă pată neagră pe volan. O a treia pată de sânge, mai lungă şi mai largă decât celelalte două, înconjura marginile unei găuri de glonţ care străpunsese vinilul scaunului şoferului, la nivelul umărului. Sean se mai răsuci o dată şi privirea îi alunecă pe lângă portieră spre buruienile din stânga maşinii, pe urmă îşi întinse gâtul ca să se poată uita împrejurul portierei din dreptul şoferului şi descoperi o ciobitură făcută de curând.

Se uită la Whitey, iar acesta dădu din cap.

— Infractorul, probabil, n-a intrat în maşină. Fata lui Marcus, dacă ea era cea de la volan, îl pocneşte cu portiera. Pramatia îşi revine, o împuşcă, nu ştiu, în umăr, poate în bicepşi. În orice caz, fata încearcă să scape prin fugă, spuse el în timp ce arăta cu degetul câteva buruieni recent culcate la pământ. Rana ei nu putea fi prea gravă, pentru că n-am găsit decât câţiva stropi de sânge printre buruieni.

— Am trimis unităţi şi în parc? îl întrebă Sean.

— Două până acum.

— Şi sunt mai breji decât ăia doi? vru să ştie plină de ţâfnă tehniciana de la UC.

Sean şi Whitey priviră în direcţia indicată de ea şi văzură că ofiţerul Connolly, care îşi scăpase cafeaua în iarbă, stătea în picioare şi se răzbuna pe paharul de plastic.

— Hei, zise Whitey, sunt boboci, dă-le şi lor puţin răgaz.

— Mai am destulă treabă pe cap, băieţi.

— Ai găsit şi vreun act de identitate lângă documentele maşinii? o descusu Sean, dându-se un pas înapoi ca să-i facă loc.

— Da. Un portofel sub scaun, un carnet de şofer pe numele Katherine Marcus. Mai era şi un rucsac în spatele scaunului din faţă. Billy îi verifică acum conţinutul.

Sean aruncă o privire peste capota maşinii la tipul pe care ea îl arătase. Stătea în genunchi în faţa maşinii, cu un rucsac bleumarin dinainte.

— Ce vârstă-i trecută în carnetul de şofer? întrebă Whitey.

— Nouăsprezece, sergent.

— Nouăsprezece, îl informă el pe Sean. Şi-l cunoşti pe taică-său? Drace, omule, îl aşteaptă o viaţă plină de durere, iar bietul de el probabil că habar n-are încă.

Sean îşi întoarse capul, urmărind pasărea singuratică ce se întorcea înapoi de unde venise, scoţând ţipete ascuţite.

Soarele străpunse perdeaua de nori cu un mănunchi strălucitor de raze. Sean simţi cum strigătul păsării îi străpunge canalul urechii până în creier şi fu copleşit pentru o clipă de amintirea acelei solitudini sălbatice pe care o citise pe chipul lui Jimmy Marcus la unsprezece ani, când era cât pe ce să fure o maşină. Sean o mai putea simţi şi acum, când aştepta în picioare lângă buruienile din jurul intrării în Parcul Penitentiary, de parcă cei douăzeci şi cinci de ani de-atunci trecuseră la fel de rapid ca un spot publicitar la televizor. Mai putea încă simţi acea singurătate abătută, arţăgoasă, rugătoare ce zăcea în Jimmy Marcus ca într-un copac uscat, al cărui trunchi bătrân fusese golit de pulpa lemnoasă. Ca să se scuture de ea, se gândi la Lauren, la acea Lauren cu părul lung de culoarea nisipului ud, care-i umpluse visul de miresme marine în acea dimineaţă. Se gândi la Lauren din vis, cea care mirosea a mare şi a soare, dorindu-şi să se

poată întoarce acolo, să se piardă în acel vis pentru totdeauna.

În sânge

NADINE MARCUS, fiica mai mică a lui Jimmy şi a lui Annabeth, primi pentru prima oară în viaţă binecuvântata împărtăşanie în cadrul ceremoniei sfintei comuniuni la Biserica Sfânta Cecilia din Flats, în East Bucky. Ţinând mâinile împreunate apăsat de la podul palmelor până în vârful degetelor, în rochia şi voalul albe ca neaua, în care arăta ca o mireasă în miniatură ori un înger de zăpadă, păşea în rând cu alţi patruzeci de copii, alunecând, în timp ce alţii tropăiau.

Sau cel puţin aşa i se părea lui Jimmy şi, deşi era conştient de subiectivitatea lui, era foarte sigur că avea dreptate. Progeniturile din ziua de azi vorbeau şi vociferau de câte ori aveau chef, înjurau de faţă cu părinţii lor, emiteau tot felul de pretenţii, nu arătau niciun fel de respect faţă de adulţi şi aveau privirile de drogaţi, uşor ameţite, uşor febrile, dovadă a faptului că pierdeau prea mult timp în faţa televizorului sau a monitorului. Nu erau altceva decât nişte puturoşi care în clipa următoare puteau da de pământ tot ce le cădea în mână, zăngănind totul şi legănându-se ca nişte corăbii pe valuri. Când cereau ceva, de obicei obţineau tot ce-şi doreau. Dacă nu, ridicau vocea. Dacă răspunsul era unul vag negativ, începeau să zbiere. Iar părinţii lor, nişte papă-lapte după părerea lui Jimmy, de obicei se dădeau bătuţi.

Jimmy şi Annabeth ţineau la fetele lor ca la ochii din cap. Munceau din greu ca ele să fie fericite, bine dispuse şi să ştie că erau iubite. Dar exista o linie fină de demarcaţie între dragostea părintească şi căutatul în coarne, iar el se asigurase că toate fetele lui ştiau exact până unde-şi puteau permite să întindă coarda.

Iată-i pe aceşti doi puradei de acum, trecând în procesiune pe lângă strană, doi puştani, îmbrâncindu-se unul pe altul, ignorând semnele călugăriţelor, jucându-se cu cei din mulţime, în timp ce unii dintre adulţi pur şi simplu le întorceau zâmbetele. Iisuse! Pe vremea lui Jimmy, părinţii ar fi ieşit din mulţime, i-ar fi luat de păr pe cei doi şi ar fi şters podeaua cu ei, le-ar fi vărgat fundurile şi le-ar fi promis în şoaptă la ureche încă o porţie înainte de a-i lăsa înapoi în rând.

Jimmy, care-şi ura bătrânul tată, ştia că şi vechile metode erau proaste, fără îndoială, dar ce mama dracului! Trebuia să existe o soluţie de mijloc pe undeva, pe care majoritatea oamenilor părea s-o treacă cu vederea. O cale de mijloc, unde un copil să ştie că părinţii îl iubeau, dar

că ei erau şefii, că existau reguli dintr-un motiv bine întemeiat, *nu* realmente era *nu*, şi doar pentru că e drăgălaş nu înseamnă că e mare şi tare.

Desigur, puteai să treci peste toate astea, să creşti un copil bun, care tot să-ţi mai facă mizerii. Precum Katie astăzi. Nu numai că nu se arătase pe la serviciu, dar acum se pare că chiulea şi de la prima comuniune a surorii sale mai mici. Ce dracul era în mintea ei? Nimic, probabil, şi tocmai asta era problema.

Întorcându-se s-o urmărească pe Nadine cum păşea de-a lungul şirurilor de bănci, Jimmy se simţi atât de mândru, încât supărarea şi, ei bine, o oarecare doză de îngrijorare, cât negru sub unghie, dar persistentă, la adresa lui Katie, se mai potoliră puţin, deşi ştia că aveau să se reaprindă. Prima comuniune constituia un eveniment în viaţa unui copil catolic, o zi în care te îmbrăcai frumos şi erai adorat şi linguşit, dus după aceea la Chuck E. Cheese, iar Jimmy credea că era bine să marcheze festiv evenimentele din viaţa fiicelor sale, să le facă strălucitoare şi memorabile. Iată de ce absenţa lui Katie îl scotea atât de mult din pepeni. Bine, avea nouăsprezece ani, aşa încât universul surorilor sale vitrege mai mici probabil nu se putea compara cu băieţii, ţoalele şi furişatul prin baruri în care puteai să intri fără să fii legitimat. Jimmy înţelegea asta, astfel că de obicei o lăsa în pace, dar să lipsească de la un asemenea eveniment, mai ales după tot ce făcuse el când era ea mai mică pentru a-i marca evenimentele din viaţă, era mai mare ruşinea.

Simţea iar cum îi creştea supărarea. Ştia că imediat ce va da ochii cu ea, aveau să „stea de vorbă" amândoi, cum zicea Annabeth, un lucru care se întâmpla frecvent în ultimii ani. Acum, întâmplă-se ce s-o-ntâmpla. La dracu'!

Pentru că, iată, acum se apropia Nadine de strană. Annabeth o făcuse să promită că nu se va uita deloc la tatăl ei în momentul în care va trece pe lângă el, stricând toată gravitatea ceremoniei cu vreo ghiduşie copilărească şi fluşturatică, dar Nadine tot furişă o privire, una mică, doar atât cât să-i dea de ştire că risca s-o înfurie pe mama sa doar ca să-i arate lui afecţiune. Nu prea se sinchisea de bunicul, Theo, de cei şase unchi care ocupau toată strana din spatele lui Jimmy, iar el îi respecta opţiunea, căci Nadine doar se apropia de acea linie de demarcaţie, dar nu trecea dincolo de ea. Îi aruncă o privire cu coada ochiului stâng, iar

Jimmy îi observă mişcarea prin văl. Îi făcu un mic semn cu trei degete la nivelul curelei de la pantaloni şi articulă în tăcere un salut.

Surâsul ei apăru pe buze mai curat decât vălul, rochia sau pantofii de un alb imaculat, iar Jimmy simţi cum îi mergea la inimă. Femeile din viaţa lui, Annabeth, Katie, Nadine şi sora ei, Sara, puteau să-l aducă în această stare doar pocnind din degete, să-i înmoaie genunchii cu un zâmbet sau o privire, să-l facă moale ca o cârpă.

Nadine lăsă ochii în jos şi-şi crispa chipul micuţ ca să-şi ascundă zâmbetul, dar oricum Annabeth se prinsese. Îşi afundă cotul între coastele şi şoldul stâng. El se întoarse la ea, roşu la faţă, şi o întrebă:

— Ce?!

Annabeth îi aruncă o privire din care putu să-şi dea seama ce-l aştepta când se întoarce acasă. Apoi, ea se uită drept înainte, ţinând buzele strânse, dar colţurile gurii i se zbăteau un pic. Jimmy ştia că tot ce avea el de spus era: „Este vreo problemă?", cu voce de băieţaş inocent, că nevastă-sa avea să cedeze, pentru că era ceva legat de biserică, ceea ce-i trezea nevoia de a chicoti, iar faptul că era în stare să le amuze pe doamne, în orice situaţie, fusese întotdeauna unul din marile lui talente.

Cu toate acestea, o vreme nu-şi mai întoarse ochii spre soţie, doar urmări liturghia şi pe urmă ritualul sacramental în care fiecare copil lua pe rând, pentru prima oară, ostia în căuşul palmelor. Făcu sul programul, care se umezi de sudoarea mâinilor în timp ce şi-l lovea de coapsă, urmărind-o pe Nadine cum ridica ostia în palmă, şi-o punea pe limbă, apoi îşi făcea cruce, cu capul plecat. Annabeth se aplecă spre el şi îi şopti la ureche:

— Copilul nostru. Doamne Dumnezeule, Jimmy, *copilul* nostru!

Jimmy îşi trecu un braţ în jurul brâului, o strânse cu putere, dorindu-şi să oprească clipa aceea din viaţa lui, s-o imortalizeze într-un instantaneu, să rămână în ea, s-o suspende, până când era pregătit să lase iar timpul să treacă, indiferent de numărul de ore sau zile ce aveau să se scurgă pe lângă ei. Întoarse capul şi sărută obrazul soţiei, iar ea se aplecă mai mult spre el, amândoi pironindu-şi ochii asupra fiicei, îngeraşul lor care plutea în faţa altarului.

TIPUL cu sabie de samurai stătea în picioare la marginea parcului, cu spatele la Pen Channel, cu un picior ridicat în aer în timp ce pivota

încet pe celălalt, cu sabia atârnată într-un unghi ciudat în dreptul cefei. Sean, Whitey, Souza şi Connolly se apropiau domol, aruncându-şi unul altuia priviri curioase. Tipul continuă să pivoteze încet, ignorându-i pe cei patru bărbaţi care se apropiau de el prin iarbă într-un şir neregulat. Îşi ridică sabia deasupra capului şi începu să o coboare în faţa pieptului. Ei se aflau acum la o distanţă de vreo şase metri, iar tipul pivotase la 180 de grade, aşa încât stătea cu spatele la ei. Sean îl zări pe Connolly care îşi duse mâna la şoldul drept, desfăcu catarama tocului de la pistol şi îşi lăsă palma să se odihnească pe patul Glock-ului.

Înainte ca situaţia să scape de sub control şi cineva să fie împuşcat sau tipul să le facă felul, Sean îşi drese vocea şi începu:

— Mă scuzaţi, domnule. Domnule? Scuzaţi-mă.

Individul îşi înălţă un pic capul ca şi cum l-ar fi auzit pe Sean, dar îşi continuă acel pivotat deliberat, învârtindu-se tot mai tare în faţa lor.

— Domnule, vă rugăm să depuneţi arma pe iarbă.

Acela coborî piciorul pe sol şi se întoarse cu faţa la ei, uitându-se cu ochii măriţi de uimire la fiecare în parte - unu doi, trei, patru arme - îşi întinse sabia, fie aţintind-o spre ei, fie încercând să le-o înmâneze, Sean nu putu spune care dintre alternative era adevărată.

— Ce dracului, eşti surd? Culcat, strigă Connolly.

— Şşşt, îl linişti Sean şi se opri din mers, la o distanţă de vreo trei metri de individ, gândindu-se la picăturile de sânge pe care le găsiseră de-a lungul pistei de alergare, vreo şaizeci de metri mai înapoi, toţi patru ştiind ce însemnau acestea, ca pe urmă să-şi ridice ochii şi să dea de acest Bruce Lee, care învârtea o sabie de mărimea unui mic avion. Doar că Bruce Lee fusese asiatic, iar individul ăsta era cu siguranţă un alb, destul de tânăr, să tot fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani, cu păr negru cârlionţat şi obraji raşi, cu un tricou alb cu pete cenuşii de transpiraţie.

Încremenise acum, iar Sean era foarte sigur că frica îl făcea să-şi ţină sabia îndreptată spre ei, că creierul i se blocase şi nu mai era în stare să trimită comenzi corpului.

— Domnule, începu el destul de tare pentru ca tipul să se uite drept în ochii lui. Îmi faceţi şi mie o favoare? Lăsaţi sabia jos, pe pământ. Trebuie doar să deschideţi pumnul şi s-o lăsaţi să cadă.

— Cine naiba sunteţi voi?

— Suntem ofiţeri de poliţie, îi răspunse Whitey Powers

fluturându-şi insigna. O vedeţi? Aşa că aveţi încredere în noi, domnule, şi daţi drumul săbiei.

— Ah, sigur, făcu tipul şi imediat sabia îi căzu din mână în iarbă producând un zgomot înăbuşit.

Sean simţi că Connolly începu să se mute în stânga lui, pregătit să-l atace pe individ, şi îl opri cu mâna, continuând să nu-l slăbească pe tip şi-l întrebă:

— Cum te numeşti?

— Cum? Kent.

— Kent, ce mai faci? Eu sunt Devine, de la Poliţia de Stat. Te-aş ruga să faci doar câţiva paşi înapoi din faţa armei.

— Care armă?

— Sabia, Kent. Dă-te câţiva paşi înapoi. Care ţi-e numele de familie, Kent?

— Brewer, răspunse el şi se dădu înapoi, ţinând palmele ridicate şi depărtate de corp, ca şi cum ar fi fost sigur că ei aveau de gând să-şi scoată pistoalele în acelaşi timp şi să le descarce în el.

Sean surâse şi făcu un semn cu capul lui Whitey.

— Hei, Kent, ce făceai aici? Mie mi s-a părut că jucai un fel de balet, vorbi el ridicând din umeri. Cu o sabie, sigur, dar...

Kent îl urmări pe Whitey care se aplecă peste sabie şi, grijuliu, o ridică de mâner cu o batistă.

— Kendo.

— Ce este asta, Kent?

— Kendo, îi explică celălalt, este o artă marţială. Am antrenamente marţea şi joia. Fac exerciţii în fiecare dimineaţă. Tocmai asta făceam acum, exersam.

Connolly scoase un suspin. Souza se uită la Connolly.

— Mă cercetaţi acum, asta e?

— Uite, făcu Whitey trecându-şi lama peste palma deschisă. Am avut şi *linguri mai* ascuţite decât asta.

— N-a fost niciodată ascuţită, îl lămuri Kent.

Sean auzi din nou în minte ţipătul strident al acelei păsări.

— Ia zi, Kent, de cât timp eşti aici?

Tânărul se uită la parcarea din spatele lor, la o distanţă de vreo sută de metri.

— De cincisprezece minute. Cel mult. Ce s-a întâmplat? îi întrebă el, iar vocea lui începu să capete siguranţă, chiar un ton de indignare. Nu este ilegal să practici kendo într-un parc public, domnule ofiţer, nu-i aşa?

— Ne pregătim să interzicem aşa ceva, îl apostrofă Whitey. Şi sunt sergent, Kent.

— Poţi să-mi spui ce-ai făcut noaptea trecută la o oră matinală, atât de devreme? îl întrebă Sean.

Acesta păru că iar se enervează, cu creierii înfierbântaţi şi respiraţia tăiată. Închise ochii pentru o clipă, apoi lăsă aerul să-i iasă din piept.

— Da, da, am fost, am fost astă-noapte la o petrecere cu prietenii. M-am dus acasă cu prietena mea. Am dormit până pe la vreo trei. Am băut cu ea o cafea azi-dimineaţă şi pe urmă am venit aici.

Sean se ciupi de vârful nasului şi încuviinţă din cap.

— Îţi vom confisca sabia, Kent, şi nu ne-ar deranja dacă vei trece pe la barăci cu unul dintre poliţişti, ca să răspunzi la câteva întrebări.

— Barăci?

— La secţia de poliţie, îl lămuri Sean. Între noi, îi spunem altfel.

— De ce?

— Kent, eşti de acord să te duci cu unul dintre ai noştri?

— A, sigur.

Sean se uită la Whitey, iar acesta se strâmbă. Îşi dădeau seama că tânărul era prea speriat ca să-i poată minţi în faţă şi mai ştiau că medicii legişti n-aveau să găsească niciun indiciu pe lama ei boantă, dar trebuiau să se agaţe de orice fir şi să îndosarieze rapoarte de urmărire până când mesele lor de birou aveau să dispară sub mormanul de acte.

— Tocmai mă pregăteam pentru centura neagră, încercă Kent să-i înduplece.

Ei se întoarseră şi se uitară la el.

— Poftim?

— Sâmbăta asta, zise Kent, cu faţa lucind de transpiraţie. Mi-a luat trei ani, dar, vedeţi, de aceea mă aflu aici în dimineaţa asta, ca să mă asigur că sunt în cea mai bună formă.

— Aha, făcu Sean.

— Aşa, Kent? îl strigă Whitey şi tânărul îi zâmbi. Vreau să spun, nu degeaba, nu? Dar cui crezi că-i pasă?

LA ORA LA CARE Nadine şi ceilalţi copii se îngrămădeau să iasă prin spatele bisericii, Jimmy nu mai era supărat pe Katie, ci mai mult îngrijorat pentru ea. Cu toate că nu ştia de câte ori pierduse nopţile cu băieţii, nu era ea cea care să-şi lase de izbelişte surorile vitrege care o venerau, iar ea la rândul ei ţinea la ele, le scotea la film, la patinoar, la îngheţată. În ultima vreme, le pregătea pentru parada de duminica următoare, ca şi cum Ziua Buckingham ar fi fost o sărbătoare recunoscută pe plan naţional, la fel ca şi Crăciunul sau Sfântul Patrick. S-ar fi întors acasă devreme, miercuri seara şi le-ar fi mânat pe cele două fetiţe la etaj, ca să-şi aleagă ce doreau, organizând o miniparadă de modă în timp ce şedea pe pat, iar surorile ei se învârteau prin cameră arătându-şi ţoalele, întrebând-o cum să-şi aranjeze părul, cum să-şi fardeze ochii, ce mers să aibă. Fireşte că dormitorul pe care-l împărţeau cele două fete s-ar fi prefăcut într-un talmeş-balmeş de haine, dar lui Jimmy nu-i păsa, căci Katie le ajuta pe fete să marcheze un eveniment în viaţa lor, folosind trucurile învăţate de la el pentru a face importante şi unice până şi cele mai neînsemnate lucruri. Aşa că de ce-ar fi pierdut tocmai prima comuniune a Nadinei?

Poate a intrat într-un bucluc de proporţii. Sau poate chiar a întâlnit un nou prieten, chipeş ca un actor de cinema şi plin de el. Poate că pur şi simplu a uitat. Jimmy părăsi strana şi se îndreptă spre ieşire alături de Annabeth şi Sara. Soţia lui îi strângea mâna ca-ntr-un cleşte, ghicindu-l după fălcile încleştate şi privirea pierdută.

— Sunt convinsă că este bine. Mahmură, poate. Dar nevătămată.

Jimmy surâse, încuviinţă din cap şi-i răspunse cu o altă strângere de mână. Annabeth, cu telepatia ei, cu strângerile de mână bine plasate, cu pragmatismul tandru, era temelia lui, pur şi simplu. Ea îi ţinea loc de nevastă, de mamă, de cea mai bună prietenă, de soră, de iubită, de preot. Fără ea, Jimmy n-avea nicio îndoială că ar fi sfârşit înapoi în Deer Island, sau chiar mai rău, închis într-una din închisorile grele ca Norfolk sau Cedar Junction, întemniţat pe viaţă, cu dinţii putrezindu-i în gură.

Când o întâlnise, la un an după ce ieşise din puşcărie, când mai avea doi ani de eliberare condiţionată, relaţia lui cu Katie abia începuse să se închege, puţin mai mult pe zi ce trecea. Ea părea să se fi obişnuit cu el, să-l aibă tot timpul în preajmă, era încă rezervată dar din ce în ce mai puţin, iar Jimmy se obişnuise cu oboseala permanentă după zece ore de

muncă zilnic şi de goană prin tot oraşul ca s-o ducă şi s-o aducă pe copilă de la mormântul maică-sii, de la şcoală, de la internat. Era obosit şi speriat. Acestea au fost constantele vieţii lui de atunci şi, după o vreme, începuse să creadă că aşa avea să fie întotdeauna. Avea să se trezească speriat din somn, ca nu cumva Katie să se răsucească rău în somn şi să se înăbuşe, sau că economiile s-ar duce până când şi-ar pierde slujba, că drăguţa de Katie s-ar putea accidenta la ora de sport, în timpul recreaţiei, că ea ar avea nevoie de ceva pe care el să nu i-l poată oferi, că viaţa ar continua să-l macine între aceste pietre de moară ale fricii, dragostei şi epuizării.

Jimmy purtase cu el acea oboseală în biserică şi în ziua în care unul dintre fraţii lui Annabeth, Val Savage, se însurase cu Terese Hickey, amândoi mirii urâţi, furioşi şi pitici. Jimmy şi-i închipui dând naştere unor purcei în loc de copii, crescând o haită de ghiulele cu nasuri cârne pe care nimeni să nu-i poată distinge unul de altul, hoinărind încolo şi încoace pe Buckingham în anii următori, gata să ia foc în orice clipă. Val fusese în banda lui Jimmy, pe vremea când el o conducea, şi îi era recunoscător pentru că făcuse doi ani de temniţă grea şi încă trei de eliberare condiţionată, ca să-i salveze pe ceilalţi, când toţi ştiau că Jimmy ar fi putut să-i dea în vileag şi să scape de pedeapsă. Val, având membrele scurte şi mintea aşijderea, probabil că l-ar fi idolatrizat fără rezerve dacă el nu s-ar fi însurat cu o fufă portoricană, care nici măcar nu era din vecini.

După moartea Maritei, zvonurile din cartier păreau să spună: „Mă rog, ai primit ce-ai meritat, nu-i aşa? Uite ce păţeşti când nu faci ceea ce se cuvine. Katie asta, totuşi, o să fie foarte frumuşică, ca orice corcitură, de altfel”.

Când Jimmy ieşi de la Deer Island, ofertele începură să curgă gârlă. Era un profesionist, unul dintre cei mai tari delincvenţi din câţi ieşiseră vreodată din acea zonă care dăduse o întreagă pleiadă de celebrităţi ale lumii interlope. Şi chiar şi atunci când le refuza politicos, cu zâmbetul pe buze, căci avea de gând să se apuce de o muncă cinstită, aşa pentru copil, oamenii dădeau din cap, râdeau pe sub mustaţă, ştiind prea bine că avea să recidiveze cu prima ocazie, când lucrurile se vor înrăutăţi şi îi va rămâne de ales între achitarea unei maşini şi cadoul de Crăciun pentru Katie.

Cu toate acestea, nu s-a întâmplat deloc aşa. Jimmy Marcus, un geniu al lumii interlope şi şeful propriei bande de hoţi, încă dinainte de a atinge vârsta majoratului, când legea încă nu-i permitea să bea, omul din spatele jafului de la Keldar Technics şi a încă altor nenumărate matrapazlâcuri, se ţinu atât de neabătut de planul lui, încât oamenii crezură că-şi bătea joc de ei. Drace, se zvonea că Jimmy chiar negocia cumpărarea prăvăliei lui Al de Marco de la colţul străzii, lăsându-l pe bătrân să se retragă, dar păstrând titlul de proprietar, cu un purcoi de bani care, pare-se, reprezentau partea lui, ascunsă bine, din afacerea Keldar. Jimmy, proprietar de magazin, purtând şorţ, da, sigur că da, îşi ziseră ei.

La recepţia dată de Val şi Terese pe Dunboy, Jimmy o invită pe Annabeth la dans, şi cei din jur fură martorii dragostei ce se înfiripa pe loc între ei, vizibilă din înlănţuirea lor în timp ce se lăsau purtaţi pe aripile muzicii, din înclinarea capetelor când se uitau unul la altul, focoşi nevoie mare, din felul în care palma lui îi mângâia uşor spatele şi cum ea se sprijinea de el. Se ştiau de mici copii, povesti careva, deşi el era cu câţiva ani mai mare decât ea. Poate se iubiseră dintotdeauna, doar că dragostea lor aşteptase să-si ia tălpăşiţa portoricanca sau s-o ia Dumnezeu la el.

Dansară pe un cântec al lui Rickie Lee Jones. Câteva versuri din acel refren prinseseră rădăcini în Jimmy, dintr-un motiv de neînţeles pentru el:

„ Cu bine băieţi,
Cu bine prieteni
Cu ochii trişti,
Visându-vă Frank Sinatra..."

I le şoptea la ureche în timp ce se legănau în ritmul melodiei, simţindu-se pentru prima oară în largul lui după atâţia ani de zile, le fredona fără voce la refren, o dată cu vocea lui Rickie, susurând plină de jale: „Cu bine, stradă singuratică...", surâzând, cu privirea pierdută în verdele cristalin al ochilor ei, iar ea îi zâmbea la rândul ei într-un fel tainic şi dulce care-i frânse inima, amândoi comportându-se de parcă dansau împreună nu pentru prima, ci pentru a mia oară.

Au fost ultimii care au plecat. Au rămas aşezaţi pe pragul larg al verandei, servindu-se cu bere fără alcool şi fumând, făcând semn din cap

celorlalţi oaspeţi în timp ce aceştia se îndreptau spre maşinile lor. Au rămas acolo, afară, până când noaptea de vară se răcori, iar Jimmy îi înfăşură haina lui peste umeri şi îi povesti de puşcărie şi de Katie, de Marita care visa perdele portocalii, iar ea îi vorbi la rândul ei despre ce a însemnat să crească, singura fată la părinţi, înconjurată de fraţi maniaci, de iarna în care s-a învârtit prin New York, înainte de a-şi da seama că nu era făcută pentru şcoala de infirmiere.

Când personalul restaurantului îi dădură afară de pe verandă, ei hoinăriră prin oraş şi ajunseră la timp ca să fie martori la primul scandal conjugal dintre Val şi Terese. Îl tapară pe Val de o lădiţă cu şase beri din frigiderul lui. Păşiră în întunericul cinematografului în aer liber al lui Hurley, de lângă canal, ascultând clipocitul singuratic al apelor râului. Cinematograful se închisese cu patru ani în urmă. Convoaie de muncitori în uniforme galbene şi de basculante de la Regia de întreţinere a parcurilor şi zonelor de agrement, de la D.O.T., intrau pe acel teren în fiecare dimineaţă, prefăcând întreaga arie de-a lungul canalului într-o erupţie de gunoaie şi bucăţi de ciment. Se vorbea că voiau să transforme zona într-un parc, dar până în acel moment rămăsese doar un cinematograf în aer liber căzut în ruină, iar ecranul alb încă se mai desluşea în spatele munţilor de gunoaie cafenii şi de mormane negre-cenuşii de asfalt dislocat.

— Lumea zice că le ai în sânge, zise Annabeth.

— Ce?

— Hoţia, crima, îl lămuri ea, ridicând din umeri. Ştii tu.

Jimmy îi zâmbi şi luă o înghiţitură din sticla de bere.

— Este adevărat? îl întrebă ea.

— Se poate, îi răspunse. Era rândul lui să ridice din umeri. Am în sânge o groază de lucruri. Asta nu înseamnă că trebuie să şi iasă la iveală.

— Nu te judec, crede-mă, îl asigură ea, dar faţa ei era de nepătruns şi vocea de asemenea.

Jimmy se întreba ce aştepta să audă de la el, că mai era încă în branşă? Că se lăsase? Că o s-o facă bogată? Că nu va mai comite niciodată vreo fărădelege?

Annabeth avea un chip senin, aproape şters de la distanţă, dar, când te apropiai mai mult, citeai atât de multe lucruri în ochii ei, mai presus de puterea ta de înţelegere, sensibilitatea unei minţi care mergea brici, fără

odihnă.

— Ce vreau să zic, dansul îl ai în sânge, nu?

— Nu ştiu. Aşa cred.

— Dar acum că ţi s-a spus că nu mai poţi face asta, renunţi, nu? Poate că este dureros, dar te-ai ţinut tare.

— Da...

— O.K., zise el şi îşi scoase o ţigară din pachetul care zăcea pe banca de piatră. Am fost bun de infractor. Dar am plătit pentru asta, iar nevasta mi-a murit şi fiică-mea a dat de greu.

Îşi aprinse o ţigară şi scoase prelung fumul din piept, pe măsură ce încerca să se exprime exact aşa cum îşi spusese în sinea sa de o sută de ori:

— Nu vreau s-o mai las iar la greu pe fiică-mea, Annabeth. Înţelegi? N-ar mai putea rezista să mă aibă închis pentru încă doi ani. Maică-mea? Este o femeie bolnavă. Dacă moare, cât sunt în puşcărie? Atunci cei de la Asistenţa Socială or să mi-o ia pe fiică-mea, au s-o pună sub tutela statului şi au s-o bage într-un soi de Deer Island pentru ţânci. N-aş putea îndura rahatul ăsta. Aşa că asta este. Indiferent de ce am în sânge, fie ce-o fi, eu nu mai calc strâmb.

Jimmy o privi în ochi în timp ce ea îi examina faţa. Era sigur că ea îi vâna punctele slabe din această explicaţie, vreo urmă vagă de fals, şi el speră că reuşise oarecum să fie cât de cât credibil. Se pregătise îndeajuns de mult pentru un moment ca acesta. Şi, de fapt, ce-i spusese era în cea mai mare parte adevărat. Ţinuse ascuns doar um lucru pe care jurase să nu-l mai dezvăluie nici unui suflet. Aşa că îşi aţinti privirea în ochii ei şi aşteptă ca ea să ia o hotărâre, încercând să ignore amintirile acelei nopţi pe malul râului Mystic, tipul ăla căzut în genunchi, cu saliva curgându-i pe bărbie, implorările lui vociferate, imagini care se tot străduiau să-i penetreze gândurile ca nişte burghie.

Annabeth luă o ţigară, iar el i-o aprinse şi ea îi zise:

— Odinioară mi se aprinseseră călcâiele după tine, ştiai asta?

Jimmy îşi ţinu capul drept, privirea calmă, cu toate că uşurarea care-i invada întregul trup era ca rafala unui supersonic. Şi nu-i spusese decât jumătate din adevăr. Dacă totul mergea strună cu Annabeth, n-avea de ce să-i mai dezvăluie şi restul.

— Nu mai spune! Chiar puseseşi ochii pe mine?

Ea încuviinţă din cap.

— Când treceai pe acasă, să-l cauţi pe Val. Doamne, iartă-mă, cât aveam? Paisprezece, cincisprezece ani? Pe bune, Jimmy! Pielea mi se făcea de găină numai când îţi auzeam vocea din bucătărie.

— Fir-aş al naibii, făcu el atingându-i braţul. Acum nu se mai face de găină.

— Oh, cum să nu, Jimmy, cum să nu!

Şi el simţi cum Mystic curgea iar departe de ei, dizolvându-se în adâncimile murdare din Pen, cruţându-l, revărsându-şi apele în depărtare, aşa cum şi trebuia.

***

LA ORA CÂND Sean se întorcea pe pista de alergare, femeia de la UC se afla deja acolo. Whitey Powers transmise prin radio tuturor unităţilor de la faţa locului să-i verifice şi să-i reţină pe toţi trecătorii din parc şi se lăsă pe vine lângă Sean şi tehniciană de la UC.

— Sângele duce într-acolo, zise ea arătând cu degetul înspre adâncimea parcului.

Pista de alergare continua cu un mic podeţ din lemn, apoi o cotea şi cobora în pantă într-o porţiune împădurită a parcului, înconjurând la capătul ei ecranul vechiului cinematograf în aer liber.

— Este şi mai mult acolo, indică ea cu tocul, iar Sean şi Whitey aruncară o privire înapoi peste umăr ca să poată zări picăturile mai mărunte de sânge prin iarbă, de cealaltă parte a pistei de alergare, lângă micul podeţ din lemn.

Frunzele unui arţar înalt feriseră acele picături de ploaia din noaptea trecută.

— Cred că a fugit să se ascundă în viroaga aia.

Staţia lui Whitey emise un semnal şi el şi-o apropie de buze.

— Powers.

— Sergent, este nevoie de tine lângă grădină.

— Vin acum.

Sean îl urmări pe Whitey care o luă la trap pe pista de alergare, apoi înainta spre grădina cooperativei din celălalt cot, marginea tricoului de hochei al fiului său fluturându-i în jurul taliei.

Sean se ridică în picioare şi aruncă o privire asupra parcului, examina fiecare tufiş, fiecare dâmb, toată apa canalului. Se uită înapoi la

micul podeţ din lemn care se arcuia peste o viroagă minusculă, unde apa era de două ori mai întunecată şi mai poluată decât cea a canalului. Acoperită în permanenţă de crusta unei pelicule de jeg, ea era năpădită vara de bâzâitul ţânţarilor. Sean observă o pată de roşu printre arbuştii subţiri, abia înmuguriţi, de-a lungul malului viroagei şi se apropie de acel loc, trezindu-se deodată cu femeia de la UC lângă el, care observase şi ea acelaşi lucru.

— Cum te cheamă? o întrebă Sean.

— Karen, răspunse ea. Karen Hughes.

El îi strânse mâna, amândoi concentrându-se asupra petei roşiatice, în timp ce traversau pista de alergare. Nici măcar nu-l auziră pe Whitey Powers, până când acesta apăru în faţa lor, la trap, cu respiraţia tăiată.

— Am găsit un pantof, zise el.

— Unde?

Whitey arătă cu degetul înapoi pe pista de alergare, unde se curba în jurul grădinii cooperativei.

— În grădină. Un pantof de femeie, numărul şase.

— Nu-l atingeţi, spuse Karen Hughes.

— Haida, de, făcu Whitey, dar femeia îi aruncă una dintre acele priviri glaciale care puteau intimida pe oricine.

— Scuzaţi-mă! Am vrut să spun... nu, *doamnă.*

Sean se întoarse cu spatele la copaci, iar pata de roşu nu mai era doar o pată, era un petic sfâşiat de stofă, în formă triunghiulară, ce atârna de o ramură subţire la înălţimea umărului. Toţi trei se aflau în faţa ei, până când Karen Hughes făcu un pas înapoi şi realiză mai multe fotografii din patru unghiuri diferite, apoi se scotoci în geantă, căutând ceva anume. Sean era foarte sigur că peticul era din nailon, provenea probabil dintr-o jachetă şi era năclăită cu sânge. Karen se folosi de o pensetă ca s-o tragă de pe cracă şi se uită lung la ea, pentru un minut, înainte de a o băga într-o punguţă din plastic.

Sean se aplecă din mijloc şi îşi întinse gâtul, coborându-şi privirea în viroagă. Apoi se uită la celălalt mal, unde zări ceea ce putea fi urma unui toc de pantof înfundat în pământul reavăn. Îl înghionti pe Whitey şi-i indică cu degetul până când acesta văzu şi el. După aceea, Karen Hughes aruncă şi ea o privire şi făcu imediat câteva fotografii cu aparatul Nikon de la secţie. Ea îşi îndreptă spinarea şi trecu podeţul, coborî pe mal şi mai

făcu câteva fotografii.

Whitey se lăsă pe vine şi se uită sub podeţ.

— Aş spune că a stat pitită aici. Apare asasinul, ţâşneşte ca fulgerul de cealaltă parte şi fuge mâncând pământul.

— De ce a preferat să se afunde în parc? întrebă Sean. Vreau să spun: se pare că era cu spatele la apă, sergent. De ce n-a luat-o înapoi spre ieşire?

— Poate era dezorientată. Este întuneric şi e rănită deja de un glonte.

Whitey ridică din umeri şi chemă prin radio Dispeceratul.

— Sunt sergentul Powers. Ne apropiem de un posibil unu optzeci şi şapte, dispecer. Vom avea nevoie de fiecare ofiţer disponibil pentru o razie prin Parcul Pen. Vezi, poate poţi îndruma încoace câţiva scafandri.

— Scafandri?

— Da. Avem nevoie la faţa locului cât mai curând posibil, de locotenentul Friel şi de cineva de la Procuratură.

— Locotenentul este pe drum. Biroul de Procuratură a fost anunţat. Aţi terminat?

— Da. Am încheiat.

Sean îşi aruncă iar privirea spre viroagă, la urma de toc din sol şi mai observă câteva zgârieturi în stânga. Victima îşi afundase degetele în pământ ca şi cum s-ar fi căţărat pe mal.

— Ai chef să formulezi o ipoteză referitor la ce s-a întâmplat aici astă-noapte, sergent?

— Nici măcar n-am să încerc, răspunse Whitey.

STÂND ÎN PICIOARE pe treptele de sus ale bisericii, Jimmy putea zări de acolo Penitentiary Channel. Arăta ca o dungă de un purpuriu murdar, la marginea pasajului superior al autostrăzii. Parcul care-l mărginea era singurul petic de verdeaţă de pe această parte a canalului. Jimmy trase cu ochiul la marginea de sus a ecranului alb al cinematografului în aer liber din centrul parcului, înălţându-se chiar deasupra pasajului. Încă mai era acolo, la multă vreme după ce statul acaparase terenul pe bani puţini la o licitaţie organizată de Chapter Eleven, parcela fiind preluată apoi de Regia de întreţinere a parcurilor şi a zonelor de agrement. Aceasta îşi pierduse următorul deceniu cu cosmetizarea locului, smulgând din loc stâlpii care susţinuseră

difuzoarele, netezind şi amenajând terenul, construind piste de biciclete şi de alergare de-a lungul apei, cultivând o grădină pentru cooperativă, clădind chiar şi un debarcader, împreună cu o rampă pentru canoe, care nu se puteau îndepărta prea mult înainte, deoarece trebuiau să fie întoarse înapoi, fie la un mal, sau la celălalt, de stăvilarele din port. Ecranul rămăsese totuşi în picioare, ivindu-se în final de la marginea unei fundături care fusese creată prin plantarea unui şir de copaci deja maturi, transportaţi pe mare din nordul Californiei. Verile, grupul local de artişti juca Shakespeare în faţa ecranului, pictând fundaluri medievale pe el şi ţopăind încolo şi încoace pe scenă, agitând săbii de tinichea, rostind tot timpul „feri" şi „adevăr grăit-a" şi alte asemenea chestii. Jimmy se dusese o dată acolo cu soţia şi cu fetele, acum două veri, dar pe Annabeth, pe Nadine şi pe Sara le apucase moţăitul înainte de sfârşitul primului act. Katie rămăsese însă trează, aplecată înainte pe pătură, cu un cot pe genunchi şi cu bărbia în podul palmei, aşa că Jimmy a trebuit să rămână şi el treaz.

Se jucase *îmblânzirea Scorpiei* în seara aceea, iar Jimmy nu înţelesese mai nimic din ce se petrecea pe scenă, ceva în legătură cu un individ care-şi pocnea logodnica până când devenea o consoartă blândă şi servilă. El nu reuşise să vadă unde era arta în toată chestia aia, închipuindu-şi că, probabil, se pierdea mult din cauza traducerii. Katie, totuşi, era numai ochi şi urechi. Ea râse de nenumărate ori, apoi tăcu chitic, pentru a izbucni iar în hohote de râs. La sfârşit îi mărturisi că fusese „magic".

Jimmy nu ştia ce naiba vroia ea să spună, iar fata nu era în stare să-i explice. Doar îi mărturisi că se simţise „transportată," iar în următoarele şase luni nu mai conteni să tot vorbească despre plecarea în Italia, după absolvire. Tatăl, cu ochii pierduţi în zare, la marginea cartierului Flats din East Bucky, de pe treptele bisericii, se gândi: „Italia! Ai vrea tu!"

— Tată! Tată! îl chemă Nadine, care se desprinse dintr-un grup de prietene şi alergă spre el în timp ce atingea treapta de jos, izbindu-se de picioarele lui cu toată puterea şi continuând să strige.

Jimmy o luă în braţe şi o sărută pe obraz, simţind în nări mirosul înţepător de scrobeală al rochiei ei.

— Fetiţa mea!

Cu acelaşi gest, cu care maică-sa obişnuia să-şi scoată părul din ochi,

Nadine îşi ridică cu două degete voalul de pe faţă şi se plânse:

— Rochia asta mă gâdilă.

— Mă gâdilă pe mine, îi zise Jimmy, şi eu nici măcar n-o port.

— Ai arăta caraghios într-o rochiţă, tată.

— Nu, dacă mi-ar veni ca turnată.

Nadine îşi roti ochii în jur, după care îl frecă pe sub bărbie cu cununa ţeapănă a voalului.

— Te gâdilă?

Jimmy aruncă o privire peste capul Nadinei la Annabeth şi Sara, simţind cum toate trei îi pătrund în inimă, umplându-l de bucurie şi făcându-l praf în acelaşi timp. O rafală de gloanţe dacă l-ar fi lovit din spate acum, în clipa asta, n-ar fi simţit nimic. Nici o problemă. Era fericit. Mai fericit nici nu se putea.

Mă rog, aproape. O căută prin mulţime pe Katie, sperând că poate va apărea în ultimul moment. Zări în schimb o maşină de poliţie pe când dădea colţul pe Buckingham, o lua spre banda stângă din Roseclair, în vreme ce sunetul ascuţit al sirenei şi lumina ei intermitent albastră tulburau liniştea dimineţii. Jimmy urmări şoferul care accelera la maximum, auzi turaţia motorului pe când maşina intră în Roseclair, în direcţia Pen Channel. O maşină neagră, fără număr, o urmă câteva secunde mai târziu, cu sirenele oprite, dar totuşi nu puteai s-o iei drept altceva decât era, şoferul ei virând periculos în Roseclair, cu şaizeci-şaptezeci de km/h, în huruitul motorului.

Şi în vreme ce Jimmy o lăsa pe Nadine jos, pe pământ, simţi până în măduva oaselor cum îl cuprinde o certitudine, rea, presimţind nişte lucruri care abia acum se legau într-un mod nefericit. Urmări cele două maşini ale poliţiei care goneau pe sub pasaj, întorcând la dreapta, pe aleea de intrare în Parcul Pen. Acum o simţi pe Katie în măduva oaselor, simţi că ea avea o oarecare legătură cu uruitul motoarelor şi cauciucurile încinse ale roţilor. Katie, aproape că o strigă cu voce tare. Iisuse! Katie!

Bătrânul MacDonald

CELESTE SE SCULĂ duminică dimineaţa cu gândul la ţevi, la reţeaua ce străbătea căminele şi restaurantele, cinematografele multiplex şi lanţurile de magazine, revărsându-se în uriaşe structuri scheletice din înaltul clădirilor de patruzeci de etaje, de la un nivel la altul, afundându-se într-o reţea încă şi mai largă de canale de scurgere şi apeducte care se întindeau pe sub oraşe, legându-i pe oameni mai profund decât cuvântul, cu singurul scop de a-i debarasa de lucrurile pe care le consumau şi apoi le aruncau din trupurile lor, din vieţile lor, din farfuriile şi tăvile lor.

Unde se duceau toate astea? Nu era prima oară când îşi punea această întrebare, într-un fel vag, ca şi cum te-ai întreba cum putea un avion să plutească în aer fără să dea din aripi, dar acum ea chiar dorea un răspuns precis. Şedea în capul oaselor în patul gol, neliniştită şi curioasă, ascultând zgomotele pe care le făceau jos Dave şi Michael, jucându-se în curtea din spate. *Unde? se* întreba ea.

Doar trebuiau să se ducă undeva. Toate acele gunoaie aruncate, toată spuma de săpun ce se scurgea pe mâini, din păr, de la şampon, şi de pe haine, de la detergenţi, toată hârtia igienică şi voma îmbibată cu alcool, toate petele de cafea, de sânge şi de transpiraţie, mizeria de pe manşetele pantalonilor şi jegul din interiorul gulerelor de la cămaşă, resturile de legume pe care le adunai de pe farfurie şi le aruncai la coşul de gunoi, ţigările, urina şi firele groase de păr de pe picioare, obraji, de pe pântec şi de pe bărbie, toate acestea se întâlneau în drumul lor cu alte sute de mii de entităţi similare, dacă nu chiar identice, în fiecare noapte, se vărsau, îşi închipuia ea, prin coridoare umede, năpădite de insecte şi ieşeau afară în catacombe vaste de unde se amestecau cu jeturile de apă ce năvăleau spre... spre ce?

Nu le mai aruncau în ocean. Sau aşa făceau? Nu mai puteau aşa ceva. Părea că-şi aduce aminte ceva despre procesarea septică şi despre colectarea apelor menajere, dar nu putea fi sigură că nu era ceva văzut într-un film, iar filmele erau atât de des pline de baliverne! Deci dacă nu în ocean, atunci unde? Iar dacă totuşi în ocean, atunci de ce? Trebuia să existe o cale mai bună, nu-i aşa? Pe urmă ea se întoarse iar la imaginea tuturor acelor ţevi. Nu-i rămânea decât să se tot întrebe.

Auzi plesnetul gol al bâtei din plastic în momentul contactului cu

mingea din cauciuc. Îl auzi pe Dave care striga „stop!” şi exclamaţia de bucurie al lui Michael. Un câine lătra o singură dată, iar zgomotul pe care-l făcu era la fel de precis ca şi cel produs de bâta cu care era lovită mingea.

Celeste se lăsă pe spate, realizând chiar în acea clipă că era goală şi că dormise până după ora zece. Nici una din aceste circumstanţe nu se ivea prea des, dacă se mai iviseră cumva vreodată de când Michael crescuse.

Se lăsă cuprinsă de un uşor sentiment de vină care-i umflă pieptul, apoi îi dispăru în stomac, în timp ce-şi amintea cum săruta în bucătărie carnea soţului, în jurul cicatricei proaspete, la patru dimineaţa, în genunchi, simţind gustul fricii şi al adrenalinei exhalate prin pori. Orice temeri privind SIDA sau hepatita cedaseră, dominate de nevoia subită de a-l avea, de a se lipi cât mai intim posibil de trupul lui.

Halatul de baie îi alunecase de pe umeri, iar limba îi mai lingea pielea peste tot, îngenuncheată acolo, într-o jumătate de tricou şi lenjerie neagră, simţind cum aerul nopţii se strecura prin pragul verandei şi îi răcorea gleznele şi genunchii. Spaima dăduse cărnii lui un gust dulce-amărui, iar ea-şi plimbase limba în sus, de la cicatrice până la baza gâtului, şi îi puse mâinile căuş între coapse, simţindu-i vigoarea şi ascultându-i răsuflarea tot mai accelerată. Dorise ca acel moment să dureze cât mai mult posibil, să pătrundă cât mai mult gustul cărnii lui şi să se bucure de forţa pe care simţi dintr-o dată că o posedă în trup. Se ridică şi-l acoperi cu corpul. Îşi trecu limba peste limba lui şi îşi încleşta degetele în păr, imaginându-şi că sorbea întreaga durere pe care el o simţise în parcarea aceea, absorbind-o direct în ea. Îi ţinu capul şi se lipi de pielea lui până când el o dezbrăcă de tricou şi îşi afundă gura în sâni, iar ea se frecă de pântecul lui şi-l auzi mormăind. Ea dorea ca Dave să înţeleagă că aceştia erau ei, această unire a cărnii, această încolăcire a trupurilor, a miresmelor, a nevoii unuia de celălalt şi a dragostei unuia pentru celălalt, da, a iubirii, căci ea-l iubea ca niciodată, ştiind acum că era cât pe ce să-l piardă.

Dinţii i se înfipseseră în piept, sorbind-o prea tare, şi ea se împinse şi mai mult în gura lui şi savura durerea. Nu s-ar fi sinchisit dacă el i-ar fi supt chiar şi sângele, pentru că era toată a lui, iar el avea nevoie de ea. Ea îşi încleşta vârfurile degetelor pe spinarea ei, eliberându-se de frică în ea.

Iar ea o prelua toată şi îl uşura de spaimă, şi amândoi se simţeau mai puternici ca niciodată. Era sigură de asta.

De când se întâlnise prima oară cu Dave, viaţa lor sexuală se caracterizase printr-o anumită promiscuitate. Ea se întorcea acasă, în apartamentul pe care-l ocupa împreună cu Rosemary, acoperită de vânătăi, muşcături şi zgârieturi pe spate. Se freca cu săpun până la os, cu acea epuizare frenetică pe care şi-o închipuia la un toxicoman surprins între doze. De la naşterea lui Michael, ei bine, de fapt, de când Rosemary se mutase cu ei, Celeste şi Dave alunecaseră în rutina previzibilă a cuplului conjugal, glumeau pe seama serialelor de televiziune, de obicei prea prudenţi, sau lipsiţi de intimitatea necesară pentru a face ceva mai mult decât o joacă preliminară şi superficială de câteva minute, câteva felaţii, după care treceau direct la „principalul eveniment", care, o dată cu trecerea anilor, aducea tot mai puţin cu un „eveniment principal" şi tot mai mult cu ceva să le treacă timpul între buletinul meteo şi talk-show-ul lui Jay Leno.

Dar astă-noapte, astă-noapte fusese cu siguranţă „evenimentul principal", un act pasional ca la carte, lăsându-i un semn de neşters până în măduva oaselor pe care-l mai simţea chiar şi acum, când stătea întinsă în pat. Numai când auzi din nou glasul soţului de afară, tot repetându-i lui Michael să se concentreze, fir-ar al naibii, îşi aminti ceea ce o tot deranja, înaintea ţevilor, amintiri legate de partida lor nebună de sex din bucătărie, poate chiar înaintea momentului în care se băgase în pat în acea dimineaţă, anume faptul că Dave o minţise. Îşi dăduse seama încă din baie, când el abia venise acasă, dar nu se mai gândi la asta. Pe urmă, în timp ce zăcea întinsă pe linoleum şi îşi ridica spatele şi fundul de pe podea, astfel încât el să poată intra în ea, înţelesese din nou. Îi urmărise ochii, uşor pierduţi, pe când o penetra şi îi trăsese pulpele peste şoldurile lui, iar ea îi întâmpinase primele „lovituri de ciocan" cu certitudinea tot mai conştientă că povestea lui nu ţinea.

Cine ar mai ameninţa: „Banii sau viaţa, câine. Nu plec de aici cu mâna goală"? Era ridicol. Aşa cum fusese sigură încă din baie, ceva luat dintr-un film. Şi chiar dacă infractorul îşi pregătise replica din vreme, n-ar fi avut cum s-o spună la momentul respectiv. Nicidecum. Celeste fusese odată jefuită pe Common, când avea vreo optsprezece, nouăsprezece ani. Tâlharul, un negru înalt, îmbrăcat cu haine galbene, cu

încheieturi fine şi plate, având ochi căprui şi alunecoşi, se apropiase de ea, într-un ceas târziu de seară friguroasă, îi pusese un briceag la şold şi o lăsase să întrezărească privirile lui îngheţate pe când îi şoptea la ureche: „Ce ai?" În jurul lor nu mai erau decât copacii dezgoliţi de decembrie, cea mai apropiată persoană fiind un om de afaceri care se grăbea să ajungă acasă, mergând de-a lungul străzii Beacon, de cealaltă parte a gardului din fier forjat, la douăzeci de metri mai încolo. Negrul îşi afundă cuţitul puţin mai adânc în blugii ei, fără s-o străpungă, doar apăsând, iar ea simţi mirosul putred, de ciocolată din respiraţia lui. Îi dădu portofelul, încercând să-i evite ochii lunecoşi dar şi senzaţia iraţională că el avea mai multe braţe decât lăsa să se întrevadă, iar el băgă portofelul în buzunarul paltonului şi-i mai spuse:

— Ai noroc că nu prea am timp, după care se îndepărtă alene spre Park Street, fără grabă, fără teamă.

Auzise poveşti similare de la o groază de femei. Bărbaţilor, cel puţin în centru, rareori li se întâmpla să fie tâlhăriţi dacă nu o căutau cu lumânarea, dar femeile erau tot timpul victimele jafurilor armate. Mereu exista ameninţarea cu violul, fie realizată, fie intuită, şi în toate poveştile auzite de ea nu întâlnise niciodată vreun bandit cu replici deştepte. N-aveau timp de aşa ceva. Erau nevoiţi să se exprime cât mai succint posibil. Atacă şi dispari înainte ca cineva să reuşească să ţipe.

Apoi mai exista problema loviturii de pumn în momentul în care tâlharul ţinea un cuţit în cealaltă mână. Dacă presupuneai că mâna care ţinea cuţitul era cea preferată, haide, cine ar fi tras un pumn cu altceva decât cu mâna cu care scria?

Da, credea că Dave se pomenise într-o situaţie cumplită în care fusese obligat să cedeze instinctului de supravieţuire. Da, era sigură de faptul că el nu era individul care să se bage în aşa ceva. Dar... dar, totuşi, povestea lui avea puncte slabe, goluri. Era ca şi cum ai fi încercat să justifici pata de ruj de pe interiorul cămăşii, era foarte posibil să fi rămas fidel nevestei, dar explicaţia ta, indiferent dacă era ridicolă, trebuia măcar să aibă cap şi coadă. Îşi închipui cum aveau să fie luaţi la întrebări de doi detectivi, în bucătărie, şi fu sigură că Dave avea să clacheze. Minciuna avea să iasă la suprafaţă sub privirile lor impersonale şi întrebările repetate. Se va întâmpla ca atunci când îl iscodise în privinţa copilăriei. Auzise povestea lui, bineînţeles. Flats nu era nimic altceva decât un mic

orăşel de provincie în inima unei metropole, iar oamenii şuşoteau pe la colţuri. Aşa că o dată îl întrebă pe Dave dacă nu i se întâmplase în copilărie ceva groaznic, ceva pe care el nu l-ar fi putut împărtăşi nimănui, aducându-i la cunoştinţă că i *se putea* destăinui ei, nevestei, care la vremea respectivă îi purta copilul în pântec.

Se uitase la ea părând încurcat:

— Ah, te referi la lucrul ăla?

— Care lucru?

— Când mă jucam cu Jimmy şi cu puştiul ăla, Sean Devine. Haide, că-l ştii. L-ai tuns o dată sau de două ori, nu?

Celeste îşi aminti. Lucra undeva la poliţie, dar nu în administraţia locală. Era înalt, avea păr cârlionţat şi o voce plină, careţi pătrundea în oase. Era plin de sine ca şi Jimmy, o atitudine pe care o întâlneai fie la bărbaţii foarte chipeşi, fie la cei care rareori fuseseră roşi de îndoială. Nu şi-l putea imaginea pe soţul ei între aceşti doi oameni, chiar dacă la vremea respectivă erau copii.

— În regulă, îi zise ea.

— Deci apare maşina aia care opreşte în mijlocul drumului, urc în maşină şi nu mult după aceea evadez.

— Evadezi...

El aprobă din cap.

— N-a fost mare lucru, dragă, o lămuri.

— Dar Dave...

El îi puse un deget la buze.

— Cam aşa s-a terminat, bine?

El îi zâmbea, dar Celeste putu să observe o... ce era? Un fel de isterie blândă în ochii lui.

— Adică... ce? Îmi amintesc că băteam mingea pe maidan, începu Dave, şi cum mă duceam la Looey&Dooey, încercând să nu adorm în timpul orelor. Îmi mai aduc aminte de nişte onomastici şi alte aiureli de-astea. Dar, îţi spun, a fost o perioadă destul de plicticoasă. Acuma, în liceu...

Iar ea îl lăsa în pace, la fel ca şi atunci când el o minţea în legătură cu faptul pentru care pierduse slujba de la Serviciul american de mesagerie. Dave susţinea că fusese din cauza unui nou deficit bugetar, dar alţi vecini se tot angajau în stânga şi în dreapta în următoarele săptămâni. Sau

atunci când i-a povestit că mama lui a murit de un atac de cord, pe când toată mahalaua auzise că Dave se întorcea acasă de la liceu, unde era în ultimul an, şi o găsise aşezată lângă cuptor, încuiată în bucătăria plină de gaz şi izolată peste tot cu prosoape. Dave, ajunsese ea să creadă, avea nevoie de toate aceste minciuni, trebuia să-şi rescrie întreaga poveste a vieţii şi să-i dea cât de cât un fason, ca să devină acceptabilă pentru el însuşi şi să încheie orice discuţie. Iar dacă asta îl făcea mai bun, un soţ iubitor, chiar dacă uneori rezervat, şi un tată atent, cine putea să-l judece?

Dar minciuna asta, îşi dădu seama în timp ce scutura o pereche de blugi şi una dintre cămăşile lui, putea să-l tragă la fund. Să *îi* tragă la fund, acum şi ea intrase în conspiraţia obstrucţionării justiţiei prin faptul că-i spălase hainele. Dacă Dave nu-i spunea adevărul adevărat, ea n-avea cum să-l mai ajute. Şi când poliţia va apărea, minciuna va ieşi la iveală, ca uleiul la suprafaţa apei. Chiar asta avea să se întâmple, pentru că realitatea nu era film de televiziune. Până şi cel mai beţiv şi mai tâmpit dintre detectivi era mai deştept decât ei doi, când venea vorba de crimă.

MÂNA DREAPTĂ îl omora pe Dave. Încheieturile degetelor i se umflaseră ca nişte baloane, de două ori mai mari cât dimensiunea normală, iar oasele de lângă încheietură păreau să-i iasă prin piele. Atunci şi-ar fi putut ierta faptul că îi arunca lui Michael o minge din cauciuc, dar refuză s-o facă. Dacă băiatul nu putea să prindă o minge moale şi s-o lovească îndărăt cu o bâtă de plastic, n-avea să fie niciodată în stare să lovească una tare trimisă de două ori mai rapid cu o bâtă de lemn de zece ori mai grea.

Băiatul era cam mărunţel pentru cei şapte ani ai lui şi mult prea încrezător în toată lumea. Puteai să-ţi dai seama de asta după figura lui deschisă, după licărul de speranţă din ochii albaştri. Dave îşi iubea fiul, dar totodată detesta această trăsătură a lui. Nu ştia dacă are puterea să-i distrugă încrederea în oameni, dar ştia prea bine că va fi obligat destul de curând să acţioneze, altfel aveau s-o facă alţii în locul lui. Frăgezimea aceea a fiului era un blestem al neamului Boyle, acelaşi lucru care-l făcuse pe Dave, la treizeci şi cinci de ani, să fie confundat în repetate rânduri cu un student la colegiu, trezindu-se legitimat în magazinele de băuturi alcoolice din afara cartierului. Nu-i căzuse niciun fir de păr de când era de vârsta fiului său. Nu-i apăruse până acum niciun rid pe faţă.

Iar ochii lui, la fel de albaştri ca ai copilului, erau nevinovaţi şi plini de viaţă.

Dave îl urmări pe Michael care se proptea bine pe picioare, aşa cum fusese învăţat, îşi potrivea şapca şi ridica bâta mult deasupra umărului. Îşi balansa genunchii un pic, flexionându-i, un obicei pe care tatăl său îl deprinsese treptat, dar care începea să semene cu un tic, iar Dave aruncă mingea rapid, sperând să profite de propria slăbiciune, camuflându-şi falangele umflate prin aruncarea mingii înainte de a-şi întinde braţul complet, în timp ce podul palmei îl ustura de-i ieşeau ochii din cap.

Michael se opri din flexiune imediat ce Dave începu să se mişte rapid, iar mingea flutură în aer, apoi căzu peste casă. Micuţul se lăsă în jos şi se repezi după ea. Întrezări licărul unui surâs plin de speranţă pe chipul fiului, în care se amesteca puţină mirare faţă de propria dibăcie, iar el aproape că lansă mingea, dar tot atunci o trânti de pământ, simţind că ceva i se sfărâma în piept în timp ce zâmbetul pierea de pe faţa băiatului.

— Hei, hei, începu tatăl, hotărându-se să-şi lase fiul să se bucure de dulceaţa victoriei, ai fost tare.

— Cum se face că ai putut s-o loveşti atunci? îl întrebă băiatul pe când se mai lupta cu supărarea.

— Nu ştiu, îi răspunse Dave ridicând mingea din iarbă, pentru că sunt mai înalt decât puştii din Mica Ligă?

— Of... făcu băiatul, iar zâmbetul îi reapăru timid pe buze.

— Hai să te întreb... ştii pe vreunul din clasa a doua care poate ajunge la un scor de cinci la zece?

— Nu.

— Şi a trebuit să sar pentru ea.

— Mda.

— Şi dacă aş juca singur cu toţi, într-un picior, tot i-aş bate cu cinci la zece.

Michael râdea de-a binelea acum, ca şi mamă-sa, gâlgâit.

— O.K.

— Te flexionai, totuşi.

— Ştiu, ştiu.

— O dată ce te-ai aşezat în poziţie de aşteptare, colega, nu te mai mişti.

— Dar Nomar...

— Ştiu totul despre Nomar şi despre Derek Jeter. Idolii tăi, ştiu. Dar când eşti în toiul unui meci urmărit de zeci de milioane de ochi, nu te mai fâţâi. Până atunci?...

Michael ridică din umeri şi izbi iarba cu piciorul.

— Mike, până atunci?

— Până atunci, mă concentrez asupra regulilor de bază, îi răspunse copilul suspinând.

Dave zâmbi şi aruncă mingea deasupra capului. O prinse fără să privirească la el.

— A fost o pasă frumoasă, totuşi.

— Ce să zic...

— Prostuţule, mingea aia se ducea până în Point. Se îndrepta spre *lumea bună.*

— Spre *lumea bună,* repetă micuţul şi lăsă să-i scape încă un hohot de râs gâlgâit, exact ca mamă-sa.

— Cine se îndreaptă spre lumea bună?

Amândoi se întoarseră şi o văzură pe Celeste, stând în picioare pe veranda din spate, cu părul legat la ceafă şi desculţă, îmbrăcată cu un tricou care atârna peste o pereche de blugi spălăciţi.

— Bună, mami!

— Bună, copil drăgălaş. Te duci cu taică-tău să te plimbi prin cartierele selecte?

Michael se uită la Dave. Deodată înţelese că gluma rămânea numai între ei doi.

— Nuu, mami, îi răspunse el rânjind.

— Dave?

— Mingea pe care tocmai a lovit-o, dragă. Mingea zbura până acolo.

— Aha, *mingea.*

— Am fost tare, mămico. Tăticu' a putut s-o prindă numai pentru că este atât de înalt.

Dave simţea cum îl urmărea chiar şi atunci când era cu ochii pe Michael. Îl urmărea şi aştepta, dorind să-l întrebe ceva. Îşi aminti de vocea ei aspră care-i sunase în urechi astă-noapte, în timp ce se scula de pe podeaua din bucătărie, îl apuca de gât şi-i şoptea în ureche:

— Eu sunt tu acum. Tu eşti eu.

El nu înţelesese despre ce naiba vorbea ea, dar îi plăcu ce auzise, iar asprimea din corzile ei vocale îl excitase şi mai tare.

Acum avea sentimentul că nu era decât una dintre tentativele ei de a i se strecura în suflet, a-şi băga nasul în viaţa lui interioară, ceea ce-l mâhni. Pentru că, o dată intraţi acolo, nu le-ar fi plăcut ce ar fi văzut şi ar fi fugit.

— Aşa, deci, ce mai este, dragă?

— Ah, nimic, îi răspunse ea încolăcindu-şi braţele în jurul corpului, deşi ziua se încălzea rapid. Hei, Mike, ai mâncat ceva?

— Nu încă.

Celeste se încruntă la Dave, de parcă ar fi comis crima secolului prin faptul că băiatul lor dăduse câteva pase înainte de a termina un bol plin cu cereale pe care le ura.

— Te aşteaptă bolul plin şi laptele pe masă.

— Bine, mor de foame, mărturisi Michael, lăsând bâta din mână, iar taică-său se simţi trădat prin felul în care aruncă bastonul şi se grăbea să urce scările. Mureai de foame? Şi ce, ţi-am lipit eu gura cu leucoplast de n-ai putut să-mi zici şi mie? Du-te naibii!

Michael o luă în galop pe lângă maică-sa şi năvăli pe scările care duceau la etajul trei, ca şi cum treptele din faţă ar fi dispărut dacă nu ajungea destul de repede în vârful lor.

— Sari peste micul dejun, Dave?

— Ai dormit până la amiază, Celeste?

— Este zece şi un sfert, ripostă ea, iar el simţi că toată bunăvoinţa care se întorsese în relaţia lor conjugală o dată cu aiureala de astă-noapte din bucătărie se risipea ca fumul şi se destrăma dincolo de curtea lor.

Se sili să zâmbească. Dacă reuşeai să te prefaci destul de bine, nimeni nu bănuia nimic.

— Şi-n rest, ce mai zici?

Celeste coborî în curte, călcând iarba cu picioarele goale, uşor bronzate.

— Ce s-a întâmplat cu cuţitul?

— Care?

— Cuţitul, îi şopti ea, uitându-se peste umăr la fereastra din dreptul dormitorului lui McAllister. Cel pe care-l avea atacatorul. Unde a dispărut, Dave?

Dave aruncă mingea în aer, prinzând-o pe la spate.

— A dispărut.

— Pur şi simplu? se miră ea, ţuguindu-şi buzele şi coborându-şi privirea în iarbă. Adică, la dracu', Dave!

— La dracu' ce, dragă?

— A dispărut unde?

— A dispărut.

— Eşti sigur?!

Dave era sigur. Zâmbi, uitându-se în ochii ei.

— Absolut sigur.

— Dar sângele tău este pe lamă, totuşi. ADN-ul tău, Dave. Este, deşi a dispărut, şi nu va mai fi *niciodată* găsit?

El nu mai avea ce să răspundă, aşa că rămase cu ochii pironiţi la nevastă-sa până când ea schimbă subiectul.

— Te-ai uitat în ziar azi-dimineaţă?

— Sigur, zise el.

— Ai văzut ceva?

— În legătură cu ce?

— Cu cev' şuieră ea.

— Ah... ah, da, îşi aminti el, dând din cap. Nu, nu era nimic. Nici o menţiune despre asta. Aminteşte-ţi, dragă, că era târziu.

— Era târziu. Hai, lasă-mă! În paginile din Metro, poate? Mereu apar ultimii, căci aşteaptă informaţii de la poliţie.

— Lucrezi la ziar?

— Nu-i de glumă, Dave.

— Nu, dragă. Aşa este. Doar îţi spun că n-am găsit nimic în ziarul de dimineaţă. Asta-i tot. De ce? Nu ştiu. O să urmărim ştirile de la amiază şi o să vedem ce ne spun.

Celeste îşi coborî din nou privirea în iarbă, dând din cap de mai multe ori.

— O să apucăm să mai vedem ceva, Dave?

El făcu cu un pas înapoi, depărtându-se de ea.

— Adică o să auzim ceva despre vreun negrotei, bătut măr şi găsit pe jumătate mort într-o parcare în spatele.... cărui bar?

— La, ăă, la Last Drop?

— „La, ăă, la Last Drop?”

— Da, Celeste.

— Oh, în regulă, Dave, încheie ea. Sigur.

Şi-l lăsă singur. Îi întoarse spatele şi urcă treptele verandei, intră înăuntru, iar el ascultă zgomotul uşor al picioarelor ei goale în timp ce urca scara. Aşa procedau ei mereu. Te lăsau singur. Poate nu la propriu întotdeauna. Dar emoţional, mental? Nu se aflau niciodată lângă tine când aveai mai multă nevoie de ei. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu mama sa. În dimineaţa aceea, după ce poliţia îl adusese acasă, mama sa îi pregătise micul dejun, cu spatele la el, fredonând „Old MacDonald" şi aruncându-i din când în când o privire peste umăr, surâzând nervos, de parcă el ar fi fost un fugar despre care ea nu putea fi sigură de nimic. Îi puse în faţă farfuria cu ochiuri moi, costiţă înnegrită şi pâine prost prăjită şi înmuiată. Îl mai întrebă dacă voia şi suc de portocale.

— Mami, începu el, cine erau tipii ăia? De ce s-au apucat ei...?

— Davey, zise ea, vrei suc de portocale? N-am auzit.

— Sigur. Uite, mami, nu ştiu de ce m-au luat ei...

— Aşa, făcu ea punându-i paharul de suc în faţă. Tu mănâncă-ţi micul dejun, iar eu am să... se opri gesticulând cu mâinile prin bucătărie, căci habar n-avea ce dracul avea să mai facă. Am să... Îţi spăl hainele. Bine? Şi, pe urmă, Davey? O să mergem să vedem un film. Ce zici?

Dave se uită la maică-sa, căutând ceva pe chipul ei, care să-i dea curajul să deschidă gura şi să-i spună, să-i povestească despre maşină şi despre casa din pădure, despre mirosul apei de colonie a individului mare şi gras. În loc de toate acestea, nu găsi decât acea veselie stridentă, expresia pe care o căpăta uneori când se pregătea să iasă în oraş vineri seara, încercând să pună pe ea cea mai potrivită rochie, cu o speranţă disperată.

El îşi plecă capul în timp ce mânca ouă. O auzi pe maică-sa părăsind bucătăria, depărtându-se pe coridor şi fredonând în acest răstimp „Old MacDonald".

Stând în picioare acum, singur în curte, cu degetele înţepenite de durere, fredonatul ei îi mai rămăsese în urechi. Bătrânul MacDonald avea o fermă. Şi totul era al dracului de aurit acolo. Cultivai pământul, îl arai, îl însămânţai şi strângeai recolta, şi toate mergeau al dracului, strună. Toată lumea se înţelegea de minune, până şi găinile şi vacile. Nimeni nu trebuia să discute despre nimic, căci nimeni nu avea niciun fel de secrete,

fiindcă secretele erau făcute pentru cei răi, care nu mâncau ouă, care se urcau în maşini ce duhneau a mere alături de indivizi dubioşi şi dispăreau patru zile, numai pentru a se întoarce acasă şi a descoperi că toţi cunoscuţii lor dispăruseră, ei fiind înlocuiţi de alţii care le semănau leit, cu feţe surâzătoare, dar care făceau altceva decât să stea să te asculte. Orice, numai asta nu.

Scafandri în Pen

PRIMUL LUCRU pe care Jimmy îl văzu în timp ce se apropia de intrarea în Parcul Pen din strada Roseclair fu o dubă K-9, parcată mai jos pe strada Sydney, având portierele din spate deschise. Doi poliţişti se luptau cu şase câini ciobăneşti germani, ţinuţi în lese lungi de piele. Mersese pe jos de la biserică până în Roseclair, străduindu-se să nu iuţească pasul, şi ajunse la un mic grup de gură-cască, lângă pasajul care se arcuia peste Sydney. Aşteptau în picioare la poalele povârnişului de unde Roseclair începea să urce pe sub autostradă, traversând apoi Pen Channel, pierzându-şi numele de cealaltă parte a canalului, devenind Bulevardul Valenz, după ce părăsea Buckingham şi intra în Shawmut.

Acolo unde se adunase mulţimea puteai să te caţări în vârful unei grămezi de beton care avea în înălţime cincisprezece metri, servind la blocarea străzii Sydney. De acolo puteai să-ţi plimbi privirea pe ultima stradă ce dădea în East Bucky Flats, de la nord la sud. Câţiva metri mai la est, balustrada lăsa locul pentru casa unei scări din piatră de var vineţie. Pe vremea copilăriei, uneori, îşi dădeau întâlnire acolo, aşezaţi în umbră şi pasând de la unul la altul sticle de bere în timp ce urmăreau imaginile ce pâlpâiau pe pânza albă a ecranului din cinematograful Hurley's. Dave Boyle venea cu ei, nu pentru că îi plăcea cuiva în mod special de el, ci fiindcă văzuse cam toate filmele care au rulat vreodată aici. Uneori, dacă se făceau criţă beţi, îl puneau pe Dave să le spună replicile în timp ce urmăreau ecranul mut. El se implica atât de mult, încât îşi schimba până şi tonul ca să-şi potrivească glasul cu cel al altor personaje. Pe urmă, Dave s-a dovedit deodată bun pentru base-ball, plecând la Don Bosco ca să devină superstar, iar ei n-au mai avut de cine să râdă. Jimmy habar n-avea de ce toate amintirile astea îi năvăleau deodată în minte, sau de ce încremenise lângă balustradă, pricepea doar că era ceva legat de câinii aceia, de felul în care cabrau nervoşi pe loc după ce săriseră din dubă şi labele lor atinseseră asfaltul. Unul dintre dresorii lor ridică un emiţător la gură, iar pe cer apăru un elicopter, survolând centrul oraşului, înaintând în direcţia lor ca un tăun gras, devenind tot mai mătăhălos de fiecare dată când Jimmy clipea din ochi.

Un poliţist mic de statură rămăsese în picioare blocând casa scării vineţie, iar un pic mai departe, pe Roseclair, două maşini de poliţie şi câţiva băieţi îmbrăcaţi în uniforme albastre făceau de gardă la intrarea în

parc.

Câinii lătrară doar o singură dată. Jimmy îşi întoarse capul înapoi, realizând acum ceea ce-l deranjase prima oară când îi văzuse. Chiar dacă cele douăzeci şi patru de labe se mişcau fără astâmpăr înainte şi înapoi pe asfalt, era o frenezie concentrică, înghesuită, la fel ca soldaţii mărşăluind pe loc, iar lui i se păru că boturile negre şi spinările slabe emanau o energie înspăimântătoare şi îşi închipui că ochii le ardeau în orbite precum cărbunii aprinşi.

Restul străzii Sydney arăta ca preludiul unei rebeliuni. Poliţiştii umpluseră strada şi păşeau metodic printre buruienile care duceau în parc. De sus, Jimmy avea o vedere parţială a parcului, aşa că le putu detecta şi acolo uniformele albastre şi hainele sportive de culoare pământie, mişunând încoace şi-ncolo prin tot parcul, strigându-se unul pe altul.

Înapoi, pe Sydney, alţii se adunau în jurul a ceva ce se afla chiar în faţa dubei K-9, şi mai mulţi detectivi purtând haine civile se sprijineau de maşini fără numere, parcate de cealaltă parte a străzii, sorbindu-şi cafelele, dar nici unul nu venea cu gogoşi pe care şi le turnau de obicei sticleţii, întrecându-se care mai de care cu tot felul de acte de vitejie săvârşite în schimburile recente. Jimmy simţi tensiunea pură iradiată de câini, de poliţiştii tăcuţi, sprijinindu-se de maşini, de elicopterul, care nu mai aducea acum cu un tăun. Acesta survola Sydney-ul în zgomotul asurzitor al motoarelor, înălţându-se încet şi dispărând în Parcul Pen, de cealaltă parte a arborilor importaţi şi a ecranului cinematografului în aer liber.

— Bună, Jimmy, îl salută Ed Deveau, deschizând cu dinţii un carton de M&M şi înghiontindu-l cu cotul.

— Ce se întâmplă, Ed?

— Elicopterul ăla este al doilea în ziua de azi, începu celălalt ridicând din umeri. Primul a tot zburat peste casa mea acu o juma de oră. Îi zic nevesti-mi: „Dragă, ne mutăm cumva în Watts şi nimeni nu mi-a spus nimic?" Îşi turnă în gură nişte M&M şi ridică iar din umeri. Deci, am coborât până aici să văd şi eu ce-i cu toată gălăgia asta.

— Ce-ai auzit?

— Nimic, îi răspunse Deveau despicând orizontal aerul cu palma. Sunt mai strânşi la gură decât este mama la pungă. Dar sunt serioşi,

Jimmy. Adică, drace, au blocat Sydney peste tot, e plin de poliţişti şi de capre în Crescent, Harborview, Sudan, Romsey, până în Dunboy, după câte am auzit. Oamenii care trăiesc pe străzile alea nu mai pot ieşi din casă, sunt negri de supărare. Am auzit că patrulează cu bărci în Pen, în sus şi-n jos. A sunat Boo Bear Durkin şi a zis că a zărit prin geam scafandri care săreau în apă. Ce vreau să zic, uită-te şi tu la rahatul ăla de acolo, încheie el arătând cu degetul.

Jimmy urmări degetul lui Deveau şi văzu în depărtare trei copoi care scoteau un beţivan de ultimă speţă dintr-un imobil scorojit de trei etaje din celălalt capăt al străzii Sydney, ceea ce beţivului nu-i prea plăcea, căci se zbătu până când unul dintre poliţişti îl zvârli cu faţa în jos pe scările carbonizate. Dar Jimmy reţinuse acel cuvânt rostit de Ed: *scafandri.* Nu trimiteau ei scafandri dacă erau în căutarea a ceva încă viu.

— Ăştia nu se joacă, fluieră Deveau, apoi îşi întoarse privirea la hainele lui Jimmy. Ce eşti aşa înţolit?

— A fost prima comuniune a Nadinei, îi răspunse el urmărind un copoi care îl ridica pe beţivan în picioare şi îi şoptea ceva la ureche înainte de a-l vârî într-un Sedan verde măsliniu cu sirena pusă pe marginea capotei, deasupra portierei din dreptul şoferului.

— Hei, felicitări, făcu Deveau.

Jimmy îi mulţumi cu un zâmbet.

— Atunci ce naiba cauţi aici?

Deveau îşi întoarse ochii la Roseclair, în direcţia Bisericii Sfânta Cecilia, iar Jimmy se simţi dintr-o dată ridicol. Ce mama dracului *căuta* el acolo, purtând cravată de mătase şi costum care-l costase şase sute de dolari, frecându-şi pantofii de buruienile care se iţeau de sub balustradă? Pe Katie, îşi aminti el.

Dar tot i se părea ridicol. Katie lipsise de la prima comuniune a surorii sale vitrege, adâncită probabil într-un somn de beţie sau ascultând pierdută vorbele de alcov ale noului ei iubit. Rahat. De ce *ar fi venit Ia* biserică dacă nu trăgea nimeni de ea? Până la botezul lui Katie, Jimmy însuşi nu pusese piciorul într-o biserică, timp de zece ani bătuţi pe muchie. Chiar şi mai apoi, numai după ce o întâlnise pe Annabeth începu să se ducă iar regulat. Şi ce dacă ieşise din biserică, văzuse maşinile de poliţie care dădeau colţul în Roseclair, şi avusese o... o ce? O premoniţie?... de frică? Simţise asta numai pentru că era îngrijorat în

privinţa ei... şi supărat pe ea..., aşa că rămăsese cu mintea la Katie în timp ce urmărea câţiva copoi ce se îndreptau pe jos spre Pen.

Dar acum? Acum se simţea inert. Inert şi îmbrăcat ca un papiţoi. Fusese al dracului de dobitoc să-i spună nevestei să le ducă pe fete la Chuck E. Cheese, că avea să vină şi el acolo. Annabeth îl privise cu un amestec de exasperare, confuzie şi supărare pe care abia reuşea să şi-o stăpânească.

Jimmy se întoarse spre Deveau:

— Eram şi eu curios ca toată lumea, cred. Îl bătu pe celălalt pe umăr. Mă duc acum, Ed, îi zise el, în timp ce jos, în strada Sydney, un poliţist arunca un rând de chei altuia care sări în duba K-9.

— Bine, Jimmy. Ai grijă.

— Şi tu la fel, îi răspunse el încet, dar privirile îi rămaseră tot în stradă în timp ce duba K-9 o porni în marşarier, se opri ca să schimbe viteza, apoi vină la dreapta.

Jimmy simţi iar acea certitudine dureroasă. O simţea în suflet, nicăieri altundeva. Uneori, putea întrezări adevărul în sinea sa, mai presus de logică, şi de obicei avea dreptate, dacă găsea acolo exact adevărul de care se temea mai tare. Iată ce încerci să ignori, iată de ce te duci la psihiatri şi pierzi prea mult timp prin baruri, anesteziindu-ţi creierii în faţa unui ecran de televizor, ca să te ascunzi de adevărurile hâde şi amare pe care sufletul ţi le dezvăluie cu mult înainte ca mintea să le prindă din urmă.

Jimmy simţi că acea certitudine cumplită îi bătea cuie prin pantofi şi îl ţintuia în loc, chiar dacă ar fi vrut mai mult ca orice să fugă mai repede ca niciodată, să facă orice numai să se mişte o dată de acolo, să nu mai urmărească duba care ieşea din stradă. Cuiele îi străpunseră pieptul, adunate parcă într-un mănunchi gros, rece, ieşit din gura unui tun, îi sfârtecară trupul, pe când duba ajunsese în mijlocul străzii. Rămase cu ochii pironiţi la maşina care o bloca, în jurul căreia se strânsese toată lumea, ştergând-o de colb cu peria, fotografiind-o, strecurându-se înăuntru, pasând corpuri delicte închise în punguţe de plastic poliţiştilor de pe carosabil şi de pe trotuar. Era maşina lui Katie. Nu era numai acelaşi model. Nici măcar una identică. Chiar maşina *ei*. O recunoscuse după ciobitura din dreapta barei de protecţie din faţă şi după sticla spartă a farului drept din faţă.

— Iisuse, Jimmy! Jimmy? Uită-te la mine. Nu ţi-e bine?

Se uită la Ed Deveau, neputându-şi aduce aminte cum ajunsese în genunchi, cu podul palmelor înfundate în pământ, înconjurat de figuri de irlandezi, uitându-se de sus la el.

— Jimmy? îl strigă Deveau, întinzându-i o mână. Eşti bine?

El se uită la mâna lui Deveau şi habar n-avea ce să-i răspundă. Scafandri, îi trecu prin minte, în Pen.

* * *

WHITEY ÎL GĂSI pe Sean în pădurice, la o sută de metri distanţă de viroagă. Pierduseră urma sângelui şi a paşilor în zonele mai deschise ale parcului, căci ploaia de astă-noapte ştersese tot ceea ce nu fusese acoperit de frunze.

— Câinii noştri adulmecă ceva pe lângă ecranul vechiului cinematograf în aer liber. Nu vrei să facem o plimbare până acolo?

Sean încuviinţă din cap, apoi emiţătorul începu să pârâie.

— Ofiţer Devine.

— Avem un tip în faţă...

— Unde în faţă?

— Pe strada Sydney.

— Continuă.

— Tipul pretinde că-i tatăl fetei dispărute.

— Ce dracului caută la faţa locului? se enervă Sean, simţind că îi urcă sângele la cap, iar obrajii i se înroşiră.

— S-a strecurat. Ce ştiu eu?

— Nu-l lăsa să treacă. N-ai un psiholog la faţa locului?

— Este pe drum.

Sean închise ochii. Toată lumea era pe drum, de parcă toţi aşteptau, prinşi în acelaşi ambuteiaj rutier.

— Ştii care sunt instrucţiunile.

— Da, dar întreabă de tine.

— De mine!

— Zice că te cunoaşte. Spune c-a auzit de la cineva c-ai fi şi tu prin preajmă.

— Nu, nu, nu. Uite ce-i...

— Este împreună cu nişte tipi.

— Ce tipi?

— O mână de prostănaci care te bagă în sperieţi. Toţi seamănă unii cu alţii.

Fraţii Savage. La dracu'.

— Vin acuma, încheie Sean.

PUŢIN LIPSI ca Val Savage să fie arestat. La fel şi Chuck. Probabil că sângele neamului Savage era de vină, curgându-le rareori liniştit prin vene, acum clocotind ca niciodată. Fraţii răcneau la poliţişti, iar aceştia păreau gata în orice moment să pună mâna pe bastoane.

Jimmy stătea cu Kevin Savage, unul dintre cei mai zdraveni la minte dintre ei, la câţiva metri de cordonul ce delimita scena crimei, acolo unde Val şi Chuck arătau cu degetele, vociferând că era vorba despre nepoata lor şi numindu-i pe poliţişti cu tot ce le venea la gură. Jimmy simţi o isterie înăbuşită, o nevoie cu greu refulată de a vărsa din el ceea ce-l amorţea şi-l zăpăcea. Bine, deci aia de-acolo era maşina ei, la o distanţă de zece metri. Şi, adevărat, nimeni n-o mai văzuse de astă-noapte. Şi *era* sânge ce întrezărise pe spătarul scaunului şoferului. Deci, lucrurile nu păreau prea roze. Iar locul era scotocit de un întreg batalion de copoi şi până acum nu se ivise niciun cadavru în sac de plastic. Aşa că asta era situaţia.

Jimmy urmări cum un poliţist mai în vârstă îşi aprinse o ţigară şi dori să i-o smulgă din gură, să-i bage capătul aprins adânc în nară şi să-i spună: „Du-te dracului înapoi şi caută-mi fata". Începu să numere de la zece la unu, un truc pe care-l deprinsese la Deer Island. Număra încet, urmărind imaginea cifrelor care pluteau cenuşii în bezna minţii. Dacă s-ar apuca să urle, i s-ar interzice să mai rămână la locul faptei. Orice exprimare făţişă a durerii sau grijii, a fricii care-i electriza sângele prin vene ar duce la acelaşi rezultat. Şi atunci fraţii Savage ar exploda ca o bombă nucleară şi ar ajunge cu toţii să-şi petreacă restul zilei închişi într-o celulă, în loc să rămână pe strada în care fiica lui fusese văzută pentru ultima oară.

— Val, strigă el.

Val Savage îşi trase mâna de pe cordonul care delimita locul faptei şi degetul de pe figura de piatră a unui poliţist şi se uită înapoi la Jimmy.

— Linişteşte-te, îl domoli el dând din cap.

— Ne barează calea, fir-ar al dracului, Jim. Ne dau înapoi, spuse Val.

— Îşi fac meseria, zise Jimmy.

— Meserie pe dracu', Jim? Cu tot respectul, gogoşeria este în altă direcţie.

— Vrei să-mi fii de ajutor? îl întrebă Jimmy în timp ce Chuck se apropie de fratele lui, aproape de două ori mai înalt decât acesta, dar de două ori mai puţin periculos, ceea ce tot îl făcea mai periculos decât majoritatea oamenilor.

— Sigur, făcu Chuck. Spune ce să facem.

— Val? îl strigă Jimmy.

— Ce? întrebă piticul, în timp ce ochii i se învârteau în orbite, iar furia îi ieşea prin toţi porii ca transpiraţia.

— Vrei să mă ajuţi?

— Da, da, da, vreau să ajut, Jimmy. Anafura mă-sii de viaţă...

— Ştiu, îi răspunse Jimmy, simţind că fără să vrea ridica tonul, abia mai putându-se abţine. Ştiu, fir-ar al dracului, Val. Este vorba de fiica mea. Auzi ce *spun eu?*

Kevin îşi puse o mână pe umărul lui Jimmy, iar Val se dădu un pas înapoi, coborându-şi privirea pentru o clipă la picioarele lui.

— Iartă-mă, Jimmy. Bine? Exageram şi eu. M-am zăpăcit, la naiba.

Vocea îi redeveni calmă şi cu greu îşi puse mintea la lucru.

— Tu şi Kevin, Val, o luaţi în jos pe stradă şi vă duceţi acasă la Drew Pigeon. Îi povestiţi ce se petrece aici.

— La Drew Pigeon? De ce?

— Să-ţi spun de ce, Val. Ca să le descoşi şi pe fiică-sa, Eve, şi pe Diane Cestra, dacă mai este acolo. Le întrebi când au văzut-o ultima oară pe Katie. Ora exactă. Află dacă au băut astă-noapte, dacă Katie intenţiona să se întâlnească cu cineva şi cu cine anume. Poţi să faci asta pentru mine, Val? îl întrebă Jimmy, uitându-se la Kevin, care din fericire îl ţinea pe acesta în frâu.

— Am înţeles, Jim, răspunse Kevin, dând din cap.

— Val?

Piticul aruncă o privire peste umăr la buruienile care duceau în parc, apoi se întoarse către Jimmy, legănându-şi capul mic.

— În regulă.

— Fetele astea sunt prietenele ei. Nu trebuie să intri tare în ele, dar fă-le să-ţi răspundă. Bine?

— Bine, consimţi Kevin, dându-i lui Jimmy de înţeles că va ţine totul sub control. Haide, Val. Hai să mergem, îi spuse fratelui său mai mare, bătându-l pe umăr.

Jimmy îi urmări cum urcau pe Sydney, după care îl simţi pe Chuck alături, gata, gata să sară la gâtul cuiva.

— Cum te simţi?

— Aiurea, făcu Chuck, sunt bine. Dar tu mă îngrijorezi.

— Nu trebuie. Deocamdată mă ţin tare. Nici n-am de ales, nu-i aşa?

Chuck nu-i răspunse, iar Jimmy îşi aruncă ochii peste Sydney, pe lângă maşina fiică-sii, unde-l zărise pe Sean Devine ieşind din parc prin buruieni, cu ochii aţintiţi tot timpul la el. Deşi Sean era un tip înalt şi cu pas iute, lui Jimmy nu-i scăpă acel amănunt din expresia facială pe care-l urâse dintotdeauna şi anume privirea individului care avusese mereu lumea la picioare. La Sean, aceasta strălucea mai tare ca insigna prinsă de cureaua lui, stricând cheful tuturor, chiar dacă neintenţionat.

— Jimmy, îl întâmpină Sean, strângându-i mâna. Noroc, omule.

— Bună, Sean. Am auzit c-ai fi şi tu pe aici.

— De azi-dimineaţă, de la primele ore, confirmă Sean uitându-se înapoi peste umăr, apoi din nou la el. Nu pot să-ţi spun nimic acum, Jimmy.

— Aţi găsit-o în parc? îl iscodi, percepându-şi tremurul din voce.

— Nu ştiu, Jim. N-am găsit-o încă. Atâta pot să-ţi zic.

— Atunci ia-ne şi pe noi, îi propuse Chuck. Putem să participăm şi noi la căutare. Tot timpul vedem la ştiri cum cetăţeni simpli iau parte la căutarea puştilor dispăruţi şi alte chestii de-astea.

Sean rămase cu ochii aţintiţi la Jimmy, ca şi cum Chuck nici nu s-ar fi aflat acolo.

— Este puţin mai mult decât atât, Jimmy. Nu putem permite accesul în parc nici unei persoane care nu lucrează pentru poliţie, până când nu terminăm de cercetat fiecare centimetru al locului faptei.

— Şi care-i locul faptei? întrebă Jimmy.

— Până acum tot rahatul ăsta de parc. Uite, făcu Sean, bătându-l pe umăr pe Jimmy, am venit până aici să vă spun că deocamdată nu puteţi face nimic. Îmi pare rău. Sincer. Dar asta este. Cum aflăm ceva, vă anunţăm. Vă dau cuvântul meu.

Acesta încuviinţă din cap şi atinse cotul lui Sean.

— Pot să vorbesc o clipă cu tine?

— Sigur.

Îl lăsară pe Chuck Savage pe bordură şi făcură câţiva paşi în josul străzii. Sean îşi îndreptă umerii, pregătindu-se pentru tot ceea ce bănuia că avea să-i spună Jimmy, numai ochi şi urechi, dar ţintindu-l pe celălalt cu ochi de poliţist, în care nu se afla pic de milă.

— Este maşina fiicei mele, începu Jimmy.

— Ştiu, eu...

— Sean? continuă el ridicând o mână. Este maşina *fetei mele.* Plină de sânge. N-a apărut azi-dimineaţă la serviciu, nici la prima comuniune a surorii sale mai mici. N-a mai văzut-o nimeni de astă-noapte. O.K.? Este vorba despre fiica mea, Sean. Tu n-ai copii, aşa încât nu m-aştept ca să înţelegi toate lucrurile astea, dar haide, omule. Este fiica mea.

Privirea de poliţist nu se stinse din ochii lui Sean, îngrijoratul tată nu reuşise nici măcar să-l facă să clipească.

— Ce-ai vrea să zic acum, Jimmy? Dacă vrei să-mi spui cu cine a ieşit astă-noapte, o să trimit câţiva ofiţeri să stea de vorbă cu persoana respectivă. Dacă a avut duşmani, o să mă duc să-i ridic. Tu vrei...

— Au băgat şi *câini* în treaba asta nenorocită, Sean. Câini, pentru fiică-mea. Câini şi scafandri.

— Da, aşa este. Şi avem jumătate din efective la faţa locului, Jimmy. De la Stat şi de la DPB. Şi încă două elicoptere, două bărci, şi o s-o găsim. Dar tu, tu nu ne poţi ajuta aici, omule. Cu nimic. Nu în momentul ăsta. Ne-am înţeles?

Jimmy se uită înapoi la Chuck, care rămăsese în picioare pe bordură, cu ochii la buruienile care duceau în parc, cu trupul aplecat în faţă, gata să-şi sfâşie propria piele.

— De ce ai nevoie de scafandri ca s-o găseşti pe fiică-mea, Sean?

— Acoperim toate ariile, Jimmy. Avem o apă prin zonă, aşa că o cercetăm.

— Să fie la fundul apei?

— Deocamdată ea este doar *dispărută,* Jimmy. Asta-i tot.

Se întoarse cu spatele la vechiul lui amic, pentru o clipă, căci mintea nu-i mai mergea cum trebuie, simţea cum i se întunecă şi i se încleiază. Voia să intre în acel parc. Voia să păşească de-a lungul pistei de alergare şi s-o vadă pe Katie venind spre el. Nu mai putea gândi. Simţea nevoia să

fie în parc.

— Vrei să ai de-a face cu un scandal de coşmar? îl întrebă Jimmy. Vrei să fii obligat să te lupţi cu mine şi cu fiecare dintre fraţii Savage, când vom încerca să pătrundem în perimetrul parcului şi să căutăm fata? Îşi dădu seama din momentul în care se opri că era o ameninţare slabă, mai mult o tentativă şi se înfurie la gândul că şi Sean ştia asta.

— Nu vreau, îi răspunse celălalt, scuturând din cap. Crede-mă. Dar dacă mă obligi, pot să fac faţă şi la aşa ceva.

Sean deschise un carneţel.

— Uite, spune-mi doar cu cine a fost noaptea trecută, ce-a făcut şi eu o să...

Jimmy se îndepărta deja de el când se auzi emiţătorul lui Sean, hârâind strident. Celălalt se întoarse înapoi pe când Sean îşi apropia aparatul de buze:

— Zi.

— Am dat de ceva.

— Mai zi o dată.

Jimmy se apropie de Sean, auzind emoţia cu greu reţinută din vocea tipului de la celălalt capăt al firului.

— Am spus că am găsit ceva. Sergentul Powers zice că are nevoie de tine. Ăă, cât de curând posibil. Chiar acum dacă se poate.

— Care vă este locaţia?

— Ecranul cinematografului în aer liber. La naiba, e de nedescris!

Probe judiciare

CELESTE URMAREA ştirile de la ora doisprezece la micul televizor pe care-l ţineau în bucătărie. Călca rufe în acest răstimp, conştientă până la un punct că putea fi luată drept o gospodină din anii '50, care deretica prin casă şi îşi veghea copiii în timp ce soţul era la slujbă, cu gustarea de prânz într-o cutie de metal, iar când se întorcea acasă se aştepta să i se pună un pahar în mână şi să i se servească cina la masă. Dar nu era chiar aşa. Dave, cu toate păcatele lui, lua parte la gospodărie. Ştergea praful, dădea cu aspiratorul şi spăla vasele, în vreme ce ei îi plăcea îndeosebi să spele rufele, să le sorteze, să le împăturească şi să le calce, savurând mireasma caldă a textilelor curate şi netezite cum se cuvine, fără nicio cută. Folosea fierul de călcat al mamei ei, un produs de la începutul anilor şaizeci. Era greu ca o cărămidă, şuiera constant şi elibera valuri de aburi când nu te aşteptai, dar era de două ori mai eficient decât oricare dintre modelele mai noi pe care Celeste le încercase de-a lungul anilor, ispitită de reclamele publicitare şi de pretenţiile tehnologiei erei spaţiale. Fierul de călcat al maică-sii făcea dungi la pantaloni de puteai să tai în două o baghetă franţuzească şi netezea cute adânci dintr-o singură mişcare lină, pe când cu altul, cu carcasă din plastic, ar fi trebuit să muncească mult mai mult.

Uneori, Celeste se înfuria când se gândea la modul în care în ziua de azi toate păreau făcute să se strice: maşinile, computerele, telefoanele fără fir, în timp ce uneltele de pe vremea părinţilor ei erau făcute astfel încât rezistau timpului. Ea şi soţul mai foloseau fierul de călcat şi mixerul mamei sale, mai păstrau lângă pat telefonul ei turtit, negru, cu disc. Şi totuşi, de-a lungul anilor petrecuţi împreună, aruncaseră multe din noile achiziţii care cedaseră cu mult mai devreme decât s-ar fi aşteptat oricine - televizoare cu lămpile sparte, aspiratorul care scotea un fum albăstrui, un filtru de cafea care nu reuşea să încălzească apa. Toate acestea, împreună cu alte articole de uz casnic, sfârşiseră la pubelă, pentru că era aproape chiar mai ieftin să cumperi unele noi decât să le repari pe cele vechi. Aproape. Aşa că, fireşte, îţi cheltuiai rezervele băneşti pe noua generaţie de modele, ori exact pe asta şi contau industriaşii, ştia sigur. Celeste se trezea uneori încercând să ignore intenţionat ideea că nu numai lucrurile din viaţa ei erau destinate să nu mai aibă niciun fel de fiabilitate sau durată în timp, ci însăşi viaţa ei ca atare era de fapt programată să se

stingă cu prima ocazie prielnică, astfel încât cele câteva părţi refolosibile să poată fi reciclate pentru altcineva, iar ce mai rămânea din ea să dispară fără urmă.

Şi, cum călca rufe, gândindu-se la faptul că nici ea, la rândul ei, nu era indispensabilă, în toiul ştirilor prezentatoarea se uită cu gravitate în obiectiv şi anunţă că poliţia era în căutarea răufăcătorului care atacase violent o persoană în faţa unuia dintre barurile din oraş. Celeste se apropie de televizor ca să-i mărească volumul, iar prezentatoarea adăugă: „Mai multe detalii, după pauză". Pe ecranul televizorului apărură mâinile îngrijite ale unei femei frecând suprafaţa unei farfurii mânjite de grăsime, care arăta de parcă ar fi fost scufundată în zahăr ars fierbinte, şi auzi o voce ce enumera beneficiile unui nou şi îmbunătăţit detergent de vase, iar ei îi veni să ţipe. Până şi ştirile erau oarecum la fel ca acele articole de uz casnic, de unică folosinţă, făcute să te stârnească şi să te ispitească, să-ţi gâdile urechea şi să profite de credulitatea ta, dar măcar ele aveau să-şi respecte promisiunile.

Ea potrivi volumul şi rezistă impulsului de a smulge butonul ieftin din televizorul ăsta de rahat, apoi se întoarse la scândura de călcat. Dave îl scosese pe Michael în oraş, acum o jumătate de oră, ca să cumpere genunchiere şi o mască de prinzător, zicând că o să prindă ştirile la radio, iar Celeste nici măcar nu se deranja să-l privească în faţă ca să vadă dacă o mintea. Michael, aşa mic şi slab cum era, se dovedise un prinzător înnăscut, un talent „prodigios" pentru un copil de vârsta lui, după cum se exprimase antrenorul, domnul Evans, purtând o „rachetă balistică" în loc de braţ. Celeste se gândi la puştii pe care-i văzuse crescând şi care jucaseră în acea poziţie, băieţi solizi, de obicei, cu nasurile turtite şi fără dinţii din faţă, şi îi dezvăluise temerile lui Dave.

— Cu măştile astea care le fac ei acum, dragă? Poţi să intri cu buldozerul şi nu păţesc nimic.

După o zi de gândire, Celeste îşi impuse punctul de vedere. Michael putea juca în poziţia de prinzător sau în orice altă poziţie în base-ball atâta timp cât dispunea de cel mai bun echipament şi, aici era clenciul, n-avea să joace niciodată fotbal organizat. Dave, care nu jucase nici el vreodată fotbal, fu de acord numai după zece minute în care se prefăcu că se ceartă cu ea.

Aşa că acum erau plecaţi să cumpere echipament, pentru ca Michael

să poată semăna cu tatăl său la această vârstă, iar Celeste rămase cu ochii la televizor, cu fierul de călcat ţinut suspendat deasupra unei cămăşi din bumbac, în vreme ce se termina o reclamă la hrană pentru căţei după care reveneau ştirile.

„Astă-noapte în Allston, începu prezentatoarea, iar inima lui Celeste încetă să mai bată, studentul în anul doi la Comerţ a fost atacat de doi bărbaţi în apropierea unui faimos loc de distracţii nocturne. Sursele spun că victima, Carey Whitaker, a fost lovită cu o sticlă de bere şi este internată în stare critică în...

Încă de pe-atunci era destul de sigură, în vreme ce mici mormane de nisip umed i se sfărâmau în piept, că n-avea să audă nimic în legătură cu atacul sau crima unui om în apropierea barului Last Drop. Urmară buletinul meteorologic, apoi ştirile sportive, ea însă nu mai avu nicio urmă de îndoială.

Până acum ar fi trebuit să-l găsească pe bărbatul acela. Dacă ar fi murit („Dragă, s-ar putea să fi ucis un om"), reporterii ar fi cules informaţia prin sursele lor de prin vecini, din registrul poliţiei, sau pur şi simplu din interceptările emiţătoarelor poliţiei.

Poate că Dave supraestimase furia violenţei lui împotriva banditului acela. Poate că celălalt, cine o mai fi fost şi el, pur şi simplu se târâse undeva să-şi lingă rănile, după ce soţul ei plecase. Poate că acelea nu fuseseră bucăţi de creier, care astă-noapte se scurseseră prin ţeava de la chiuvetă, sub ochii ei. Dar tot sângele ăla? Cum putea cineva să piardă atâta sânge din cap şi să *supravieţuiască,* ba s-o mai ia şi la picior?

O dată ce termină de călcat şi ultima pereche de pantaloni şi înghesui toate hainele călcate în şifonierul lui Michael, al ei şi al soţului, se întoarse în bucătărie. Rămase în picioare în mijlocul încăperii, întrebându-se ce mai avea de făcut. La televizor acum se juca golf. Pocnetul vătuit al mingilor şi zgomotul sec al aplauzelor calmau pe moment ceva din sinea ei, care o frământase toată dimineaţa. Ceva mai presus de problemele cu Dave şi de golurile din versiunea lui, dar ceva totuşi avea o legătură, în acelaşi timp, cu acel ceva legat de noaptea trecută şi de felul în care el intrase pe uşa din baie, plin de sânge, tot acel sânge care se scursese din pantalonii lui şi îi pătase gresia, înroşindu-i rana, colorând apa când se scurgea din chiuvetă.

Chiuveta. Asta era. Asta uitase ea. Astă-noapte, îi spusese lui Dave

că va curăţa pe dinăuntru ţeava de scurgere de sub chiuvetă şi va şterge astfel şi restul de probe judiciare. Se apucă imediat de treabă, lăsându-se în genunchi pe podeaua din bucătărie. Deschise dulapul de dedesubt, privi îndelung la cârpe şi la celelalte ustensile de curăţat până când descoperi cheia de piuliţe mai la fund. Se întinse până acolo, încercând să ignore fobia pe care o avea când se vâra în masca chiuvetei, senzaţia iraţională care o chinuise dintotdeauna, anume că un şobolan o pândea de sub un teanc de cârpe, adulmecându-i mirosul cărnii, ridicându-şi botul dintre cârpe, cu mustăţile tremurânde...

Scoase afară cheia de piuliţe, apoi scotoci cu ea printre cârpele şi vasele cu praf de curăţat şi alţi detergenţi ca să fie sigură că nu era nimic, foarte conştientă de faptul că teama era prostească, dar cu toate acestea hotărâtă, pentru că, de-aceea se numesc ele fobii. Pe ea, de pildă, o oripila să-şi vâre mâna în unghere întunecate şi subterane. Pe maică-sa, Rosemary, o îngroziseră lifturile, iar tatăl ei avusese frică de înălţimi. Pe Dave îl treceau toate năduşelile când trebuia să coboare în pivniţă.

Aşeză o găleată sub ţeava de scurgere pentru a preîntâmpina orice scurgere pe podea. Se culcă pe spate şi îşi întinse braţele, slăbi cu cheia sifonul, apoi îl răsuci cu mâna până când se desprinse, iar apa ţâşni instantaneu, vărsându-se în găleata din plastic. Îi fu teamă pentru o clipă că va da pe afară, dar curând scurgerea se diminua la câţiva stropi, ea urmărind un bulgăre negru din fire de păr şi coji de seminţe care căzu în găleată o dată cu ultimul strop de apă. Pe urmă veni rândul manşonului glisant, aflat aproape de peretele din spate al dulapului, şi asta îi luă ceva vreme, pentru că manşonul refuza să se clintească, iar Celeste ajunsese la punctul în care împingea cu piciorul baza dulapului şi trăgea de cheie cu atâta forţă, încât se temu că fie cheia, fie încheietura ei avea să se rupă în două. Apoi, manşonul se răsuci doar o jumătate de milimetru, cu un scârţâit metalic strident, iar Celeste repoziţionă cheia şi mai trase o dată, manşonul răsucindu-se de două ori de data asta, deşi încă mai rezista.

Câteva minute mai târziu, se găsea întreaga ţeavă de scurgere pe podea, dinaintea ei. Părul şi cămaşa îi erau ude de transpiraţie, dar avu senzaţia unei anume împliniri care se învecina cu triumful, de parcă se luptase cu ceva recalcitrant şi neîndoielnic masculin, corp la corp, iar ea biruise. În teancul de cârpe, găsi o cămaşă care-i rămăsese mică lui Michael, o răsuci în mâini până când putu s-o vâre prin ţeava. O trecu

prin ea de câteva ori, până când se asigură că ţeava se curăţase de tot, cu excepţia ruginei, apoi băgă cămaşa într-o plăsuţă de plastic. Luă ţeava şi o sticlă de Clorox, le scoase pe veranda din spate şi turnă soluţie înăuntrul ţevii, lăsând-o să se scurgă prin capătul celălalt pe solul uscat şi prăfuit al unui ghiveci, a cărei plantă murise vara trecută, zăcând pe verandă toată iarna.

Când termină, instala ţeava la loc, acum venindu-i mult mai uşor s-o pună decât când o scosese, apoi închise la loc sifonul. Găsi sacul menajer din plastic în care băgase hainele soţului astă-noapte şi mai adăugă peste ele şi plăsuţa cu cămaşa zdrenţuită a fiului. Trecu conţinutul găleţii din plastic printr-o sită deasupra WC-ului, curăţă sita cu un şerveţel de hârtie, pe care-l aruncă în sac, alături de toate celelalte. Acolo erau toate probele judiciare. Începeau toate într-un sac de plastic. Sau măcar toate probele la care putea ea să ajungă. Dacă Dave o minţise în privinţa cuţitului, sau dacă-şi lăsase pe undeva amprentele digitale, ori avusese vreun martor la... crima lui? La reacţia de legitimă apărare...? atunci ea nu-l mai putea ajuta. Dar cel puţin făcuse faţă situaţiei din propriul cămin. Înfruntase tot ce i se aruncase în faţă de când el se întorsese acasă, cu o noapte în urmă, şi se ocupase de tot. Preluase totul sub controlul ei. Se simţi iar îmbătată de succes, puternică, mai vibrantă şi mai vitală ca niciodată, şi ştia cu o certitudine revigorantă că era încă tânără şi în putere şi că nu era deloc vreun prăjitor bun de aruncat la coş sau vreun aspirator stricat. Trecuse prin pierderea ambilor părinţi, prin perioade de crize financiare, prin sperietura pe care a tras-o când băiatul ei a făcut pneumonie, pe când avea numai şase luni, şi puterile nu-i slăbiseră, aşa cum crezuse, devenise doar mai prudentă, da, dar acum toate se vor schimba, acum că-şi amintise cine era. Şi era, hotărât lucru, o femeie care nu se dăduse în lături de la greu, ci depăşise dificultăţile şi îşi sfidase soarta. „Haide, abate asupra mea tot ce ai mai rău. Am să te înfrunt de fiecare dată. N-am să mă frâng şi n-am să pier. Aşa că ia aminte."

Ridică de pe jos sacul menajer de culoare verde şi-l răsuci în mâini până când începu să semene cu grumazul sfrijit al unui bătrânel. Îl suci strâns şi apoi îi făcu un nod în vârf, după care se odihni, gândindu-se la cât de ciudat era faptul că-i amintise de gâtul unui bătrân. De unde-i venise ideea asta? Observă că ecranul televizorului se golise de orice imagine. O clipă mai înainte, Tiger Woods domina verdele gazonului, iar

acum ecranul se întunecase. După aceea, o linie albă îl săgeta de sus în jos, iar Celeste fu sigură că dacă şi acestui televizor i se arsese vreo lampă, avea să fie azvârlit pe verandă. Chiar acum l-ar azvârli, să le ia dracului de consecinţe! Dar linia albă se lăţi şi făcu loc studioului de ştiri, iar prezentatoarea, părând grăbită şi nervoasă, începu: „Întrerupem această transmisiune pentru a vă aduce la cunoştinţă o poveste sfâşietoare. Valerie Corapi se află la faţa locului, la marginea Parcului Penitenciary, la est de Buckingham, unde forţele de poliţie desfăşoară de azi-dimineaţă o cercetare intensă pentru găsirea unei tinere dispărute. Valerie, ai legătura!"

Celeste urmări cadrul din studio care era urmat de cel al unui elicopter, o panoramare smucită asupra străzii Sydney, asupra Parcului Penitenciary şi asupra a ceea ce părea la prima vedere o armată invadatoare de forţe poliţieneşti mişunând prin toate împrejurimile. Văzu zeci de mogâldeţe, negre ca furnicile de la distanţă, intrând în parc şi bărcile poliţiei plutind pe canal. Văzu un şir de „furnicuţe" înaintând constant spre pâlcul de copaci ce înconjura ecranul vechiului cinematograf în aer liber.

Elicopterul se zbătu în bătaia puternică a vântului şi obiectivul camerei se mişcă. Pentru o clipă, Celeste privi terenul din partea cealaltă a canalului, în direcţia Bulevardului Shawmut şi a parcurilor industriale care-l continuau.

„Aceasta este scena faptei, unde în momentul de faţă poliţia, sosită la primele ore ale dimineţii, a demarat căutările unei tinere dispărute, căutare care continuă şi acum la primele ore ale amiezei. Surse neoficiale au afirmat pentru News Four că în maşina abandonată a tinerei au fost descoperite semne de încăierare. Acum, Virginia, este... nu ştiu încă dacă poţi s-o vezi...".

Obiectivul din elicopter se întoarse cu o viteză ameţitoare la o sută optzeci de grade, abandonând parcurile industriale de pe Shawmut şi fixând acum o maşină de culoare albastru-întunecat, cu portiera deschisă, care zăcea pe strada Sydney, arătând oarecum părăsită, în timp ce poliţia dirija un camion cu remorcă ce se apropia de spatele ei.

„Da, făcu reportera. Ceea ce vedeţi acum este maşina tinerei dispărute. Poliţia a descoperit-o azi-dimineaţă şi a iniţiat imediat operaţiunea de căutare. În acest moment, Virginia, nimeni nu poate să

confirme nici numele femeii dispărute, nici motivele unei prezenţe poliţieneşti atât de masive la faţa locului, după cum sunt sigură că poţi vedea şi tu. Totuşi, surse apropiate canalului News Four au confirmat că întreaga operaţiune pare să se concentreze în jurul ecranului fostului cinematograf în aer liber unde, după cum se ştie, au loc reprezentaţiile teatrului local în timpul verii. Dar aceasta nu constituie o dramă de mucava care ni se joacă astăzi aici, ci este una foarte reală. Virginia?"

Celeste încerca să priceapă ceea ce tocmai auzise. Nu era sigură că reţinuse ceva cu excepţia faptului că poliţia, de fapt, descinsese în apropierea casei ei, de parcă o luau în stăpânire.

Şi prezentatoarea, de altfel, arăta confuză, de parcă i s-ar fi dat un semnal într-o limbă necunoscută ei, din spatele camerei. Ea încheie: „Vă vom ţine la curent cu această istorie... care se desfăşoară sub ochii noştri, pe măsură ce vom afla mai multe detalii. Acum vom relua, pentru dumneavoastră, programul normal".

Celeste schimbă canalele de mai multe ori, dar niciun alt studio de televiziune nu părea să ofere încă ştiri despre acel subiect, aşa că se întoarse la golf şi lăsă volumul mai tare.

Cineva dispăruse din Flats. Maşina unei tinere fusese găsită abandonată pe strada Sydney. Dar poliţia nu ar fi lansat această acţiune, şi încă ce acţiune (doar observase pe Sydney atât maşinile poliţiei orăşeneşti, cât şi cele ale poliţiei de stat), dacă nu ar fi avut probe că se întâmplase ceva mai grav decât faptul că dispăruse o tânără femeie. Trebuia să se fi petrecut ceva în legătură cu maşina, care să sugereze un act violent. Ce a zis reporterul? Semne de încăierare. Asta era. Sânge, era sigură. Trebuia să fie vorba şi de sânge. Probe judiciare. Şi îşi coborî privirea la sacul încă răsucit în mâna ei. Un nume îi răsună în gând: Dave.

Ploaia de sânge

JIMMY RĂMĂSESE în mulţimea civililor de la marginea benzii galbene de protecţie, înfruntând un cordon de poliţişti scorţoşi, în timp ce Sean păşea prin buruieni şi intra în parc, fără să se uite măcar o dată în urmă.

— Domnule Marcus, i se adresă unul dintre poliţişti, pe nume Jefferts, să vă aduc o cafea sau altceva?

Poliţistul îl pironi cu privirea, iar el simţi un uşor dispreţ amestecat cu milă în căutătura destinsă şi în felul în care tipul se frecase cu degetul mare peste burtă. Sean le făcuse cunoştinţă, spunându-i lui Jimmy că acela era sergentul Jefferts, un om bun, şi informându-l pe colegul lui că Jimmy era tatăl femeii care, uf, era proprietara maşinii. Dă-i tot ce are nevoie şi pasează-l lui Talbot, imediat ce apare. Jimmy îşi închipui că Talbot era fie vreun psihiatru cu insignă, fie vreun asistent social neîngrijit, împovărat de împrumuturile studenţilor şi cu o maşină care mirosea a Burger King.

Ignoră oferta lui Jefferts şi traversă strada înapoi, apropiindu-se de Chuck Savage.

— Ce se mai întâmplă, Jim?

Îşi scutură capul, foarte sigur că avea să vomite peste el şi peste cumnatul lui, dacă încerca să spună în cuvinte ceea ce simţea.

— Ai un celular?

— Da, sigur, răspunse Chuck scotocindu-se prin buzunarele balonzaidului. Puse mobilul în mâna lui întinsă. Formă 411 şi auzi o voce înregistrată întrebându-l de oraş şi de stat. Ezită o secundă înainte de a urla la telefon, urmărind cu ochii minţii cum cuvintele care-i ieşeau din gură străbăteau kilometri de cablu din cupru pentru ca să fie absorbite de vârtejul vreunui computer pantagruelic cu becuri roşii în loc de ochi.

— Cu cine să vă facem legătura? îl întrebă computerul.

— Cu Chuck E. Cheese, răspunse Jimmy simţindu-se cuprins de un văl subit de teroare la rostirea unui nume atât de ridicol în plină stradă, lângă maşina goală a fiică-sii.

Ar fi vrut să rupă cu dinţii telefonul, să-l audă trosnind. O dată ce obţinu numărul, trebui să aştepte până o anunţau pe Annabeth. Cine-i răspunsese la apel nu-l pusese în aşteptare, ci lăsase receptorul jos pe marginea unei tejghele. La ureche îi ajunseră micile ecouri ale numelui

soţiei sale: „Annabeth Marcus, la telefon. Annabeth Marcus!” Jimmy auzi sunetul zurgălăilor şi zgomotul făcut de optzeci sau nouăzeci de puşti fugărindu-se peste tot ca maniacii şi trăgându-se de păr unul pe altul, zbierând, cu voci disperate de adulţi, care răsunau peste toată acea zarvă, apoi auzi iar că era strigat numele soţiei sale, ca un ecou. Jimmy şi-o imagină înălţându-şi privirea la auzul propriului nume, confuză şi istovită, cu tot batalionul de mici protagonişti ai primei comuniuni de la Biserica Sfânta Cecilia, bătându-se pentru o felie de pizza.

Pe urmă îi auzi vocea, înăbuşită şi plină de curiozitate:

„Da, m-aţi strigat?”

Pentru o clipă Jimmy vru să închidă. Ce să-i spună? De ce a sunat-o dacă nu avea nicio certitudine, numai temerile propriei imaginaţii care o luase razna? Poate că ar trebui să le menajeze, pe ea şi pe micuţe?

Dar îşi dădu seama că şi aşa erau prea multe răni deschise în ziua aceea, iar Annabeth s-ar fi simţit rănită dacă nu i-ar fi adus nimic la cunoştinţă, în timp ce el îşi smulgea părul din cap pe strada Sydney, lângă maşina lui Katie. I-ar fi amintit de binecuvântarea clipelor petrecute cu fetele lor, ca nemeritată, ba chiar mai rău, ca pe un atac, ca pe o falsă promisiune. Şi l-ar fi urât pentru asta. Îi auzi din nou vocea în surdină: „Aici?”

Şi apoi hârâitul receptorului ridicat de mâna ei:

— Alo?

— Draga mea, reuşi el să îngaime înainte de a-şi drege vocea.

— Jimmy? rosti ea cu un ton uşor ridicat. Unde eşti?

— Sunt... Uite... Sunt în Sydney.

— Ce s-a întâmplat?

— Au găsit maşina, Annabeth.

— A cui maşină?

— A lui Katie.

— Cine? Poliţia?

— Da... Este... dispărută. Undeva prin Parcul Pen.

— Of, Iisuse Hristoase. Cum se poate? Nu, nu, Jimmy.

El se simţi acum năpădit de acea spaimă, de acea certitudine cumplită, de oroarea gândurilor pe care le păstrase încuiate într-unul din sertarele minţii.

— Nu ştim nimic deocamdată. Dar maşina ei se află aici de

astă-noapte, iar poliţiştii...

— Iisuse Hristoase, Jimmy.

— ...o tot caută prin parc. Cu sutele. Deci...

— Unde eşti?

— Sunt în Sydney. Uite ce-i...

— Pe strada aia împuţită? De ce nu eşti în parc?

— Pentru că ei nu mă lasă.

— Ei? Dar cine dracului sunt ei? Ce, este fiica lor?

— Nu, uite ce-i, eu...

— *Du-te* în parc, Dumnezeule mare. S-ar putea să fie rănită. Să zacă pe undeva, înfrigurată şi rănită.

— Ştiu, dar ei...

— Hai că vin acuma.

— Bine.

— Intră în parc, Jimmy. Dumnezeule, unde ţi-e capul?

Ea închise telefonul. El îi înapoie mobilul lui Chuck, recunoscând în sinea sa că Annabeth avea dreptate. Avea atât de multă dreptate că se dădea de ceasul morţii, conştientizând faptul că avea să regrete pentru tot restul vieţii neputinţa lui din ultimele patruzeci şi cinci de minute. N-avea să mai fie niciodată în stare să-şi aducă aminte de clipele de acum fără să-i dea lacrimile, silindu-se din răsputeri să le uite. Cum de ajunsese în halul ăsta, omul care făcea slugi în faţa unor copoi împuţiţi, când prima lui născută era dată dispărută? Când se petrecuse asta? Când mai şezuse el în faţa unei tejghele şi îşi predase bărbăţia în schimbul sentimentului că era un cetăţean de treabă? Se întoarse spre Chuck.

— Mai ţii bricegele alea în portbagajul tău, sub roata de rezervă? îl întrebă el.

Chuck îl privi cu o expresie de parcă ar fi fost prins în flagrant.

— Omul trebuie să mai scoată şi el un ban, Jim, îi dădu el replica.

— Unde ţi-e maşina?

— Mai sus, colţ cu Dawes.

Jimmy o luă din loc, iar Chuck păşea cu paşi mărunţi pe lângă el.

— Mergem în parc?

El încuviinţă din cap şi iuţi puţin pasul.

CÂND SEAN AJUNSE la pista de alergare ce înconjura gardul

grădinii cooperativei, făcu semn cu capul câtorva poliţişti care mai căutau indicii prin straturile de flori şi pe pământ. După feţele lor, îşi dădu seama că se ştia deja. Aerul din parc era parcă încărcat de toate delictele petrecute de-a lungul anilor; plutea un iz de fatalism; se simţea resemnarea rece a damnaţilor.

Intuiseră de când intraseră în parc că era moartă, cu toate acestea, în adâncul sufletelor lor, ştia Sean, licărise o urmă de speranţă că ar mai fi fost încă în viaţă. Se întâmplase ca de obicei, veneai la faţa locului bănuind deja adevărul, apoi pierdeai cât mai mult timp posibil în speranţa că greşeşti. Sean lucrase anul trecut la un caz în care un cuplu raportase dispariţia pruncului lor. O mulţime de ziarişti se iviră ca ciupercile după ploaie, căci cuplul era de rasă albă şi ei erau respectabili, dar Sean şi fiecare dintre colegii lui mirosiră că povestea lor era cu ochi şi cu sprâncene, presimţiră că piciul era mort chiar în timp ce-i consolau pe cei doi dobitoci, le şoptiră dulce tot felul de asigurări, cum că bebeluşul era probabil viu şi nevătămat, luaseră la rând pe toţi suspecţii etnici văzuţi prin zonă în dimineaţa aceea, numai ca să descopere pruncul abia pe înserat, băgat într-un sac de aspirator şi înghesuit într-o nişă sub scările de la subsol. În ziua aceea, Sean văzu un boboc izbucnind în plâns, puştiului îi sărea cămaşa de pe el în timp ce se rezema de maşină, dar restul colegilor lui păreau pachete de nervi, totuşi deloc surprinşi, ca şi cum ei toţi ar fi avut noaptea acelaşi vis de rahat.

Aşa duceai cu tine acasă şi prin baruri, în debarale, sau birouri, resemnarea cătrănită a faptului că oamenii puteau a prostie şi a răutate meschină, adesea criminală, iar atunci când li se întâmpla să deschidă gura, scoteau numai minciuni, şi în cazul în care dispăreau din senin, erau de obicei găsiţi morţi, dacă nu chiar mult mai rău.

Şi, adesea, cele mai nenorocite nu erau victimele care de bine de rău, erau moarte, căci pe ele durerea nu le mai atingea. Cei mai loviţi erau cei care le îndrăgiseră şi care le supravieţuiseră. Adeseori deveneau morţi pe două picioare, de atunci încolo, speriaţi de bombe, cu inimile frânte, împleticindu-se tot restul vieţii lor, goliţi total pe dinăuntru, cu excepţia sângelui şi a organelor vitale, insensibili la durere, neînvăţând nimic decât că, de fapt, se mai întâmplă în viaţă şi poate fi mai rău.

Ca Jimmy Marcus. Sean nu ştia cum dracului avea să se uite în ochii tipului şi să-i aducă la cunoştinţă decesul fetei lui. „Fiică-ta este moartă,

Jimmy. Cineva i-a luat viaţa o dată pentru totdeauna!" Cum să-i spună el aşa ceva ăluia care deja pierduse o soţie. Rahat. „Hei, ia ghiceşte, Jim, Dumnezeu zice că-i mai datorai o viaţă. Aşa că s-a pogorât din ceruri şi şi-a luat dreptul. Sper că asta te va pune bine cu El, amice. Mai vorbim".

Sean traversă podeţul scurt din scânduri peste viroagă şi urmă poteca ce intra în pâlcul circular de copaci care se înălţau în faţa ecranului de cinema ca nişte spectatori păgâni. Toată lumea coborâse treptele ce duceau la o uşă pe partea laterală a ecranului. Sean putu s-o zărească pe Karen Hughes, care clica întruna din aparatul de fotografiat, pe Whitey Powers rezemat de canatul uşii, uitându-se înăuntru, luându-şi notiţe, pe medicul legist stând în genunchi lângă Karen Hughes, un întreg pluton de soldaţi şi mai mulţi băieţi în uniforme albastre de la DPB mişunând în spatele celor trei, Connolly şi Souza studiind ceva pe trepte, şi pe ofiţerii superiori Frank Krauser de la DPB şi Martin Friel de la Poliţia de Stat, superiorul lui Sean, aşteptând în picioare, înşiraţi pe scena care se întindea sub ecran, vorbind între ei, cu capetele plecate şi foarte apropiaţi unul de altul.

Cei de la DPB, totuşi, puteau cere cazul. Era în puterea lui Freil să îl predea lor atâta timp cât parcul se afla în jurisdicţia oraşului, şi atâta timp cât primul atac la adresa victimei se petrecuse pe teritoriul acesteia. Sean era sigur că asta le atrăgea atenţia. Omucidere în parcul oraşului, victima descoperită lângă sau în incinta a ceea ce devenise rapid un reper local al culturii pop. Nici un motiv nu ieşise încă la suprafaţă. Nici urmă de asasin, de asemenea, doar dacă nu se prăbuşise şi el acolo lângă Katie Marcus, ceea ce părea îndoielnic, altfel ar fi ajuns la urechile lui. Un caz senzaţional pentru mass media, dacă stăteai să te gândeşti un pic, într-un oraş în care nu mai apăruse nimic de o asemenea anvergură în ultimii ani. La naiba, presa avea să umple curând întregul Pen cu flecăreala ei.

Sean n-o dorea, dar dacă experienţa lui anterioară era un barometru în vreun fel sau altul, atunci putea fi sigur că nu avea cum să scape de presă. Îşi făcu drum coborând un povârniş la baza ecranului de cinema, cu ochii la Krauser şi Friel, încercând să descifreze verdictul din cele mai mici gesturi ale lor. Dacă Katie Marcus se afla înăuntru, iar Sean nu prea avea îndoieli în legătură cu asta, întregul Flats avea să explodeze. Lăsându-l la o parte pe Jimmy, care probabil ar fi ajuns catatonic. Dar fraţii Savage? La Unitatea pentru infracţiuni grave existau ditamai

dosare despre aproape fiecare dintre demenţii ăia. Orice făcuseră ei intrase în vizorul poliţiei. Sean cunoştea băieţi din DPB care povesteau că o seară de sâmbătă fără cel puţin un Savage în arest era ca o eclipsă solară, de mai veneau şi alţi poliţişti să vadă cu ochii lor minunea, pentru că nu-şi credeau urechilor.

Pe scena de sub ecran, Krauser dădu din cap afirmativ iar Friel îşi întoarse faţa privind în jur până când întâlni privirea lui Sean, iar acesta ştia că era de-acum rândul lui şi al lui Whitey. Zări puţin sânge pe câteva frunze care duceau la baza ecranului şi ceva mai mult pe treptele care coborau spre uşă.

Connolly şi Souza îşi ridicară privirile de la picăturile de sânge de pe trepte, făcură semne grave din cap către Sean şi se întoarseră să examineze locurile unde fantele treptelor întâlneau stâlpii de susţinere. Karen Hughes se ridică în picioare, iar Sean auzi bâzâitul aparatului ei de fotografiat în timp ce degetul ei apăsa pe un buton, iar filmul rula. Se scotoci în geantă după o rolă nouă şi deschise capacul de pe spatele aparatului. Sean observă că părul ei blond-cenuşiu se întunecase pe la tâmple şi pe frunte. Îi aruncă o privire golită de expresie şi lăsă filmul folosit să-i cadă în geantă, apoi reîncărcă aparatul.

Whitey stătea în genunchi alături de medicul legist.

— Ce? îl auzi Sean întrebând într-o şoaptă ascuţită.

— Exact ce-am spus.

— Eşti sigur acum?

— Nu chiar sută la sută, dar învăţ.

— Rahat, făcu Whitey uitându-se înapoi peste umăr în timp ce Sean se apropia de ei, şi îşi scutură capul, ameninţându-l cu degetul pe medic.

Sean putu vedea mai mult în timp ce cobora în urma lor, umerii lor aplecându-se. Îşi strecură privirea de după uşă, coborându-şi ochii la trupul ghemuit înăuntru, căci spaţiul dintre pereţi nu era mai larg de un metru, iar cadavrul stătea cu spatele rezemat de peretele din stânga, cu picioarele ridicate în sus pe peretele din dreapta, aşa încât prima impresie a lui Sean fusese cea a unui fetus văzut la ecografie. Piciorul ei stâng era gol şi plin de noroi. Ce mai rămăsese din şosetă îi atârna în jurul gleznei, un petic răsucit şi zdrenţuit. Cel drept era încălţat cu un pantof simplu, de culoare neagră, cu talpă plată, mânjit tot de noroi uscat. Chiar şi după ce-şi pierduse un pantof prin grădină, umblase încălţată cu unul

singur. Ucigaşul trebuie că n-o slăbise deloc. Şi totuşi ajunsese aici să se ascundă. Aşa că, pentru o clipă, ea trebuie să-l fi păcălit, ceea ce însemna că ceva îl făcuse să-şi încetinească pasul.

— Souza, strigă el.

— Ce-i?

— Pune câţiva băieţi să verifice urmele care duc aici. Uitaţi-vă prin tufişuri după bucăţi rupte de haine, de piele şi alte chestii de-astea.

— Deja am trimis pe cineva care să ia mostre după urmele de paşi.

— Da, dar avem nevoie de mai mult. Te-ai dus?

— M-am dus.

Sean îşi coborî din nou privirea la cadavru. Era îmbrăcată cu pantaloni închişi la culoare, moi, şi o bluză bleumarin cu gâtul larg. Jacheta roşie era sfâşiată, iar el îşi închipui că era făcută pentru ocazii speciale, arăta prea şic ca să fie purtată în fiecare zi de o tânără din Flats. Ieşise undeva prin oraş, într-un local monden, poate la o întâlnire. Şi într-un fel sau altul sfârşise pe acest coridor îngust, iar pereţii aceştia mucegăiţi fuseseră ultimul lucru pe care ea-l mai văzuse, sau probabil îl mirosise.

Era ca şi cum s-ar fi adăpostit aici ca să scape de o ploaie roşie, ai cărei stropi se strecuraseră în părul ei şi îi biciuiseră obrajii, îi vărgaseră hainele în şiroaie umede. Genunchii erau aduşi la piept, iar cotul drept era proptit în genunchiul drept, cu un pumn încleştat ridicat lângă ureche, aşa încât Sean avu degrabă impresia că vede o copilă, nu o femeie, încovrigată şi încercând să-şi ferească timpanele de un zgomot asurzitor. „Încetaţi, încetaţi doar", parcă spunea cadavrul, „Încetaţi, vă rog".

Whitey se dădu la o parte din drum, iar Sean se lăsă pe vine chiar în dreptul uşii. Cu toată balta de sânge de sub cadavru şi mucegaiul lipit de zidurile din beton, nările lui Sean tot mai puteau adulmeca parfumul ei, doar o urmă din el, uşor dulceag, uşor senzual, cea mai fină mireasmă, care-i aduse aminte de întâlnirile din liceu şi maşinile care aveau culori închise, de febrilitatea cu care mâinile adolescenţilor căutau prin ţesătura hainelor atingerea electrizantă a cărnii. Sub ploaia roşie, Sean zări mai multe vânătăi întunecate la încheietura mâinii, pe antebraţ şi la glezne. Îşi dădu seama că acelea erau locurile unde ea fusese lovită cu ceva.

— A bătut-o? întrebă el.

— Cam aşa ceva. Sângele din moalele capului? I l-a crăpat. Tipul probabil că a rupt tot ce i-a picat în mână, aşa rău a cotonogit-o.

De cealaltă parte a coridorului îngust din spatele ecranului se înălţau mormane de obiecte care aduceau a recuzită de scenă, palete din lemn, căruţe cu coviltir tot din lemn şi acoperişuri de catedrale, precum şi ceea ce părea a fi o gondolă veneţiană. N-ar mai fi avut pe unde să iasă, odată intrată acolo. Era blocată. Dacă cel care o fugărea ar fi găsit-o, n-ar mai fi avut cum să scape cu viaţă. Iar ăla o găsise. Deschisese uşa şi dăduse cu ochii de ea, cuibărită strâns, încercând să-şi protejeze trupul cu membrele delicate. Sean îşi lungi gâtul şi examina pumnul ei încleştat, după care îi privi faţa, şi aceasta înroşită de sânge, cu ochii închişi la fel de strâns ca şi pumnul, încercând parcă să fugă măcar cu gândul din locul acela, ţinând pleoapele strânse, la început de frică, iar apoi din cauza loviturilor.

— Ea este? întrebă Whitey Powers.

— Ăă?

— Katherine Marcus, preciza Whitey. Ea este?

— Daa..., confirmă Sean.

Avea o mică cicatrice ce i se arcuia sub bărbie, aproape imperceptibilă, şi care se estompase cu timpul, dar o observai la Katie când o vedeai prin împrejurimi, căci fusese lipsită de orice cusur, iar chipul ei se asemăna atât de perfect cu frumuseţea întunecată şi unghiulară a mamei, combinată cu farmecul mai boem al tatălui, de la care împrumutase părul blond şi ochii deschişi.

— Sută-n sută? întrebă medicul legist.

— Nouăzeci şi nouă la sută, îi răspunse Sean. Îl vom pune pe tatăl ei să o recunoască la morgă. Dar, da, ea este.

— Îi vezi ceafa? îl întrebă Whitey aplecându-se şi ridicându-i cu pixul părul de pe umeri.

Sean îşi întoarse privirea într-acolo şi văzu că lipsea o bucăţică din craniu, ceafa fiindu-i înnegrită de sânge.

— Vrei să-mi spui că a fost împuşcată? îl întrebă pe medic, scrutându-l cu ochii.

— Mie mi se pare că e rană de glonţ, răspunse tipul, făcând semn afirmativ cu capul.

Sean se trase înapoi din mirosul de parfum, sânge, beton mucegăit şi lemn reavăn. Îşi dori, doar pentru o clipă, să tragă de pumnul ei încleştat,

îndepărtându-l de ureche, ca şi cum, dacă ar fi făcut acest lucru, vânătăile acelea pe care le vedea şi cele pe care era sigur că aveau să le găsească sub haine s-ar evapora, ploaia roşie ar pieri fără urmă din părul şi de pe trupul ei, iar ea s-ar scula din acest cavou, clipind somnoroasă şi un pic ameţită.

La dreapta lui, auzi zarva mai multor oameni care ţipau toţi deodată, rumoarea unei încăierări turbate, lătratul şi mârâitul furibund al câinilor din duba K-9. Când îşi întoarse privirea într-acolo, îi zări pe Jimmy Marcus şi pe Chuck Savage năvălind dintre copacii de la cealaltă margine a pâlcului, unde pământul înverzea, era cultivat cu grijă şi se înclina lin, coborând spre ecran, acolo unde în timpul verii mulţimea de spectatori îşi întindeau păturile şi se aşezau pe iarbă ca să vadă un spectacol de teatru.

Cel puţin opt poliţişti purtând uniformă şi doi civili îi încolţiră pe Jimmy şi Chuck. Acesta din urmă fu imediat prins, dar celălalt era iute şi le scăpă printre degete. El se strecură direct prin cordonul făcut de poliţişti printr-o serie de mişcări rapide şi aparent lipsite de logică, care-i lăsă pe urmăritori cu buzele umflate, şi dacă nu s-ar fi împiedicat coborând panta, ar fi putut ajunge la ecran fără ca nimeni să-l poată opri în afară de Krauser şi Friel.

Dar se împiedică, piciorul alunecându-i pe iarba umedă, ţinându-şi privirile pironite în ochii lui Sean, în timp ce cădea pe burtă, iar bărbia lui lovi pământul. Un sergent tânăr, îngust la minte şi cu trup subţire de licean, sări pe Jimmy ca şi cum acesta ar fi fost o sanie. Cei doi se mai duseră doar câţiva metri de pantă. Poliţistul îi aduse braţul drept la spate şi îşi căută cătuşele.

— Staţi aşa! Este tatăl. Dar scoateţi-l de aici, strigă Sean păşind pe scenă.

Tânărul poliţist, plin de noroi, îi aruncă o privire supărată.

— Scoateţi-i de aici! Pe amândoi.

Se întoarse cu faţa la ecran şi chiar atunci Jimmy îl strigă pe nume, cu voce spartă, de parcă ţipetele din minte răzbătură până la coardele vocale şi le loviră:

— Sean!

Acesta se opri şi-l surprinse pe Friel uitându-se la el.

— Uită-te la mine, Sean!

El se întoarse, îl văzu pe Jimmy arcuindu-se sub greutatea colegului său mai tânăr, cu bărbia mânjită de noroi, din care atârnau fire de iarbă.

— Ai găsit-o? Este ea? urlă el. Da?

Sean stătea nemişcat, cu privirea pironită în ochii celuilalt. Rămaseră aşa, ochi în ochi, până când Jimmy citi ceea ce el abia văzuse, înţelese că de-acum nu se mai putea face nimic, că nu scăpase de ce-i fusese frică cel mai mult.

Tatăl începu să urle făcând spume la gură. Un alt poliţist coborî povârnişul ca să-i dea o mână de ajutor celui de deasupra lui Jimmy, iar Sean se întoarse cu spatele. Ţipătul tatălui despică aerul cu o tonalitate guturală, nicidecum stridentă sau ascuţită, primul stadiu al instinctului animalic de recunoaştere a durerii. Sean auzise în cariera lui ţipetele multor părinţi ai victimelor. Întotdeauna găsise o trăsătură tânguioasă în ele, o implorare a Celui Atotputernic, sau dorinţă de a întoarce timpul înapoi, de a li se spune că totul a fost doar un vis. Dar strigătul lui Jimmy n-avea nimic din toate astea, numai dragoste şi ură, în cantităţi egale, alungând păsările din copaci şi răspândindu-se în ecouri de-a lungul Canalului Pen.

Sean mai coborî o dată pe trepte şi se uită la Katie Marcus. Connolly, cel mai nou membru al unităţii lui, i se alătură, şi ei rămaseră cu ochii coborâţi pentru o vreme, fără să scoată un cuvânt, iar strigătul lui Jimmy Marcus se auzi mai gros şi mai spart, de parcă ar fi respirat prin cioburi de sticlă.

Sean îşi coborî privirea la Katie, la pumnul ei încleştat în dreptul tâmplei, udată de ploaia roşie, apoi la trupul ei şi la recuzita din lemn care o împiedicase să ajungă la cealaltă ieşire. În dreapta lor, tatăl continua să urle în timp ce ceilalţi îl trăgeau pe povârniş în sus. Un elicopter spintecă aerul patrulând deasupra pâlcului de copaci. După bâzâitul motorului, care se auzi pe când se îndrepta spre mal şi venea înapoi, Sean presupuse că era al vreunuia dintre studiourile de televiziune. Scotea un sunet mai uşor decât elicopterele poliţiei.

— Ai mai văzut ceva în halul ăsta? îl întrebă Connolly cu gura strâmbă.

Sean ridică din umeri. Nu conta dacă mai văzuse. Ajungeai la un punct unde nu mai puteai face comparaţii.

— Vreau să spun că asta este..., începu Connolly împroşcând cu

salivă, încercând să-şi găsească cuvintele, asta este un fel de...

Îşi întoarse privirea de la cadavru spre copaci, cu un aer de neputinţă înlemnită, şi păru pe punctul de a vorbi din nou. Dar gura i se închise şi, după un timp, renunţă la încercarea de a da un nume acestei oribile crime.

Aluatul din care suntem făcuţi

SEAN SE REZEMĂ DE MARGINEA scenei de sub ecran, împreună cu şeful lui, locotenentul Martin Friel, şi-l urmăriră pe Whitey Powers care conducea duba de la criminalistică în timp ce cobora panta în marşarier, apropiindu-se de pragul uşii coridorului unde fusese găsit cadavrul lui Katie Marcus. Whitey mergea cu spatele, cu mâinile ridicate, la răstimpuri coborându-le la stânga sau la dreapta, glasul lui străpungând aerul cu fluierături precise care îi ţâşneau printre dinţii de jos ca scheunăturile unui căţeluş. Ochii lui se plimbau de la banda de protecţie care înconjura locul faptei pe ambele laturi la cauciucurile dubei şi la căutătura nervoasă a şoferului, din profil, de parcă era testat pentru obţinerea unui loc de muncă la o companie de transporturi, asigurându-se că roţile puternice nu se abăteau nici cu un centimetru de la direcţia dorită de el.

— Un pic mai mult. Ţine-o drept înainte. Puţin mai mult, puţin mai mult. Asta e.

Când aduse duba în direcţia dorită, se dădu în lături şi bătu cu palma portierele din spate:

— Eşti bun.

Whitey le deschise larg în aşa fel încât să ascundă locul din spatele scenei de privirile indiscrete. Sean se gândi că nicio clipă nu-i trecuse prin cap să improvizeze un paravan în pragul uşii de la coridorul în care decedase Katie Marcus, dar apoi îşi reaminti că Whitey petrecuse la locurile diverselor infracţiuni mai mult timp decât el, căci sergentul era cătană bătrână încă de pe vremea când Sean se afla în liceu şi se străduia să facă faţă la seratele dansante sau se ferea să-şi storcească coşurile. Cei doi specialişti de la criminalistică tocmai se pregăteau să iasă din dubă, când Whitey strigă la ei:

— N-o să meargă aşa, băieţi. Trebuie să ieşiţi prin spate.

Ei închiseră portierele laterale şi dispărură în spatele dubei pentru a lua cadavrul, iar Sean bănui că dispariţia lor avea o anume finalitate şi avu certitudinea că trupul neînsufleţit al fetei cădea de-acum în sarcina lui. Ceilalţi lucrători ai poliţiei şi echipele de tehnicieni, împreună cu reporterii care zburau deasupra capetelor lor cu elicopterele sau aşteptau de cealaltă parte a barierelor ce delimitau locul faptei, vor trece la altceva, iar el şi Whitey, singuri, se vor bucura de partea leului în cazul decesului

lui Katie Marcus, completând rapoarte, pregătind depoziţiile, lucrând la cazul ăsta mult după ce majoritatea celor ce se aflau acolo vor uita de el, vor avea altele pe cap, accidente de maşină, furturi, sinucideri în camere îmbâcsite de aerul condiţionat şi de scrumiere mult prea pline. Martin Friel sări pe scenă şi se aşeză acolo, legănându-şi picioarele micuţe deasupra pământului. Venise îmbrăcat cu un tricou albastru de polo şi cu pantaloni kaki. Lovea ritmic cu călcâiele peste marginea scenei, iar Sean sesiză o aluzie moralizatoare la ceea ce-l privea.

— Ai mai lucrat cu sergentul Powers şi înainte, nu?

— Mda, răspunse el şefului.

— Au fost probleme?

— Nu, zise el în timp ce-l urmărea pe Whitey care luă la o parte un sergent în uniformă şi îi indică cu degetul pâlcul de copaci din spatele ecranului. Am mai lucrat cu el la cazul de omucidere al lui Elizabeth Pitele, anul trecut.

— Femeia cu ordinul de restricţie? îşi aminti Friel. Parcă fostul ei soţ a spus ceva în legătură cu acel act?

— A zis: „Hârţoaga aia controlează viaţa ei, dar nu şi pe a mea".

— A luat douăzeci de ani, aşa-i?

— Douăzeci, da, făcu Sean, dorindu-şi acum ca cineva să-i fi dat acelei femei un ordin şi mai sever. Acum, puştiul ei era crescut de o familie adoptivă, întrebându-se ce se întâmplase cu părinţii lui buni, cui aparţinea el acum. Subofiţerul se îndepărtă de Whitey, mai luă cu el câţiva colegi purtând uniformă şi înaintară cu toţii în direcţia copacilor.

— Am auzit că bea, remarcă Friel şi îşi aşeză un picior pe scenă, ţinându-şi genunchiul în dreptul pieptului.

— Eu unul nu l-am văzut niciodată băut în exerciţiul funcţiunii, domnule comandant, îl lămuri Sean, întrebându-se cine era de fapt luat în colimator de şef, el sau Whitey.

Se uită la colegul care se aplecă, aruncă o privire unui smoc de iarbă în apropierea uneia dintre roţile dubei din spate şi îşi suflecă manşetele pantalonilor din lână de parcă ar fi fost îmbrăcat cu un costum al fraţilor Brooks.

— Partenerul tău este în concediu medical, cică şi-ar fi rupt spinarea, iar acum se recuperează făcând schi nautic prin Florida, după câte am auzit, îi explică Friel ridicând din umeri. Powers te-a cerut când ai să te

întorci. Acum că te-ai întors, te are. Vom mai avea şi alte incidente ca cel de data trecută?

Sean se aştepta să i se frece ridichea, mai ales de Friel, aşa că îşi luă un ton plin de pocăinţă:

— Nu, domnule comandant. A fost o scăpare de moment.

— Au fost mai multe, precizã Friel.

— Da, domnule comandant.

— Duci o viaţă personală dezordonată, gradat, este problema ta. Nu lăsa asta să-ţi afecteze meseria.

Sean se uită la Friel şi nu era pentru prima oară când surprinse în ochii acestuia o scăpărare, ceea ce însemna că nu-l puteai contrazice. Din nou încuviinţă din cap şi înghiţi în sec. Şeful îi oferi un zâmbet îngheţat şi îşi ridică privirea la un elicopter al reporterilor care descria un arc de cerc peste ecran, zburând mai jos decât înălţimea admisă, la care şeful făcu o mutră de parcă avea să dea cuiva o sancţiune gravă în câteva clipe.

— Îi cunoşti familia, nu-i aşa? spuse comandantul, depistând elicopterul. Ai crescut prin zona asta.

— Am copilărit în Point.

— Deci pe-aproape.

— Ăsta-i Flats. Este o mică deosebire, domnule comandant.

Friel făcu semn cu mâna că-i e totuna.

— Ai crescut pe străzile astea. Ai fost unul dintre primii veniţi la faţa locului şi îi cunoşti pe oamenii de-aici. Greşesc cumva? spuse el cu un gest larg.

— În legătură cu ce?

— Cu faptul că eşti numai bun să te ocupi de cazul ăsta, îl lămuri el, oferindu-i lui Sean un surâs de antrenor la softball. Eşti unul dintre băieţii mei cei mai străluciţi, aşa-i? Ţi-ai ispăşit pedeapsa, deci eşti gata să intri iar în joc?

— Da, domnule comandant, răspunse Sean. Puteţi conta pe mine, domnule comandant. Indiferent de ce mi se va cere, domnule comandant.

O bufnitură pe podeaua dubei le atrase privirile. Maşina se lăsă niţel, după care se ridică înapoi.

— Ai observat că mereu le scapă din mâini? zise Freil.

Mereu le scăpau cadavrele din mâini. La fel şi cu Katie Marcus,

închisă acum ermetic într-un sac de plastic. Zvârlită înăuntrul dubei, cu părul răvăşit, lipit de pereţii sacului şi cu organele deja în putrefacţie.

— Agent, începu Friel, ştii ce mă doare mai mult chiar decât negroteii de zece ani împuşcaţi accidental în răfuielile nenorocite ale gangsterilor?

Sean ştia deja răspunsul, dar nu scoase un cuvânt.

— Fetele albe de nouăsprezece ani, omorâte în parcurile mele. Oamenii nu zic atunci: „Ah, avatarurile economiei!" Ei nu mai sunt mânaţi de vreun simţ nostalgic al tragicului. Se oftică şi vor ca cineva să plătească. N-am dreptate? făcu Friel dându-i un ghiont lui Sean.

— Ba aveţi.

— Ei asta vor, pentru că ei sunt noi şi noi asta vrem. Friel îl apucă pe Sean de umăr aşa încât să se uite în ochii lui.

— Da, domnule comandant, aprobă Sean, pentru că şeful avea acea lumină bizară în ochi ca şi cum ar fi crezut în ceea ce spunea precum alţii credeau în Dumnezeu, sau în Nasdaq, sau în Internet, ca într-un sat global.

Friel era parcă renăscut în toate sensurile, deşi Sean nu putea preciza în care, anume doar că şeful descoperise prin muncă ceva pe care el abia putea să-l intuiască, o alinare, poate chiar o credinţă, o certitudine subiacentă. Uneori, ca să fie sincer, Sean îl consiera idiot pe comandant, fiindcă scotea pe gură numai platitudini de două parale despre viaţă şi moarte, despre ceea ce se cuvenea, despre cum să vindeci cancerul şi să devii o părticică din inima colectivităţii, ca şi cum l-ar fi ascultat careva. Alteori, totuşi, Friel îi reamintea lui Sean de tatăl său, cum îşi construia el coteţele de păsări la subsol, unde nicio pasăre nu zburase vreodată, iar el simţea atunci că ţine la şef.

Martin Friel fusese detectiv locotenent la Serviciul Omucideri din cadrul Secţiei şase de poliţie, sub câţiva preşedinţi. După cât ştia Sean, nimeni nu îndrăznise vreodată să-l strige „Marty", „amice" ori „bătrâne". Dacă-l vedeai pentru prima oară pe stradă, credeai că era un contabil sau că lucra poate la o agenţie de asigurări, ceva în genul ăsta. Avea o voce stupidă care se potrivea cu figura tâmpă, cheală şi cu chică la spate. Era mic de statură, mai ales pentru un tip care obţinuse acel grad în poliţia de stat, şi n-avea deloc un mers distins. Îşi iubea nevasta şi cei doi copii, era activ în biserică, avea vederi conservatoare în ce priveşte

societatea şi fiscalitatea. Dar ceea ce nu puteai ghici nici din vocea lui stupidă, nici din figura-i tâmpă, era gândirea lui, o combinaţie densă şi lipsită de îndoieli de pragmatism şi moralizare. Orice infracţiune gravă, comisă în jurisdicţia lui Martin Friel, îi aparţinea de drept, fiindcă o lua ca pe ceva foarte, foarte personal, iar dacă nu pricepeai acest lucru, te lua mama dracului.

„Te vreau ager şi colţos, îi spuse lui Sean din prima zi la Serviciul Omucideri. Nu vreau să-ţi arăţi furia, pentru că furia este emoţie, iar emoţia n-ar trebui niciodată exteriorizată. Dar eu te vreau doar al dracului de ofticos mai tot timpul pentru că scaunele de aici sunt prea tari şi că toţi amicii tăi de la colegiu au maşini Audi. Vreau să te oftici pe faptul că toţi infractorii sunt atât de idioţi încât cred că-şi pot permite orice în jurisdicţia *noastră.* Destul de ofticat, Devine, ca să insişti pe fiecare detaliu din cazurile tale, astfel încât procurorii să nu fie făcuţi de râs prin tribunale din cauza unor citaţii neclare şi a lipsei de motive probabile, îndeajuns de ofticat ca să rezolvi complet fiecare caz în parte şi să arunci pramatiile alea în puşcărie pentru tot restul vieţii lor păcătoase”.

Prin „barăci”, discursul lui era poreclit „şpilul lui Friel” şi fiecare nou-venit în unitate trebuia să asculte în prima zi exact aceleaşi cuvinte. Ca mai toate lucrurile pe care le spunea comandantul lui, n-aveai de unde să ştii în ce măsură credea sincer în ce spunea sau dacă totul nu era decât vorbărie goală, un fel de circ pentru a te determina să aplici legea. Dar făceai exact cum îţi zicea, altfel îţi luai tălpăşiţa.

Sean lucra de doi ani la Serviciul Omucideri din cadrul Poliţiei de Stat, timp în care dobândise cea mai bună rată de cazuri rezolvate din trupa lui Whitey Powers, dar Friel tot îl privea uneori de parcă mai avea îndoieli în privinţa lui. Exact astfel se uita acum la el, cântărindu-l parcă în sinea sa, întrebându-se dacă era sau nu pe măsura cazului unei fete omorâte în parcul *lui.*

Whitey Powers se apropie agale de ei, frunzărindu-şi blocnotesul în care-şi scrisese raportul în timp ce-i făcea semn cu capul lui Friel.

— Domnule locotenent!

— Sergent Powers, zise Friel. Unde am ajuns până acum?

— Indicaţiile preliminare indică ora aproximativă a decesului, între două şi un sfert şi două jumătate dimineaţa. N-am găsit niciun semn de atac sexual. Cauza morţii a fost cel mai probabil glonţul care i-a străpuns

ceafa, dar nu lăsăm deoparte nici trauma pe care a suferit-o din cauza loviturilor. Cel care a împuşcat-o a fost probabil dreptaci. Am găsit glonţul intrat într-o paletă la stânga corpului victimei. Pare a fi un glonţ cilindric de calibrul treizeci şi opt, dar vom şti mai sigur după ce va fi verificat de cei de la Serviciul de cercetare balistică. Scafandrii din canal caută acum posibilele arme. Sperăm ca infractorul să fi aruncat arma în apă sau măcar obiectul cu care a lovit-o, care pare să fi fost vreo bâtă sau ceva de genul ăsta, poate vreun băţ.

— Vreun băţ, repetă Friel.

— Doi ofiţeri de la DPB, care au mers din casă în casă pe toată strada Sydney, au vorbit cu o femeie care pretinde că a auzit o maşină izbind ceva şi frânând brusc pe la vreo două fără un sfert, dimineaţa, cu aproximativ o jumătate de oră înainte de ora estimată a decesului.

— Ce fel de probe fizice avem până acum? întrebă Friel.

— Ei, ploaia ne-a cam lovit aici, domnule comandant. Ne-au mai rămas câteva urme de paşi care s-ar putea să fi fost ale infractorului, în mod cert unele dintre ele au fost ale victimei. Am descoperit vreo douăzeci şi cinci de probe remanente separate, în jurul acelei uşi din spatele ecranului. Iarăşi ar putea fi ale victimei, ale infractorului, sau ale altor douăzeci şi cinci de persoane care să n-aibă nimic de a face cu acest caz şi să fi coborât aici să bea ceva sau să-şi mai tragă sufletul în timpul jogging-ului. Avem urme de sânge pe la uşă şi în coridorul din spatele ei, iarăşi, unele dintre ele s-ar putea să aparţină infractorului nimic nu-i sigur. Foarte mult sânge a curs din corpul victimei. Am găsit şi mai multe amprente pe portiera maşinii victimei. Cam asta-i tot ce avem ca probe fizice până acum.

Friel încuviinţă din cap.

— Nimic special care aş putea raporta procurorului când o să mă sune în zece-douăzeci de minute?

— Puteţi să-i spuneţi că ploaia a răvăşit locul faptei, domnule comandant, şi că facem tot ce putem, îi răspunse Powers ridicând din umeri.

— Mai ai şi altceva important să-mi spui? întrebă Friel căscând în pumn.

Whitey îşi aruncă privirea peste umăr la cărarea ce cobora spre uşa din spatele ecranului, pe care păşise pentru ultima oară Katie Marcus.

— Lipsa urmelor de paşi mă oftică şi pe mine.

— Ai vorbit de ploaie...

— Dar *ea* a lăsat câteva urme, observă Whitey dând din cap. Aş putea să pariez pe casa mea că sunt ale ei, oricum, pentru că sunt recente şi pentru că şi-a afundat călcâiele în câteva locuri şi a sărit în vârful picioarelor în altele. Am găsit trei, poate patru de acest fel şi sunt destul de sigur că au fost făcute de picioarele ei. Însă n-am găsit nicio urmă de-a criminalului. Nimic.

— Iarăşi, adăugă Sean, din cauza ploii.

— Asta explică de ce n-am găsit decât trei urme de-ale ei, pot să vă asigur. Dar din ceea ce am găsit, nici *una* să nu fi fost a tipului? se miră Whitey, aruncându-i o privire lui Sean, apoi lui Friel, după care ridică din umeri. În sfârşit... Sunt ofticat de toate.

Friel sări de pe scenă şi îşi scutură palmele de nisip.

— Bine, băieţi. Aveţi la dispoziţie o unitate de şase detectivi. Toate probele voastre de laborator au fost împinse în faţă şi li s-a dat statut de prioritate. Veţi dispune de câţi oameni veţi avea nevoie pentru munca de jos. Deci, sergent, spune-mi cum ai de gând să te foloseşti de toată această forţă de muncă pe care ţi-o punem în subordine în marea noastră înţelepciune.

— Presupun că vom discuta cu tatăl victimei acum şi vom afla ce ştie despre ce a făcut fiică-sa astă-noapte, cu cine a fost, cu cine ar fi putut sta la masă. După aceea, vom discuta cu oamenii ăia, o vom reinteroga pe femeia care a afirmat că ar fi auzit maşina frânând brusc pe Sydney. Îi vom interoga pe toţi beţivanii ordinari care s-au învârtit prin parc şi prin Sydney, sperând că echipele de tehnicieni ne vor ajuta cu indicii remanente solide sau fire de păr care să ne spună ceva. Poate găsim sub unghiile ei ţesuturi din pielea asasinului. Poate că el şi-a lăsat amprentele pe uşă. Sau poate că el era prietenul ei şi s-au certat! Whitey ridică din umeri după cum îi era obiceiul şi lovi cu piciorul în noroi.

— Cam asta ar fi.

— O să-l prindem, domnule comandant.

Friel părea să se fi aşteptat la ceva mai mult, dar dădu din cap scurt şi îl bătu cu palma pe Sean peste cot înainte de a se depărta de scenă şi cobora în staluri, unde locotenentul Krauser de la DPB stătea în picioare discutând cu superiorul lui, căpitanul Gillis de la D-6, fiecare silindu-se

să le arunce lui Sean şi lui Whitey priviri din care să se înţeleagă: „să n-o scrântiţi!”

— O să-l prindem pe făptaş? făcu Whitey. După patru ani de colegiu, asta-i tot ce poţi să scoţi din tine?

Privirile lor se întâlniră din nou pentru o clipă şi Sean îi făcu un semn cu capul din care spera să răzbată încrederea şi competenţa profesionistului.

— Este în manual, îl lămuri pe Whitey. Imediat după „o să-l băgăm la zdup pe nenorocit” şi înainte de „lăudat fie Domnul!” Ai citit?

— Am fost bolnav în ziua aia. Am lipsit de la lecţie, răspunse celălalt, scuturând din cap.

Se întoarseră pe când criminalistul închidea portierele din spate ale dubei şi se apropia de locul şoferului.

— Ai vreo teorie? îl întrebă Sean.

— Acum zece ani, începu Whitey, aş fi bănuit că-i vorba de vreun ritual gangsteresc de iniţiere. Astăzi? La naiba! Pe măsură ce rata criminalităţii este în scădere, lucrurile sunt mult mai imprevizibile. Dar tu?

— Prieten gelos, dar este prea banal.

— S-o bată cu o *bâtă?Aş* zice că mai degrabă băiatul ăla ar avea ceva la nervi.

— Aşa o fi.

Criminalistul deschise portiera din dreptul şoferului şi îşi întoarse privirea la Whitey şi la Sean.

— Am auzit că cineva ar vrea să ne arate drumul spre ieşirea din parc.

— Noi suntem ăia, confirmă Whitey. Voi o să fiţi în faţa noastră când vom ieşi de-aici dar, mă rog, noi venim cu rudele, aşa că n-o lăsaţi pe coridor când ajungeţi în centru. Înţelegeţi?

Tipul încuviinţă din cap şi se urcă în dubă. Whitey şi Sean se urcară în maşina lor, iar sergentul o trase în faţa dubei. Coborâră înainte pe povârnişul dintre şirurile de bandă galbenă de protecţie ce delimitau locul faptei, iar Sean privi la soarele care începea să apună printre copaci, scăldând parcul într-o lumină arămie, strecurând o licărire roşiatică printre vârfurile copacilor. Lui Sean îi trecu prin minte că dacă ar fi fost mort, coloritul ar fi fost unul dintre lucrurile care i-ar fi lipsit cel mai

mult, felul în care apăreau culorile din nimic şi te surprindeau, chiar şi atunci când te făceau să te simţi uşor trist sau mărunt, ca şi cum ai fi venit din altă lume.

ÎN PRIMA NOAPTE pe care o petrecu la Casa de Corecţie Deer Island, Jimmy nu închise un ochi de la nouă seara până la şase dimineaţa, întrebându-se dacă cel cu care împărţea celula avea să sară la el.

Colegul lui era un motociclist din New Hampshire, pe nume Woodrell Daniels, care trecuse frontiera în Massachusetts, într-o noapte, pentru o afacere cu amfetamine, se oprise într-un bar pentru mai multe păhărele de whisky înainte de culcare şi sfârşise prin a scoate ochii unui individ cu un tac de biliard. Woodrell Daniels era un vlăjgan cât toate zilele, acoperit de tatuaje şi de cicatrice de cuţit şi se uita la Jimmy, lăsând să-i scape un chicotit sec, şuşotit, care-i pătrunse acestuia până în fundul inimii.

— Ne vedem mai târziu, i-o aruncă Woodrell la stingere. Ne mai vedem noi, repetă el şi scoase un alt chicotit sec, şuşotit.

Aşa că Jimmy rămase treaz toată noaptea, cu urechea ciulită la scârţâiturile neaşteptate în patul de deasupra, ştiind că trebuia să lovească în traheea masivului său coleg de celulă dacă se ajungea la aşa ceva, şi îndoindu-se că era capabil să-i tragă un pumn zdravăn printre braţele lui vânjoase. Loveşte-l în gât, îşi spuse în gând. Loveşte-l în gât, loveşte-l în gât, of, Doamne, uite-l că vine...

Dar Woodrell doar se răsucea în somn, făcând să scârţâie arcurile patului sub greutatea trupului său, care îndoi salteaua până când acesta atârnă deasupra celuilalt ca o burtă de elefant.

În acea noapte, lui Jimmy i se păru că închisoarea e o vietate aparte datorită diverselor zgomote care îi ajungeau la urechi. I se păru că e un motor de respiraţie. Ascultă cum şobolanii se băteau, mestecau şi scoteau ţipete cu o disperare dementă, piţigăiată. Auzi şoapte şi tânguiri, scârţâitul arcurilor de pat care săreau în sus şi-n jos, în sus şi-n jos. Auzi apa picurând şi bărbaţi vorbind în somn, ecoul paşilor unui gardian pe un coridor îndepărtat. Pe la patru noaptea, auzi un strigăt, unul singur, care se stinse atât de repede, încât ecoul şi amintirea lui avură o viaţă mai lungă decât în realitate, iar el, în clipa aceea, se gândi să-şi ia perna de sub cap, să se urce în cârca colegului său şi să-l sufoce. Dar îşi simţi

mâinile prea umede şi lunecoase şi cine ştie dacă Woodrell dormea într-adevăr sau se prefăcea doar. Poate că el nici n-avea în primul rând puterea fizică să ţină perna în loc în timp ce braţele uriaşe ale vlăjganului l-ar fi lovit în cap, i-ar fi zgâriat faţa, i-ar fi tocat trupul, i-ar fi zdrenţuit cu pumnii cartilajul urechii.

Ultima oră a fost cea mai grea. O lumină cenuşie se strecură prin ferestrele înalte cu geamuri groase şi umplu încăperea cu frigul ei metalic. Jimmy auzi cum oamenii se sculau şi umblau tiptil prin celule. Auzi o tuse seacă. Avu senzaţia că maşinăria îşi mărea turaţia, rece şi nerăbdătoare să consume, cu conştiinţa că n-ar putea funcţiona fără violenţă, fără să simtă gustul cărnii de om. Woodrell sări pe podea, mişcarea lui fiind atât de bruscă, încât Jimmy nu mai avu când să reacţioneze. Îşi coborî pleoapele dar continuă să-l urmărească pe sub gene şi îşi încetini respiraţia, aşteptând ca vlăjganul să se apropie îndeajuns de mult ca el să-l poată lovi în gât.

Totuşi, celălalt nu-i aruncă nici măcar o privire. Luă o carte de pe raftul de deasupra chiuvetei, o deschise în timp ce se lăsă în genunchi, după care începu să se roage. Se rugă şi citi pasaje din scrisorile Sfântului Pavel şi iar se rugă. Din când în când, îi mai scăpa acel chicotit, şuşotit care însă nu-l întrerupse din şirul vorbelor, până când Jimmy îşi dădu seama că chicotitul lui era un fel de emanaţie necontrolată, ca şi suspinele maică-sii pe vremea când era mai mic. Colegul de celulă probabil că nici măcar nu le mai percepea. În clipa în care Woodrell se întoarse şi-l întrebă dacă credea în Iisus Hristos, ca singura salvare personală, Jimmy ştiu că cea mai lungă noapte a vieţii lui luase sfârşit. Putu citi pe figura vlăjganului lumina damnatului care încerca să-şi găsească mântuirea, şi era atât de evident încât nu înţelegea cum de nu văzuse lucrul ăsta de prima oară. Lui Jimmy nu-i venea să creadă că avea atâta noroc chior, ajunsese în cuşca leului, doar că lighioana era creştină, iar el credea în Iisus, în Bob Hope, în Doris Day sau în oricine altcineva pe care Woodrell îl adora cu mintea lui de fanatic, atâta timp cât dementul ăsta masiv avea să rămână în pat pe timpul nopţii şi avea să se aşeze liniştit la masă lângă Jimmy.

— Odinioară am fost un rătăcit, îi povesti colegul său. Dar acum, slavă Domnului, am găsit calea cea dreaptă.

Jimmy fu cât pe ce să spună cu glas tare: „Aicea chiar c-ai nimerit-o,

Woodrell!”

Chiar şi în ziua de azi mai compara toate clipele în care răbdarea îi era pusă la încercare cu prima lui noapte la Deer Island. Îşi spunea că poate să aştepte cât va fi necesar, o zi sau două, ca să obţină ceea ce dorea, pentru că nimic nu poate rivaliza cu acea noapte lungă în care făcuse cunoştinţă cu maşinăria plină de viaţă a unei închisori, înconjurat din toate părţile de murmurele şi icniturile ei în timp ce şobolanii chiţăiau, arcurile de la paturi scârţâiau şi ţipetele se stingeau mai repede decât se iveau. Până astăzi!...

Jimmy şi Annabeth aşteptau în picioare la intrarea în Parcul Pen din strada Roseclair. Stăteau în interiorul primei bariere pe care cei de la stat o ridicaseră pe aleea de la intrare, dar în exteriorul celei de-a doua. Li se oferiră cafele şi scaune pliante pe care să se aşeze, iar poliţiştii se arătară amabili cu ei. Dar tot avură de aşteptat, şi atunci când cerură informaţii, figurile poliţiştilor se făcură de piatră şi un pic cam triste, îşi cerură scuze zicând că nu ştiau nici ei mai mult decât toţi ceilalţi din afara parcului.

Kevin Savage le duse acasă pe Nadine şi pe Sara, dar Annabeth rămase lângă el. Se aşeză alături de soţul ei, îmbrăcată cu o rochie de culoarea levănţicii pe care o purtase la prima comuniune a fiicei sale, un eveniment care deja părea să fi trecut de mai multe săptămâni. Era tăcută şi încordată în disperarea speranţei, anume că ceea ce descifrase Jimmy pe faţa lui Sean Devine fusese o exagerare, că maşina părăsită a lui Katie, absenţa ei din acea zi şi prezenţa poliţiştilor în Parcul Pen n-aveau, printr-o minune, nicio legătură una cu alta, că adevărul pe care ea probabil îl bănuia deja era oarecum, într-un fel sau altul, o minciună.

— Să-ţi mai aduc o cafea? o întrebă Jimmy.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse ea zâmbind distant.

— Eşti sigură?

— Da.

Până nu vezi cadavrul, îşi dădu seama Jimmy, nu-ţi vine să crezi că-i moartă. Aşa îşi raţionalizase şi el speranţa în cele câteva ore de când fusese târât împreună cu Chuck Savage de pe dealul de deasupra stalurilor. Poate că era o fată care semăna cu ea. Sau s-ar putea să fie doar în comă. Sau poate că se înghesuise în spaţiul din spatele ecranului şi n-o mai puteau scoate afară. Poate că avea dureri, dureri chiar foarte mari, dar totuşi mai trăia. Aceasta era speranţa lor, cât firul de păr al unui

bebeluş, care încă scânteia în vidul unei certitudini absolute. Şi chiar dacă ştia că era de rahat, o parte din el se mai agăţa încă de ea.

— Dacă-nţeleg bine, nimeni nu ţi-a spus *nimic,* conchisese Annabeth mai devreme, în veghea lor de la marginea parcului. Aşa-i?

— Nimeni nu mi-a zis nimic.

Jimmy îi mângâia mâna ştiind că numai permisiunea de a rămâne în interiorul acestor baricade poliţieneşti era toată confirmarea de care aveau nevoie. Şi cu toate acestea morbul speranţei refuza să cedeze, fără un cadavru la care să-şi coboare privirea şi să accepte: „Da, este ea. Este Katie. Este fiica mea".

Îi urmări pe poliţiştii care aşteptau în picioare lângă arcul din fier forjat ce se curba peste intrarea din parc.

Arcul era singurul care-i mai amintea de penitenciarul ce se înălţase cu mult timp în urmă în locul parcului, al cinematografului în aer liber, mai înainte ca oricare dintre cei de astăzi să se fi născut. Oraşul se ridicase în jurul penitenciarului, în loc să se întâmple invers. Angajaţii închisorii se aşezaseră în Point în timp ce familiile condamnaţilor îşi făcuseră cuiburile în Flats. Transformarea acestor aşezări într-un oraş începu atunci când angajaţii puşcăriei îmbătrâniră şi deciseră să candideze la posturile înalte din administraţie.

Emiţătorul poliţistului care se afla mai aproape de ei hârâi, iar acesta ridică aparatul în dreptul gurii. Mâna lui Annabeth o strânse pe cea a soţului cu atâta forţă încât îi trosniră oasele.

— Sunt Powers. Ieşim din parc.

— Bine.

— Domnul şi doamna Marcus sunt pe-acolo?

— Da, răspunse poliţistul, aruncând spre Jimmy o privire şi coborându-şi ochii.

— În regulă. Terminat.

— Of, Doamne, Jimmy! Doamne, Dumnezeule!

Acesta auzi un scrâşnet de cauciucuri şi văzu că mai multe maşini şi dube frânară brusc dincolo de bariera de pe Roseclair. Dubele aveau antene de satelit pe capote, iar Jimmy observă că grupuri de reporteri şi de cameramani se năpustiră în stradă, îmbrâncindu-se unii pe alţii, ridicând aparatele şi desfăşurând cabluri de microfoane.

— Scoate-i de-acolo! urlă poliţistul de lângă arc. Acum! Ia-i de acolo!

Poliţiştii de lângă bariera din faţă îi împresurară pe reporteri şi începură să se audă ţipete din toate părţile. Poliţistul de lângă arcul de la intrare vorbi la emiţător:

— Sunt Dugay. Sergent Powers?

— Powers.

— Avem un blocaj aici. A venit presa.

— Evacuează-i!

— Asta şi facem acum, sergent.

La începutul aleii de la intrare, la vreo douăzeci de metri de arc, Jimmy zări o maşină a Poliţiei de Stat care se opri brusc. Remarcă un tip la volanul ei, cu un emiţător la gură, şi pe Sean Devine stând lângă el. O altă maşină opri bară în bară în spatele maşinii de poliţie, iar lui Jimmy i se uscă gura.

— Mână-i îndărăt, Dugay. Nu-mi pasă dacă va trebui să le bagi un glonţ în fundurile lor de colombine. Scapă-ne de păduchii ăia.

— 'nţeles, să trăiţi!

Dugay şi alţi trei poliţişti trecură în pas alergător pe lângă cei doi soţi. Dugay striga în timp ce alerga, ţinând degetul întins:

— Aţi violat zona interzisă de la locul faptei. întoarceţi-vă imediat la maşinile voastre! N-aveţi niciun permis de acces în acest perimetru. Întoarceţi-vă acum la maşinile voastre.

— Ce rahat! exclamă Annabeth, în timp ce Jimmy simţi apropierea elicopterului înainte de a-l auzi venind. Îşi ridică privirea în timp ce acesta îi ploua pe deasupra capului, apoi se uită iar spre maşina de poliţie de pe alee. Îl zări pe şofer urlând la emiţător şi pe urmă auzi sirenele, izbucnind ca o cacofonie. Deodată, din fiecare colţ al străzii Roseclair, se adunară maşini poliţieneşti de culoare bleumarin şi argintii, iar reporterii începură să se împiedice unii de alţii, repezindu-se toţi înapoi la maşinile lor. Elicopterul viră în picaj şi o luă înapoi spre parc.

— Jimmy, începu Annabeth cu cea mai tristă voce pe care îi fusese dat s-o audă la ea. Jimmy, te rog, te rog!

— Mă rogi ce, drăguţă? o întrebă el ţinând-o cu braţele. Ce?

— Of, te rog, Jimmy! Nu... Nu...

Vacarmul era de vină, sirenele şi scrâşnetul roţilor, vociferările şi zgomotul elicelor. Toată hărmălaia aceea venea de la Katie, cea moartă, care le asurzea urechile, iar Annabeth se prăbuşea, sufocată de toată acea

agitaţie, în braţele soţului.

Dugay mai trecu o dată pe lângă ei, alergând, şi se îndreptă spre caprele de sub arc. Înainte ca Jimmy să-şi dea seama, maşina o luase din loc, oprindu-se brusc lângă el. O dubă albă goni la dreapta, ţâşnind pe Roseclair, unde viră la stânga. Jimmy putu citi pe partea laterală a dubei BIROUL MUNICIPAL DE CRIMINALISTICĂ DIN SUFFOLK, şi simţi cum toate articulaţiile din corp, gleznele, umerii, genunchii şi şoldurile, i se fărâmară mai întâi şi apoi i se lichefiară.

— Jimmy!

El îşi coborî privirea spre Sean Devine, ai cărui ochi îl fixau de jos în sus prin geamul deschis al portierei.

— Jimmy, haide! Te rog, intră.

Sean ieşi din maşină şi deschise portiera din spate în timp ce elicopterul se întorcea, zburând mai sus de data asta, dar spintecând aerul cu elicele, destul de aproape, încât Jimmy îl simţi prin păr.

— Doamnă Marcus, o invită Sean. Jimmy, haide, omule. Urcaţi în maşină.

— Este moartă? întrebă Annabeth, iar cuvintele perforară mintea bărbatului şi-l arseră ca un acid.

— Vă rog, doamnă Marcus. Vă rog frumos, urcaţi-vă odată în maşină!

O coloană de automobile poliţieneşti formaseră o escortă dublă pe Roseclair, în timp ce sirenele lor urlau.

Annabeth încercă să acopere tot acel vacarm strigând:

— Este fiica mea...?

Jimmy o împinse pentru că nu mai putu să audă iar cuvântul ăla. O trase după el prin toată acea larmă şi se urcară pe bancheta din spate a maşinii. Sean închise portiera după ei şi ocupă locul din faţă. Poliţistul de la volan porni motorul şi sirena în acelaşi timp. Demarară, traversând aleea de la intrarea în parc, şi se alăturară maşinilor de escortă, care o porniră în grup pe Roseclair, o armată de vehicule în uruitul motoarelor şi ţipătul sirenelor spre autostrada bătută de vânturi, într-un zgomot asurzitor.

EA ZĂCEA pe o masă de metal. Ochii îi erau închişi şi îi lipsea un pantof. Pielea i se făcuse neagră-vineţie, o tentă pe care Jimmy n-o văzuse

niciodată. Îi adulmecă parfumul, doar o urmă din el în duhoarea de formaldehidă care învăluia încăperea aceea rece.

Sean îşi lăsă mâna pe spatele lui Jimmy, iar acesta vorbi, deşi abia-şi putea percepe cuvintele, ştiind cu siguranţă că în clipa aceea era la fel de mort ca şi cadavrul din faţa lui:

— Da, ea este, rosti el. Este Katie. Este fiică-mea.

— AVEM O COFETĂRIE la etaj, îl îmbie Sean pe Jimmy. De ce n-am merge să bem o cafea? Acesta rămăsese în picioare lângă trupul neînsufleţit al fiicei, care fusese iar acoperit cu un cearşaf, dar tatăl îi ridică un colţ şi îşi coborî privirea pe chipul fiicei ca şi cum s-ar fi uitat de pe marginea unui puţ, dorindu-şi să se poată arunca după ea.

— Există o cofetărie în aceeaşi clădire cu morga?

— Da. Este o clădire mare.

— Mi se pare bizar, mărturisi el cu o voce golită de expresie. Crezi că atunci când intră medicii legişti acolo, toată lumea se mută în cealaltă parte a încăperii?

— Nu ştiu, Jim, îi răspunse Sean, întrebându-se dacă aceasta era prima fază a şocului.

— Domnule Marcus, începu Whitey, am dori să vă punem câteva întrebări. Ştiu că vă vine foarte greu, dar...

Jimmy lăsă colţul de cearşaf peste faţa fiicei. Buzele i se mişcau, dar nu scoase niciun sunet. Îşi întoarse privirea la Whitey de parcă era surprins să-l găsească în aceeaşi cameră, cu pixul ridicat deasupra blocnotesului. După aceea, îl căută din ochi pe Sean.

— Te-ai gândit vreodată, îl întrebă, cum cea mai neînsemnată decizie îţi poate schimba cursul întregii vieţi?

— Cum aşa? se miră Sean pironindu-şi privirea în ochii lui.

Chipul lui Jimmy era palid şi golit de orice expresie, având ochii daţi peste cap de parcă încerca să-şi amintească unde şi-a pus cheile de la maşină.

— Am auzit odată că mama lui Hitler era cât pe ce să-l avorteze, dar a renunţat în ultimul moment. Cică fiul ar fi părăsit Viena pentru că n-a putut să-şi vândă tablourile. Dar dacă ar fi vândut vreunul? Sau mama lui ar fi avortat până la urmă? Dintr-o dată lumea n-ar mai fi fost aceeaşi. Ştii? Sau, să zicem, pierzi autobuzul într-o dimineaţă, aşa că mai bei o ceaşcă de cafea, mai cumperi şi un loz în plic în timp ce ţi-o bei. Lozul este câştigător. Dintr-o dată nu mai trebuie să iei autobuzul. Te duci la lucru la volanul unui Lincoln. Dar faci un accident de maşină şi mori, numai pentru că într-o dimineaţă ai pierdut autobuzul.

Sean se uită la Whitey, care ridică din umeri.

— Nu, îi trânti Jimmy, nu fă asta. Nu te uita la el ca şi cum aş fi

nebun. Nu sunt dement. Nu sunt în stare de şoc.

— În regulă, Jim.

— Vreau să spun un singur lucru: există fire nevăzute, da? Fire nevăzute în viata noastră. Dacă tragi de unul, atunci totul se schimbă. Să zicem că ploua în Dallas, iar Kennedy n-ar fi mers într-o maşină decapotabilă, sau că Stalin ar fi rămas în continuare la Seminarul Teologic. Să zicem că tu şi eu, Sean, ne-am fi urcat în maşina aia împreună cu Dave Boyle.

— Poftim? făcu Whitey. Ce maşină?

Sean făcu un semn cu mâna ridicată şi îi spuse lui Jimmy:

— Aici nu te mai înţeleg.

— Chiar aşa? Dacă urcam în automobilul ăla, viaţa noastră ar fi fost cu totul alta. Prima mea soţie, Marita, mama lui Katie... Era atât de frumoasă. Era de o frumuseţe *nobilă.* Ştii cum pot să arate unele femei latino americane? Nemaipomenit... Iar ea era conştientă de asta. Dacă un tip voia s-o agaţe, atunci trebuia să aibă ce să pună la bătaie. Iar eu am avut. Eram dat dracului la şaisprezece ani. Nu ştiam ce-i frica. Şi am *îndrăznit să* mă apropii de ea, şi am *îndrăznit* s-o invit în oraş. Un an mai târziu, Dumnezeule, vine şi nenorocitul ăla de copil pe lume. Când ne-am luat, ea era deja gravidă cu Katie.

Tatăl se învârtea lent dar constant în jurul trupului fiicei sale.

— Asta-i chestia, Sean, dacă noi urcam în maşina aia, am fi fost duşi Dumnezeu ştie unde şi Dumnezeu ştie ce ne-ar fi făcut doi demenţi nenorociţi, timp de patru zile, pe când aveam, cât? Unsprezece ani? Nu cred să fi fost atât de îndrăzneţ la şaisprezece ani. Aş fi fost o epavă, ştii, m-aş fi dopat cu tranchilizante sau cine ştie? În orice caz n-aş mai fi avut *niciodată* curajul să invit la plimbare o femeie atât de splendidă ca Marita. Aşa că noi n-am mai fi avut-o pe Katie, iar ea, atunci, n-ar mai fi fost niciodată ucisă. Însă aşa a fost. Şi asta numai pentru că nu ne-am urcat şi noi în maşina aia, Sean. Înţelegi ce zic?

Jimmy se uită la vechiul amic ca şi cum ar fi aşteptat o confirmare din partea lui, dar cu privire la ce anume - celălalt habar n-avea. Părea că implora să fie absolvit de vina că nu se urcase în maşina aia în copilărie, să-i fie iertat că zămislise un copil care avea să fie omorât. Câteodată, în timpul unui jogging, Sean se trezea pe strada Gannon, opridu-se pe carosabil, chiar în punctul în care el, Jimmy, şi Dave Boyle se

încăieraseră, tăvălindu-se pe asfalt, apoi ridica privirea ca să zărească maşina ce-i aştepta. Uneori mai simţea în nări mireasma ei de mere. Şi dacă-şi întorcea capul foarte repede, l-ar fi întrezărit încă pe Dave Boyle în locul din spate în timp ce maşina dădea colţul, uitându-se înapoi la el, căzut prizonier şi dispărând din vedere.

Odată, cu vreo zece ani în urmă, la o petrecere cu nişte amici, îmbuibat cu alcool care-i trezise gustul filozofării, lui Sean îi trecuse prin cap, că poate ei s-au urcat cu toţii în maşină. Toţi trei. Şi viaţa lor de acum n-ar mai fi fost decât un vis. Că toţi trei ar fi, în realitate, aceiaşi băieţei de unsprezece ani închişi în vreo pivniţă, închipuindu-şi ce-ar deveni dacă ar scăpa de-acolo şi s-ar face mari. Chestiunea este că deşi el sperase să nu fi fost decât efectul unei nopţi de beţie, ideea asta i se fixase în minte ca o piatră în talpa pantofului.

Aşa că, din când în când, i se mai întâmpla să se trezească pe Gannon Street în faţa vechii lui case, căutându-l cu colţul ochiului pe Dave Boyle care dispărea la orizont, având nările pline de mireasma de mere, strigându-i în gând: „Nu! Vino înapoi!"

Întâlni privirea plină de jale a lui Jimmy. Ar fi dorit să-i spună ceva. Ar fi vrut să-i destăinuie că şi el se întrebase ce s-ar fi întâmplat dacă şi ei s-ar fi urcat în maşina aia. Gândul la cum ar fi arătat viaţa lui după aceea îl bântuia şi pe el, hălăduia prin ungherele ascunse ale creierului său, îi suna în urechi ca ecoul unui nume strigat de la o fereastră. Dori să-i mărturisească lui Jimmy că uneori se mai trezea leoarcă de sudoare din vechiul coşmar, în care strada îl înhăţa de picioare şi îl târa spre portiera deschisă. Vru să-i spună că din ziua aceea nu mai ştiuse cu adevărat cum să-şi trăiască viaţa, că se simţea el însuşi un om lipsit de greutate, lipsit de un caracter adevărat.

Dar ei se aflau la morgă, iar fiica lui Jimmy zăcea moartă pe o masă de oţel între ei, în timp ce Whitey aştepta cu pixul suspendat deasupra blocnotesului, aşa că tot ceea ce rostise Sean ca răspuns la implorarea din ochii prietenului din copilărie fu:

— Haide, Jim. Hai să bem o cafea.

ANNABETH MARCUS, după părerea lui Sean, era o femeie al dracului de tare. Într-un sfârşit de duminică şedea în aerul rece cu iz de celofan aburit la o cofetărie municipală, cu şapte etaje deasupra unei

morgi, discutând cu funcţionari municipali de o politeţe distantă despre fata ei vitregă, iar Sean simţea că asta o dădea gata, cu toate astea refuza să clacheze. Ochii îi erau injectaţi, dar el îşi dădu seama după câteva minute că n-aveau să verse o lacrimă. Nu în faţa lor. Nicidecum.

În timp ce vorbeau, ea simţi de câteva ori nevoia de a se opri pentru a respira. Parcă se sufoca în mijlocul frazei, ca şi cum un pumn i s-ar fi strecurat în piep, presându-i organele. Îşi punea o mână pe piept şi deschidea gura un pic mai mult, aşteptând până când inspira destul oxigen ca să continue.

— S-a întors acasă de la magazin sâmbătă pe la patru şi jumătate.

— De la ce magazin, doamnă Marcus?

— Soţul meu este proprietarului magazinului Cottage Market, explică ea arătând cu degetul spre Jimmy.

— La colţ cu East Cottage şi Calea Bucky? întrebă Whitey. Are cea mai bună cafea din tot oraşul.

— A intrat şi s-a băgat sub duş, povesti mai departe Annabeth. Apoi am luat cina. Staţi, nu! N-a mâncat. Doar a stat cu noi la masă, a vorbit cu fetele, dar n-a pus nimic în gură. Spunea că va lua masa împreună cu Eve şi Diane.

— Fetele cu care a ieşit în seara aia, îi spuse Whitey lui Jimmy, care încuviinţă din cap.

— Deci n-a mâncat... îngână Whitey.

— Dar a stat la taclale cu fetele, fiicele noastre, surorile ei. Şi au discutat despre parada de săptămâna următoare şi despre prima comuniune a lui Nadine. Apoi a vorbit puţin la telefon în camera ei, după care, pe la opt, a plecat.

— Ştiţi cu cine a vorbit la telefon?

Annabeth clătină din cap.

— Telefonul din camera ei, vru să ştie Whitey, are linie separată?

— Aţi avea vreo obiecţie dacă am cere înregistrările telefonice ale companiei de telecomunicaţii pe linia aceea pentru a le cita în instanţă?

Annabeth se uită la Jimmy, care răspunse:

— Nu, nici una.

— Deci a plecat la opt. După câte ştiţi, ca să se întâlnească cu prietenele ei, Eve şi Diane?

— Şi mai eraţi încă la magazin la ora aceea, domnule Marcus?

— Da. Lucrez cu schimbul sâmbăta, de la doisprezece până la opt.

Whitey întoarse cu o mişcare scurtă a degetului o pagină din blocnotes şi le aruncă amândurora, surâzând puţin:

— Ştiu că vă este greu dar vă descurcaţi minunat.

Annabeth încuviinţă din cap şi se întoarse spre soţ:

— L-am sunat pe Kevin.

— Da? Ai vorbit cu fetele?

— Am vorbit cu Sara. Tocmai i-am spus că ne întoarcem acasă curând. Nu i-am mai zis nimic altceva.

— A întrebat de Katie?

Annabeth confirmă pe tăcute.

— Da.

— Da.

— Şi ce i-ai spus?

— Doar i-am zis că ne întoarcem repede, repetă ea, Sean însă detecta un mic scâncet în vocea ei, când rostise „repede".

Ea şi Jimmy se uitară înapoi la Whitey care din nou surâse liniştitor.

— Vreau să vă asigur, şi n-o spun numai eu, că este un ordin de sus, de la Primărie, ca acest caz să aibă prioritate absolută. Şi nu vom comite greşeli. Sergentul Devine a fost desemnat să se ocupe de el pentru că este un prieten al familiei, şi şeful nostru ştie că asta îl va face să muncească cu şi mai mult zel. Mă va însoţi la fiecare pas şi împreună îl vom descoperi pe cel răspunzător pentru răul făcut fiicei voastre.

— Un prieten al familiei? Eu nu te ştiu, se miră Annabeth, aruncând o privire scrutătoare lui Sean.

Whitey se încruntă şi abandonă jocul de până atunci.

— Eu şi soţul dumneavoastră am fost prieteni, doamnă Marcus.

— Cu mult timp în urmă, preciză Jimmy.

— Taţii noştri au lucrat împreună.

Annabeth acceptă, fiind în continuare puţin încurcată.

— Domnule Marcus, aţi petrecut o bună parte din ziua de sâmbătă cu fiica dumneavoastră la magazin. Corect? reveni Whitey la subiect.

— Da şi nu, răspunse Jimmy. Cea mai mare parte a timpului am fost în spate. Katie a lucrat la registre în faţă.

— Dar vă amintiţi ceva neobişnuit? Se comporta mai ciudat? Era tensionată? Speriată? A avut vreo discuţie cu vreun client?

— Nu, cât m-am aflat acolo. O să vă dau numărul de telefon al tipului care a lucrat cu ea dimineaţa. Poate s-o fi întâmplat ceva înainte de a veni eu la serviciu, pentru ca el să-şi amintească.

— Vă rămânem îndatoraţi, domnule. Dar cât v-aţi aflat acolo?

— A fost ca de obicei. Era veselă. Poate puţin...

— Ce?

— Nu, nimic.

— Domnule, acum şi cel mai mic amănunt înseamnă ceva.

— Jimmy? îl îndemnă Annabeth aplecându-se în faţă.

— N-a fost nimic, începu el jenat. Doar că... Mi-am ridicat privirea de la tejghea la un moment dat, şi ea stătea în picioare în pragul uşii. Doar stătea acolo, sorbind cu un pai Coca Cola şi uitându-se la mine.

— Se uita la dumneavoastră.

— Da. Şi, pentru o secundă, m-a privit aşa cum făcea când avea cinci ani văzându-mă că plec şi o las singură în maşină, pentru cinci minute, cât să mă reped într-o drogherie. Pe vremea aia, mă rog, izbucnea în plâns, pentru că abia mă întorsesem de la închisoare, şi mama ei tocmai murise. Cred că la acea dată îşi închipuia că ori de câte ori o lăsai singură chiar şi pentru o clipă, nu te mai întorceai. Aşa că îţi arunca privirea aia, înţelegeţi? Mă rog, fie că începea să plângă, fie că nu, avea expresia aia întipărită pe faţă ca şi cum s-ar fi *pregătit* să nu te mai vadă niciodată, încheie Jimmy şi îşi drese gâtul, scoţând un lung suspin, cu ochii măriţi. În orice caz, nu mai văzusem privirea aia de vreo câţiva ani, poate de şapte sau opt, dar ieri pentru câteva secunde aşa s-a uitat la mine.

— Ca şi cum s-ar fi pregătit să nu vă mai vadă niciodată.

— Da, încuviinţă Jimmy urmărindu-l pe Whitey care scria ceva în blocnotes. Acuma, nu te lega de chestia asta prea tare. A fost doar o privire.

— Nu mă leg, domnule Marcus, promit. Este doar o informaţie. Asta fac, colectez diverse informaţii până când acestea încep să se lege. Aţi spus că aţi stat la închisoare?

— Iisuse! exlamă în şoaptă Annabeth şi scutură din cap.

— Am ajuns şi acolo, se enervă Jimmy lăsându-se pe spate pe scaun.

— Întreb doar, se scuză Whitey.

— Şi dac-aş fi lucrat la Sears acum cincisprezece ani tot la fel m-ai fi întrebat, aşa-i? chicoti Jimmy. Am făcut puşcărie pentru tâlhărie. Doi ani

la Deer Island. Să treci şi chestia asta în carnetul dumitale. Şi informaţia o să te ajute să-l prinzi pe tipul care mi-a omorât fetiţa, sergent? Mă rog, întreb şi eu.

Whitey îi aruncă o privire spre Sean.

— Jim, nimeni nu vrea să jignească pe nimeni aici, îi explică acesta din urmă. Treci peste asta, pur şi simplu, hai să ne întoarcem la subiect.

— La subiect, repetă îndurerat tatăl.

— Dincolo de privirea aceea pe care ţi-a aruncat-o Katie, reluă Sean, îţi mai aminteşti şi de altceva ieşit din comun legat de ea?

— Nu, nimic, răspunse Jimmy luându-şi privirea de puşcăriaş de la Whitey şi sorbind o gură de cafea. Nu, nimic. Ia stai! Puştiul ăsta, Brendan Harris... Dar, nu, asta a fost azi-dimineaţă.

— Ce-i cu el?

— Este un puşti de prin vecini. A intrat într-o zi la magazin şi a întrebat dacă Katie se afla prin preajmă ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o vadă. Dar abia dacă se ştiau. A fost puţin cam ciudat. Dar nu înseamnă nimic.

Whitey notă numele puştiului, pentru orice eventualitate.

— E posibil să se fi văzut cu el? îl întrebă Sean.

— Nu.

— Nu poţi şti niciodată, Jim,... se băgă în vorbă Annabeth.

— Ba ştiu, insistă el. Nu s-ar fi văzut cu puştiul ăla.

— Nu?

— Nu.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Bine, Sean, ce mama naibii? Mă interoghezi acum?

— Nu te interoghez, Jim. Doar te întreb cum poţi fi atât de sigur că fiică-ta nu se vedea cu acest Brendan Harris.

Jimmy răsuflă puternic, ţinând ochii în tavan:

— Un părinte ştie, bine?

Sean hotărî să lase deocamdată lucrurile aşa. Îi dădu de înţeles şi lui Whitey, printr-un semn cu capul, să renunţe deocamdată.

— Mă rog, dar apropo de asta, cu cine se vedea ea? întrebă Whitey.

— Cu nimeni pentru moment, răspunse Annabeth, după cât ştim noi.

— Şi cum rămâne cu foştii iubiţi? Să fie vreunul care să-i poarte pică? Vreunul pe care ea l-a părăsit sau ceva de felul ăsta?

Annabeth şi Jimmy se uitară unul la altul, iar Sean putu să-şi dea seama că ei bănuiau pe cineva.

— Bobby O'Donnell, răspunse ea într-un târziu.

Whitey îşi aşeză pixul pe blocnotes şi îşi aţinti ochii peste masă la amândoi:

— Vorbim de acelaşi Bobby O'Donnell?

— Nu ştiu, răspunse Jimmy. Vânzător de Coca-Cola şi proxenet? În jur de douăzeci şi şapte de ani?

— El este, conchise Whitey. L-am umflat pentru o groază de porcării care s-au întâmplat în cartierul vostru în ultimii doi ani.

— Dar până acum nu l-aţi acuzat de nimic.

— Mă rog, mai întâi de toate, domnule Marcus, eu sunt de la poliţia de stat. Dacă această crimă nu s-ar fi petrecut în Parcul Pen, nici nu m-aţi fi prins pe-aici. East Bucky se află, în cea mai mare parte, sub jurisdicţia oraşului, iar eu nu pot vorbi în numele celor de la poliţia municipală.

— O să-i spun asta prietenei mele, Connie, spuse Annabeth. Bobby şi amicii lui i-au distrus florăria.

— De ce? întrebă Sean.

— Pentru că n-a vrut să-l plătească, răspunse ea.

— Să-l plătească pentru ce?

— Ca să nu-i atace nenorocita aia de florărie, preciză ea şi mai luă o gură de cafea.

Sean se gândi iar că femeia asta era tare ca piatra. O încurcai rău dacă te legai de ea.

— Deci fiica dumneavoastră, reveni Whitey, se vedea cu el.

Annabeth încuviinţă din cap.

— Nu pentru multă vreme. Au fost doar câteva luni parcă, nu-i aşa, Jim? A terminat-o cu el prin noiembrie.

— Cum s-a comportat Bobby? întrebă Whitey.

Soţii Marcus schimbară priviri, după care Jimmy preciză:

— Era să se lase cu bătaie într-o seară. Avenit la uşa noastră, cu dulăul de pază, Roman Fallow.

— Şi?

— Şi noi i-am făcut să înţeleagă că era mai bine pentru ei să plece.

— Care voi?

— Mai mulţi fraţi ai mei locuiesc în apartamentul de deasupra

noastră şi în cel de sub noi, îl lămuri Annabeth. Ei o protejau pe Katie.

— Fraţii Savage, preciză Sean pentru Whitey.

Whitey îşi puse iar pixul peste blocnotes şi îşi prinse pielea de la colţul ochilor între degetul arătător şi cel mare.

— Fraţii Savage.

— Da. De ce?

— Cu tot respectul, doamnă, dar sunt un pic îngrijorat de faptul că toate astea încep să se închege într-o poveste tare urâtă, răspunse Whitey, ţinându-şi capul plecat, frecţionându-şi acum ceafa. Nu vreau să vă supăr, dar...

— Asta se spune de obicei când cineva se pregăteşte să jignească.

Whitey îşi ridică ochii la ea zâmbind surprins:

— Fraţii dumneavoastră, după cât trebuie să ştiţi, şi-au făcut o reputaţie tare proastă.

Annabeth răspunse la surâsul poliţististului cu unul foarte acru.

— Ştiu cine sunt ei, sergent Powers. Nu trebuie să-mi amintiţi.

— Un prieten de-al meu de la Unitatea pentru infracţiuni grave mi-a povestit cu câteva luni în urmă că O'Donnell făcea valuri ameninţând să se bage în afacerile cu droguri şi în camătă. După câte mi s-a spus, ambele domenii sunt monopolul exclusiv al fraţilor dumneavoastră.

— Nu în Flats.

— Asta ce vrea să spună, doamnă?

— Nu în Flats, repetă Jimmy, ţinând mâna în cea a soţiei. Asta vrea să spună că ei nu fac porcării în propriul cartier.

— Numai în cele străine, înţelese Whitey răscolind niţel, cu bună ştiinţă, punctul nevralgic. În orice caz, asta ar face din Flats un teren al nimănui. Am dreptate? Un loc liber numai bun de exploatat. Or, dacă am fost informat corect, exact asta plănuia să facă Bobby O'Donnell.

— Şi? îl întrebă Jimmy, ridicându-se puţin din scaun.

— Şi?

— Şi ce legătura are asta cu fiică-mea, sergent?

— Are, răspunse Whitey, deschizându-şi larg braţele. Are, domnule Marcus, pentru că ambele părţi aveau nevoie doar de un mic pretext pentru a declanşa un război. Iar acum îl au.

Jimmy scutură din cap, colţurile gurii schiţând un zâmbet amar.

— Ce, nu mă credeţi, domnule Marcus?

— Cred, sergent, că mahalaua mea, începu Jimmy ridicându-şi capul, va dispărea curând. Iar infracţiunile vor dispărea o dată cu ea. Şi asta nu se va întâmpla din cauza fraţilor Savage sau a O'Donnell-ilor, sau a copoilor, că voi vă răfuiţi cu ei. Se va întâmpla pentru că ratele dobânzilor scad, iar impozitele pe proprietate se măresc şi fiecare vrea să se mute înapoi în centru, fiindcă restaurantele din suburbie sunt dubioase. Şi cei care se vor muta în cartierul ăsta, în locul lor, nu vor fi genul care să aibă nevoie de heroină sau de şase baruri pe o stradă, ori de slujbe cu salarii de nimic. Standardul lor de viaţă va fi ridicat. Vor fi mulţumiţi de serviciu. Vor avea un viitor şi maşini germane. Atunci când îmi vor prelua cartierul, deja au şi început s-o facă, infracţiunile şi jumătate dintre vecinii mei îşi vor lua tălpăşiţa. Aşa că n-am să-i port de grijă lui Bobby O'Donnell sau cumnaţilor mei, că se vor război între ei, sergent. Război pentru ce?

— Pentru ziua de azi, îi răspunse Whitey.

— Chiar crezi sincer că O'Donnell mi-a omorât fata? îl întrebă Jimmy.

— Cred că fraţii Savage ar putea să-l considere suspect. Şi mai cred că cineva trebuie să-i facă să-şi schimbe gândul de la aşa ceva ca să ne daţi timp pentru a ne face meseria.

Cei doi soţi şedeau la celălalt capăt al mesei, iar Sean încerca să le descifreze feţele, dar nu reuşea deloc.

— Jimmy, spuse el, fără diversiuni vom putea rezolva rapid acest caz.

— Serios? întrebă el. Îmi dai cuvântul tău de onoare, Sean?

— Tu să mi-l dai pe al tău. Şi ţine-te deoparte, ca să nu ne trezim la tribunal cu cine ştie ce pocinog.

— Pentru câtă vreme?

— Poftim?

— Cât timp vă trebuie ca să-l aruncaţi în puşcărie pe tipul care a ucis-o?

— Staţi puţin, zise Whitey ridicând o mână, vă tocmiţi cu noi, domnule Marcus?

— Să mă tocmesc? repetă Jimmy, luându-şi iar aceeaşi expresie placidă de puşcăriaş.

— Da, zise Whitey, fiindcă eu percep...

— Percepi?

— ...o nuanţă de ameninţare în conversaţia noastră.

— Zău? se miră el cu o mină perfect inocentă, dar cu aceeaşi privire placidă.

— Ca şi cum ne-aţi da un termen limită, preciză Whitey.

— Domnul poliţist Devine mi-a promis că-l va descoperi pe asasinul fiicei mele. Am întrebat doar cam de cât timp are nevoie ca să pună mâna pe ticălos.

— Domnul Devine, îl lămuri Whitey, nu conduce această investigaţie. Eu o fac. Şi noi vom aduce în faţa tribunalului pe oricine a comis această crimă, domnule şi doamnă Marcus. Dar aş dori ca nimeni să nu-şi bage în cap că temerile noastre legate de un război între fraţii Savage şi O'Donnell ar putea fi folosite ca să ne joace pe degete. Cred că am să-i arestez pe toţi sub acuzaţia de tulburare a liniştii publice şi o să fac pierdută hârţogăraia până când se vor termina toate acestea.

Câţiva oameni de serviciu trecură pe lângă ei ţinând în mâini tăvi cu mâncăruri dezagreabile ce scoteau aburi cenuşii. Sean simţi că aerul din jur devenea mai înăbuşitor, iar noaptea îi acoperea cu faldurile ei.

— Deci totul este în regulă, conchise Jimmy cu un surâs strălucitor.

— Ce este în regulă?

— Voi îl găsiţi pe vinovat. Eu nu vă stau în cale.

Se întoarse spre nevastă-sa şi îi întinse mâna:

— Hai, dragă!

— Domnule Marcus, încercă Whitey să-l mai reţină.

Jimmy se uită de sus la el în timp ce soţia îi dădea mâna şi se ridica.

— O să vă aştepte un agent jos ca să vă ducă acasă cu maşina, îi informă Whitey şi se scotoci în portofel. Dacă vă mai vin idei, daţi-ne un telefon.

Jimmy luă cartea de vizită a sergentului şi o băgă în buzunarul de la spate. Acum, că se ridicase în picioare, Annabeth părea mult mai puţin dură, de parcă avea picioarele ca de vată. Strângea cu atâta putere mâna soţului, încât i se albi mâna ei.

— Vă mulţumim, murmură ea celor doi poliţişti.

Sean putu vedea că ravagiile zilei puneau stăpânire pe chipul şi trupul ei, începând s-o încolţească. Lumina stridentă de deasupra lor îi scălda figura, iar Sean îşi imagină că avea să arate mult mai în vârstă. Dar

acum arăta ca o femeie frumoasă, speriată, de o înţelepciune pe care nu şi-o dorise.

Sean habar n-avea de unde-i izbucniseră cuvintele. Nu fu nici măcar conştient de faptul că deschisese gura până când nu-şi auzi vocea prin aerul rece al cofetăriei:

— O să intervenim pentru ea, doamnă Marcus. Dacă vă convine, acţionăm.

Annabeth făcu o grimasă, apoi sorbi lacomă aerul şi încuviinţă din cap de mai multe ori, tremurând uşor, sprijinită de soţul ei.

— Da, domnule Devine, ne convine. Este bine aşa.

ÎNTORCÂNDU-SE cu maşina în oraş, Whitey întrebă:

— Despre ce automobil era vorba?

— Poftim? făcu Sean.

— Marcus a povestit că voi, ca băieţi, era cât pe ce să urcaţi în nu-ştiu-ce rablă, când eraţi copii.

— Noi, începu celălalt în timp ce se întinse lângă tabloul de bord şi potrivi una dintre oglinzile laterale până când putu să zărească şirul de faruri care licăreau în spatele lor, puncte galbene neclare, tremurătoare, fulguind uşor în noapte. Noi, la naiba, mă rog, a fost maşina aia. Eu, Jimmy şi un puşti pe nume Dave Boyle ne jucam în faţa casei mele. Aveam cam unsprezece ani. Şi, în sfârşit, apare maşina aia pe stradă şi-l ia pe Dave.

— Vreo răpire, ceva?

Sean încuviinţă din cap, cu ochii rămaşi la luminile acelea aurii şi tremurătoare.

— Tipii au pretins că erau poliţişti. L-au convins pe Dave să urce în maşină. Jimmy şi eu n-am urcat. L-au ţinut pe Dave timp de patru zile. El a reuşit să scape. Acum trăieşte în Flats.

— I-au prins pe tipi?

— Unul a murit, celălalt a fost prins cam după un an. Şi-a luat zilele în celula de închisoare.

— Uneori, îi mărturisi Whitey, îmi doresc să existe o insulă, ştii? Ca în filmul ăla vechi cu Steve McQueen, unde acesta trebuia să joace rolul unui francez şi toată lumea din jurul lui avea accent străin în afară de el, Steve McQueen, nume de francez. Sare de pe stâncă, la sfârşit, cu o

grămadă de nuci de cocos. Ai văzut vreodată filmul ăsta?

— Nu.

— Bun film. Dar dacă ar exista, exact ca acolo, o insulă specială numai pentru violatori de copii şi pentru răpitori? Doar să le aduci mâncare pe calea aerului, de câteva ori pe săptămână, şi să umpli cu mine apa oceanului. Nimeni să nu mai poată ieşi de acolo. Ne pare rău, dragilor, nu putem risca să vă scoatem de acolo ca să-i nenorociţi pe alţii. Fiindcă este o boală contagioasă, ştii? O faci pentru că cineva ţi-a dat-o şi ţie. Şi tu la rândul tău o transmiţi mai departe. La fel ca lepra. Mă gândesc să-i izolăm pe toţi pe insula aia, ar fi mai puţine şanse s-o mai dea şi la alţii. Cu fiecare generaţie, am avea de-a face cu tot mai puţini dintre ei. Peste câteva secole am putea transforma insula într-un Club Mad sau aşa ceva. Puştanii ar afla din auzite despre aceşti dubioşi, cum află acum despre fantome, ca despre ceva pe care, ştiu eu, am depăşit deja în evoluţia noastră.

— La dracu', sergent, ce, dintr-o dată vrei să fii profund?

Whitey zâmbi larg şi începu să urce pe autostradă.

— Cum am dat cu ochii de amicul tău, Marcus, începu el, imediat mi-am dat seama că a stat la pârnaie. Niciodată nu mai scapă din tensiunea aia, ştii? Asta li se citeşte mai ales pe umeri. Să-ţi petreci doi ani privindu-ţi propriul dos, în fiecare secundă din fiece zi, tensiunea aia trebuie să ţi se întipărească undeva.

— Tocmai şi-a pierdut fiica. Poate acest fapt i s-a întipărit pe umeri.

— Nu, replică Whitey, făcând din cap dezaprobator. Asta o simte acum în stomac. Ai văzut cum se tot strâmba? Din cauza acestei pierderi care se cuibăreşte în stomac, arzându-l ca un acid. Am văzut asta de nenumărate ori. Dar când îmi sar în ochi anumiţi umeri, atunci ştiu că este vorba de puşcărie.

Sean îşi întoarse ochii de la oglinda retrovizoare şi urmări câteva clipe luminile de pe cealaltă bandă a şoselei, năvălind în direcţia lor ca gloanţele, fluturând pe lângă ei ca nişte fâşii voalate, topindu-se unele într-altele. Simţi că întregul oraş se înfăşură cu ele, cu zgârie-norii, cu locuinţele ieftine şi clădirile de birouri, cu garajele, parcările, arenele, cluburile de noapte şi cu bisericile. Ştia că dacă una dintre acele lumini se stingea, n-ar fi avut nicio importanţă. Iar dacă o nouă lumină se aprindea, ar fi trecut neobservată. Şi cu toate astea, ele pulsau şi licăreau, fremătau,

pâlpâiau şi te fixau ca nişte ochi, la fel ca acum, scrutând farurile maşinii în care se afla el împreună cu Whitey, în vreme ce treceau scăpărând pe autostradă, un alt rând de scânteieri galbene şi roşii fluturând în mijlocul unui puhoi de faruri, învălmăşindu-se în banalitatea unei seri de duminică. Încotro?... Către luminile stinse, nătărăule. Către geamul spart.

DUPĂ MIEZUL NOPŢII, de îndată ce Annabeth şi micuţele adormiră într-un târziu, iar verişoara ei, Celeste, care venise imediat ce auzise, începu să moţăie pe canapea, Jimmy ieşi din casă şi se aşeză pe veranda din faţă a imobilului cu trei etaje pe care îl împărţea cu fraţii Savage.

Îşi luase cu el şi mănuşa lui Sean. Şi-o băgă pe mână chiar dacă degetul mare nu-i încăpea, iar manşeta mănuşii se opri la mijlocul palmei. Şedea privind la orizont cele patru benzi de circulaţie ale Căii Buckingham şi aruncă mingea în chingile mănuşii, frecarea moale a pielii calmându-l, într-un anumit fel.

Lui Jimmy întotdeauna îi plăcuse să şadă acolo noaptea. Vitrinele magazinelor de vizavi erau toate acoperite şi scufundate în beznă. Noaptea, tăcerea cobora peste bulevardul unde se făceau în timpul zilei afaceri comerciale. Nu era o tăcere ca oricare alta. Zarva care în mod normal domnea aici în timpul zilei nu pierea cu totul, era doar inhalată parcă de o pereche de plămâni, unde aştepta, reţinută, să fie expirată. Avea încredere în tăcerea aceea, căci îl încălzea, îi promitea întoarcerea larmei, chiar şi atunci când o ţinea captivă. Jimmy nu se putea vedea pe sine locuind undeva la ţară, unde tăcerea era singurul zgomot, unde liniştea era delicată şi tremura la fiecare atingere.

Chiar îi plăcea această tăcere, această încremenire gălăgioasă. Până acum, seara i se păru atât de zgomotoasă, de violentă, tulburată de vocile şi plânsul soţiei şi al fetelor. Sean Devine trimisese doi dectectivi acasă, pe Brackett şi Rosenthal, ca să percheziţioneze dormitorul lui Katie cerându-şi scuze în timp ce scotoceau prin sertare şi sub pat, sub saltea, iar Jimmy nu-şi dorise altceva decât ca ei să se grăbească şi să înceteze dracului să-i mai vorbească. Într-un târziu, nu găsiră nimic neobişnuit în afară de şapte sute de dolari, bancnote noi, dosiţi în sertarul cu şosete. Îi arătară banii împreună cu carnetul ei de cecuri, pe care se putea citi ştampila „Lichidat”, ultima retragere fiind făcută vineri după-amiază.

Jimmy n-avu ce să răspundă la aşa ceva. Era şi pentru el o surpriză. Dar fiindcă fusese o zi plină de surprize, asta avu puţin efect. Doar că se adăugă apatiei lui generale.

— L-am putea omorî, spuse Val ieşind pe verandă şi punându-i în mână o bere.

Se aşeză lângă el, desculţ pe trepte.

— Pe O'Donnell?

— Mi-ar face plăcere, mărturisi Val aprobând. Ştii, Jim?

— Crezi că el a omorât-o pe Katie.

— Sau a pus pe altcineva s-o facă, presupuse el încuviinţând din cap. Nu crezi? Prietenele ei cu siguranţă au bănuit asta, povestind că Roman s-a dat la ele într-un bar şi a ameninţat-o pe Katie.

— A ameninţat-o?

— Mă rog, i-o fi spus oricum vreo porcărie, de parcă ea mai era gagica lui O'Donnell. Haide, Jim, trebuie să fi fost Bobby.

— Asta nu ştiu sigur, zise el.

— Ce-ai să faci când ai să ştii cu siguranţă?

Jimmy puse mănuşa de base-ball pe treapta de sub el şi îşi deschise berea. Sorbi o dată, încet şi prelung.

— Nici asta nu ştiu.

N-o să mai simt asta niciodată

AU LUCRAT la caz toată noaptea, până a doua zi dimineaţă, Sean, Whitey Powers, Souza şi Connolly, încă alţi doi membri de la Serviciul Omucideri din cadrul Poliţiei de Stat, Brackett şi Rosenthal, plus o armată de poliţişti şi tehnicieni de la UC, fotografi şi medici legişti, fiecare examinând cazul sub toate aspectele. Nu lăsară nicio frunză necercetată în tot parcul, căutând probe judiciare. Umplură caiete întregi cu diagrame şi rapoarte de teren. Poliţiştii efectuară interogatorii din casă în casă, pe fiecare stradă din vecinătatea parcului, umplură o dubă cu toţi vagabonzii găsiţi în parc şi prin clădirile arse de pe Sydney. Scotociră prin rucsacul descoperit în maşina lui Katie Marcus şi dădură peste toate prostioarele posibile, până descoperiră o broşură cu Las Vegas şi o listă a hotelurilor de acolo întocmită pe o hârtie dictando de culoare galbenă.

Whitey îi arătă broşura lui Sean şi fluieră.

— Iată ce numim noi indiciu în meseria noastră. Hai să stăm de vorbă cu prietenele ei.

Eve Pigeon şi Diane Cestra, probabil ultimele două persoane decente care o mai văzuseră pe Katie Marcus în viaţă, după cât le spusese tatăl ei, arătau de parcă fuseseră izbite în ceafă cu aceeaşi lopată. Whitey şi Sean le luară uşurel, între şiroaiele constante de lacrimi ce le curgeau pe feţe. Cele două fete le oferiră succesiunea cronologică a acţiunilor lui Katie în ultima ei noapte şi denumirea barurilor prin care trecuseră, orele aproximative la care au intrat şi au plecat, dar când se ajunse la chestiunile personale, atât Sean, cât şi Whitey avură impresia că dădeau înapoi, schimbând priviri înainte de a da un răspuns, devenind vagi acolo unde mai înainte fuseseră clare:

— Se vedea cu cineva?

— Cu nimeni, aşa, în mod regulat.

— Dar măcar ocazional?

— Păi...

— Zi?

— Nu ne ţinea la curent cu chestii de-astea.

— Diane, Eve, lăsaţi-o baltă. Cea mai bună prietenă din grădiniţă şi nu vă spunea cu cine se întâlnea?

— Era secretoasă în privinţa asta.

— Zău, secretoasă. Aşa era Katie, domnule.

Whitey încercă să schimbe placa:

— Deci noaptea trecută n-a fost cu nimic mai specială? Nimic neobişnuit?

— Nu.

— Dar cum rămâne cu faptul că-şi făcuse planuri să plece din oraş?

— Ce? Nu...

— Nu? Diane, avea un rucsac în spatele scaunului de şofer, în care am găsit broşuri cu Vegas. Ce? Vrei să spui că le căra cu ea pentru altcineva?

— Poate. Habar n-am.

Atunci interveni tatăl lui Eve:

— Draga mea, dacă ştii ceva care i-ar putea ajuta, spune, nu te sfii. Fata aia a fost omorâtă, Doamne iartă-mă!

Ceea ce stârni un nou şuvoi de lacrimi. Amândouă fetele îşi dădură în petic, începură să plângă în hohote şi să se ia în braţe tremurând, cu gurile deschise larg şi uşor strâmbate de o expresie a durerii pe care Sean o mai observase în momentul în care, aşa cum zicea Martin Friel, se spărgeau zăgazurile şi se conştientiza pe deplin permanenţa absenţei unei victime. În momente ca astea, nu puteai face nimic decât să priveşti sau să pleci. Ei priviră şi aşteptară.

Eve Pigeon chiar arăta ca o pasăre, îşi spuse în gând Sean. Avea o faţă ascuţită, şi un nas foarte fin. Totuşi nu-i stătea chiar rău. Graţia conferea ascuţimilor ei un aer aproape aristocratic. El presupuse că era tipul de femeie care arăta mai bine în haine de ocazie decât în cele de zi cu zi şi emana atâta decenţă şi inteligenţă, încât Sean îşi închipui că ar atrage numai bărbaţi serioşi, lăsându-i deoparte pe îndrăgostiţii romantici, gen Romeo, şi pe masculii feroce.

Diane, pe de altă parte, iradia o senzualitate leneşă. Sean observă o vânătaie ştearsă chiar sub ochiul ei drept şi fu izbit de faptul că era mai trupeşă ca Eve, mai potrivită pentru emoţii puternice, dar şi pentru hohote de râs. O speranţă muribundă îi pâlpâia în privire, o nevoie despre care Sean ştia că nu prea atrăgea niciun alt gen de bărbat în afară de tipul animalului de pradă. Sean şi-o închipui în următorii ani în toiul câtorva apeluri telefonice la 911 pentru a reclama vreun caz de violenţă în familie, iar în momentul în care poliţiştii ar ajunge la uşă, speranţa aceea muribundă se va fi stins de mult în ochii săi.

— Eve, începu Whitey cu blândeţe, când se opriră într-un târziu din plâns. Trebuie să-mi spui mai multe despre Roman Fallow.

Ea încuviinţă din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebarea asta, dar nu mai scoase un cuvânt după aceea. Îşi rodea pielea din jurul unghiei degetului mare şi se holba la nişte fărâmături de pâine de pe masă.

— Pramatia aia care se ţine de coada lui Bobby O'Donnell? întrebă şi tatăl ei.

Whitey îl opri, ridicând o mână, şi aruncă o privire spre Sean.

— Eve, zise celălalt, intuind că ea este cea pe care trebuiau s-o facă să vorbească. Avea să cedeze mai greu ca Diane, dar va destăinui mai multe detalii pertinente.

Ea îl privi.

— Nu vor fi niciun fel de represalii, dacă asta te îngrijorează. Ne spui câte ceva despre Roman Fallow sau Bobby şi va rămâne numai între noi. N-or să afle niciodată că ştim de la tine.

— Dar ce se va întâmpla când se va ajunge la tribunal? Cum va fi atunci? se băgă în vorbă Diane.

Whitey se uită atent la Sean care zicea: „Te descurci singur". Sean se concentră asupra lui Eve:

— Numai dacă l-ai văzut pe Roman sau pe Bobby trăgând-o pe Katie din maşină....

— Nu.

— Atunci, procurorul nu v-ar forţa pe nici una dintre voi să depuneţi mărturie într-un proces public. Nu, Eve. Ar pune probabil o groază de *întrebări,* dar nu te-ar obliga să apari la proces.

— Tu nu-i cunoşti, insistă Eve.

— Pe Bobby şi pe Roman? Cum să nu! L-am închis pe Bobby pentru nouă luni când am lucrat la cazurile de narcotice.

Sean se întinse şi îşi lăsă mâna pe masă, la câţiva milimetri de mâna ei.

— M-a şi amenințat. Dar cam asta este tot ce sunt ei în stare să facă, să dea din gură.

Eve privi la mâna lui întinsă zâmbind amar, cu buzele ţuguiate.

— Go....goşi, făcu ea redevenind gravă.

— Să nu vorbeşti aşa cu mine în casă, o preveni tatăl ei.

— Domnule Pigeon, îl atenţionă Whitey.

— Nu, ripostă Drew. Este casa mea şi eu fac legea. Nu vreau s-o aud pe fiică-mea vorbind ca...

— A fost Bobby, zise Eve, iar Diane lăsă să-i scape un mic sughiţ de plâns, holbându-se la prietena ei de parcă aceasta îşi pierduse minţile.

Sean observă că Whitey îşi arcui sprâncenele.

— Ce-a fost cu Bobby? o întrebă Sean.

— Bobby s-a văzut cu Katie, nu Roman.

— Jimmy ştia de treaba asta? o întrebă Drew pe fiică-sa.

Eve făcu unul dintre acele gesturi molatice pe care Sean le credea că sunt caracteristice puştancelor de vârsta ei, un spasm domol al trupului care vroia să spună că nu-i păsa nici măcar să răspundă.

— Eve, insistă Drew. Ştia?

— Da şi nu, răspunse ea suspinând şi lăsându-şi capul pe spate, ridicându-şi ochii negri în tavan. Părinţii ei credeau că se terminase, fiindcă un timp aşa a crezut şi *ea.* Singurul care nu era de acord cu asta a fost Bobby. N-a acceptat. A continuat s-o piseze. Într-o noapte s-a făcut că o aruncă de la etajul trei.

— Ai văzut? întrebă Whitey.

Tânăra scutură din cap.

— Ea mi-a povestit. S-a ciocnit întâmplător de el la o petrecere, acum şase săptămâni, sau poate doar o lună. A convins-o să iasă pe palier ca să stea de vorbă. Numai că erau într-un apartament de la etajul trei, ştii?

Eve îşi şterse faţa cu dosul palmei, cu toate că, dacă te uitai atent la ea, o vedeai plânsă toată.

— Katie mi-a zis că a tot încercat să-i explice că a rupt-o cu el, dar Bobby nici nu vroia s-audă şi până la urmă s-a înfuriat rău, a înşfăcat-o de umeri şi a ridicat-o peste balustradă. A ţinut-o aşa deasupra scărilor, de la etajul trei, psihopatul. Şi i-a spus că dacă a rupt-o cu el, el o rupe pe *ea.* Era a lui cât dorea şi dacă nu-i plăcea, atunci avea s-o lase să cadă dracului chiar în clipa aia.

— Doamne! exclamă Drew Pigeon după câteva clipe de tăcere. Şi tu *cunoşti* astfel de oameni?

— Deci, Eve, ce i-a spus Roman în bar sâmbătă seara?

Fata nu scoase o vorbă timp de un minut.

— De ce nu ne spui, Diane? întrebă Whitey. Se părea că Diane simţea nevoia să bea.

— I-am spus lui Val şi asta a fost de-ajuns.

— Lui Val? făcu Whitey. Lui Val Savage?

— A venit aici azi după-masă, preciză Diane.

— Şi lui i-ai spus ce-a zis Roman, dar nu ne spui şi nouă.

— El face parte din familia ei, îl lămuri Diane şi îşi încrucişă braţele pe piept, cu o expresie ce vroia parcă să-i spună: „Du-te dracului de copoi!"

— Am să vă spun eu, consimţi Eve. Iisuse! Auzise că eram beată criţă şi că ne făceam de râs şi nu-i plăcea treaba asta, iar *Bobby* cu siguranţă n-ar fi fost încântat, aşa că mai bine ne-am duce acasă.

— Şi atunci aţi plecat.

— Ai stat vreodată de vorbă cu Roman? îl întrebă ea. Are un fel de a pune întrebări de parcă te-ar ameninţa.

— Şi asta a pus capăt petrecerii voastre, conchise Whitey. Nu l-aţi văzut urmărindu-vă când ieşeaţi din bar sau ceva în genul ăsta?

Ea dădu din cap negând. Cei doi se uitară la Diane. Aceasta ridică din umeri.

— Eram destul de băute.

— N-aţi mai avut niciun contact cu el în seara aia? Nici una dintre voi?

— Katie ne-a condus până acasă la mine, povesti Eve. Ne-a lăsat în faţa uşii. Atunci am văzut-o pentru ultima oară.

Accentuă pe cuvântul din urmă de parcă ar fi muşcat din el, cu faţa încleştată ca un pumn în timp ce-şi lăsa iar capul pe spate, ridicându-şi privirea şi sorbind cu lăcomie aerul.

— Cu cine plănuia să se ducă la Vegas? o întrebă Sean. Cu Bobby?

Eve rămase o vreme cu ochii pironiţi în tavan, cu respiraţia accelerată.

— Nu cu Bobby, răspunse ea într-un târziu.

— Cu cine, Eve? insistă Sean. Cu cine se ducea la Vegas?

— Cu Brendan.

— Cu Brendan Harris? insistă Whitey.

— Cu Brendan Harris, confirmă ea. Da.

Whitey şi Sean se uitară unul la altul.

— Cu puştiul lui „Doar" Ray? se amestecă şi Drew Pigeon. Cel cu frăţiorul mut?

Eve încuviinţă din cap, iar tatăl ei se întoarse spre cei doi poliţişti.

— Drăguţ băiatu', inofensiv!

Sean confirmă în tăcere. „Inofensiv", sigur.

— Ai adresa lui? întrebă Whitey.

NIMENI NU ERA ACASĂ la Brendan Harris, aşa că Sean se retrase şi puse doi agenţi să supravegheze zona şi să-i anunţe când se întorcea tânărul.

Se duseră pe urmă acasă la doamna Prior, unde fură serviţi cu prăjituri râncede de cafea şi cu ceai, iar televizorul fu dat atât de tare la *Touched by an Angel*, încât lui Sean îi rămase timp de o oră întipărită în creieri vocea Dellei Reese, care striga „Amin" şi perora despre mântuire. Doamna Prior povesti că se uitase pe fereastră în jurul orei unu şi jumătate, noaptea trecută, şi zărise doi puştani jucându-se pe stradă, nişte ţânci, la o oră aşa de târzie, aruncând cutii goale de conserve unul în altul, jonglând crose de hochei şi vorbind golănii. Se gândise să le zică vreo două, dar bătrânelele trebuie să se păzească. Copiii au luat-o razna în ziua de azi, atacă şcoli cu arme de foc, îmbrăcaţi cu haine lălâie, şi le ies toate prostiile pe gură. De altfel, până la urmă haimanalele se fugăriră mai departe pe stradă, să deranjeze şi pe alţii, parcă mai poate cineva trăi de răul lor astăzi?

— Ofiţerul Medeiros ne-a informat că dumneavoastră aţi auzit o maşină în jurul orei două fără un sfert, menţionă Whitey.

Doamna Prior o urmărea pe Della care explica felul în care a adus-o Dumnezeu pe calea Lui pe Roma Downey, care avea o ţinută solemnă, cu lacrimi în ochi, transfigurată toată de credinţa în Hristos. Doamna Prior încuviinţă din cap de mai multe ori în faţa televizorului, apoi îşi întoarse din nou ochii la Whitey şi Sean.

— Am auzit o maşină izbindu-se de ceva.

— Izbindu-se de ce?

— Cum circulă oamenii în ziua de azi, este o adevărată binecuvântare că nu am carnet de şofer. Mi-este frică să mă urc la volan pe străzile astea. A înnebunit lumea!

— Aşa e, doamnă, confirmă Sean. Vi s-a părut că maşina aia s-a izbit de o alta?

— Ah, nu.

— A lovit o persoană? întrebă şi Whitey.

— Doamne Dumnezeule, cum vine asta? Nici măcar nu vreau să ştiu.

— Atunci n-a fost un zgomot chiar aşa de tare, presupuse Whitey.

— Poftim, dragă?

Whitey repetă cuvintele, aplecându-se spre ea.

— Nu, răspunse ea. A fost ca şi cum o maşină s-ar fi lovit de un bolovan sau de o bordură. Apoi a oprit brusc şi cineva a spus: „Salut!"

— Cineva a zis:„Salut"?

— „Salut! repetă doamna Prior uitându-se la Sean şi încuviinţă din cap. Şi apoi o parte a maşinii a făcut crac.

Cei doi poliţişti se uitară unul la altul.

— A făcut crac? se miră Whitey.

Doamna Prior îşi clătină căpşorul albăstrui.

— Când Leo al meu mai era în viaţă, a rupt odată osia de la maşina noastră, Plymouth. A făcut exact zgomotul ăla! Crac! Ochii îi străluciră. Crac! repetă ea. Crac!

— Şi asta a fost ce-aţi auzit după ce cineva a spus „Salut!"

— Salut şi crac! conchise ea încuviinţând din cap.

— Şi apoi v-aţi uitat pe fereastră şi ce-aţi mai văzut?

— Ah, nu, nu, sări doamna Prior. Nu m-am uitat pe fereastră. Eram deja în cămaşă de noapte. Mă băgasem în pat. Nu m-am uitat afară pe fereastră în cămaşă de noapte. M-ar putea vedea lumea!

— Dar cu cincisprezece minute înainte, aţi...

— Tinere domn, un sfert de oră mai înainte nu eram în cămaşă de noapte. Tocmai stinsesem televizorul, după un film nemaipomenit cu Glenn Ford. Oh, de-aş putea să-mi amintesc titlul!

— Aşa deci, aţi închis televizorul...

— Şi i-am văzut pe copiii ăia lipsiţi de educaţie pe stradă, apoi am urcat şi mi-am pus cămaşa de noapte, după care, tinere domn, am tras jaluzelele.

— Vocea care a spus „Salut!", mai vru să ştie Whitey, era de femeie sau de bărbat?

— De femeie, cred, răspunse bătrâna. Era o voce subţire. Nu ca ale voastre, spuse ea plină de vioiciune. Voi doi aveţi nişte glasuri bărbăteşti, frumoase. Mamele voastre trebuie să fie mândre de voi.

— Oh, da, doamnă! aprobă Whitey. Nici nu v-ar veni să credeţi!

În timp ce ieşeau afară, Sean făcu:

— Crac!

— Chiar îi făcea plăcere să rostească asta, ai văzut? observă Whitey zâmbind. Îi făcea să pulseze sângele în venele de babă.

— Ce crezi? A pocnit osia sau a fost detunătura armei?

— Arma, zise celălalt hotărât. Dar acest „Salut!" mă sperie.

— Ar sugera că ea l-ar fi cunoscut pe pistolar, l-a şi salutat.

— Ar sugera, dar n-ar garanta.

După aceea, luară barurile la rând, nealegându-se cu nimic în afară de nişte amintiri nesigure la beţie, cum că poate fetele ar fi fost văzute aici, poate că nu, şi liste de posibili clienţi care se aflaseră înăuntru la ore aproximative. În momentul în care intrau la McGills, Whitey începu să se enerveze.

— Două gagici tinere, şi erau în floarea vârstei, că tot veni vorba, chiar minore, dau năvală în barul ăsta, chiar aici, şi se apucă să danseze, iar tu vrei să-mi spui că nu-ţi aminteşti de asta?

Barmanul începu să dea din cap în timp ce Whitey nu terminase încă să pună întrebarea.

— Ah, fetele alea! O.K., O.K., mi le amintesc! Sigur că da! Trebuie să fi avut nişte acte de identitate tari, domnule detectiv, pentru că le-am legitimat.

— Sunt sergent, preciză Whitey. Abia dacă ţi-ai amintit la început că au fost aicea, dar acum îmi zici şi că le-ai legitimat. Poate-ţi mai aminteşti şi la ce oră au plecat? Sau dumneata uiţi selectiv?

Barmanul, un tânăr cu bicepşii atât de mari, încât probabil îi blocau sângele din vene să ajungă la creier, întrebă:

— Să plece?

— Da, adică să părăsească localul.

— Eu nu...

— Chiar înainte ca Crosby să strice ceasornicul, se băgă în vorbă un tip aşezat pe un taburet.

Sean îi aruncă o privire: era un veteran cu un număr din *Herald* desfăcut pe tejghea, între o sticlă de Bud şi un păhărel de whisky, cu o ţigară care i se stingea în scrumieră.

— Ai fost aici, presupuse Sean.

— Am fost aici. Tâmpitul de Crosby vroia să conducă până acasă. Prietenii încercau să-i ia cheile. Tembelul aruncă cu ele. Şi în loc să dea în ei, nimereşte ceasornicul ăla.

Sean îşi ridică privirea la ceasul de deasupra uşii care ducea în bucătărie. Pe cadran, crăpăturile luaseră forma unui păianjen, în timp ce acele se opriseră la doisprezece şi cincizeci şi două de minute.

— Şi ele au plecat înainte de asta? îl întrebă Whitey pe veteran. La fete mă refer.

— Cam cu cinci minute înainte, răspunse tipul. Când cheile au izbit ceasul, tocmai mă gândeam: „Ce bine-mi pare că nu mai sunt fetele aicea! N-au nevoie să vadă porcării de-astea!"

În maşină, Whitey îl iscodi:

— Ai început deja să schiţezi o succesiune cronologică?

Sean încuviinţă din cap şi răsfoi prin notiţe:

— Ele pleacă de la Curley's Folly pe la nouă jumătate, pe urmă trec rapid prin Banshee, cârciuma lui Dick Doyle şi prin cea a lui Spire, ajung la McGills în jurul orei unsprezece şi jumătate, şi sunt în Last Drop la unu şi zece.

— După care îşi buşeşte maşina, vreo jumătate de oră mai târziu.

Sean încuviinţă din cap.

— Găseşti vreun nume cunoscut pe lista barmanului?

Sean îşi coborî privirea pe numele clienţilor pe care barmanul de la McGills îi mâzgălise pe o foaie de hârtie.

— Dave Boyle, rosti cu voce tare când numele îi sări în ochi.

— Acelaşi tip cu care ai fost prieten în copilărie?

— S-ar putea, răspunse el.

— Este posibil să scoatem ceva de la el, adăugă Whitey. O să te ia drept prietenul lui, n-o să ne trateze ca pe nişte poliţişti, ca să-şi pună fermoar la gură, fără motiv.

— Sigur.

— O să-l trecem pe lista activităţilor pentru mâine.

ÎL GĂSIRĂ PE Roman Fallow sorbind o cafea la Cafe Society din Point. Şedea la masă împreună cu o femeie care aducea a fotomodel, cu rotulele genunchilor la fel de ascuţite ca şi umerii obrajilor, cu ochii uşor bulbucaţi deoarece pielea de pe faţa ei era întinsă atât de tare, că părea

lipită de oasele craniului, îmbrăcată într-o rochiţă albă, decoltată, de vară, cu acele strasuri care o făceau atât de sexy şi de scheletică în acelaşi timp. Sean se întreba cum reuşea să scoată efectul ăla şi hotărî că trebuia să fie graţie strălucirii perlate a pielii ei perfecte. Roman purta un tricou din mătase băgat într-o pereche de pantaloni plisaţi din olandă, arătând ca şi cum ar fi coborât dintr-unul din acele vechi filme produse de RKO, turnate în Havana sau Key West. Îşi sorbea cafeaua şi răsfoia ziarul împreună cu gagica lui, el citind rubricile economice, ea uitându-se pe cele de modă.

Whitey îşi trase un scaun la masa lor şi începu:

— Salut, Roman, se vând haine bărbăteşti acolo unde ţi-ai luat tricoul?

Roman nu-şi luă ochii de la ziar şi aruncă o bucată de croissant în gură:

— Sergent Powers, ce mai faci? Cum îţi mai merge rabla aia de Hyundai?

Whitey chicoti în timp ce Sean se aşeză lângă el:

— Văzându-te, Roman, ştii tu, în localul ăsta, aş fi jurat că eşti vreun parvenit care se scoală de dimineaţă şi se duce să mai facă niscaiva bişniţă pe Makintosh-ul lui.

— Ia-ţi un computer, sergent, îl sfătui Roman, închizând ziarul şi întorcându-şi pentru prima oară privirea la Whitey şi Sean. Ah, bună, îi zise celui din urmă. Te cunosc de undeva.

— Sean Devine, de la Poliţia de Stat.

— Aşa, aşa, zise Roman. Sigur, acum îmi aduc aminte. Te-am zărit odată la tribunal, depunând mărturie împotriva unui amic de-al meu. Drăguţ costumul! Fac progrese ăştia de la Sears în zilele astea, nu? Ce se mai sclifosesc!

Whitey aruncă o privire spre fotomodel:

— Să-ţi comand vreo fripturică în sânge, dulceaţă?

— Ce? întrebă ea.

— Poate să-ţi fac rost de ceva glucoza? Hai, că-ţi fac cinste!

— Nu e nevoie, interveni Roman. Aţi venit cu o treabă serioasă, aşa-i? Atunci să rămână numai între noi.

— Roman, nu te înţeleg, ripostă fotomodelul.

— Este în regulă, Michaela. Tu fă-te că ne ignori.

— Michaela, zise Whitey. Mişto nume!

Femeia rămase cu ochii pe paginile de ziar.

— Ce te aduce pe aici, sergent?

— Colţunaşii, îi răspunse Whitey. Îmi place cum îi fac aici. Şi, ah, da, ştii cumva o femeie pe nume Katherine Marcus, Roman?

— Sigur, zise Roman luând o sorbitură din cafea şi ştergându-şi buza de sus cu şerveţelul pe care-l lăsă să-i cadă în poală. Am auzit că ar fi fost găsită moartă azi după-masă.

— Aşa este, confirmă Whitey.

— Strică reputaţia cartierului când se întâmplă aşa ceva.

Sergentul îşi încrucişa braţele şi îl scrută cu privirea pe Roman.

Acesta mestecă încă o bucăţică de croissant şi sorbi ceva mai multă cafea. Îşi încrucişă picioarele, îşi tamponă gura cu şerveţelul şi câteva clipe îl fixă cu privirea pe Whitey. Sean îşi spuse că ăsta era unul dintre lucrurile care începuseră să-l plictisească cel mai mult în meseria lui: toate concursurile de bărbăţie, toată lumea fixându-se în ochi fără să clipească şi nimeni nevrând să cedeze.

— Da, sergent, reveni Roman, am cunoscut-o pe Katherine Marcus. Ai venit aici doar ca să mă întrebi atâta lucru?

Whitey ridică din umeri.

— Am cunoscut-o şi am văzut-o aseară într-un bar.

— Ai şi conversat cu ea, adăugă Whitey.

— Aşa este, recunoscu Roman.

— Ce i-ai zis? întrebă Sean.

Roman rămase cu ochii pironiţi la Whitey, ca şi cum Sean nu merita mai multă atenţie din partea lui decât îi arătase deja.

— Era gagica unui amic de-al meu. Era mangă. I-am spus că se face de râs şi că ea şi cele două amice ale ei ar trebui să plece acasă.

— Cine este amicul ăsta al tău? întrebă Whitey.

— Haide, sergent, că doar ştii cine este, i-o întoarse Roman zâmbind.

— Zi-i pe nume!

— Bobby O'Donnell, preciză Roman. Acum eşti fericit? Ea se vedea cu Bobby.

— Regulat?

— Poftim?

— Regulat, repetă Whitey. Se vedea regulat cu el? Ori s-au întâlnit o

singură dată?

— Regulat, răspunse Roman.

Whitey mâzgăli ceva în carneţel.

— Asta contrazice informaţiile pe care le avem noi, Roman.

— Nu zău?

— Mda. Am auzit cum că ea i-ar fi tras un picior în fundul lui gras, acum şapte luni, dar că el nu s-a lăsat.

— Ştii cum sunt femeile, sergent.

— Nu, Roman, ripostă Whitey, dând din cap. De ce nu-mi spui tu cum sunt?

Roman îşi închise ziarul.

— Ea şi cu Bobby s-au tot ciondănit. Când el era dragostea vieţii ei, când îi dădea papucii.

— Îi dădea papucii, repetă Whitey pentru Sean. Asta-ţi sună ţie a Bobby O'Donnell pe care-l ştii?

— Nicidecum, răspunse Sean.

— Nicidecum, repetă Whitey pentru Roman.

— Vă spun doar ce ştiu. Asta-i tot, încheie acesta ridicând din umeri.

— Ce-i drept, e drept, remarcă Whitey notându-şi rapid ceva în carneţel. Roman, unde te-ai dus aseară după ce ai plecat de la Last Drop?

— Am fost la o petrecere în centru, la mansarda unui amic.

— Ohoho, o petrecere de mansardă, exlamă Whitey. Întotdeauna mi-am dorit să văd şi eu cum este asta: droguri, fotomodele, zeci de tipi albi care ascultă muzică rap, închipuindu-şi cât de şmecheri sunt ei. Prin „noi", Roman, vrei să spui tu şi cu Ally McBeal de aici?

— O cheamă Michaela, preciză bărbatul. Da. Michaela Davenport, dacă vrei să notezi.

— Oh, notez, cum să nu? făcu Whitey. Este numele tău adevărat, dulceaţo?

— Ăsta-i numele tău adevărat, repetă el, Michaela Davenport?

— Da, răspunse fotomodelul, având ochii parcă şi mai bulbucaţi. De ce?

— Maică-ta a urmărit multe telenovele înainte de a te naşte?

— Roman, făcu ea.

Acesta ridică o mână şi se uită la Whitey.

— Ce ţi-am spus să rămână numai între noi? Aă?

— Mi-o iei în nume de rău, Roman? Vrei s-o faci pe Christopher Walken, încerci să te dai mare şi tare? Asta-i ideea? Fiindcă, ţin să-ţi spun, ne putem repezi cu maşina până acolo să-ţi verificăm alibiul. Am putea face asta. Ai vreun plan pentru mâine?

Roman se retrase în sine aşa cum Sean văzuse la majoritatea infractorilor atunci când un poliţist intra tare în el, o izolare atât de totală, încât puteai să juri că li se va opri respiraţia, uitându-se în ochii tăi cu o privire întunecată, lipsită de interes.

— Cu tot respectul, sergent, zise el cu o voce impasibilă. Voi fi bucuros să-ţi spun numele tuturor celor care m-au văzut la petrecere. Şi sunt sigur că Todd Lane, barmanul de la Last Drop, poate verifica că am părăsit barul după ora două.

— Bine, băiatule, cedă Whitey. Acum ce poţi să-mi spui de amicul tău, Bobby? Unde putem să dăm de el?

Roman lăsă să-i scape un zâmbet larg.

— Asta o să vă placă.

— Ce anume, Roman?

— Dacă-l suspectaţi pe Bobby pentru moartea lui Katherine Marcus, trebuie să vă spun că o să vă placă la nebunie.

Roman furişă o ocheadă de animal de pradă spre Sean, care simţi cum îi pierea tensiunea pe care i-o provocase Eve Pigeon când îi menţionase pe cei doi prieteni.

— Bobby, Bobby, Bobby, suspină el şi făcu cu ochiul gagicii sale, după care se întoarse la cei doi poliţişti. Bobby a fost găsit beat la volan vineri seară.

Roman mai luă o gură de cafea, după care le-o trânti direct:

— A stat la închisoare tot week-end-ul, sergent. Nu începeţi să verificaţi lucrurile astea, băieţi? glumi el mişcându-şi degetul în semn de dojană.

SEAN SE SIMŢEA cuprins de oboseală până în măduva oaselor, în momentul în care agenţii îi transmiseră prin emiţător că Brendan Harris se întorsese acasă împreună cu mama sa. El şi Whitey ajunseră acolo la unsprezece, se aşezară în bucătărie cu Brendan şi mama sa, Esther. Sean mulţumea în gând lui Dumnezeu că nu se mai construiau apartamente ca acela. Arăta ca scos dintr-un spectacol vechi de televiziune, *The*

Honeymooners, poate, de parcă nu putea fi apreciat la justa valoare decât văzut în alb-negru pe un ecran de treisprezece milimetri, plin de purici. Din casa scării intrai direct în salon, iar la dreapta se afla o mică sufragerie pe care Esther Harris o amenajase ca dormitor, înghesuindu-şi periile, pieptenii şi pudrele în cămara dărăpănată. Dincolo, era dormitorul pe care Brendan îl împărţea cu fratele său mai mic, Raymond.

La stânga salonului era un mic hol cu o cameră de baie de formă neregulată pe partea dreaptă, apoi bucătăria, înghesuită în spate, acolo unde lumina zilei nu se menţinea mai mult de patruzeci şi cinci de minute după-amiază. Bucătăria era zugrăvită în nuanţe de verde-veşted şi gălbui murdar, iar cei patru şedeau la o măsuţă cu picioare metalice şi cu şuruburi lipsă acolo unde se îmbucau cu tăblia, acoperită cu o faţă de masă de muşama înflorată, în verde şi galben, care se cojise pe la colţuri şi era roasă în mijloc.

Esther arăta pe potriva bucătăriei sale. Era mică şi ciolănoasă. Îi puteai da între patruzeci şi cincizeci şi cinci de ani. Puţea a săpun prost şi a tutun, iar culoarea părului ei se asorta cu venele de pe braţe şi mâini. Purta un pulovăr roz ofilit peste o pereche de blugi şi papuci negri pufoşi. Fuma într-una Parliaments şi îi urmărea pe cei doi poliţişti care discutau cu fiul ei ca şi cum ar fi crezut că chiar să fi vrut nu puteau fi mai neinteresanţi, dar că nu avea alt loc în care să se oprească.

— Când ai văzut-o ultima oară pe Katie Marcus? îl întrebă Whitey pe Brendan.

— Bobby a ucis-o, nu-i aşa? vru să ştie Brendan.

— Bobby O'Donnell? preciză Whitey.

— Da.

Brendan culegea fărâmături de pe faţa de masă. Părea şocat. Vorbea cu un glas monoton, dar subit începea să respire zgomotos, iar partea dreaptă a feţei îi tresaltă în sus de parcă ar fi fost înjunghiat în ochi.

— De ce spui asta? întrebă Sean.

— Pentru că îi era frică de el. Obişnuia să se vadă cu el şi întotdeauna îmi spunea că, dacă ne-ar prinde împreună, ne-ar omorî pe amândoi.

Sean aruncă o privire spre mama, închipuindu-şi că avea să surprindă vreo reacţie din partea ei, dar ea trăgea din ţigară, scoţând din plămâni vălătuci de fum care învăluiau masa cu un nor cenuşiu.

— Se pare că Bobby are un alibi, îl înştiinţă Whitey. Dar tu, Brendan?

— N-am ucis-o eu, răspunse Brendan Harris apatic. Nu i-aş fi făcut nici cel mai mic rău. Niciodată.

— Atunci, răspunde-mi, când ai văzut-o ultima oară?

— Vineri seara.

— La ce oră?

— Să fi fost opt?

— În jurul orei opt, Brendan, sau la opt fix?

— Nu ştiu.

Chipul tânărului era schimonosit de o anxietate pe care Sean parcă o auzea vibrând între ei pe deasupra mesei. Îşi încleştă mâinile, cu degetele încrucişate şi se legănă un pic în scaun.

— Da, era opt. Am fost la Hi-Fi, ştiţi? Şi după aia... ea a trebuit să plece.

Whitey îşi trecu în blocnotes „Hi-Fi, ora opt, vineri".

— Ea a trebuit să plece unde?

— Nu ştiu, răspunse Brendan.

Mama sa mai stinse o ţigară în mormanul de chiştoace ce se ridicase în scrumieră, unul dintre ele se aprinse şi eliberă o şuviţă de fum care se ridică răsucindu-se şi intră şerpuind în nara dreaptă a lui Sean. Imediat Esther Harris dădu foc unui alt chiştoc, iar el îşi imagină plămânii ei, plini de noduli şi negri ca abanosul.

— Brendan, câţi ani ai?

— Nouăsprezece.

— Şi când ai terminat liceul?

— Este absolvent, preciză Esther.

— Eu, ăă, mi-am luat bacalaureatul anul trecut, răspunse tânărul.

— Deci, Brendan, conchise Whitey, n-ai nicio idee unde s-a dus vineri seara Katie după ce te-a lăsat la Hi-Fi?

— Nu, răspunse băiatul cu voce pierită, iar albul ochilor începu să i se înroşească. Se vedea cu Bobby, şi el era înnebunit după ea, pe urmă tatăl ei nu mă place din nu ştiu ce motiv, aşa că trebuia să ne întâlnim pe şest. Uneori, ea nu-mi spunea unde se duce pentru că s-ar fi putut întâlni cu Bobby, presupun, ca să încerce să-l convingă că nu mai era nimic între ei. Nu ştiu. În seara aia mi-a zis doar că se duce acasă.

— Jimmy Marcus nu te place? întrebă Sean. De ce?

— Habar n-am, răspunse tânărul ridicând din umeri, dar i-a spus lui Katie ca nu cumva să o vadă cu mine.

— Ce? se băgă în vorbă şi mama. Hoţul ăla se crede mai breaz decât noi?

— Nu este hoţ, ripostă Brendan.

— Ba *a fost un* hoţ, o ţinu pe a ei. Nu ştiai, nu? Mai demult a fost un borfaş nenorocit. Fiica lui probabil că a luat gena de la el. Ar fi fost la fel de rea. Consideră-te norocos, băiete.

Cei doi poliţişti schimbară priviri. Era foarte posibil ca Esther Harris să fi fost cea mai mizerabilă dintre femeile pe care Sean le întâlnise în viaţa lui. Era o scorpie ordinară. Tânărul deschise gura să-i zică ceva, dar pe urmă o închise la loc.

— Katie avea în rucsac broşuri cu Las Vegas, îl informă Whitey. Am auzit că plănuia să se ducă acolo. Cu tine, Brendan.

— Noi..., începu acesta ţinându-şi capul plecat, noi, da, aveam de gând să ne ducem în Vegas şi să ne căsătorim. Astăzi.

Îşi ridică capul, iar Sean observă că lacrimile i se iveau printre gene. Brendan le şterse cu dosul mâinii, înainte de a curge pe obraji şi mai spuse:

— Adică, ăsta era planul, cel puţin.

— Aveai de gând să mă părăseşti? îl întrebă Esther. Fără să-mi spui un singur cuvânt?

— Mami, eu...

— Ca şi tat-tu? Aşa-i? Să mă laşi singură cu frate-tău mai mic, care nu scoate o vorbă? Asta vroiai să faci, Brendan?

— Doamnă Harris, o rugă Sean, am dori să ne putem concentra pe subiectul discuţiei. Brendan are destul timp să vă dea mai târziu explicaţii.

Ea îi aruncă o privire pe care o remarcase în ochii multor infractori şi sociopaţi, o căutătură care parcă îi spunea că în clipa asta nu merita atenţia ei, dar dacă el continua să şi-o caute cu lumânarea, atunci avea să-l umple de vânătăi. Ea-şi întoarse din nou privirea spre fiu:

— Aşa mi-ai fi făcut? Zi!

— Mami, uite...

— Uite ce? Uite ce, hă? Cu ce ţi-am greşit? Zi! Decât că te-am crescut şi ţi-am dat să mănânci, ţi-am cumpărat şi saxofonul ăla de Crăciun, la

care n-ai învăţat niciodată să cânţi? Şi acum mai zace în şifonier, Brendan.

— Mami...

— Nu, adu-l încoace. Arată-le oamenilor ăstora ce bine ştii să cânţi. Hai, adu-l!

Whitey se uită la Sean de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Tot ce-am făcut a fost să-i pun o pâine pe masă, continuă ea. Să-l îmbrac, să-l cresc.

— Da, doamnă, făcu Whitey în timp ce uşa de la intrare se deschise şi intrară doi puşti cu skateboard-uri sub braţ, ambii în jur de doisprezece ani, poate treisprezece, unul dintre ei semănând cu Brendan, căci era la fel de chipeş şi avea acelaşi păr negru, dar mai avea şi ceva din mama sa în privire, o goliciune înspăimântătoare.

— Salut, le dădu bineţe celălalt ştrengar în timp ce intrau în bucătărie.

La fel ca şi fratele lui Brendan, părea mic pentru vârsta lui şi fusese blestemat cu un chip prelung şi scobit, cu figura unui bătrânel răutăcios pe trupşor de copil, iţindu-se de sub şuviţe sârmoase de păr blond.

— Bună Johnny, îi răspunse Brendan la salut ridicând o mână. Sergent Powers, domnule Devine, acesta este fratele meu, Ray, iar acesta este prietenul lui, Johnny O'Shea.

— Salut, spuse Johnny O'Shea în timp ce Ray le făcea semn cu capul.

— El nu vorbeşte, îi lămuri mama. Taică-său vorbea de nu mai termina, dar ăsta nici nu deschide gura. Of, viaţa este al dracului de dreaptă...

Mâinile lui Ray îi semnalară ceva fratelui său mai mare, iar acesta zise:

— Da, au venit aici în legătură cu Katie.

— Ne-am dus să ne dăm cu board-ul în parc şi am găsit intrarea blocată, preciză prietenul lui Ray.

— O să se deschidă mâine, îi linişti Whitey.

— Mâine s-ar putea să plouă, ripostă puştiul de parcă le-ar fi reproşat că el n-a putut să se dea cu skateboard-ul la unsprezece noaptea.

Sean se tot întreba de când începuseră părinţii să le permită atât de multe puştilor. Whitey se întoarse spre Brendan:

— Crezi c-ar fi avut vreun duşman? În afară de Bobby O'Donnell, care poate era supărat pe ea?

— Era o fată drăguţă, domnule, răspunse acesta scuturând din cap. Era foarte, foarte drăguţă. Toată lumea o îndrăgea. Nu ştiu ce să vă spun.

— Acum putem să plecăm şi noi? întrebă Johnny O'Shea.

— A spus cineva că nu? făcu Whitey ridicând o sprânceană.

Johnny O'Shea şi Ray Harris ieşiră cu spatele din bucătărie şi se făcură auziţi, aruncându-şi skateboard-urile pe podeaua salonului, ducându-se în dormitorul lui Ray şi al lui Brendan, izbind tot ce găseau în drum aşa cum fac băieţii de doisprezece ani.

— Unde erai între unu jumătate şi trei dimineaţa?

— Dormeam în patul meu.

— Puteţi confirma acest fapt? o întrebă Whitey pe mamă, uitându-se în ochii ei.

— Nu pot garanta că nu s-a urcat pe fereastră şi apoi a coborât pe scara de incendiu. Ce pot confirma este că l-am văzut la zece seara ducându-se în camera lui şi pe urmă l-am revăzut a doua zi la nouă dimineaţa, explică ea ridicând din umeri.

— Bine, Brendan, încheie Whitey întinzându-se în scaun. Va trebui să te punem la un detector de minciuni. Crezi că eşti pregătit pentru aşa ceva?

— Mă arestaţi?

— Nu. Doar vrem să te punem la detectorul de minciuni.

— Sigur, cum doriţi, răspunse el ridicând din umeri.

— Şi ia cartea mea de vizită.

Tânărul se uită la aceasta. Rămase cu ochii la ea când mărturisi:

— Am iubit-o atât de mult. Eu.... n-o să mai simt asta niciodată. Adică, nu te întâlneşti de două ori cu marea dragoste în viaţă, nu?

Îşi ridică privirea la cei doi poliţişti. Ochii îi erau uscaţi, dar arătau atâta suferinţă încât Sean vru să se dea în lături.

— În cele mai multe cazuri, nu te întâlneşti cu ea nici măcar o dată, remarcă Whitey.

ÎL LĂSARĂ PE BRENDAN în faţa casei în jurul orei unu, după ce tânărul fusese supus de patru ori detectorului de minciuni, apoi Whitey îl conduse pe Sean acasă, la apartamentul lui, şi îl sfătui să tragă un somn, că mâine aveau să se scoale devreme. Sean păşi înăuntru, urechile ţiuindu-i de atâta tăcere, şi îşi simţi trupul îngreunat de cofeină şi

mâncare de fast food. Deschise frigiderul şi-şi luă o bere, se aşeză la masă şi o bău în timp ce zgomotele şi luminile serii se ciocneau de craniul său, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva devenise prea bătrân pentru meseria asta, sau dacă nu-l obosiseră prea tare moartea şi tembelii ăia de infractori cu mobilurile lor tâmpite, cu gustul amar şi sălciu pe care toate acestea îl lăsau în gură.

În ultima vreme, totuşi, se simţea obosit în general. Obosit de oameni, de cărţi, de televizor, de ştirile de noapte şi de cântecele auzite la radio cu ani în urmă şi care nici măcar nu-i plăcuseră cine ştie ce. Era obosit de hainele pe care le purta, de părul lui, de hainele şi părul celorlalţi. Obosise să-şi tot dorească să dea un sens lucrurilor. Obosit de bârfele din birou, de cine cu cine se culca, atât la figurat cât şi la propriu. Ajunsese într-un punct de unde era foarte sigur că auzise tot ce avea de spus orice om privind orice subiect, aşa încât era convins că îşi pierdea vremea ascultând înregistrări vechi ale unor lucruri care nu i se păruseră inedite nici măcar când le auzise pentru prima oară.

Poate că pur şi simplu era obosit de viaţă, de efortul total care-l făcea ca să se scoale în fiecare dimineaţă nenorocită şi să iasă la lumina aceleiaşi nenorocite zile, doar cu unele mici variaţii în privinţa vremii de afară şi a hranei. Se simţea prea obosit să-i mai pese de o tânără moartă pentru că urmau să mai moară şi altele. Nu era nici prima, nici ultima. Şi să-i trimiţi pe făptaşi la închisoare, chiar dacă-i închideai pe viaţă, nu-i mai producea nivelul adecvat de mulţumire sufletească, pentru că ei doar urmau să se întoarcă acasă, în locul pe care-l visaseră toată viaţa lor tâmpită şi ridicolă, iar morţii nu se mai întorceau printre cei vii. Violaţii şi tâlhăriţii rămâneau tot violaţi şi tâlhăriţi. Se întreba dacă în asta consta boala clinică a depresiei nervoase, într-o totală apatie şi o îngrijorătoare lipsă de speranţă.

Katie Marcus era moartă, da. Era o tragedie. Înţelegea teoretic acest lucru, dar nu-l mai putea *simţi.* Ea era doar un alt cadavru, o altă luminiţă stinsă din traficul autostradei vieţii.

Şi căsnicia lui, ce era altceva decât un geam spart în mii de cioburi? Iisuse Hristoase, o iubea, dar erau doi oameni totali opuşi, deşi puteau fi încă socotiţi ca făcând parte din aceeaşi specie. Lauren se ocupa de teatru, de cărţi şi de filme pe care mintea lui oricum nu reuşea să le pătrundă fie că erau subtitrate, fie că nu. Era vorbăreaţă, emotivă şi îi plăcea să lege

cuvintele în spirale ameţitoare care se tot ridicau ca într-un turn al vorbelor, Sean pierzându-se deja undeva pe la al treilea etaj.

O văzuse prima oară pe scenă la colegiu, jucând rolul unei fete prostuţe într-o farsă adolescentină. Nimeni din public n-a crezut nicio secundă că vreun bărbat va părăsi vreodată o femeie atât de plină de energie, atât de înzestrată cu *de toate,* cu experienţă, apetit şi curiozitate. Formau încă de atunci un cuplu bizar, el tăcut şi cu simţ practic, întotdeauna rezervat dacă nu rămânea singur cu ea, iar Lauren, singurul copil al unor liberali hippy îmbătrâniţi care o plimbaseră pe tot globul, atunci când lucrau pentru Peace Corps, provocându-i nevoia de a vedea, atinge şi explora tot ce era mai bun în oameni.

Era făcută pentru lumea teatrului, la început fiind actriţă la colegiu, ca apoi să ajungă regizor în micile teatre locale, şi în cele din urmă regizor secund al unor spectacole teatrale, itinerante, mai importante. Totuşi, nu călătoriile ei dese le stricaseră căsnicia. Fir-ar al naibii, el nu era încă sigur din ce cauză se despărţiseră, deşi bănuia că trebuia să fie ceva legat de el şi de tăcerile lui, de atitudinea dispreţuitoare care treptat punea stăpânire pe orice poliţist, un dispreţ faţă de oameni, de fapt, o incapacitate de a crede în mobiluri mai înalte şi în altruism. Prietenii ei, care i se părură fascinanţi odinioară, acum i se păreau copilăroşi, plini de teorii artistice fără legătură cu lumea reală şi de filozofii lipsite de finalitate practică. Sean îşi petrecea nopţile afară, în arenele străzilor de beton unde oamenii violau, furau şi omorau fără vreun alt motiv decât faptul că-i mâncau palmele, după care avea să rabde vreun cocteil la sfârşit de săptămână, când intelectuali cu părul strâns în coadă de cal, inclusiv soţia lui, se certau toată noaptea, căutând motivaţiile care se aflau în spatele păcatelor omului. Motivaţia era clară, oamenii erau proşti ca maimuţele. Încă mai rău, pentru că cimpanzeii nu se omorau unii pe alţii pentru lozuri în plic.

Îi reproşase că devenise aspru, refractar şi reducţionist în gândire. Iar el nu reacţiona, căci n-avea pentru ce-i replica. Problema nu era dacă el realmente devenise chiar aşa, ci dacă această devenire era un fapt pozitiv sau negativ.

Cu toate acestea, ei se iubeau. În felul lor, continuau să-şi dea silinţa, Sean să iasă din cochilia lui, iar Lauren să pătrundă până la el. Indiferent de cum se numea acel ceva care lega doi oameni, nevoia totală,

fiziologică de a se ataşa unul de altul, ei o simţeau. Dintotdeauna. Totuşi, probabil că era de prevăzut adulterul. Poate că asta şi făcuse. Şi poate că nu adulterul ei îl deranjase, ci faptul că rămăsese cu burta la gură...

Rahat. Se aşează pe duşumeaua din bucătărie, în absenţa soţiei, şi îşi lipi palmele de frunte, încercând pentru a nu ştiu câta oară să judece la rece naufragiul căsniciei lor. Dar tot ce văzu cu ochii minţii fură fărâmele şi cioburile legăturii lor, împrăştiate prin toate cămăruţele minţii lui. Când sună telefonul, ştiu întrucâtva, chiar înainte de a ridica receptorul, că era ea.

— Da, răspunse monosilabic Sean.

De la celălalt capăt al firului ajunse la ureche uruitul în surdină al unei basculante al cărei motor mergea în gol şi vâjâitul uşor al maşinilor ce treceau în goană pe o autostradă. Instantaneu îşi imagină unde se afla, într-o haltă pe o autostradă, mai sus de o staţie de benzină, la un şir de telefoane publice între Roy Rogers şi McDonald's. O văzu în minte în picioare, ascultând.

— Lauren, vorbeşte... Ştiu că eşti tu.

Cineva trecu pe lângă cabina telefonică zdrăngănind nişte chei.

— Lauren, spune ceva.

În receptor se auzi uruitul asurzitor al motorului unei basculante, în timp ce se îndrepta probabil spre parcare cu viteză mică.

— Ce mai face *ea?* o întrebă Sean, era cât pe ce să zică: „ce mai face fiică-mea?", dar nici nu ştia dacă era a lui, doar că era a lui Lauren, aşa că repetă:

— Ce mai face?

Basculanta schimbă viteza, scârţâitul roţilor pe prundiş se depărta pe măsură ce înainta spre şoseaua de dincolo.

— Asta doare prea mult, încercă Sean s-o înduplece. Nu poţi să vorbeşti cu mine?

Îşi aminti ceea ce Whitey îi spusese lui Brendan Harris despre dragoste, că majoritatea oamenilor nu o întâlnesc nici măcar o singură dată în viaţă, şi îşi imagină pe nevastă-sa rămasă în drum, urmărind cum se îndepărta basculanta aia, cu receptorul lipit de ureche, dar cu gura încleştată. Era o femeie înaltă şi slabă, cu păr de culoarea lemnului de cireş. Când râdea, îşi acoperea gura cu degetele. În colegiu, alergaseră împreună prin campus pe o ploaie torenţială şi ea-l sărutase pentru

prima oară sub portalul bibliotecii unde se adăpostiseră. Ceva se descătuşase în pieptul lui când mâna ei umedă îi atinse ceafa, ceva ce fusese încleştat şi-l împiedicase să respire de când se ştia. Ea îi spusese că avea cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată, că îi amintea de whisky şi de miros de lemn ars.

De când îl părăsise, se obişnuiseră ca el să-i vorbească până când ea se hotăra să închidă. Nu scotea niciun cuvânt, în nici unul dintre apelurile telefonice pe care le primise de la ea, de când plecase, apeluri date de pe şosea, din moteluri, din cabine telefonice prăfuite la marginea drumurilor pustii, ce se aşterneau de aici până la frontiera dintre Texas şi Mexic. Totuşi, chiar dacă nu auzea decât ţiuitul tăcerii de la celălalt capăt al firului, întotdeauna ştia că era ea. O simţea prin telefon. Uneori chiar îi adulmeca parfumul.

Conversaţiile lor, dacă se puteau numi aşa, puteau să dureze până la cincisprezece minute, în funcţie de câte avea el să-i spună, dar în seara aceea Sean era epuizat şi, în general, sfârşit de dorul ei, al femeii care dispăruse din viaţa lui într-o dimineaţă când ajunsese în luna a şaptea, dar şi mulţumit de faptul că sentimentele lui pentru ea erau singurele pe care le mai avea.

— Nu pot să mai rezist astă-seară, o avertiză el. Sunt mort de oboseală şi sufăr îngrozitor, iar tu nici măcar nu te înduri să mă laşi să-ţi aud vocea.

Stând în picioare, el îi mai dădu un răgaz fără speranţă, de treizeci de minute, ca să răspundă. În receptor se auzi sunetul de clopoţel al unei pompe de aer ca şi cum cineva ar fi umflat cauciucul unei roţi.

— Pa, iubito, zise, dar cuvintele parcă i se agăţau de flegma din gât, apoi puse receptorul în furcă.

Rămase încremenit pentru o clipă, ascultând ecoul pompei, îmbinat cu tăcerea răsunătoare care se coborî peste bucătărie şi îi pătrunse în inimă.

Avea să-l tortureze, era sigur. Poate se va chinui toată noaptea şi în cursul zilei de mâine. Poate toată săptămâna. Stricase rânduiala. El închisese, nu ea. Şi dacă tocmai când punea receptorul în furcă, buzele ei se deschideau să vorbească, să-i spună pe nume? Iisuse! Imaginea asta îl făcu să se ducă la duş, măcar de-ar fi putut astfel scăpa de gândul la ea, că stătea lângă telefoanele acelea publice, cu gura deschisă, şi cuvintele-i

stăteau pe limbă. „Sean, vin acasă”, ar fi putut ea să-i spună.

Un tip perfect

LUNI DIMINEAŢA, Celeste se afla în bucătărie cu verişoara ei, Annabeth, în casa care se umplea de vecini îndoliaţi, cea din urmă stând în picioare în faţa aragazului, detaşată de tot ce se întâmpla în jurul ei, când Jimmy, proaspăt ieşit de sub duş, îşi băgă capul pe uşă şi o întrebă dacă avea nevoie de ajutorul lui.

Când erau copii, Celeste şi Annabeth se înţelegeau ca nişte surori, nu ca nişte verişoare primare. Annabeth era singura fată într-o familie de băieţi, iar Celeste fusese singurul copil al unor părinţi care nu se suportau unul pe altul, aşa că ele petreceau o groază de vreme împreună, iar în primii ani de liceu vorbeau la telefon aproape în fiecare seară. Lucrurile se mai schimbaseră între ele, aproape imperceptibil, de-a lungul anilor, pe măsură ce sporea înstrăinarea dintre mama lui Celeste şi tatăl lui Annabeth, relaţiile devenind, din cordiale, reci şi chiar ostile. Oarecum, fără să se petreacă nimic care să o marcheze, această înstrăinare se transmise de la frate şi soră la fiicele lor, până când Celeste şi Annabeth se întâlniră numai la ocazii foarte oficiale, nunţi, naşteri, botezuri, uneori de Crăciun şi de Paşti. Mai ales, Celeste resimţea lipsa unui motiv clar şi o rodea faptul că o relaţie care odinioară părea indestructibilă putea să se destrame atât de uşor fără alte cauze decât timpul, certurile în familie şi avatarurile maturizării. Totuşi, de când îi murise mama, lucrurile se mai îndreptară. Vara trecută, ea şi Dave se adunaseră împreună cu Annabeth şi Jimmy pentru un picnic la iarbă verde, iar în timpul iernii ieşiseră împreună la restaurant de două ori. De fiecare dată, conversaţiile se legau mai uşor, iar Celeste simţi că după zece ani de izolare se lămuriră şi îşi găsiră o cauză: Rosemary.

Annabeth fusese alături de ea când îi murise mama. Timp de trei zile, o vizită acasă în fiecare dimineaţă, rămânând acolo până se întuneca afară. Îi găti şi o ajută la organizarea funeraliilor şi şezu alături de Celeste când aceasta vărsa lacrimi pentru o mamă care nu-i arătase prea multă dragoste, dar cu toate astea îi fusese mamă.

Iar acum, Celeste avea să fie alături de Annabeth, deşi nu-şi putea închipui, ca majoritatea celor care o cunoşteau, cum ar fi putut avea nevoie de sprijin o persoană atât de mândră şi independentă precum

verişoara ei. Dar rămase alături de ea şi o lăsă să gătească şi îi scoase din frigider tot ce îi cerea, răspunzând la cele mai multe apeluri telefonice.

Iar acum uite-l şi pe Jimmy, la nici douăzeci şi patru de ore după ce aflase de moartea fetei sale, întrebându-şi nevasta dacă avea nevoie de ceva. Părul îi era încă umed şi nepieptănat, iar tricoul i se lipise de pieptul ud. Era desculţ, iar sub ochi îi atârnau pungi lăsate de suferinţă şi de nesomn. Singurul gând al lui Celeste fu: „Doamne, Jimmy, dar tu?... Te gândeşti vreodată şi la tine?"

Toţi ceilalţi oameni, care umpluseră casa în clipa aceea, înghesuindu-se în sufragerie şi salon, roind în faţa holului de la intrare, lăsându-şi la grămadă paltoanele pe paturile din camerele lui Nadine şi Sara, se bizuiau pe Jimmy, ca şi cum nu s-ar fi ferit niciodată *de el.* De parcă el singur le-ar fi putut explica această glumă proastă sau potoli neliniştea din sufletul lor, i-ar fi susţinut atunci când trecea primul şoc şi trupurile lor se încovoiau sub noi valuri de durere. Aura de comandant pe care Jimmy o deţinea nu era rezultatul vreunui efort, iar Celeste se întreba adesea dacă era conştient de ea, dacă o recunoştea după greutatea cu care trebuia să-l împovăreze, mai ales în asemenea momente.

— Ce vrei? îl întrebă la rândul ei Annabeth, privind la costiţa care sfârâia într-o cratiţă neagră.

— Ai nevoie de ceva? insistă Jimmy. Pot să am eu grijă puţin de plită, dacă vrei.

— Nu, mă descurc, îi răspunse Annabeth cu un surâs moale care se stinse imediat, dând din cap.

Jimmy o întrebă din ochi pe Celeste: *„Aşa-i?"* La care aceasta încuviinţă mut.

— Nu ducem lipsă de nimic aicea, Jim, îl asigură ea.

Jimmy îşi întoarse ochii la nevastă-sa, iar Celeste observă cea mai tandră privire. Simţi cum o altă lacrimă se desprinde din inima lui şi se sparge, lovindu-se de pieptul său. El se aplecă şi se întinse peste plită. Cu degetul arătător şterse o broboană de transpiraţie de pe obrazul ei, iar Annabeth zise:

— Lasă-mă!

— Uită-te la mine, şopti el.

Celeste simţi nevoia să iasă din bucătărie, dar se temu că orice mişcare ar face să plesnească ceva între verişoară şi soţul ei, ceva mult

prea fragil.

— Nu pot, îi răspunse Annabeth. Jimmy? Dacă mă uit la tine, am să-mi dau drumul, şi nu pot să mă dau în spectacol cu toţi străinii ăştia în casă. Te rog.

— Bine, draga mea, bine, cedă el îndreptându-şi spinarea.

— Pur şi simplu nu mai vreau să-mi dau iar drumul.

— Te înţeleg.

Pentru o clipă, Celeste se simţi de parcă stăteau goi puşcă în faţa ei, ca şi cum era martoră la ceva între un bărbat şi nevasta lui, la fel de intim ca un act sexual. Uşa de la celălalt capăt al holului se deschise, tatăl lui Annabeth, Theo Savage, intră în casă, străbătând coridorul în timp ce ducea câte o ladă de bere pe fiecare umăr. Era un gigant înfloritor şi fălcos, cu graţie de dansator, strecurându-se prin holul îngust cu lăzile de bere pe umerii cât un catarg. Celeste întotdeauna rămăsese puţin uluită la gândul că din muntele ăsta au ieşit atâţia masculi pipernicіţi, Kevin şi Chuck fiind singurii dintre fiii la care se mai găsea ceva din înălţimea şi forţa lui fizică, Annabeth fiind singurul copil care îi moştenise graţia.

— Sunt în spatele tău, Jim, îl atenţionă Theo, iar acela se dădu la o parte din drumul lui Teo, care se roti delicat în jurul lui şi pătrunse în bucătărie.

Sărută obrazul lui Celeste şi îi aruncă un moale: „Ce mai faci, drăguţă?", după care aşeză ambele lăzi pe masa din bucătărie şi îşi încolăci braţele în jurul abdomenului fiicei sale, împungându-i umărul cu bărbia.

— Te ţii tare, dulceaţo?

— Încerc, tăticule, îi răspunse Annabeth.

O sărută pe gât, murmurând: „Fetiţa mea", după care se întoarse la Jimmy:

— Ai nişte lăzi frigorifice, le-am putea folosi.

Amândoi ticsiră frigoriferele de lângă cămară şi Celeste se întoarse să despacheteze toate alimentele care le fuseseră aduse, o dată ce prietenii şi familia începuseră să se arate pe la ei în zorii acelei dimineţi. Se adunaseră atât de multe lucruri, pâine irlandeză, plăcinte, croissante, gogoşi, foietaje şi trei platouri diferite de salată cu cartofi. Pungi cu ruladă, farfurii cu delicatese din carne, chifteluţe suedeze, într-o oală supradimensionată, două şunci gătite şi o friptură masivă de curcan,

acoperit complet cu o folie încreţită de aluminiu. Annabeth n-avea niciun motiv să gătească, toţi ştiau asta, dar o înţelegeau: aşa simţea ea nevoia. Astfel găti costiţă şi cârnaţi, două cratiţe pline ochi de ouă jumări, iar Celeste aduse toată mâncarea pe o masă ce fusese lipită de peretele din sufragerie. Se întreba dacă toate bucatele astea nu constituiau decât o încercare de a le alina durerea celor dragi pentru pierderea fetei sau, într-un fel, mai sperau să-şi înghită jalea şi să şi-o înece în Coca-Cola şi alcool, în cafea şi ceai, până când toţi aveau să se îmbuibe şi, îngreunaţi de atâta mâncare şi băutură, să-i cuprindă somnul. Aşa se întâmpla de obicei la reuniunile triste, la priveghi, funeralii, parastase şi la ocazii ca asta de acum. Mâncai şi beai şi pălăvrăgeai până când nu mai puteai.

Îl zări pe Dave prin mulţimea din salon. Şedea alături de Kevin Savage pe o canapea, discutând amândoi, nici unul dintre ei însă nu părea mai însufleţit sau relaxat, ambii aplecându-se atât de mult înainte, încât păreau că se luaseră la întrecere să vadă cine avea să cadă primul de pe canapea. Lui Celeste îi fu puţină milă de soţul ei, pentru senzaţia uşoară, dar persistentă de înstrăinare care-l mai învăluia uneori, mai ales în public. Toţi îl cunoşteau, totuşi. Toţi ştiau ce i se întâmplase în copilărie şi chiar dacă puteau să treacă peste asta şi să nu-l judece, deşi probabil că puteau s-o facă, Dave nu era în stare să fie complet în elementul său în preajma celor care-l ştiau de-o viaţă. Ori de câte ori ieşeau împreună, alăturându-se unor mici grupuri de colegi şi prieteni din afara cartierului, era la fel de relaxat şi de sigur de sine ca oricare altul, spontan şi plin de spirit, mai deschis ca niciodată. Colegele ei de la Ozma's Hair Design şi bărbaţii lor îl şi îndrăgiseră. Dar aici, unde crescuse şi prinsese rădăcini, întotdeauna părea că se opreşte la jumătatea frazei şi rămânea în urma oricărei conversaţii, astfel încât oricare altul i-o lua înainte. Nu-şi putea potrivi paşii cu nimeni, fiind ultimul care să facă glume.

Încercă să-i atragă atenţia şi să-i ofere un zâmbet, să-i dea de înţeles că, atâta timp cât se afla în acel apartament nu era chiar total izolat. Însă tocmai atunci un grup de oameni îşi făcură loc pe pragul arcuit ce separa sufrageria de salon, iar Celeste îl pierdu din vedere.

În general, numai când te afli în mijlocul unei mulţimi apuci să-ţi dai seama cât de puţin timp ai petrecut cu persoana pe care o iubeşti şi lângă care trăieşti. Nu-l mai văzuse pe Dave în cursul săptămânii, cu excepţia

nopţii de sâmbătă, când se tăvăliseră pe podeaua bucătăriei, după ce fusese tâlhărit, şi abia dacă mai schimbaseră ieri o vorbă, când Theo Savage sunase la ora şase şi o înştiinţase:

— Bună, drăguţă, avem o veste proastă. Katie a murit.

— Ba nu, unchiule Theo, fu prima ei reacţie.

— Dulceaţo, simt că mor numai când îţi spun. Dar aşa este. Micuţa a fost găsită asasinată.

— Asasinată!

— În Parcul Pen.

Celeste îşi întoarse ochii la televizor, la ştirile de la ora şase, unde se transmitea un reportaj la faţa locului, o panoramare din elicopter deasupra unei mulţimi de poliţişti ce se adunase la unul din colţurile ecranului cinematografului în aer liber, reporterii încă neştiind numele victimei, dar confirmând că s-a descoperit cadavrul unei tinere femei.

Nu Katie! Nu se poate! Celeste îi spuse lui Theo că se duce de îndată la Annabeth, şi rămase lângă verişoara ei, cu excepţia unei scurte perioade, între trei şi şase dimineaţa, când se întoarse acasă pentru un pui de somn, din momentul în care vorbise la telefon.

Şi totuşi încă nu-i venea să-şi creadă urechilor. Chiar şi după toate lacrimile vărsate împreună cu Annabeth, Nadine şi Sara. Chiar şi după ce o ţinuse pe Annabeth pe podeaua salonului în timp ce verişoară ei se zbătu pentru cinci minute paroxistice în ghearele unor spasme violente. Chiar şi după ce-l găsi pe Jimmy aşteptând în picioare în bezna camerei lui Katie, acoperindu-şi faţa cu perna copilei. Nu plângea şi nici nu vorbea de unul singur, nu scotea niciun sunet. Pur şi simplu stătea în picioare cu faţa înfundată în perna aia, sorbind mireasma părului şi obrajilor fiicei sale, iar şi iar. Inspira, expira, inspira, expira...

Chiar şi după toate astea nu reuşise să se obişnuiască cu gândul acela. Avea senzaţia că în orice moment Katie avea să intre pe uşă, s-ar repezi în bucătărie şi ar fura o bucăţică de costiţă de pe plită. Katie nu putea să moară. Nu putea. Poate nu credea asta din cauza acelui lucru ilogic fixat în subconştientul ei, pe care îl simţise când zări maşina lui Katie, la ştiri, şi îi trecu prin cap, fără nicio logică, că „sânge" egala „Dave".

Îl simţea acum pe bărbatul ei de cealaltă parte a mulţimii din salon. Îi simţea izolarea şi fu sigură că soţul ei era un om bun. Avea păcate, dar

era bun. Îl iubea şi dacă îl iubea ea era bun, iar dacă el era bun, atunci sângele de pe maşina lui Katie n-avea nicio legătură cu sângele spălat de pe hainele lui sâmbătă noaptea. Astfel încât Katie trebuia, cumva, să mai fie înviată. Pentru că toate celelalte alternative erau înspăimântătoare. Şi lipsite de orice logică. Celeste fu convinsă de asta în timp ce se întorcea în bucătărie ca să mai aducă de mâncare.

Aproape că se ciocni de Jimmy şi de unchiul ei Theo, pe când amândoi se chinuiau să târască o ladă frigorifică pe podeaua bucătăriei până în sufragerie.

— Trebuie să vezi chestia asta, Jimmy. Este nemaipomenită pe roţi, vorbea Theo, învârtindu-se în ultima clipă şi dându-se la o parte din drum.

Celeste le zâmbi sfios, în felul în care unchiul Theo se aştepta de la o femeie, şi îşi înghiţi senzaţia pe care o avea de la doisprezece ani, ori de câte ori acesta îi arunca vreo ocheadă, anume că privirile lui zăboveau un pic prea mult.

Ei manevrară lada frigorifică burduşită pe lângă ea, formând o pereche atât de bizară, Theo, roşcovan, voinic şi guraliv, iar Jimmy, tăcut şi blond şi atât de slăbănog încât părea mai degrabă ieşit dintr-o cazarmă. Îşi făcură cărare prin mulţimea care roia lângă intrare în timp ce traseră lada frigorifică lângă masa lipită de peretele sufrageriei, iar Celeste observă că toţi din cameră se întoarseră să-i privească cum o aşezau sub masă, ca şi cum brusc aceştia nu mai purtau povara unui mini-frigider plin ochi, din plastic tare de culoare roşie, ci copila pe care tatăl ei urma s-o îngroape în săptămâna următoare, moarta care-i adusese pe toţi acolo, ca să se amestece unii cu alţii şi să mănânce laolaltă, să vadă dacă aveau curajul să-i rostească numele.

Privindu-i cum aşezau lăzile frigorifice una lângă alta, apoi croindu-şi drum împreună prin mulţimea din sufragerie şi salon, Jimmy, fireşte abătut dar oprindu-se să mulţumească fiecărui oaspete care-i ieşea în cale, cu o căldură aproape afabilă şi cu o strângere de mână cordială, iar Theo - cu felul lui de a fi frust, ca o forţă a naturii, mai mulţi vecini comentară cât de apropiaţi păreau să fi devenit de-a lungul anilor, după cum se mişcau prin cameră, făcând aproape un adevărat tandem tată şi fiu.

N-ai fi crezut că aşa ceva era posibil la vremea când Jimmy se

însurase cu Annabeth. Theo nu era cunoscut pentru anturajul său în perioada aceea. Era un beţiv şi un bătăuş, un individ care-şi rotunjea veniturile ca dispecer de taxiuri, lucrând nopţile ca angajat al unui restaurant ca să-i arunce în stradă pe nepoftiţi şi chiar îi plăcuse slujba. Era gregar şi râdea din orice, dar citeai mereu o provocare în strângerile de mână vesele şi o ameninţare în chicoteala lui.

Pe de altă parte, Jimmy fusese tăcut şi serios de când ieşise de la Deer Island. Era prietenos, dar rezervat, iar la întruniri tindea să se ţină în umbră. Era tipul de bărbat care, atunci când deschidea gura, se făcea ascultat. Vorbea atât de rar, că aproape te făcea să te întrebi dacă şi când avea să-i iasă ceva din gură.

Theo era agreabil, dar nu din cale afară de plăcut. Jimmy era plăcut, dar nu cine ştie ce agreabil. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat cineva era ca ăştia doi să devină prieteni buni. Dar iată-i şi prieteni, Theo veghind spatele lui Jimmy de parcă ar fi trebuit să sară în orice moment să-l apere, ferindu-şi ginerele să se izbească cu ceafa de podea, acesta din urmă oprindu-se din când în când să şoptească ceva la urechea gigantică a socrului înainte de a-şi continua deplasarea prin mulţime. Cei mai buni amici, vorbea lumea. Aşa păreau acum tuturor, cei mai buni prieteni.

CUM SE APROPIA ora prânzului, de fapt era unsprezece dar pentru unii era deja amiază, majoritatea celor care treceau pe la soţii Marcus aduceau băutură în loc de cafea şi cărnuri fripte în loc de foietaje. Când se umplu lada frigorifică, Jimmy şi Theo Savage se duseră în căutarea mai multor lăzi şi gheaţă sus pe scări, în apartamentul fraţilor Savage de la etajul trei, locuit de Val împreună cu Chuck, Kevin şi soţia lui Nick, Elaine, care se îmbrăca numai în negru, fie pentru că se considera văduvă, până când soţul ei se întorcea acasă de la pârnaie, fie că pur şi simplu îi plăcea negrul, aşa cum ziceau unii.

Socrul şi ginerele găsiră două lăzi frigorifice în cămara de lângă uscător şi mai mulţi saci cu gheaţă în congelator. Umplură frigoriferele, aruncară sacii de plastic la coş şi îşi făceau loc prin bucătărie, când Theo zise:

— Ei, ia stai puţin, Jim.

Acesta se uită la socrul său.

— Ia loc acolo, îi indică Theo cu capul un scaun.

Jimmy îl ascultă. Aşează lada lângă scaunul pe care se aşează, aşteptând ca Theo să spună ce avea de spus. Socrul crescuse şapte copii în acel mic apartament de trei camere cu podele înclinate şi ţevi zgomotoase. Theo îi declarase o dată ginerelui că nu mai avea de ce să se scuze în faţa nimănui pentru nimic pentru tot restul vieţii lui.

— Şapte ţânci, îi povestise el, cu nu mai mult de doi ani diferenţă între ei, toţi urlând de să-şi spargă plămânii în apartamentul ăsta de rahat. Alţii îi tot dau cu bucuriile pe care ţi le aduc copiii, aşa-i? Eu mă întorceam de la lucru în toată hărmălaia aia şi n-aveam nicio bucurie. În schimb aveam o groază de dureri de cap. Cu zecile.

Jimmy ştia de la Annabeth că atunci când tatăl ei se întorcea acasă la durerile celea de cap, de obicei nu zăbovea mai mult decât ca să-şi mănânce cina şi apoi să iasă iar. Iar socrul îi mărturisise că nu-şi pierduse prea multe nopţi când venea vorba de creşterea copiilor. Avusese mai mult băieţi, iar băieţii erau uşor de crescut după părerea lui Theo. Îi hrăneai, îi învăţai cum să se bată şi cum să joace mingea pe maidan, pe urmă le dădeai drumul în viaţă. Ori de câte ori aveau nevoie să li se caute în coarne se duceau la mama, dar veneau la bătrânul lor tată când aveau nevoie de bani pentru o maşină sau de cineva care să le plătească prin poştă cauţiunea. Pe fete le răsfeţi, îl dăscălea el pe Jimmy.

— Aşa crede el? protesta Annabeth când soţul ei vorbea despre asta.

Lui Jimmy nici că i-ar fi păsat ce fel de părinte fusese Theo, dacă acesta n-ar fi profitat de orice ocazie ca să le scoată pe nas, lui şi soţiei sale, deficienţele parentale, să le spună cu un zâmbet că, fără supărare, în locul lor n-ar permite asemenea lucruri unui pici. Ginerele de obicei doar dădea din cap şi îi mulţumea, după care îl ignora.

Acum, Jimmy detecta iar licărirea aceea de bătrân înţelept în ochii socrului în timp ce acesta se aşează pe scaunul din faţa lui şi îşi coborî privirea la podea. Surâse îndurerat la auzul sunetelor de paşi şi de voci care răzbăteau din apartamentul de dedesubt.

— Mi se pare că-ţi vezi familia doar la nunţi şi la priveghiuri, nu-i aşa, Jim?

— Sigur că da, făcu ginerele, încă străduindu-se să se scuture de sentimentul care-l tot încerca de ieri de la ora patru, cum că adevăratul său sine hălăduia deasupra propriului trup, târându-se prin aer cu mişcări uşor agitate, căutând o cale de întoarcere prin propria piele,

înainte de a obosi să tot fluture prin aer şi să se scufunde ca un bolovan în miezul negru al pământului.

Theo îşi puse mâinile pe genunchi şi se uită la Jimmy până când acesta îşi ridică capul şi îi întâlni privirea.

— Cum te-ai descurcat până acum?

— Încă nu m-am obişnuit complet cu ideea, îi răspunse el ridicând din umeri.

— O să doară ca dracu' când ai să te obişnuieşti, Jim.

— Îmi închipui.

— Ca dracu', asta pot să-ţi garantez.

Ginerele ridică iar din umeri şi simţi o vagă senzaţie - să fi fost furie? - cum i se urca bolborosind din stomac. Exact asta îi mai lipsea acum, un discurs moralizator despre suferinţă de la Theo Savage. Rahat.

Socrul se aplecă înainte.

— Când a murit Janey a mea, Dumnezeu s-o odihnească în pace, Jim, şase luni n-am mai fost bun de nimic. Azi o văd aici cu mine, frumoasa mea soţie, şi în ziua următoare dispare fără urmă, povesti el pocnind din degetele-i groase. Dumnezeu a chemat un înger la el în ziua aia, şi eu am pierdut o sfântă. Dar toţi copii mei erau deja mari, slavă Domnului! Vreau să spun că eu mi-am putut *permite* să jelesc timp de şase luni. M-am bucurat de luxul ăsta... Dar tu, totuşi, n-ai să te bucuri.

Theo se îndreptă la loc în scaun, şi Jimmy simţi din nou că îl cuprinde senzaţia aceea de bolboroseală. Janey Savage murise cu zece ani în urmă, iar socrul lui se beţivise mult mai mult de o jumătate de an. Aproape doi ani. Mai toată viaţa nu făcuse altceva decât să se destrăbăleze pur şi simplu. Cât fusese încă în viaţă, Theo nu-i dăduse atenţie lui Janey nici cât unei bucăţi de pâine uscată.

Jimmy îl tolera pe socrul său pentru că era obligat s-o facă, era doar tatăl soţiei lui. Dacă te uitai la ei din exterior, păreau prieteni la cataramă. Poate chiar aşa credea şi Theo. Iar vârsta înaintată îl muiase până într-atât, încât îi arăta dragoste fiicei lui şi îşi răsfăţa nepoţii. Dar una era să nu judeci un tip după păcatele tinereţii şi alta să asculţi de sfaturile lui.

— Aşa că înţelegi ce-ţi spun? continuă bătrânul. Ai grijă ca jalea ta să nu devină o *scuză* pentru tine, Jim, ştii tu, să te distragă de la responsabilităţile conjugale.

— Responsabilităţile conjugale, repetă ginerele.

— Da. Ştii, trebuie să ai grijă în continuare de fiica mea şi de fetiţele ei. De-acum ele trebuie să fie prioritatea ta.

— Aha, făcu Jimmy. Ţi-ai închipuit cumva că am să uit de aşa ceva, Theo?

— N-am spus că ai face-o, Jim. Am spus doar că ai *putea.* Atâta tot.

Ginerele studie rotula genunchiului stâng al bătrânului. Şi-o imagină erupând într-un puhoi de sânge.

— Theo!

— Da, Jim.

Ochii ginerelui se mutară la cealaltă rotulă şi o văzură şi pe aceea explodând, după care trecu la coate.

— Crezi că discuţia noastră ar mai fi putut aştepta?

— Cel mai bun moment este acum, în prezent, îi răspunse Theo lăsând să-i scape râsul său zgomotos, dar în el se putea ghici un avertisment.

— Să zicem, până mâine, continuă Jimmy mutându-şi privirea de la coatele la ochii socrului. Vreau să spun că mâine ar fi fost în regulă. Nu-i aşa, Theo?

— Ce-am spus eu de prezent, Jimmy? începu bătrânul să se enerveze.

Era un om voinic cu temperament coleric şi ginerele ştia că-i băga pe unii în sperieţi, că putea citi spaima pe feţele celor care treceau pe lângă el pe stradă, că se obişnuise cu asta şi o confunda cu respectul.

— Mă rog, aşa cum văd eu lucrurile, nu există timp mai potrivit pentru conversaţia asta. N-am dreptate? Aşa că m-am gândit să mă dau la o parte, pe cât de repede posibil şi să las lucrurile aşa cum sunt.

— Oh, sigur că da, confirmă Jimmy. Mă rog, cum zici tu, prezentul este cel mai bun moment. Aşa-i?

— Aşa-i. Bun băiat, încheie Theo şi-l bătu pe genunchi, sculându-se în picioare. O să treci şi peste asta, Jimmy. O să depăşeşti momentul. O să porţi în tine durerea, dar ai să mergi înainte. Fiindcă eşti bărbat. Ce i-am spus lui Annabeth în noaptea nunţii? I-am zis: „Dragă, ţi-ai găsit un bărbat de şcoală veche. Un tip perfect", i-am spus. Un campion. Un tip care....

— De parcă ar fi băgat-o într-un sac, remarcă Jimmy.

— Ce vrei? îşi coborî socrul privirea la el.

— Aşa arăta Katie când am identificat-o la morgă aseară. Ca şi cum cineva ar fi băgat-o într-un sac şi ar fi lovit sacul cu ţevi.

— Da, mă rog, nu te lăsa....

— Nici măcar nu mai puteam să-mi dau seama ce rasă era, Theo. Putea fi de culoare, putea fi portoricană ca maică-sa. Putea fi arăboaică. Oricum, nu arăta ca o albă, povesti Jimmy uitându-se la propriile mâini, încleştate între genunchi şi observând petele de pe podeaua bucătăriei, una cafenie lângă piciorul lui stâng, şi alta de culoarea muştarului lângă piciorul mesei. Janey a murit în somn, Theo. Cu tot respectul, la naiba, dar a avut mai mult noroc. S-a culcat şi nu s-a mai trezit. A murit în pace.

— Nu trebuie să vorbeşti tu despre Janey, bine?

— Dar fiică-mea? A fost asasinată. Este o mică diferenţă.

Pentru o clipă, bucătăria se scufundă într-o tăcere asurzitoare, cum numai într-un apartament pustiu poţi întâlni, când jos este plin de lume, iar Jimmy se întrebă dacă socrul era destul de imbecil ca să continue să vorbească. Haide, Theo, zi o tâmpenie. Sunt exact în starea aia, când am nevoie să mă uşurez de ceea ce bolboroseşte în mine şi să-mi vărs furia pe cineva.

— Uite ce-i, te înţeleg, spuse celălalt, iar ginerele lăsă să-i scape un suspin. Chiar te înţeleg. Dar, Jim, nu trebuie să te...

— Ce? ripostă el. Nu trebuie să mă *ce?* Cineva a tras cu o armă în carnea fetei mele şi i-a zburat creierii, iar tu vrei să te asiguri că, ce? Că mi-am fixat deja priorităţile? Te rog, spune-mi odată! Te-am înţeles bine? Vrei să stai aici şi să te dai drept marele *patriarh?*

Theo îşi coborî ochii la pantofi şi respiră zgomotos prin nări, ţinându-şi ambii pumni încleştaţi.

— Nu cred că merit asta.

Jimmy se sculă în picioare şi îşi împinse scaunul la masa din bucătărie. Ridică o ladă de pe podea. Se uită la uşă.

— Acum putem să ne întoarcem jos, Theo? întrebă el.

— Sigur, răspunse acesta.

Îşi lăsă scaunul acolo unde era şi ridică cealaltă ladă de pe podea.

— Bine, bine. A fost o idee proastă să mă apuc să-ţi ţin discursuri tocmai în dimineaţa asta. Încă nu eşti pregătit, dar...

— Theo! Las-o baltă. Nu mai spune nimic. Ce zici? Bine?

Ginerele ridică lada frigorifică în braţe şi începu să coboare scările.

Se întreba dacă poate rănise sentimentele socrului, apoi hotărî că puţin îi păsa dacă îl rănise. Dă-l dracului. Chiar în clipa aia începeau să-i facă lui Katie autopsia. Jimmy încă îi mai simţea în nări mireasma culcuşului, dar jos în biroul medicului legist, ei scoteau scalpele, ferăstraiele chirurgicale şi alte tipuri de bisturie, pregătindu-le.

CEVA MAI TÂRZIU, după ce lumea se mai rărise puţin, Jimmy ieşi pe veranda din spate şi se aşeză sub rufele care se zbăteau în bătaia vântului, întinse pe funie încă de sâmbătă după-amiază. Şedea acolo încălzindu-se la soare, o pereche de pantaloni evazaţi, din denim de-ai Nadinei legănându-se înainte şi înapoi prin părul lui. Annabeth şi fetele plânseseră toate astă-noapte, inundaseră apartamentul cu lacrimile lor, iar Jimmy îşi închipuise că avea să li se alăture dintr-o clipă în alta. Dar n-a făcut-o. Urlase pe povârnişul acela când zărise privirea din ochii lui Sean Devine, în care citise că fiică-sa era moartă. Se uşurase în urletul acela din rărunchi. Aşa că acum şedea pe verandă şi îşi dorea să poată lăcrima.

Se tortură de unul singur, revenindu-i în minte Katie în primii ani de viaţă, Katie de cealaltă parte a mesei pline de zgârieturi de la Deer Island, Katie plângând până adormise în braţele lui, la şase luni după ce ieşise din puşcărie, întrebându-l când avea să vină înapoi mămica. O revăzu pe micuţa Katie ţipând în cadă şi pe Katie, la opt ani, întorcându-se pe bicicletă de la şcoală. O revăzu cu zâmbetul pe buze şi bosumflându-se, schimonosindu-şi feţişoara de supărare şi strâmbându-se din nou de uimire când o ajuta la aritmetică la masa din bucătărie. Văzu cu ochii minţii o Katie mai mare, şezând pe un leagăn cu Diane şi Eve, lenevind într-o zi de vară, toate trei ajunse la vârsta pubertăţii când picioarele le creşteau mai lungi şi mai repede decât restul trupului. O văzu pe Katie întinsă pe burtă între Sara şi Nadine, care se rostogoleau peste ea. Şi-o aminti în rochia ei de la balul absolvenţilor. O revăzu aşezată lângă el în maşina lui Grand Marquis, cu bărbia tremurând, în timp ce cobora maşina de pe bordură, în prima zi când o învăţase să conducă. O revăzu ţipând irascibilă la el în cei zece ani de trai împreună şi, totuşi, găsea adesea aceste ultime imagini mai uşor de îndurat decât cele în care era drăguţă şi strălucitoare.

Şi-o tot amintea în diverse ipostaze şi cu toate acestea nu putea vărsa

o lacrimă. „Vor veni şi lacrimile, îi şopti o voce calmă. Eşti doar sub şoc.” „Dar şocul dispare, îi răspunse o altă voce din cap, de când Theo a început să şi-o caute cu mine, după ce am coborât scările.” „Şi o dată ce dispare o să simţi ceva.” „Deja simt ceva.” „Aceasta-i durerea, îi spuse vocea. Acestea-s regretele”. „Nu este nici durere, nu sunt nici regrete. Este turbare.” „O să simţi şi asta în parte. Dar o să treci peste ea.” „Nu vreau să trec peste ea.”

O revedere plăcută

DAVE SE ÎNTORCEA PE JOS cu Michael de la şcoală şi tocmai dăduse colţul când îl zări pe Sean Devine şi pe celălalt tip sprijinindu-se de portbagajul unui Sedan negru parcat în faţa locuinţei lor. Sedan-ul avea însemnele guvernului statului şi destule antene ataşate de portbagaj, ca să poată emite transmisiuni până pe Venus, iar Dave îşi dădu seama doar uitându-se la cel care-l însoţea pe Sean, de la cincisprezece metri depărtare, că, la fel ca şi prietenul lui din copilărie, era poliţist. Avea acea înclinare a bărbiei, specifică sticleţilor, felul lor de a se sprijini în călcâie şi totuşi fiind gata parcă să se repeadă înainte. Şi dacă toate astea nu-l dădeau de gol, atunci tunsoarea cazonă la un bărbat în jur de patruzeci şi cinci de ani, combinată cu ochelarii de soare cu rame aurite, erau indicii hotărâtoare.

Mâna lui Dave o strânse pe cea a lui Michael şi acesta avu o senzaţie de parcă cineva ar fi scufundat un cuţit în apă rece şi pe urmă i-ar fi lipit lama de plămâni. Aproape că se opri din mers, picioarele încercând să se înfigă în trotuar, dar ceva îl împingea înainte şi spera că părea normal, degajat. Sean îşi întoarse capul în direcţia lui, la început cu o privire veselă şi lipsită de expresie în ochi care apoi se îngustară ca semn de recunoaştere în timp ce îi întâlnea pe cei ai amicului din copilărie.

Amândoi bărbaţii zâmbiră în acelaşi timp, Dave din toată inima, iar Sean cam la fel. Primul fu surprins să descopere ceea ce ar fi putut fi chiar plăcere pe figura amicului din copilărie.

— Dave Boyle, spuse Sean, coborând din maşină cu mâna întinsă, ce mai faci?

Dave îi strânse mâna şi avu o altă mică surpriză, când Sean îl bătu pe umăr.

— Ultima oară ne-am văzut la Tap, îşi aminti Dave. Când a fost asta, cu şase ani în urmă?

— Da. Apropo, arăţi bine.

— Cum îţi mai merge, Sean? zise Dave simţind cum îl cuprinde o căldură de care mintea îl avertiza să se ferească.

Dar de ce? Mai rămăseseră atât de puţini de pe vremea lui! Şi nu era vorba numai de vechile clişee, ca puşcăria, drogurile sau forţele de poliţie, care-i despărţiseră. Şi suburbiile îi înstrăinaseră la fel de mult. Unii plecaseră în alte state, cedând ispitei de a-şi face noi prieteni, de a

deveni o ditamai naţiune de jucători de golf şi cumpărători de la mall-uri, de proprietari de mici companii cu soţii blonde şi televizoare cu ecran mare.

Nu, nu mai rămăseseră mulţi din generaţia lor, iar Dave se lăsă cuprins de un val de mândrie, fericire şi un bizar regret în timp ce strânse mâna lui Sean şi îşi aminti de acea zi de pe peronul metroului când Jimmy sărise jos pe şine, iar sâmbetele, în general, şi le amintea acum ca pe nişte zile în care orice era posibil.

— Îmi merge, îi răspunse Sean, şi păru chiar să nu glumească, deşi celălalt surprinse o uşoară crispare în surâsul lui. Şi cine mai este şi ăsta?

Sean se aplecă spre Michael.

— Este fiul meu, îl lămuri Dave. Michael.

— Bună, Michael. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Salut.

— Eu sunt Sean, un vechi, vechi amic al tatălui tău.

Dave observă că vocea lui Sean trezi ceva în fiul său.

Prietenul avea cu adevărat ceva în glas, la fel ca tipul care dublase toate vocile din toate filmele de succes, iar Michael se lumină la auzul lui, căci în minte, poate, relaţia tatălui cu acest străin înalt şi plin de sine lua o alură de legendă, pe vremea când erau puşti şi se jucau pe aceleaşi străzi şi visau cam aceleaşi lucruri ca şi el şi micii lui prieteni.

— Sunt încântat să vă cunosc, spuse puştiul.

— Plăcerea este de partea mea, Michael, i-o întoarse Sean în timp ce-i strângea mâna mică, după care îşi ridică faţa la taică-său. Frumuşel e puştiul ăsta al tău, Dave! Ce mai face Celeste?

— Bine, bine, spuse celălalt încercând să-şi amintească numele femeii cu care era însurat Sean şi nu-i veni în minte decât că o întâlnise la colegiu. Oare Laura? Sau Erin?

— Spune-i c-o salut, da?

— Sigur. Tot mai lucrezi la stat?

Dave îşi coborî pleoapele pe când soarele ieşi din spatele unui nor şi se depărta de portbagajul lucios al Sedan-ului negru.

— Da, îi răspunse Sean. Că veni vorba, ăsta este sergentul Powers, şeful meu de la Serviciul Omucideri din cadrul Poliţiei de Stat.

— Ce mai faceţi?

— Bine, domnule Boyle. Dar dumneata?

— O.K.

— Dave, începu Sean, dacă ai un minut la dispoziţie, am dori să-ţi punem câteva întrebări scurte.

— A, sigur. Ce s-a întâmplat?

— Nu ne-ai putea primi înăuntru, domnule Boyle? sugeră sergentul Powers, înclinându-şi capul în direcţia intrării din faţă a locuinţei lui Dave.

— Da, sigur, îi pofti acesta luându-l iar pe Michael de mână. Urmaţi-mă, domnilor!

Urcând scările pe lângă apartamentul domnului McAllister, Sean remarcă:

— Aud că s-au scumpit chiriile chiar şi aici.

— Chiar şi aici, confirmă Dave. Încearcă să ne transforme în Point, cu câte un magazin de antichităţi la fiecare al cincilea colţ de stradă.

— Point, da, făcu Sean chicotind sec. Îţi mai aminteşti de casa tatălui meu? Acum este la comun.

— Nu mai spune! se miră Dave. O casă aşa de frumoasă!

— Fireşte c-a vândut-o înainte de a exploda piaţa.

— Iar acum este la *comun*, se miră Dave, vocea răsunând tare în casa scării îngustă. Îşi scutură capul. Parveniţii care au cumpărat-o probabil că scot acum pe fiecare cameră cât a scos bătrânul tău pe întreaga clădire.

— Cam aşa ceva, confirmă Sean. Dar ce-ai să faci tu?

— Nu ştiu, omule, dar mă gândesc că trebuie să fie o cale să-i opreşti. Trimite-i înapoi la cine i-a crescut cu tot cu celularele lor de rahat. Ştii ce-mi zice un amic de-al meu, acum câteva zile, Sean: „Cartierul ăsta are nevoie de un val zdravăn de criminalitate...", râse Dave. Adică, asta ar pune valorile imobiliare în banca lor. La fel şi chiriile. Aşa-i?

— Fetele continuă să fie omorâte în Parcul Pen, domnule Boyle, îi aminti sergentul Powers, aşa că s-ar putea să ţi se împlinească dorinţa.

— Oh, rahat, dar asta nu este nicidecum dorinţa *mea*, negă Dave.

— Sigur, făcu sergentul Powers.

— Ai spus cuvântul ăla care începe cu „*r*", tăticule, remarcă Michael.

— Scuză-mă, Mike. Nu se va mai întâmpla, îi făcu cu ochiul lui Sean peste umăr în timp ce deschidea uşa apartamentului.

— Soţia dumitale este acasă, domnule Boyle? se interesă sergentul Powers în timp ce intrau.

— Ăă? Nu. Nu este. Hei, Mike, ia du-te tu şi fă-ţi temele acum. Bine? Căci în curând o să ne ducem la unchiul Jimmy şi mătuşa Annabeth.

— Haide, eu...

— Mike, se răsti Dave uitându-se de sus în jos la fiul său. Du-te sus am spus! Eu şi domnii ăştia avem ceva de discutat.

Michael îşi luă expresia de abandonare atât de obişnuită la copiii mici când sunt excluşi din conversaţiile adulţilor şi se îndreptă spre scară, cu umerii lăsaţi şi târându-şi picioarele, ca şi cum ar fi avut blocuri de gheaţă legate de glezne. Scoase un suspin ca şi mama sa, după care începu să urce treptele.

— Trebuie să fie ceva general, remarcă sergentul Powers luând loc pe canapeaua din salon.

— Ce anume?

— Chestia aia pe care o face cu umărul. Şi puştiul meu făcea la fel la vârsta lui, când îl trimiteam la culcare.

— Da? se miră Dave şi se aşeză pe fotoliul de la celălalt capăt al măsuţei de cafea.

Timp de aproximativ un minut, gazda rămase cu ochii aţintiţi la Sean şi la sergentul Powers, iar cei doi poliţişti îi întoarseră privirea, toţi trei cu sprâncenele ridicate în aşteptare.

— Ai auzit de Katie Marcus, începu Sean.

— Sigur, confirmă Dave. Am fost acasă la ei azi-dimineaţă. Celeste mai este acolo. Adică, Iisuse Hristoase, Sean, este o crimă infamă.

— Aici ai nimerit-o, remarcă sergentul Powers.

— L-aţi prins pe făptaş? întrebă Dave, frecându-şi cu palma stângă mâna dreaptă umflată, cu pumnul strâns, după care se lăsă pe spate şi îşi băgă ambele mâini în buzunare, încercând să pară relaxat.

— Lucrăm la asta. Nu-ţi fă griji, domnule Boyle.

— Cum se descurcă Jimmy? îl întrebă Sean.

— Greu de spus, aprecie Dave uitându-se la Sean, fericit că putea să-şi ferească ochii de sergentul Powers, căci ceva din figura aceluia nu-i era pe plac, anume felul în care tipul îl privea pieziş, ca şi cum i-ar fi putut ghici toate minciunile spuse în viaţa lui de rahat, de la prima până la ultima.

— Ştii cum este Jimmy, continuă Dave.

— Nu chiar. Nu mai ştiu.

— Mă rog, încă ţine totul în el, îl lămuri. N-ai cum să-ţi dai seama ce se întâmplă în mintea lui.

Sean încuviinţă din cap.

— Motivul pentru care am trecut pe la voi, Dave...

— Am văzut-o, mărturisi acesta. Nu ştiu dacă eraţi la curent cu asta.

Se uită la Sean, care îşi deschise mâinile, aşteptând.

— În seara aceea, continuă Dave, chiar în noaptea în care a murit, cred am văzut-o la McGills.

Sean şi colegul său schimbară o privire, după care primul se aplecă în faţă şi îl fixă pe Dave cu o căutătură prietenoasă.

— Ei, da, Dave, tocmai asta ne-a adus de fapt aici. Numele tău a apărut pe o listă de clienţi prezenţi la McGills în seara aceea, din câte a putut să-şi amintească barmanul. Am auzit şi cum Katie s-a dat în spectacol.

— Ea şi una dintre prietenele ei s-au apucat să danseze pe tejghea, povesti el.

— Erau cam bete, aşa-i? întrebă celălalt poliţist.

— Păi da, dar...

— Dar ce?

— Dar era o beţie inofensivă. Numai dansau, nu se dezbrăcau sau altceva de genul ăsta. Aveau doar, se pare, *nouăsprezece* ani. Ştiţi?

— Dacă ai nouăsprezece ani şi eşti servit într-un bar înseamnă că localul ăla îşi pierde licenţa pentru o vreme, preciză sergentul Powers.

— Dumneavoastră n-aţi făcut asta niciodată?

— Ce anume?

— N-aţi băut niciodată într-un bar când eraţi minor?

Sergentul Powers surâse, şi zâmbetul lui pătrunse craniul lui Dave la fel ca şi privirea sa, de parcă fiecare milimetru din tipul ăla îl măsura pe furiş.

— La ce oră zici că ai plecat de la McGills, domnule Boyle?

— Poate în jur de unu? ridică Dave din umeri. Sergentul Powers îşi notă într-un carneţel aşezat pe genunchi. Dave se uită la Sean.

— Facem şi noi doar o verificare de rutină, Dave. Te întreţineai cu Stanley Kemp, aşa-i? Stanley cel uriaş?

— Da.

— Apropo, ce mai face? Am auzit că puştiul lui ar fi făcut o formă de

cancer.

— Făcuse leucemie, îl lămuri Dave. A dat ortu' popii acum câtva timp. Avea patru ani când a murit.

— Of, zise Sean, asta nu miroase a bine. Rahat. Niciodată nu poţi să ştii. În minutul ăsta te avânţi cu toate pânzele sus şi, în următorul, cum dai colţul, cum te loveşte o boală bizară în piept şi mori cinci minute mai târziu. Ce lume!

— Ce lume! fu de acord şi Dave. Stan se descurcă bine, dacă stai să te gândeşti. A prins o slujbă bună cu Edison. Mai joacă baschet în Park League, marţea şi joia.

— Şi mai bagă groaza pe teren? întrebă Sean, chicotind.

— Încă dă din coatele alea ale lui, chicoti şi Dave.

— La ce oră zici că au plecat fetele din bar? reveni Sean încă chicotind.

— Nu ştiu, îi răspunse Dave. Mă uitam la meci. Ăia de la Sox o cam lălăiau.

Cum făcuse Sean de-i strecurase întrebarea? Putea s-o pună făţiş, dar încercase să-l distragă cu bârfe despre Stanley cel uriaş. Nu-i aşa? Sau, poate, pur şi simplu îl întrebase în momentul în care îi trecuse prin minte. Nu putea fi sigur în niciun fel. Era suspectat? Era de fapt un *suspect* în cazul morţii lui Katie?

— Şi ăsta a fost un meci difuzat târziu, preciză Sean. Din California.

— Cum? Pe la vreo zece şi treizeci şi cinci, da. Aş zice că fetele au şters-o poate cu un sfert de oră înainte ca să plec eu.

— Deci vom zice că era unu fără un sfert, conchise celălalt poliţist.

— Cam aşa ceva.

— Ai vreo idee unde s-au dus fetele?

— A fost ultima oară când le-am văzut, spuse Dave dând din cap că nu avea nicio idee.

— Aşa? făcu sergentul Powers în timp ce pixul alerga pe paginile carneţelului de pe genunchii săi.

— Mda, încuviinţă din cap Dave.

Sergentul Powers scrise iar ceva în carnetul de note. Pixul zgâria hârtia ca o gheruţă.

— Dave, îţi aminteşti vreun tip care să-i fi aruncat altuia nişte chei?

— Ce?

— Un tip, îi explică Sean, frunzărindu-şi blocnotul, pe nume, stai, Joe Crosby. Prietenii lui au încercat să-i ia cheile de la maşină. Le-a aruncat la unul dintre ei. Ştii, ofticat la culme. Ai fost martor la aşa ceva?

— Nu. De ce?

— Părea o povestioară nostimă, spuse Sean. Tipul care ţinea cu dinţii şi cu ghearele de chei, tot le aruncă până la urmă. Logică de beţiv, aşa-i?

— Aşa cred.

— N-ai observat nimic mai neobişnuit în noaptea aia?

— În ce sens?

— Să zicem că cineva de la bar se uita la fete de o manieră nu tocmai prietenoasă? Îi ştii pe tipii ăia, unii care se uită la tinerele femei cu un fel de ură neagră în privire, încă ofticaţi de faptul că au stat acasă în noaptea balului de absolvire şi după cincisprezece ani tot mai duc o viaţă de rahat? Se uită la femei de parcă ar fi numai vina lor. Cunoşti genul?

— Am întâlnit câţiva şi de-ăştia, sigur.

— A fost vreun tip de genul ăsta în bar în noaptea aia?

— N-am observat. Adică m-am uitat mai mult la meci. Nici măcar nu le-am observat pe fete, Sean, până când n-au sărit pe tejghea.

Acesta încuviinţă din cap.

— Bun meci, făcu sergentul Powers.

— Mă rog, zise Dave, juca Pedro.

— Aici ai nimerit-o. Omul îşi merită banii, nu-i aşa?

— Cel mai bun din base-ball la ora actuală.

Sergentul Powers se întoarse către Sean şi amândoi se ridicară în picioare în acelaşi timp.

— Asta-i tot? se miră Dave.

— Da, domnule Boyle, confirmă sergentul Powers strângându-i mâna. Mulţumim pentru ajutorul acordat, domnule.

— Nici o problemă. Mi-a făcut plăcere.

— Oh, la naiba, spuse celălalt, am uitat să te întreb: unde te-ai dus după ce ai ieşit de la McGills, domnule Boyle?

Cuvântul îi ţâşni din gură înainte de a mai putea fi oprit:

— Aici.

— Acasă?

— Da, zise Dave cu glas ferm şi fără să clipească.

Sergentul Powers îşi deschise iar carnetul de note.

— Acasă, pe la unu şi un sfert.

Îşi ridică privirea la Dave în timp ce scria.

— Corect?

— În mare, desigur.

— În regulă, atunci, domnule Boyle. Încă o dată, îţi mulţumim.

Sergentul Powers începu să coboare scările, dar Sean se opri în dreptul uşii.

— Chiar că mi-a făcut plăcere să te văd, Dave.

— Şi mie, mărturisi acesta, încercând să-şi amintească ce anume nu-i plăcuse la el pe când erau copii, dar nu găsi niciun răspuns.

— Ar trebui să mai bem o bere, din când în când, spuse Sean, cât de curând.

— N-aş zice nu.

— O.K., atunci. Ai grijă, Dave.

Îşi strânseră mâinile şi Dave încercă să nu se înfioare la apăsarea mâinii lui încă umflate.

— Şi tu la fel, Sean.

Acesta coborî treptele în timp ce amicul din copilărie rămase în picioare, pe palier, în capul scărilor. Sean îi mai făcu un semn peste umăr, iar Dave îi răspunse cu un alt semn din mână chiar dacă ştia că celălalt n-avea cum să-l mai vadă.

SE HOTĂRÎ să bea o bere în bucătărie înainte de a se întoarce iar la Jimmy şi Annabeth. Spera ca fiul să nu vină alergând pe scări acum că îi auzise plecând pe Sean şi pe colegul său, pentru că Dave avea nevoie de câteva minute de linişte, de un pic de răgaz ca să-şi adune minţile. Nu era prea sigur ce anume înţeleseseră poliţiştii de la el, în salon. Sean şi colegul său îi puseseră mai multe întrebări, de parcă ar fi fost un martor sau un suspect, iar lipsa unui ton ferm în interogare îl încurcase în ceea ce priveşte motivul real pentru care cei doi trecuseră pe la el. Şi această incertitudine îi dădea o durere de cap cumplită. Ori de câte ori nu era sigur de o situaţie, câtă vreme terenul de sub picioare părea să se clatine sau să-i alunece, creierul lui avea tendinţa să se despice în două jumătăţi, ca şi cum ar fi fost tăiat cu o daltă. Senzaţia asta îi dădea dureri de cap şi uneori ceva chiar mai rău.

Căci uneori Dave nu mai era el însuşi. Era Băiatul. Băiatul care scăpase din gura lupilor. Dar nu numai atât. Băiatul care scăpase din gura lupilor şi se maturizase. Şi ăsta era o făptură cu totul aparte faţă de banalul Dave Boyle.

Băiatul-care-scăpase-din-gura-lupilor-şi-se-maturizase era un animal nocturn care se strecura prin peisaje împădurite, tăcut şi invizibil. Trăia într-o lume pe care alţii n-o vedeau niciodată, cu care nu se întâlneau niciodată, despre care nu ştiuseră niciodată sau nu doriseră vreodată să ştie că există, o lume care se întindea ca un curent învăluit cu neguri, paralel cu lumea noastră, o lume a greierilor şi licuricilor, nevăzută, cu excepţia unei microsecunde în care o întrezăreai cu colţul ochiului, dispărând fără urmă în momentul în care întorceai capul s-o vezi mai bine.

Aceasta era lumea în care trăia Dave mare parte din timp. Nu ca Dave, ci în persoana Băiatului. Iar acesta nu se maturizase cum ar fi trebuit. Devenise mai furios, mai, paranoic, capabil de lucruri pe care Dave cel din realitate nici măcar nu putea să şi le imagineze. De obicei, Băiatul apărea numai în visele lui, feroce şi ţâşnind pe lângă trunchiurile groase ale arborilor, apărând şi dispărând cât ai clipi din ochi, ca o nălucă. Şi atâta timp cât rămânea doar în pădurea viselor lui Dave, nu putea face niciun rău.

Din copilărie, totuşi, suferea de crize de insomnie. Puteau să-l cuprindă după luni şi luni de somn odihnitor, când dintr-o dată se trezea aruncat în acea lume agitată şi plină de larmă a trezirilor constante şi a aţipelilor. După câteva zile de insomnie, Dave începea să vadă diverse lucruri în colţul ochiului, mai ales şoareci, fugind în zig-zag pe podele şi pe mese de birou, uneori muşte negre zburând colţuri şi în alte camere. Aerul din faţa lui începea pe neaşteptate să fie străpuns de luminiţe minuscule. Oamenii deveneau parcă de cauciuc. Iar Băiatul îşi ridica piciorul peste pragul dintre pădurea viselor şi realitatea treziei. De obicei, Dave îl putea controla, dar uneori celălalt îl băga în sperieţi. Băiatul îi urla în urechi şi avea un fel de a face bancuri în cele mai nepotrivite momente. Băiatul ameninţa să ridice unul din colţurile măştii care îi acoperea figura şi să se arate lumii de afară.

Dave nu dormise cine ştie ce în ultimele trei zile. Zăcea treaz în pat în fiecare noapte, veghind somnul nevestei lui, cu Băiatul dansându-i

prin celulele ţesuturilor cervicale, înconjurat de acele luminiţe care-i săgetau vederea.

— Trebuie doar să-mi adun minţile, şopti el şi sorbi din bere. Nu trebuie decât să-mi pun ordine în gândire şi totul va ieşi bine, îşi spuse în sine pe când paşii lui Michael care cobora pe scară îi ajunseră la ureche. Trebuie doar să mă abţin destul până când ritmul se va încetini şi pe urmă am să trag un somn bun, iar Băiatul se va întoarce în pădurea lui, oamenii vor înceta să mai pară de cauciuc, şoarecii se vor întoarce în găurile lor, urmaţi de muştele negre.

CÂND DAVE se duse înapoi la Jimmy şi Annabeth, împreună cu Michael, era trecut de patru. Musafirii se mai răriseră şi începea să se simtă lâncezeala în atmosferă; tăvile cu prăjituri şi gogoşi se goliseră pe jumătate, iar aerul din salonul în care se fumase toată ziua se îmbâcsise, până şi decesul lui Katie îşi pierdea parcă din senzaţional. În cursul dimineţii şi al primelor ore ale amiezii existase o ambianţă de reculegere în tăcere, de dragoste şi de durere colectivă, dar pe la ora la care se întoarse el atmosfera se mai răcise, era poate ca un fel de retragere în sine. Spiritele începură să se acrească în scârţâitul neobosit al scaunelor şi al glasurilor în surdină, ale celor care-şi luau rămas bun din hol.

După cât îi spusese Celeste, Jimmy îşi petrecuse cea mai mare parte din după-masă pe veranda din spate. Mai intrase în casă de câteva ori ca să se asigure că soţia lui era bine şi să mai primească câteva condoleanţe pentru pierderea suferită, după care îşi croia drum afară pe verandă, se aşeza sub rufele care atârnau pe funie, de multă vreme uscate şi ţepene. Dave o întrebă pe Annabeth ce ar putea să facă sau să-i aducă, dar ea scutură din cap înainte ca el să-şi termine propoziţia, el dându-şi seama că fusese o prostie să se ofere. De-ar fi avut cumnata lui cu adevărat nevoie de ceva, existau cel puţin zece bărbaţi, dacă nu chiar cincisprezece, cărora să le ceară ajutorul. Dave încercă să-şi reamintească, liniştit, de ce se afla acolo. În general, el descoperise că nu era deloc genul de persoană la care ceilalţi să alerge la nevoie. Uneori, făcea impresia că venea de pe altă planetă şi îşi dădu seama, cu un regret adânc şi resemnat, că era tipul de bărbat care avea să-şi trăiască tot restul vieţii fără să fie considerat un om de nădejde.

Ieşi afară pe verandă, simţindu-se ca o nălucă. Se apropie de Jimmy

pe la spate, în timp ce acesta şedea, rufele fâlfâindu-i deasupra capului, într-un şezlong vechi. Îşi aplecă uşor ceafa, când auzi paşii celuilalt.

— Te deranjez, Jim?

— Dave, zâmbi el în timp ce amicul din copilărie îi ocoli scaunul. Nu, deloc, omule. Ia un loc.

Dave se aşează pe o ladă mare de plastic pentru sticle de lapte, în faţa lui Jimmy. Zarva din apartamentul din spatele celuilalt ajungea până la el ca un murmur abia perceptibil de voci şi clinchete de veselă, răsuflarea vieţii.

— N-am avut nicio şansă să schimb o vorbă cu tine toată ziua, începu Jimmy. Ce mai faci?

— Ce *mai fac?* întrebă Dave. Aiurea...

Jimmy îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă.

— Ştii că lumea mă tot întreabă prostia asta? Presupun că era şi de aşteptat. Îşi lăsă mâinile în jos şi ridică din umeri.

— Pare să se schimbe, de la o oră la alta. Chiar acum?... Mă simt bine. Dar s-ar putea înrăutăţi totuşi. Probabil că da, presupuse el ridicând iar din umeri şi uitându-se la Dave. Ce-ai păţit la mână?

Acesta îşi privi mâna. Avusese întreaga zi la dispoziţie să scornească o explicaţie, doar că acum o tot uita.

— Asta? Am ajutat un tip să mute o canapea în locuinţă, şi m-am lovit de uşă încercând să urc cu ea pe scări.

Jimmy îşi înclină capul şi îi privi încheieturile degetelor, vânătăile dintre degete.

— Aha... O.K.

Dave îşi dădu seama că celălalt nu crezuse o iotă şi se hotărî că trebuia să vândă o minciună mai bună următorului care avea să-i remarce umflătura de la mână.

— Unul dintre lucrurile alea stupide care ţi se întâmplă uneori, îl lămuri el. Ştii, felurile în care poţi să-ţi faci rău de unul singur.

Jimmy îl privea acum drept în faţă, uitase de mână, iar trăsăturile lui se îmblânziră.

— Îmi pare bine să te văd, amice.

Dave fu cât pe ce să zică: „Adevărat?" În cei douăzeci şi cinci de ani de când îl ştia pe Jimmy, nu-şi putu aminti un singur moment în care să fi simţit că acesta se bucura să-l vadă. Uneori, avea impresia că Jimmy nu

se *supăra* să dea ochii cu el, dar nu era acelaşi lucru cu a se bucura. Chiar şi atunci când reintraseră unul în viaţa altuia, când se însuraseră cu femeile care erau verişoare primare, Jimmy îl tratase întotdeauna ca pe o cunoştinţă oarecare. După un timp, Dave începuse să accepte versiunea celuilalt asupra relaţiei lor ca pe un fapt real.

Nu fuseseră niciodată prieteni. Nu se jucaseră niciodată împreună pe strada Rester. Nu-şi pierduseră niciodată sâmbetele împreună timp de un an de zile, ţinându-se de coada lui Sean Devine, jucându-se de-a războiul pe mormanele de prundiş de la Harvest, sărind de pe un acoperiş pe altul în garajele industriale de lângă Parcul Pope, văzând laolaltă *Jaws* la Cinema Charles, cuibărindu-se în scaune şi urlând de să-şi spargă plămânii. Nu goniseră niciodată laolaltă pe biciclete şi niciodată nu se certaseră cine să fie Starsky, cine să fie Hutch şi cine să se sacrifice pentru rolul lui Kolchak din serialul *The Night Stalker*. Nu-şi crăpaseră niciodată săniile în aceeaşi coborâre vertiginoasă pe Dealul Somerset, în primele zile de după viscolul din 75. Maşina aia nu se oprise niciodată pe strada Gannon, emanând miros de mere.

Şi, totuşi, iată-l pe Jimmy Marcus, la o zi după ce a fost găsit cadavrul fiicei sale, mărturisindu-i că se bucura să-l vadă, iar Dave, la fel cum i se întâmplase la vederea lui Sean cu două ore în urmă, îi împărtăşea bucuria.

— Şi mie-mi pare bine că te văd, Jim.

— Ce mai fac fetele noastre în casă? întrebă celălalt, şi un zâmbet jucăuş aproape că i se ivi în ochi.

— Sunt bine, cred. Unde-s Nadine şi Sara?

— Cu Theo. Hei, amice, mulţumeşte nevestei din partea mea, te rog. Astăzi a fost un înger pentru noi.

— Jimmy, nu trebuie să mulţumeşti nimănui. Eu şi Celeste ne bucurăm să facem tot ce putem.

— Ştiu asta, mărturisi îndureratul tată, întinzându-se şi strângându-l de braţ pe Dave. Mersi.

În clipa aceea, Dave simţea că pentru prietenul său ar fi fost în stare să ridice o hardughie într-o singură mână şi ar fi ţinut-o în dreptul pieptului până când Jimmy i-ar fi spus s-o lase jos. Şi aproape că uitase de motivul principal pentru care ieşise pe verandă. Trebuia să-i dezvăluie lui Jimmy că o văzuse pe Katie sâmbătă seara la McGills. Simţea nevoia

să se elibereze de amănuntul acela, altfel ar tot uita să-i zică până când i-ar scăpa într-un moment nepotrivit. Celălalt s-ar întreba de ce nu-l înştiinţase mai devreme. Trebuia să vorbească despre asta înainte ca prietenul lui să audă ceva din gura altcuiva.

— Ştii pe cine am văzut astăzi?

— Pe cine? fu celălalt curios.

— Pe Sean Devine, răspunse Dave. Îţi mai aminteşti de el?

— Fireşte, spuse Jimmy. Mai am mănuşa lui de base-ball.

— Ce?

Jimmy făcu un gest de lehamite.

— Este poliţist acum. Investighează cazul lui Katie... Mă rog, lucrează la caz, bănuiesc că aşa se spune.

— Da, zise Dave. A trecut pe la mine pe acasă.

— Aşa? zise celălalt. Hm. Ce-a vrut de la tine, Dave?

— Am fost în McGills sâmbătă seara. Katie se afla acolo. Am apărut pe o listă de martori care erau prezenţi în local, încercă el să fie cât mai detaşat.

— Katie a fost acolo, îşi aminti Jimmy, iar ochii lui pierduţi în depărtare se micşorară. Tu ai văzut-o pe Katie sâmbătă seara, Dave? Pe fiică-mea?

— Adică da, Jim, s-a întâmplat să fim amândoi în acelaşi loc. După aia, ea a plecat cu cele două prietene ale ei...

— Diane şi Eve?

— Da, fetele alea cu care umbla tot timpul. Ele au plecat şi asta a fost.

— Asta a fost, repetă celălalt, privind în gol.

— Adică, vreau să zic, abia dac-am zărit-o. Dar, ştii, acum sunt trecut pe o listă.

— Ai fost trecut pe o listă, bine, zâmbi Jimmy, dar nu lui Dave, ci unui lucru pe care părea să-l fi întrezărit în depărtări. Ai vorbit ceva cu ea toată seara?

— Cu Katie? Nu, Jim. Urmăream meciul împreună cu Stanley cel uriaş. Doar am salutat-o cu un semn din cap. Când mi-am ridicat din nou ochii la ea, dispăruse.

Jimmy rămase tăcut pentru o clipă, sorbind cu nările aer şi dând din cap de câteva ori. În final, se uită la Dave şi îi oferi un surâs epuizat.

— Este comod.

— Ce anume?

— Să şezi aici afară. Doar să stai pe un scaun. Tare comod.

— Serios?

— Să stai trântit în scaun şi să te uiţi la vecini, îl lămuri Jimmy.Toată viaţa alergi la muncă, pentru copii şi, la naiba, în afară de orele de somn ai prea puţin timp să încetineşti ritmul. Astăzi însă, a fost o zi cu totul neobişnuită, dar mai trebuie să lucrez la *detalii.* Trebuie să-i sun pe Pete şi pe Sal şi să mă asigur că stau în magazin. Trebuie să mă asigur că fetele sunt curate şi aranjate când se trezesc. Trebuie să o veghez pe soţia mea, să văd cum se descurcă cu toate, înţelegi? îi destăinui el, aruncându-i lui Dave un zâmbet sinuos şi aplecându-se puţin înainte, cu mâinile încleştate într-un singur pumn. Trebuie să strâng mâini şi să primesc condoleanţe, să fac loc în frigider pentru toată mâncarea şi berea care s-au adunat, să-l suport pe socru-meu şi pe urmă trebuie să-l sun pe medicul legist, să aflu când au de gând să elibereze cadavrul copilei mele, pentru că trebuie să fac anumite pregătiri cu Pompele funebre Reed's şi cu părintele Vera de la Sfânta Cecilia, să găsesc un furnizor pentru priveghi şi să rezerv locuri la un restaurant pentru masa de după funeralii şi....

— Jimmy, îi propuse Dave, am putea prelua şi noi câteva din toate sarcinile voastre.

Dar tatăl îşi continua spovedania de parcă celălalt nici nu se afla acolo.

— ...nu-mi pot permite să fac nicio gafă, oricât de mică, altfel ea mai moare încă o dată şi singurul lucru care s-ar mai păstra în amintirea altora ar fi că înmormântarea ei a fost de cacao, şi nu pot să-i las pe oameni doar cu imaginea asta urâtă despre ea, ştii? Pentru că poţi să zici orice despre Katie, dar nu poţi contesta că era curăţică încă de pe la şase ani, avea grijă de hainele ei, aşa că este în regulă, este aproape drăguţ, să vii aici şi să şezi, doar să şezi şi să te uiţi prin vecini. Tot încerc să mă gândesc la ceva legat de ea care să mă facă să plâng, pentru că, Dave, îţi jur, începe să mă doară faptul că n-am plâns încă după ea, după propria mea fiică, şi nu-mi mai vin dracului lacrimile alea o dată.

— Jim!

— Zi?

— Acum plângi...

— Nu zău?

— Atinge-ţi faţa, omule.

Se ridică şi îşi atinse lacrimile care i se prelingeau pe umerii obrajilor. Îşi ridică mâna şi privi pentru o clipă degetele umede.

— Măi să fie! se miră el.

— Vrei să te las singur?

— Nu, Dave, nu. Stai aici dacă-ţi face plăcere.

— Îmi face, Jim. Îmi face...

O scurtă privire

CU O ORĂ ÎNAINTE de şedinţa programată în biroul lui Martin Friel, Sean şi Whitey s-au oprit acasă la acesta din urmă ca să-şi schimbe cămaşa pe care şi-o pătase la prânz. Whitey se instalase cu fiul său, Terrance, într-un bloc de apartamente din cărămidă albă, în extremitatea sudică a oraşului. Apartamentul avea pereţii de un alb murdar şi podelele complet acoperite cu mochetă bej. Te întâmpina aceeaşi atmosferă de cavou ca şi în camerele de motel sau pe coridoarele de spital. Când intrară ei, televizorul era pe canalul de sport, cu sunetul încet, chiar dacă apartamentul era gol. Mai multe părţi ale unui sistem Sega de jocuri video zăceau împrăştiate pe mochetă în faţa masivei plăci negre a unui loc amenajat pentru distracţii. Mai exista o canapea plină de noduri şi, presupuse Sean, ambalaje de la McDonald's în coşul de gunoi, un congelator ticsit de snack-uri.

— Unde-i Terry? întrebă Sean.

— Cred că la hochei, răspunse Whitey. Ba s-ar putea să joace şi base-ball în anotimpul ăsta, însă el preferă hochei-ul tot timpul anului.

Sean se întâlnise o dată cu Terry. La paisprezece ani, arăta ca un Gargantua, un munte de puştan. Îşi imagină ce dimensiuni avea să ia cu doi ani mai târziu, frica pe care trebuia s-o stârnească altor copii când aceştia îl vor vedea pe gheaţă alunecând spre ei în plină viteză. Whitey obţinuse custodia pentru că soţia sa nu-l dorise, îi părăsise pe amândoi cu câţiva ani în urmă pentru un avocat cu răspundere civilă, care era toxicoman, ceea ce până la urmă l-a făcut pe tip să fie eliminat din barou şi urmărit în instanţă pentru delapidare. Cu toate acestea ea îi rămăsese fidelă, cel puţin din câte auzise Sean, iar ea şi Whitey continuau să fie apropiaţi. Uneori, când îl auzeai vorbind despre soţia sa trebuia să faci un efort ca să-ţi aminteşti că erau divorţaţi.

O făcu şi acum în timp ce-l conducea pe Sean prin salon şi îşi coborî privirea la sistemul Sega de pe podea, pe când îşi deschidea nasturii de la cămaşă:

— Suzanne îmi spune că eu şi Terry ne-am aranjat aici, ceea ce ar fi o adevărată lume de vise pentru orice tip normal. Îşi dă ea ochii peste cap, ştii, dar cred că este un pic geloasă. Vrei o bere sau altceva?

Sean îşi aduse aminte ce-i spusese Friel despre problema colegului său cu alcoolul şi îşi închipui ce mutră ar face dacă acesta s-ar arăta la

şedinţă duhnind a bere. De altfel, din câte-l ştia pe Whitey, putea şi acesta să-l pună la încercare, căci în zilele celea toată lumea era cu ochii pe el.

— Aş bea apă, îi răspunse el. Sau Coca-Cola.

— Băiat bun, îl admiră celălalt, zâmbindu-i ca şi cum chiar îl testase astfel, dar Sean îi citi nevoia de alcool în privirea pierdută, în felul în care vârful limbii se juca în colţurile gurii. Vin acum cu două.

Whitey se întoarse din bucătărie cu două sticle de băutură răcoritoare şi îi oferi una celuilalt. Intră într-o baie micuţă, care se afla chiar în holişorul ce dădea în salon, iar Sean îl auzi scoţându-şi cămaşa şi deschizând robinetul.

— Întâmplarea pare să joace un rol foarte important în toată chestia asta, strigă el din baie. Nu ai aceeaşi impresie?

— Mda, puţin, admise Sean.

— Alibiurile lui Fallow şi O'Donnell par destul de solide.

— Asta nu înseamnă că ei nu puteau angaja pe cineva, i-o întoarse Sean.

— De acord. Chiar aşa crezi?

— Nu chiar. Prea multă învălmăşeală pentru o lovitură premeditată.

— Totuşi nu scoate asta din calcul.

— Nu, desigur.

— Va trebui să-l mai cercetăm o dată pe puştiul Harris, numai şi pentru faptul că nu avea alibi, dar să-ţi spun drept, nu-l văd făcând aşa ceva. Puştiul este inofensiv, cred.

— Ar putea exista totuşi un motiv, spuse Sean, dacă, să zicem, începuse să se simtă oarecum gelos pe O'Donnell, sau ceva în genul ăsta.

Whitey ieşi din baie, ştergându-şi faţa cu un prosop, burta lui albă purtând emblema unei cicatrice care şerpuia roşiatică de-a curmezişul pieptului.

— Bine, dar puştiul ăla? se întrebă el întorcându-se spre dormitorul din fund.

— Nici eu nu-l cred în stare de asta, dar trebuie să fim siguri, îl lămuri Sean păşind în holul de la intrare.

— Mă rog, nici tatăl ei nu-l suspectează şi nici demenţii ăia de unchi ai ei, dar deja am trimis câţiva băieţi să stea de vorbă cu vecinii. Nici eu nu văd lucrurile decurgând aşa.

Sean se sprijini de perete şi sorbi din sticla de Cola.

— Dacă ăsta a fost un accident, sergent, adică, ce rahat...!

— Da, mie-mi spui! făcu Whitey intrând în hol, cu o cămaşă nouă pe el. Bătrâna doamnă Prior, îşi aminti el în timp ce se încheia la nasturi, n-a auzit niciun strigăt.

— A auzit o detunătură de pistol.

— Aşa spunem *noi,* că a fost un pistol. Dar probabil că avem dreptate. Însă n-a auzit niciun ţipăt.

— Aici sunt de acord cu tine. Însă când l-a zărit ea pentru prima oară? El vine spre maşina ei?

Whitey trecu pe lângă Sean şi merse în bucătărie. Acesta din urmă se desprinse de perete şi-l urmă.

— Ceea ce înseamnă că ea îl cunoştea probabil. De-asta l-a salutat.

— Da, încuviinţă Whitey dând din cap. Dar mai întâi de toate de ce să fi oprit maşina în drum?

— Nu, răspunse Sean.

— Nu? se miră Whitey sprijinindu-se de masa din bucătărie, scrutându-şi cu privirea colegul.

— Nu, repetă Sean. Maşina era făcută zob, cu roţile răsucite şi oprite în bordură.

— Totuşi, n-am găsit niciun fel de semne de derapare.

— Conducea poate cu cincizeci de kilometri pe oră şi ceva a făcut-o să intre într-o bordură.

— Ce anume?

— De unde dracului să ştiu? Tu eşti şeful.

Whitey surâse şi goli toată sticla fără să se oprească. Deschise frigiderul şi-şi mai luă una.

— Ce ar face pe cineva să întoarcă brusc fără să pună frâna?

— Ceva pe carosabil, răspunse Sean.

— Dar n-am găsit nimic pe şosea când am ajuns acolo, adăugă Whitey ridicându-şi sticla plină în semn de aprobare.

— Asta a fost în dimineaţa următoare.

— Deci să fi fost o cărămidă, ceva de felul ăsta?

— Cărămida ar fi prea mică, nu crezi? La ora aia din noapte?

— Un bloc din PVC?

— OK.

— A fost *ceva,* totuşi, insistă Whitey.

— Ceva a fost, fu de acord Sean.

— Ea întoarce, intră în bordură, piciorul îi alunecă de pe pedală şi maşina se face praf.

— Moment în care apare asasinul.

— Pe care ea îl *cunoaşte.* După aia, ce? El pur şi simplu se duce la ea şi o atacă?

— Iar ea îl pocneşte cu portiera şi...

— Ai fost vreodată lovit cu o portieră? îl întrerupse Whitey în timp ce-şi ridica gulerul şi-şi trecea cravata în jurul lui, începând să facă nodul.

— Până acum n-am avut plăcerea.

— Este ca un pumn. Dacă stai destul de aproape şi o femeie te-ar lovi de zece ori cu portiera unei Toyota micuţe, de rahat, n-ar face decât să te enerveze mai tare. Karen Hughes spunea că trăgătorul s-a aflat poate la câţiva centimetri de victimă când a tras primul glonte. Numai la câţiva centimetri.

— În regulă, înţelese Sean unde bătea colegul, dar poate că ea cade şi izbeşte portiera cu piciorul. Aşa i-ar reuşi.

— Portiera trebuia să fi fost deschisă, totuşi. Putea să izbească cu piciorul în ea toată ziulica dacă era închisă, că n-ajungea nicăieri. Trebuie că a deschis-o cu mâna şi a împins-o cu braţul. Deci fie că asasinul s-a dat *înapoi* și a fost izbit de portieră când nu se aştepta, fie...

— El n-are o greutate mare.

Whitey îşi aşează gulerul peste cravată.

— Ceea ce mă duce înapoi la urmele de paşi.

— Lua-le-ar dracu', făcu Sean.

— Da, zbieră Whitey. Lua-le-ar dracu' de urme! exclamă el în timp ce se închidea la nasturele de sus şi îşi strângea nodul la cravată. Sean, făptaşul o urmăreşte pe femeia asta printr-un parc. Ea aleargă cu sufletul la gură, trebuie să fi fost pe urmele ei ca un câine turbat. Adică el *fuge mâncând pământul* prin parc. Vrei să-mi spui că nu lasă nici măcar o singură urmă?

— A plouat toată noaptea.

— Dar am găsit trei urme lăsate de ea. Haide, ceva nu miroase a bine.

Sean îşi sprijini capul de dulapul din spate, încercând să-şi imagineze cum Katie Marcus cobora în goană povârnişul învăluit cu

neguri, în direcţia ecranului de cinema, cu braţele zvâcnindu-i pe lângă trup, zgâriată toată de tufişuri, cu părul năclăit de ploaie şi transpiraţie, cu sângele şiroindu-i pe braţ şi pe piept. Iar ucigaşul, întunecat şi fără chip în mintea lui Sean, la câţiva paşi în urma ei, şi el alergând, cu sângele fierbându-i în vine. El îşi imagina totuşi un bărbat vânjos, o stihie a naturii. Dar şi deştept într-un fel. Destul de isteţ ca să pună ceva în mijlocul străzii şi s-o facă pe Katie Marcus să-şi izbească roţile din faţă în bordură. Destul de deştept ca să aleagă un loc pe strada Sydney unde puţină lume ar fi putut auzi sau vedea ceva. Faptul că bătrâna doamnă Prior *auzise* ceva fusese o pură întâmplare, singurul lucru pe care făptaşul nu l-ar fi putut prevedea, căci până şi el fusese surprins aflând că cineva încă mai locuia pe strada aceea cu locuinţe pârjolite. Altfel, tipul fusese deştept.

— Crezi c-a fost destul de deştept ca să-şi acopere urmele? întrebă Sean.

— Cine?

— Ucigaşul. Poate c-a omorât-o şi pe urmă s-a întors şi şi-a îngropat propriile urme în noroi.

— Posibil, dar cum putea să-şi amintească de fiecare loc în care pusese piciorul? Era beznă. Şi chiar dacă, să zicem, ar fi avut o lanternă cu el? Ar mai fi avut destul teren de parcurs, o groază de urme de paşi să le identifice şi să le şteargă.

— Dar asta a făcut-o ploaia pentru el, omule.

— Da, suspină Whitey. Am să accept teoria asta cu ploaia, dacă vom ajunge să căutăm un tip care să cântărească şaizeci şi opt de kile sau mai puţin. Fiindcă altminteri...

— Brendan Harris nu părea să cântărească mai mult.

— Chiar crezi sincer că asta face puştiul ăla? întrebă Whitey, îngroşându-şi glasul.

— Nu.

— Nici eu. Dar ce zici de amicul tău, totuşi? Este un tip subţire.

— Cine?

— Boyle.

— Cum de-am ajuns şi la el? se miră Sean îndepărtându-se de masă.

— Acum ajungem şi la el.

— Nu, stai puţin...

— Zice că a plecat din bar pe la unu? începu Whitey ridicând o mână. Rahat. Cheile de maşină au blocat prăpăditul ăla de ceasornic pe la unu fără zece. Katherine Marcus a părăsit acelaşi bar pe la unu fără un sfert. Asta-i o dovadă solidă, Sean. Alibiul tipului nu acoperă un sfert de oră, din câte am aflat până acum. De unde ştim noi când a ajuns acasă? Vreau să spun, când s-a întors cu adevărat la locuinţa lui?

— Whitey, este doar un tip care a fost în bar, râse Sean.

— Ultimul loc în care s-a dus ea. Ultimul, Sean. Ai spus-o cu gura ta.

— Ce-am spus?

— Că poate căutăm un tip care a rămas acasă în seara balului de absolvire.

— Am...

— Nu zic că s-ar putea să fie asasinul chiar el, omule. Nici măcar nu îndrăznesc să spun aşa ceva. Încă nu. Dar există ceva *dubios* la el. Ai auzit şi tu porcăria aia cum că oraşul ar avea nevoie de un val de crime. Vorbea serios.

— Reciclezi sticlele? îl întrebă Sean, punându-şi sticla goală pe masă.

— Nu, îi răspunse celălalt încruntându-se.

— Nici măcar cât să mai scoţi, acolo, un ban în plus?

— Sean!

Celălalt aruncă cutia de Coca-Cola la coş.

— Vrei să-mi spui că un tip ca Dave Boyle ar omorî pe o rudă a nevestei lui pentru că este nemulţumit de modernizare? Este cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată!

— Am umflat odată un tip care şi-a omorât nevasta pentru că nu i-a apreciat talentul culinar.

— Bine, dar aşa este în căsnicie, omule. Este ostilitatea întreţinută de ani de zile de doi oameni. Dar tu te referi aici la un tip care-şi zice: „Fir-ar al dracului, chiriile astea mă omoară, ar trebui să mă duc să mai asasinez vreo doi-trei până când le mai scade preţul”.

Whitey izbucni în râs.

— Ce? făcu Sean.

— Mă faci să râd, îl lămuri celălalt. În regulă. Este o prostie. Totuşi, este ceva în tipul ăla. Dacă *n-ar* fi avut un alibi care să scârţâie, l-aş fi trecut cu vederea. Dacă *n-ar* fi zărit-o pe victimă cu o oră înainte de asasinarea ei, aş mai fi închis ochii. Dar el are un alibi prost şi a văzut-o, şi

este ceva în neregulă cu el. Spune că s-a dus direct acasă? Vreau ca nevasta lui să-mi confirme asta. Vreau ca vecinul de sub el să-l fi auzit urcând scările pe la unu şi cinci. Înţelegi? Atunci am să-mi iau gândul de la el. Ai observat ce umflată îi era mâna?

Sean nu mai scoase un cuvânt.

— Mâna lui dreaptă era de două ori mai mare decât cea stângă. Băiatul a intrat de curând într-un rahat. Vreau să ştiu şi eu. După ce am să aflu că n-a fost implicat decât în vreo bătaie într-un bar sau ceva de genul ăsta, am să-l las în pace.

Whitey goli încă o sticlă de Coca-Cola şi o zvârli la coş.

— Dave Boyle, zise Sean. Chiar vrei să arunci o privire mai atentă la Dave Boyle.

— O privire şi atât, îl linişti Whitey. Doar o scurtă privire.

SE ADUNARĂ ÎNTR-O SALĂ de conferinţe la etajul trei, pe care cei de la Poliţia Judiciară o împărţeau cu Procuratura. Freil prefera să-şi ţină mereu şedinţele aici pentru că era o încăpere rece, cu aspect utilitar, cu scaune tari, o masă neagră şi pereţii cenuşii. Nu era o cameră care să te îmbie la digresiuni spirituale şi la divagaţii sofisticate. Nimeni nu zăbovea acolo. Îşi făceau treaba şi se întorceau la muncă.

În sală se găseau şapte scaune în după-amiaza aceea şi fiecare era ocupat. Friel şedea în capul mesei. La dreapta lui se aşezase şeful adjunct de la Serviciul Omucideri din cadrul Procuraturii Districtului Suffolk, Maggie Mason, iar la stânga lui, sergentul Robert Burice, care conducea cealaltă brigadă a Serviciului Omucideri. Whitey şi Sean stăteau faţă în faţă, după ei înşirându-se Joe Souza, Chris Connoly şi alţi doi detectivi de la Serviciul Omucideri din cadrul Poliţiei de Stat, Payne Brackett şi Shira Rosenthal. Toţi aveau pe masă, în dreptul lor, teancuri de rapoarte de teren şi de copii ale lor, ca şi fotografii de la locul faptei, rapoartele medicului legist, rapoarte de la UC plus propriile rapoarte şi notiţe, câteva şerveţele cu nume notate pe ele şi nişte diagrame ale locului faptei schiţate în linii mari. Whitey şi Sean luară primii cuvântul, menţionând interogatoriile luate lui Eve Pigeon şi Diane Cestra, doamnei Prior, lui Brendan Harris, lui Jimmy şi Annabeth Marcus, lui Roman Fallow şi Dave Boyle, la care Whitey, spre satisfacţia lui Sean, se referi doar ca la „un martor din bar”.

Îi urmară Brackett şi Rosenthal, primul vorbind cel mai mult, dar cel de-al doilea fiind cel care efectuase cea mai mare parte din munca de teren. Sean era sigur de acest fapt din experienţele anterioare.

— Angajaţii de la magazinul lui taică-său au toţi alibiuri solide şi niciun mobil evident. Toţi au afirmat că victima, după cât ştiau ei, n-a avut duşmani declaraţi, nici datorii împovărătoare sau dependenţă de narcotice. Percheziţionarea camerei victimei n-a scos la iveală niciun fel de substanţe interzise prin lege şi niciun jurnal, dar s-au găsit şapte sute de dolari în numerar. O trecere în revistă a evidenţelor bancare ale victimei arată că depozitele ei nu depăşeau statistic câştigurile lunare. N-au fost făcute niciun fel de intrări sau retrageri masive până în dimineaţa zilei de vineri, a cincea, când ea şi-a lichidat contul în bancă. Banii respectivi au fost găsiţi în sertarul măsuţei de toaletă din camera ei şi se leagă de descoperirea sergentului Powers cum că ea avea de gând să părăsească oraşul duminică. Interogatoriile preliminare cu vecinii n-au dat niciun fel de indicii în sprijinul posibilităţii unui conflict puternic în familie.

Brackett îşi făcu ordine în foile din faţa lui, dând de înţeles că terminase, iar Friel se întoarse spre Souza şi Connolly.

— Am interogat martorii din barurile în care victima a fost văzută în ultimele ore de viaţă. Am descusut douăzeci şi opt de clienţi până acum, dintr-un total de şaptezeci şi cinci de posibili suspecţi, fără să-i mai luăm în calcul şi pe cei doi cu care au stat de vorbă sergentul Powers şi Devine, Fallow şi acest Dave Boyle. Poliţiştii Hewlett, Darton, Woods, Cecchi, Murray şi Estman s-au ocupat de următorii patruzeci şi cinci şi avem rapoartele lor preliminare.

— Ce se ştie de Fallow şi O'Donnell? îl întrebă Friel pe Whitey.

— Sunt curaţi. Asta nu înseamnă că n-ar fi putut angaja vreun criminal din afară, totuşi.

Friel se lăsă pe spate în scaun.

— Am lucrat la o groază de cazuri cu criminali plătiţi de-a lungul anilor şi acesta nu mi se pare c-ar fi unul dintre ele.

— Dacă s-au pretat la aşa ceva, adăugă şi Maggie Mason, de ce n-au lovit-o chiar acolo în maşină?

— Păi, *au făcut-o,* îi răspunse Whitey.

— Cred că ea se referă la mai multe gloanţe trase, nu numai la unul

singur, sergent. De ce nu şi-au descărcat pur şi simplu arma în ea?

— Arma putea fi deviată, le explică Sean, atrăgând privirile celorlalţi din sală. Există ceva pe care până acum nu l-am luat în considerare. Arma este deviată, iar Katherine Marcus reacţionează. Îl doboară pe individ la pământ şi o ia la fugă.

Argumentul îi reduse la tăcere pentru câteva minute, Friel, îngândurat, contemplând turnuleţul pe care-l făcea cu degetele arătătoare.

— Este posibil, zise el într-un târziu. Posibil. Dar de ce s-o bată cu un baston ori cu o bâtă, sau ce-o fi fost? Asta mie nu-mi miroase a profesionalism.

— Nu ştiu dacă O'Donnell şi Fallow se învârt încă în cercuri chiar aşa de profesioniste, se îndoi Whitey. Ar fi putut angaja vreun prostănac pentru câteva doze de cocaină.

— Dar ai spus că bătrâna a auzit-o pe Marcus salutându-şi asasinul. Ar fi reacţionat aşa dacă un toxicoman s-ar fi apropiat de maşina ei, drogat în ultimul hal?

— Aici aveţi dreptate, zise Whitey făcând un semn cu capul care aducea oarecum a încuviinţare.

— Mergem pe prezumţia că ea-şi cunoştea asasinul, aşa-i? se amestecă Maggie Mason, aplecându-se peste masă.

Sean şi Whitey se uitară unul la altul, apoi iar la capul mesei şi aprobară în tăcere.

— Deci, nu că în East Bucky n-ai întâlni niciun toxicoman, mai ales în Flats, dar s-ar asocia cu ei o fată precum Katherine Marcus?

— Un alt argument bun, suspină Whitey. Mda.

— Aş dori, de dragul tuturor, ca ăsta să fie un caz de premeditare. Dar cum rămâne cu ciomăgeala? Ceva îmi spune că la mijloc a fost furie. Este semnul unei lipse de auto-control.

— Dar nu putem să eliminăm complet posibilitatea vreunei premeditări, asta-i tot ce vreau să spun, insistă Whitey încuviinţând din cap spusele superiorului.

— De acord, sergent.

Friel îşi întoarse privirea la Souza care părea un pic supărat de digresiune. Acesta îşi drese glasul şi se uită fără grabă la însemnările din faţa sa.

— În orice caz, am vorbit cu individul ăla, unul, Thomas Moldanado, care se beţivea la Last Drop, ultimul bar frecventat de Katherine Marcus înainte de a-şi conduce prietenele acasă. Se pare că au o singură toaletă în tot localul, iar Moldanado zice că tocmai stătea la coadă să intre, când le-a zărit pe cele trei fete luându-şi tălpăşiţa. Aşa că el se întoarse afară în parcare să-şi facă nevoile, când a văzut un tip şezând în maşina lui, cu farurile stinse. După Moldanado, asta se întâmpla la unu şi jumătate, ora exactă. Mai zice că ceasul lui era nou şi că îl verificase ca să vadă dacă lumina pe întuneric.

— Şi lumina?

— Se pare că da.

— Totuşi, tipul din maşină, presupuse Robert Burke, putea fi un beţiv adormit.

— Asta-i prima noastră ipoteză, sergent. Moldanado zice că aşa a crezut şi el la început, dar nu, cică tipul era treaz, şedea cu ochii deschişi. Moldanado zice că l-ar fi confundat cu un poliţist, dar tipul stătea la volanul unei maşini străine, gen Honda sau Subaru.

— Una mică, lovită, adăugă Connolly, cu o ciobitură în dreptul locului din faţă.

— Aşa-i, confirmă Souza. Atunci Moldanado şi-a închipuit că era vreun peşte. Zice că zona aia este foarte frecventată de târfe. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, ce păzea tipul în parcare? De ce nu gonea pe bulevard?

— O.K., deci..., începu Whitey.

— O secundă, sergent, îl opri Souza ridicând o mână, şi uitându-se peste masă la Connoly, cu ochii strălucitori şi jucăuşi. Am aruncat încă o privire în parcare şi am găsit sânge.

— Sânge.

Celălalt încuviinţă.

— Dacă te apropii mai mult, poţi să-ţi închipui că vreun tip şi-a schimbat uleiul în parcare. Atât de gros şi băltit era sângele, într-un singur loc. Am început să ne uităm în jur, am mai găsit un strop dincoace, un strop dincolo, toţi la distanţă de locul cu pricina. Am mai găsit câteva picături pe pereţii şi pe aleea din spatele barului.

— Agent, se enervă Friel, ce dracului ne spui aici?

— Că şi altcineva a mai păţit-o în faţa barului Last Drop în noaptea aia.

— De unde ştii că-i vorba de aceeaşi noapte? îl întrebă Whitey.

— Cei de la UC au confirmat-o. Un paznic de noapte şi-a parcat maşina acolo pe la ora aia şi a acoperit sângele, dar totodată l-a ferit de ploaie cea mai mare parte a timpului.

— Uitaţi că indiferent de cine este, victima trebuie să fie rănită grav. Iar individul care a atacat-o? Este şi el rănit. Am găsit două grupe de sânge în parcare. Acum verificăm spitalele şi companiile de taxiuri, în cazul în care victima a reuşit să urce în vreun taxi. Am găsit fire de păr însângerate, bucăţi de piele şi ceva ţesuturi craniene. Aşteptăm să primim telefoane de la încă şase secţii de urgenţă. Restul răspunsurilor au fost negative, dar eu tot pot să pun pariu că vom găsi o victimă care să fi intrat în vreo secţie de urgenţă cu o lovitură urâtă la cap în noaptea de sâmbătă spre duminică.

— Vrei să spui că chiar în aceeaşi noapte în care Katherine Marcus ieşea de la Last Drop, cineva a crăpat ţeasta altcuiva în parcarea aceluiaşi local? interveni Sean, ridicând o mână.

— Da, confirmă Souza cu zâmbetul pe buze.

— Cei de la UC au găsit sânge uscat, din grupele A2 şi B3 negativ. Mult mai mult A2 decât B3 negativ, aşa încât presupunem că victima trebuie să fi avut grupa A, prinse Connolly mingea din zbor.

— Katherine Marcus a avut O1, îşi aminti Whitey.

Connolly aprobă.

— Firele de păr indică faptul că victima a fost de sex masculin.

— Cu ce teorie operaţi în cazul ăsta? întrebă Friel.

— N-avem încă vreuna. Am aflat doar că în noaptea asasinării lui Katherine Marcus şi *altcineva* a primit una în cap în parcarea ultimului bar în care a intrat ea.

— O fi fost vreo încăierare în parcare, presupuse Maggie Mason. Şi ce-i cu asta?

— Nici unul dintre clienţii barului nu-şi aminteşte să fi avut loc vreuna, fie înăuntru sau afară. Între unu şi jumătate şi două fără zece, singurii oameni care au părăsit localul au fost Katherine Marcus împreună cu cele două prietene ale ei, şi acest martor, Moldanado, care s-a întors înăuntru imediat ce şi-a făcut nevoile. Nimeni n-a mai intrat acolo. Moldanado vede pe cineva care fila parcarea la unu şi jumătate. Ne-a descris un tip cu „un aspect obişnuit", poate în jur de treizeci şi

cinci de ani, brunet. Tipul se făcuse nevăzut când Moldanado a plecat din bar pe la două fără zece.

— La ora când fata lui Marcus era fugărită prin Parcul Pen.

Souza confirmă.

— Nu spunem că ar exista o legătură evidentă. Poate că nici nu există vreuna. Dar mi se pare că prea ar fi o coincidenţă.

— Dar încă o dată, repetă Friel, cu ce teorie operaţi aici?

— Nu ştiu, domnule, îi răspunse Souza ridicând din umeri. Hai să zicem că *a fost* premeditare. Tipul din parcare o pândeşte pe Marcus când pleacă. Ea îşi ia picioarele la spinare şi el dă un telefon asasinului. Din acel moment, celălalt o aşteaptă la cotitură.

— După care ce? întreabă Sean.

— După care o omoară.

— Nu, ce se întâmplă cu tipul din maşină. Cu iscoada. Ce face ăla după aceea? I se urcă la cap şi loveşte pe altcineva cu un pietroi sau aşa ceva? Doar ca să-şi omoare timpul?

— Poate că cineva l-a surprins.

— Când făcea *ce?* îl apostrofă Whitey. Vorbea la celularul lui? Rahat. Nu ştim dacă asta are vreo legătură cu asasinarea lui Marcus.

— Sergent, replică Souza, vrei ca noi să sărim pur şi simplu peste acest fapt? Vrei să spui s-o lăsăm baltă, că n-avem nimic aici?

— Am zis eu aşa ceva?

— Mă rog...

— Am zis eu aşa ceva?! repetă Whitey.

— Nu.

— Păi n-am zis. Arată puţin respect celor mai în vârstă ca tine, Joseph, dacă nu vrei să te trimitem înapoi să lucrezi pe coridorul de la Springfield şi să-ţi pierzi vremea cu motociclişti şi pipiţe împuţite, care mănâncă direct din conserve.

Souza se abţinu, respirând adânc.

— Doar am crezut că ar fi ceva în chestia asta. Atâta tot.

— Nu te contrazic, agent. Spuneam doar că trebuie să vii cu acel ceva înainte de a-i redirecţiona pe toţi din subordine spre ceea ce s-ar putea dovedi până la urmă doar un incident izolat, fără legătură. De altfel, Last Drop se află în jurisdicţia oraşului.

— Am luat contact cu ei, îi înştiinţa Souza.

— Ţi-au spus că este cazul lor?

Celălalt confirmă printr-un semn.

— Atunci asta este, conchise Whitey desfăcându-şi mâinile. Păstrează legătura cu detectivul care se ocupă de caz şi ţine-ne la curent, dar de-acum nu te mai băga.

— De vreme ce tot suntem la capitolul teoriilor cu care operaţi, sergent, ai vreuna?

— Am vreo câteva, răspunse acela ridicând din umeri, dar nu prea multe. Katherine Marcus a murit în urma glonţului care i-a intrat în ceafă. Nici una dintre celelalte răni ale ei, inclusiv glonţul care i-a pătruns în braţul stâng, n-au fost considerate mortale. A fost ciomăgită cu o unealtă din lemn cu margini plate, ca un fel de crosă. Medicul legist a tras concluzia că nu a fost supusă vreunui atac sexual. Din propriile noastre observaţii la faţa locului, am aflat că plănuia să fugă de acasă împreună cu Brendan Harris. Bobby O'Donnell era fostul ei prieten. Problema lui era că nu acceptase încă statutul de „fost". Tatăl fetei nu-i agrea nici pe unul, nici pe celălalt.

— Dar de ce nici pe Harris?

— Nu ştim, îi răspunse Whitey aruncând o privire înapoi şi iar îndărăt. Încă mai lucrăm la acest aspect. Deci, tot ce putem deduce este că ea îşi face planuri de ducă pentru dimineaţa următoare. Se duce la un soi de petrecere de fete cu cele două prietene ale ei, este izgonită dintr-un bar de Roman Fallow şi îşi conduce prietenele acasă cu maşina. Începe să plouă, iar ştergătoarele merg ca dracu', parbrizul se murdăreşte. Fie că a calculat greşit unde era bordura pentru că se găsea sub influenţa alcoolului şi o prinde somnul la volan din acelaşi motiv, fie derapează ca să evite ceva din drum. Indiferent de cauză, cert e că intră cu maşina în bordură. Maşina se opreşte brusc şi cineva se apropie de ea. Potrivit bătrânei noastre martore, Katherine Marcus salută pe cineva. În momentul ăla, credem noi, asasinul a tras primul glonte. Reuşeşte să-l izbească cu portiera maşinii, poate că astfel i-a *deviat arma,* nu ştiu, şi atunci ea o rupe la fugă în parc. A crescut prin părţile alea, poate s-a gândit că avea o şansă mai bună să i se piardă urma pe acolo. Din nou, nici măcar nu putem ghici de ce s-a hotărât să fugă în parc, decât doar că putea fi o scurtătură în oricare direcţie spre Sydney, şi nici nu prea era în drumul unor vecini care s-o scape de urmăritor pe o distanţă de cel puţin

încă vreo patru străzi. Dacă ea ar fi ales să fugă pe un drum deschis, asasinul putea s-o calce cu maşina sau s-o împuşte mult mai uşor. Aşa că ea se repede în parc. Urmează o direcţie constantă spre sud-est din acel moment, tăind-o prin grădina cooperativei, apoi încercând să se ascundă în viroaga de sub podeţ, şi în final îşi găseşte un ultim adăpost în spatele ecranului de cinema. Ea...

— Drumul pe care a luat-o a afundat-o şi mai mult în parc, observă Maggie Mason.

— Da, doamnă.

— De ce?

— De ce?

— Da, sergent, îl încolţi ea scoţându-şi ochelarii şi punându-i pe masă în faţă. Dacă eu, ca femeie, sunt urmărită printr-un parc orăşenesc, al cărui perimetru îmi este familiar, aş începe prin a-mi ademeni urmăritorul să mă urmeze în speranţa că poate îmi va pierde urma sau voi mai câştiga ceva timp. Dar în momentul în care reuşesc asta, caut să ies din parc. De ce n-a luat-o la nord spre Roseclair, sau nu s-a întors înapoi pe Sydney? De ce să se tot afunde în parc?

— Din cauza şocului, poate. Şi a fricii. Frica îi face pe oameni să uite să mai gândească. Hai să ne aducem aminte că şi alcoolemia din sânge a fost foarte ridicată. Era băută.

— Nu prea cred, negă ea dând din cap. Şi iată încă ceva, din rapoartele voastre trebuie cumva să presupun că domnişoara Marcus fugea mai repede decât urmăritorul ei?

Whitey deschise puţin gura, dar el păru să uite ce tocmai voia să spună.

— Din raportul tău, sergent. Se afirmă că în cel puţin două ocazii, domnişoara Marcus părea să prefere mai degrabă să se ascundă decât să alerge. S-a ascuns în grădina cooperativei. Apoi s-a ascuns sub podeţ. Asta-mi spune două lucruri: în primul rând, că fugea mai repede decât urmăritorul, altfel n-ar fi avut timpul necesar ca să *încerce* să se ascundă, iar în al doilea rând, că, în mod paradoxal, ei nu i-a fost de ajuns că celălalt n-o ajungea din urmă. Mai adăugaţi asta şi la faptul că n-a încercat să iasă din parc, şi la ce concluzie ajungeţi?

Nimeni nu veni cu un răspuns. Într-un târziu, Friel rupse tăcerea:

— La ce concluzie ai ajuns, Maggie?

— În orice caz, mie îmi sugerează posibilitatea ca ea să se fi simţit încolţită din mai multe părţi.

Timp de un minut, lui Sean i se păru că atmosfera din sală încremeni, străfulgerată de curenţi electrici.

— De o bandă sau altceva? o întrebă Whitey în final.

— Sau altceva, răspunse ea. Nu ştiu, sergent. Tocmai mă uitam la raportul vostru. Nu pot să înţeleg nici în ruptul capului de ce femeia asta, care se pare că alerga mai repede decât atacatorul ei, n-a ales să iasă cât mai repede cu putinţă din parc, dacă nu cumva cineva a fugărit-o din cealaltă direcţie.

— Cu tot respectul, doamnă, începu Whitey înclinându-şi capul într-o parte, dar ar fi trebuit într-un asemenea scenariu să avem mult mai multe probe fizice la locul faptei.

— Tu însuţi în raport aduci ploaia de mai multe ori în discuţie.

— Da, aprobă Whitey. Dar dacă a fost vorba de vreo bandă, sau la dracu', de ce nu şi de două, care s-o fugărească pe Katherine Marcus, urma să găsim mai multe indicii decât până acum. Cel puţin ceva mai multe urme de paşi. Ceva, doamnă.

Maggie Mason îşi puse iar ochelarii şi îşi coborî privirea la raportul din mâna ei.

— Este şi asta o teorie, spuse ea într-un târziu. Una care, pe baza propriului tău raport, cred că merită să o luăm în calcul.

Whitey continuă să-şi ţină capul plecat, deşi Sean putu simţi dispreţul care i se ridica din umeri ca un gaz pe o ţeavă.

— Ce zici, sergent? îl iscodi Friel.

Whitey îşi ridică capul şi le oferi un surâs obosit.

— O s-o ţin minte, promit. Dar activitatea bandelor în cartierul ăla a fost dintotdeauna scăzută. Hai să facem un compromis şi să zicem că a fost vorba de doi infractori, ceea ce ne întoarce iar la posibilitatea unui atac premeditat.

— În regulă...

— Dar dacă aşa au stat lucrurile şi cu toţii am fost de acord astăzi, de la bun început, că a fost o urmărire lungă, atunci cel de-al doilea trăgător trebuie să-şi fi golit arma în momentul în care Katherine Marcus l-a izbit pe partenerul lui cu portiera. Singurul fel în care toată chestia asta ar avea vreun sens ar fi dacă au existat un singur trăgător şi o femeie beată

şi panicată, căreia poate îi slăbeau puterile de la sângele pierdut, care nu mai gândea clar şi era pândită numai de ghinioane.

— Dar ai să ţii minte teoria mea, desigur, interveni Maggie Mason cu un zâmbet amar şi cu ochii aţintiţi la masă.

— Aşa am să fac, o asigură Whitey. Am să iau totul în serios de-acum, să fiu al naibii! Îl cunoştea pe asasin. O.K. Până aici, oricine având un motiv cât de cât logic a fost luat în calcul. Cu cât lucrăm mai mult la acest caz, cu atât mai mult mi se pare posibil ca atacul să fi fost întâmplător. Ploaia ne-a distrus două treimi din probele fizice. Marcus n-a avut nici măcar un singur duşman în viaţa ei, fir-ar al dracului să fie! Nici un fel de secrete financiare, nici n-a fost toxicomană, nici n-a fost vreodată martoră la vreun delict, după cum rezultă din dosarul ei. Asasinarea, din câte ştim, n-a avantajat pe nimeni.

— Cu excepţia lui O'Donnell, remarcă Burke, care nu dorea ca ea să părăsească oraşul.

— Cu excepţia acestuia, confirmă Whitey. Dar are un alibi tare şi nu pare să fie un atac premeditat. Aşa că cine a mai rămas pe post de duşman? Nimeni.

— Şi totuşi este moartă, zise Friel.

— Şi totuşi este moartă, repetă Whitey. Ceea ce mă face să cred că a fost pur şi simplu o tragică întâmplare. Dacă scoţi din calcul banii, dragostea sau ura ca posibile mobiluri, aproape că nu mai rămâi cu nimic. Ultimul lucru la care te-ai mai putea gândi ar fi la vreun obsedat sexual tembel care i-a dedicat victimei o pagină de Web sau vreo altă tâmpenie de genul ăsta.

Friel îşi ridică sprâncenele.

— Tocmai verificam şi posibilitatea asta, domnule, se amestecă Shira Rosenthal. Până acum, niente.

— Deci nici măcar nu ştiţi ce căutaţi, conchise Friel într-un târziu.

— Ba da, fireşte, i-o întoarse Whitey. Un tip cu un pistol. Ah, da, şi cu un baston.

Cuvinte pe care el le ştiuse odinioară

DUPĂ CE-L LĂSĂ PE DAVE pe verandă, cu ochii şi chipul iarăşi uscate, Jimmy îşi făcu al doilea duş în acea zi. În adâncul sufletului, simţea nevoie să plângă. I se umflase pieptul de lacrimi ca un balon până când simţi că se înăbuşă. Se băgase sub duş pentru că dorea să fie singur în cazul în care l-ar fi potopit lacrimile, spre deosebire de cei câţiva stropi care i se prelinseseră pe obraji mai devreme. Se temea să nu se transforme într-o piftie tremurândă şi să ajungă să bocească, aşa cum i se întâmplase pe vremea când era copil, în bezna dormitorului, sigur de faptul că naşterea lui îi omorâse mama şi de aceea îl ura pe taică-său. Sub duş, simţi că iar îl copleştea acel vechi sentiment de tristeţe pe care-l avea de-o viaţă, o conştientizare a tragediei pe care o întrezărise în viitorul lui, grea ca rocile de calcar. Ca şi cum un înger i-ar fi dezvăluit viitorul când încă era în pântecul mamei, iar Jimmy ieşise de acolo cu spusele întipărite undeva în minte, dar acestea îi pieriseră de pe buze. Îşi ridică ochii spre jetul duşului. Îşi zise fără cuvinte:

„Ştiu, în adâncul sufletului, că am contribuit la moartea copilului meu. Simt asta. Dar nu ştiu cum."

Iar vocea calmă de undeva din el îl linişti:

„Ai să afli."

„Spune-mi."

„Nu."

„Du-te dracului."

„N-am terminat tot ce aveam de spus."

„Oh!"

„Cunoaşterea va veni."

„Şi mă va condamna?"

„Asta depinde de tine."

Jimmy îşi coborî capul şi se gândi la Dave care o văzuse pe Katie cu puţin timp înainte de a muri. Katie, vie, beată, dansând fericită. Numai după ce a aflat că altcineva decât el deţinea o imagine a ei care o urma pe cea a lui, îi venise până la urmă să plângă. Ultima oară când a văzut-o, Katie ieşise din prăvălie la sfârşitul schimbului de sâmbătă, între patru şi cinci, când el vorbea la telefon cu unul dintre furnizori, punându-şi distrat comenzile în ordine, în timp ce ea se aplecase şi îl sărutase pe obraz, spunându-i:

— Ne vedem mai târziu, tăticule.

— Mai vorbim, îi răspunse el, privind cum ieşea prin camera din spate.

Dar nu. Astea erau gogoşi. Nu o urmărise cu privirea. Doar o *auzise* ieşind, dar privirea îi rămase pe lista de comenzi din registrul de pe tejghea. Aşa că, de fapt, ultima oară o văzuse, din profil, în momentul în care îşi îndepărta buzele de obrazul ei care îşi luase rămas bun de la el.

„Ne vedem mai târziu, tăticule". Jimmy îşi dădu seama că tocmai acest „mai târziu", partea târzie a serii, ultimele ei minute de viaţă, aveau să-l doboare. Dacă ar fi fost acolo, dacă ar fi fost în stare să petreacă până ceva mai târziu în seara aceea împreună cu fiica, poate că ar fi fost capabil să se oprească la o imagine mai recentă a ei. Dar n-o făcuse. Dave ar fi făcut-o. La fel Eve şi Diane. Ca şi ucigaşul ei. „Dacă urma să mori, îşi spuse Jimmy în minte, dacă asemenea lucruri sunt cu adevărat predestinate, atunci mi-aş dori ca într-un fel sau altul să fi murit măcar privindu-mă în faţă. M-ar fi durut să te văd moartă, Katie, dar cel puţin aş fi ştiut că te-ai fi simţit mai puţin singură dacă te-ai fi uitat în ochii mei. Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Te iubesc cu adevărat, mai mult decât am iubit-o pe maică-ta, decât pe surorile tale, pe Annabeth, aşa să-mi ajute Dumnezeu. Şi pe ele le iubesc din tot sufletul, dar pe tine te iubesc cel mai mult pentru că atunci când m-am întors din închisoare şi ne-am aşezat pe scaun în bucătărie, eram ultimii oameni de pe pământ. Uitaţi de toată lumea şi nedoriţi de nimeni. Şi eram amândoi atât de speriaţi, de buimaci şi de oropsiţi. Dar ne-am ridicat deasupra condiţiei noastre, nu-i aşa? Ne-am clădit vieţile în aşa fel încât într-o bună zi nu ne-a mai fost frică, nu mai eram nişte oropsiţi. Şi n-aş fi putut reuşi asta fără tine. N-aş fi fost capabil. Nu sunt atât de puternic. Te-ai fi făcut o femeie frumoasă. O soţie frumoasă, poate. O mamă minune. Erai prietena mea, Katie. Ai văzut ce spaimă era în mine şi n-ai luat-o la fugă. Mi-eşti dragă mai mult decât viaţa. Şi dorul după tine va fi cancerul ce mă va roade până nu va mai rămâne nimic din mine."

Şi, doar pentru o clipă, cum stătea sub duş, Jimmy îi simţi palma pe spate. Asta uitase el din ultimul moment petrecut cu ea. Îi pusese mâna pe spate în timp ce se aplecase să-l sărute pe obraz. Îşi lipise palma deschisă de spinarea lui, între omoplaţi, şi îi simţise căldura. Rămase sub duş cu această senzaţie încă întipărită în carne, plină de broboanele

stropilor de apă, şi simţi cum nevoia de a plânge îi piere. Se simţi iar puternic în durerea lui. Se simţi iubit de fiica lui.

WHITEY ŞI SEAN găsiră un loc de parcare la un colţ în apropiere de casa lui Jimmy şi se întoarseră înapoi pe Calea Buckingham. Primele ore ale serii îi învăluiau cu răcoare, cerul întunecându-şi albastrul, iar Sean se trezi întrebându-se ce făcea Lauren în aceeaşi clipă, dacă se afla în apropierea unei ferestre, dacă putea contempla acelaşi cer pe care-l privea şi el în momentul acela, simţind cum se răcorea tot mai mult.

Chiar înainte de a se opri în dreptul imobilului cu trei etaje, unde locuia Jimmy împreună cu soţia, prinşi ca într-un sandviş între diverşi demenţi Savage, soţiile şi ibovnicele lor, îl zăriră pe Dave Boyle aplecându-se prin portiera deschisă a unei Honda parcată în faţa intrării. Dave ajunse la torpedoul deschis şi îl închise trântindu-l, apoi se trase afară cu un portofel în mână. Îi observă pe Sean şi pe Whitey în timp ce-şi închidea maşina şi le zâmbi.

— Iarăşi voi doi!

— Bântuim ca o virozăă, remarcă Whitey. Mereu scoatem capul.

— Ce mai faci, Dave? îl salută Sean.

— Nu s-au schimbat prea multe în patru ore. Treceţi pe la Jimmy?

Ei încuviinţară.

— Aţi reuşit ceva pentru soluţionarea cazului?

Sean dădu din cap.

— Tocmai treceam să ne exprimăm condoleanţele şi să vedem cum o mai duc.

— Acum sunt bine. Cred că s-au epuizat, ştiţi? Pot să vă spun că, Jimmy n-a mai pus capul pe pernă de ieri. Annabeth a dat în patima ţigărilor, aşa că m-am oferit să-i cumpăr câteva pachete, dar am uitat că mi-am lăsat portofelul în maşină, se justifică el, ţinându-l ridicat în mâna umflată, apoi îl băgă în buzunar.

Whitey îşi băgă şi el mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie şi schiţând un zâmbet subţire.

— Rana pare să fie tare dureroasă, observă Sean.

— Asta? făcu Dave, ridicându-şi iar mâna, cântărind-o. Nu doare chiar aşa de răău.

Sean dădu din cap, adăugând propriul zâmbet neîncrezător la cel al

colegului său, amândoi încremeniţi acolo, scrutându-l pe Dave.

— Jucam biliard acum două nopţi, începu să povestească Dave. Ştii cum este masa la McGills, Sean. O jumătate din ea se sprijină de perete, aşa că trebuie să tot foloseşti tacul ăla scurt.

— Evident, îl încurajă Sean.

— Deci, bila albă se află chiar la distanţă de un fir de păr de mantă, iar bila obiectiv la celălalt capăt. Eu îmi trag mâna să lovesc cât mai tare cu tacul, uitând că sunt lipit de perete. Şi buf! Mâna aproape că-mi intră prin zidul ăla nenorocit.

— Au! glumi Sean.

— Ţi-a ieşit? îl întrebă Whitey.

— Ce?

— Lovitura.

— Am zgâriat masa cu tacul, se încruntă Dave. Fireşte că n-am mai fost bun de nimic tot restul jocului.

— Sigur că nu, întări Whitey.

— Da, oftă Dave. Ghinion, pentru că eram în avantaj până să se întâmple asta.

Whitey aruncă o privire spre maşina lui Dave.

— Hei, ai aceeaşi problemă pe care o am şi eu?

— N-am avut nicio problemă cu ea, nu, răspunse celălalt întorcându-şi ochii spre propriul automobil.

— Rahat. Pentru că lanţul de distribuţie la Accord-ul meu s-a încurcat rău de tot. Am descoperit că acelaşi lucru i s-a întâmplat şi unui amic de-al meu. Costul reparaţiei se ridică la câteva sutare, ştii?

— Nu, răspunse Dave. A mea a fost un vis, se uită peste umăr, apoi iar la ei. Mă duc să cumpăr ţigări. Ne vedem înăuntru?

— Bine, încuviinţă Sean şi îi făcu un mic semn cu mâna, după care coborî de pe bordură şi traversă bulevardul.

Whitey se uită la Honda.

— Drăguţă ciobitură are pe partea din faţă a capotei.

— Mamă, sergent, nici nu credeam c-ai observat-o! Glumi Sean.

— Şi povestea cu tacul de biliard? fluieră Whitey. Ce, vrea să spună că-l ţine cu *palma* de mâner?

— Aici se ridică o problemă, totuşi, îi atrase atenţia Sean în timp ce-l urmăreau amândoi pe Dave care intra la Eagle Liquors.

— Serios, care-i aia, robocopule?

— Dacă-l faci pe Dave să fie tipul pe care martorul lui Souza l-a văzut în parcarea barului Last Drop, atunci el a crăpat capul altcuiva când Katie Marcus a fost omorâtă.

Whitey îşi luă o grimasă dezamăgită.

— Chiar crezi? Eu îl văd ca pe un tip care zăboveşte într-o parcare, pe când o fată sortită morţii cu o jumătate de oră mai târziu tocmai părăsea localul. Îl văd ca pe cineva care n-a fost acasă la unu şi un sfert, cum a declarat el.

Prin vitrina magazinului, îl văzură pe Dave la tejghea adresându-se vânzătorului.

— Sângele pe care cei de la UC l-au râcâit de pe pavajul din parcare putea fi acolo de mai multe zile, adăugă Whitey. N-avem nicio dovadă că s-a mai întâmplat ceva acolo, în afara unei încăierări la beţie. Dacă tipii din bar vin şi spun că nu s-a întâmplat nimic în noaptea aia? S-ar fi putut întâmpla cu o zi mai devreme. S-ar fi putut petrece chiar în după-amiaza zilei respective. Nu există nicio legătură cauzală între sângele din parcare şi Dave Boyle, care să şadă în maşina lui la unu şi jumătate. Dar există una cât casa între el şi maşina asta, când Katie Marcus a părăsit barul.

Îl bătu pe umăr pe Sean.

— Hai să urcăm.

Acesta aruncă o ultimă privire peste drum pe când Dave îi punea vânzătorului mărunţişul în mână în magazinul de băuturi alcoolice. Îi părea rău pentru amicul său din copilărie. Indiferent de ceea ce făcea, pur şi simplu trezea în oricine compătimirea, un sentiment cam neşlefuit şi un pic cam urât, de intensitatea unui tăiş de lamă.

CELESTE, care şedea pe patul lui Katie, îi auzi pe poliţişti urcând scările, tropăind cu bocancii lor grei pe treptele roase de vreme, chiar de cealaltă parte a peretelui. Annabeth o trimisese până aici cu câteva minute mai devreme să-i aducă o rochie de-a fiicei, pe care Jimmy s-o poată duce la Pompele Funebre, verişoară ei scuzându-se că nu avea destulă putere să intre în cameră. Era vorba de o rochie albastră, cu un umăr gol, Celeste amintindu-şi când Katie o purtase la nunta Carlei Eigen, cu o floare galbenă şi albastră, prinsă chiar deasupra urechii în părul ridicat în sus. În ziua aceea, realmente frânsese nişte inimi, Celeste

dându-şi singură seama că nu arătase atât de bine în toată viaţa ei, iar Katie fiind total inconştientă de cât de orbitoare îi era frumuseţea. În clipa în care Annabeth menţionase o rochie albastră, Celeste ştiu precis pe care anume o dorea.

Aşa că intrase aici, unde cu o noapte în urmă îl zărise pe Jimmy acoperindu-şi faţa cu perna fetei, inhalând-o cu lăcomie în plămâni, şi deschisese geamurile să aerisească camera de mireasma fadă a decesului. Găsi rochia într-un sac special pentru păstrarea hainelor, închis cu un fermoar în fundul şifonierului şi o scoase din el, aşezându-se iar pe pat pentru o clipă. De jos, din bulevard, ajungeau până la ea zgomotele unor portiere trântite, trăncăneala de maidan, în surdină, a trecătorilor care mergeau pe trotuare, şuieratul uşilor unui autobuz care se deschideau în staţia de la colţ cu Crescent. Îi căzu privirea pe o fotografie de pe măsuţa de noapte, cu Katie şi tatăl ei. Fusese făcută cu câţiva ani în urmă, ea avea un zâmbet crispat, cum stătea aşezată pe umerii lui Jimmy, care îi ţinea gleznele în mâini şi se uita în obiectiv cu acel surâs deschis, atât de minunat, cum numai el ştia să zâmbească, cu care te înmărmurea fie numai şi din cauză că el, ca atare, nu părea deloc un om deschis, iar zâmbetul acela era unica trăsătură necontaminată de îndoiala lui obişnuită.

Tocmai ridica fotografia de pe noptieră, când auzi vocea soţului din stradă:

— Iarăşi voi doi!

Ea rămase acolo, tot mai pierită, pe măsură ce auzea fără să vrea discuţia dintre Dave şi poliţişti, după care auzi ce vorbiră Sean Devine şi partenerul lui, în timp ce soţul ei traversa strada să-i cumpere ţigări lui Annabeth.

Timp de zece sau doisprezece secunde oribile fu cât pe ce să vomite pe rochia albastră a lui Katie. Diafragma ei sălta în sus şi-n jos şi i se uscă în gât, iar stomacul începu să-i dea în clocot. Se aplecă de şale, încercând din răsputeri să se abţină, horcăi de mai multe ori, dar nu vomită. Şi îi trecu.

Cu toate acestea, îi mai era greaţă. Îi era greaţă şi frig. I se părea că îi luase foc creierul. Ardea cu o vâlvătaie în care ceva părea să se zbată nebuneşte, întunecându-i luminile ochilor, cuprinzându-i sinusurile şi orbitele.

Se întinse pe spate în vreme ce Sean şi partenerul lui urcau scările şi îşi dori să fie lovită de un fulger sau ca tavanul să-i cadă în cap, ori pur şi simplu să fie ridicată de vreo forţă necunoscută şi azvârlită pe fereastra deschisă. Toate aceste scenarii erau de preferat în locul celui pe care ea trebuia să-l înfrunte. Poate că el doar proteja pe altcineva, sau poate că văzuse ceva ce n-ar fi trebuit şi fusese ameninţat. S-ar putea ca întrebările puse de către cei de la poliţie să însemne numai că-l *socoteau* suspect. Nici una dintre aceste ipoteze nu indica, fără îndoială, că soţul ei o omorâse pe Katie Marcus.

Povestea cu tâlharul fusese o minciună sfruntată. Ştiuse asta de la bun început. Încercase să fugă de acest adevăr de mai multe ori în decursul ultimelor zile, să şi-l ascundă în minte aşa cum perdeaua norilor cerne razele solare. Dar ştiuse, încă din noaptea în care venise acasă cu povestea asta, că tâlharii nu lovesc cu o mână când pot să te înjunghie cu cealaltă, şi nu folosesc replici isteţe precum „Portofelul sau viaţa, jigodie. Nu plec de-aici cu mâna goală!" Şi nu se lasă dezarmaţi şi cotonogiţi de oameni ca Dave, care nu mai luase parte la o încăierare din şcoala primară.

Dacă Jimmy s-ar fi întors acasă cu aceeaşi poveste, ar fi fost altceva. Jimmy, aşa slab cum era, îţi dădea totuşi impresia că era în stare să te omoare. Părea să ştie cum să se bată, doar că se maturizase, depăşind punctul în care violenţa să-i mai fie necesară în viaţă. Dar se mai simţea în aer primejdia pe care o iradia prezenţa lui, o anume tendinţă distructivă.

Mirosul pe care Dave îl răspândea în jur era de un alt gen. Era mirosul unui om cu secrete, cu o minte enigmatică, o viaţă interioară care se desfăşura în spatele ochilor lui mult prea ficşi, în care nimeni altcineva nu putea pătrunde. Era măritată cu el de opt ani şi întotdeauna crezuse că lumea lui secretă se va deschide până la urmă pentru ea, dar nu. Bărbatul ei trăia cocoţat acolo, în lumea din capul lui, mult mai mult decât aici, jos, în lumea oricui altcuiva, şi poate aceste două lumi paralele fuzionaseră în aşa măsură încât negurile minţii i se revărsaseră peste străzile din East Buckingham.

Să fi fost Dave ucigaşul lui Katie? Şi, sincer vorbind, putea fi *soţul ei* capabil de crimă? Putea fi el în stare s-o fugărească pe fata vechiului său prieten în parcul cufundat în beznă? S-o bată şi să-i audă ţipetele şi

rugăminţile? Să-i descarce o armă în ceafă?

De ce? De ce-ar face cineva aşa ceva? Şi dacă tot acceptai că cineva, de fapt, *putea* să facă aşa ceva, rezulta de aici că acea persoană ar fi chiar el?!...

Da, îşi răspunse sieşi, doar trăia într-o lume secretă. Da, probabil că nu mai putea fi niciodată întreg din cauza abuzurilor săvârşite asupra lui în copilărie. Da, doar povestea cu tâlharul era o minciună, dar poate că exista o justificare logică pentru ea. Cum ar fi?...

Katie a fost asasinată în Pen Park la puţin timp după ce a părăsit Last Drop. Dave pretinde că a ţinut piept unui tâlhar în parcarea aceluiaşi bar. Susţine că l-a lăsat pe omul ăla acolo, zăcând în stare de inconştienţă, dar nimeni nu-i descoperise până acum cadavrul. Poliţia *menţionase* ceva despre descoperirea unor picături de sânge în parcare, totuşi. Atunci poate că îi spusese până la urmă adevărul. Poate.

Şi totuşi, îi tot revenea în minte felul în care nu se potriveau toate ca timp. Dave îi mărturisise că se dusese la Last Drop. Se părea că minţise poliţia în această privinţă. Katie fusese omorâtă între două şi trei dimineaţa. El intrase în apartament pe la trei fără zece, plin de sângele altcuiva şi cu o explicaţie neconvingătoare. Şi dintre toate tocmai asta era coincidenţa cea mai bătătoare la ochi, faptul că biata Katie fusese ucisă tocmai în momentul în care bărbatul ei se întorcea acasă acoperit de sânge. Dacă n-ar fi fost soţia lui, ar fi îndrăznit măcar să pună concluzia sub semnul întrebării?

Celeste se aplecă din nou din şale, încercând să-şi reţină voma şi să astupe vocea din mintea ei care-i tot şoptea şuierat: „Dave a ucis-o pe Katie. Iisuse Hristoase. Dave a ucis-o pe Katie. Of, Doamne Dumnezeule! Dave a ucis-o pe Katie şi eu vreau să mor".

— DECI I-AŢI SCOS pe Bobby şi pe Roman din rândul suspecţilor? întrebă Jimmy.

— Nu complet, îl lămuri Sean scuturând din cap. Asta nu exclude posibilitatea ca ei să fi angajat vreun criminal.

— Dar pot citi pe figura dumitale că nu crezi în aşa ceva, zise Annabeth.

— Nu, doamnă Marcus, nu credem.

— Atunci pe cine suspectaţi? Pe oricine? mai vru să ştie Jimmy.

Whitey şi Sean se uitară unul la altul, după care Dave intră în bucătărie, desfăcu celofanul unui pachet de ţigări şi îl înmână lui Annabeth.

— Poftim, Anna.

— Mersi, rosti ea uitându-se la Jimmy cu o expresie de uşoară jenă. Simt o nevoie teribilă să fumez.

— Draga mea, îndeplineşte-ţi orice poftă, fără nicio grijă, o linişti el zâmbindu-i tandru şi bătând-o uşor pe mână.

— M-am lăsat de zece ani, mărturisi ea întorcându-se spre Whitey şi aprinzând un chibrit.

— Şi eu la fel, îi spuse Sean. Pot să-ţi fur şi eu una?

Annabeth izbucni în râs cu ţigara săltându-i între buze, iar bărbatul ei se gândi că poate ăsta era primul sunet frumos pe care-l auzise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Văzu zâmbetul larg pe faţa lui Sean, în timp ce lua o ţigară de la soţia lui şi dori să-i mulţumească pentru că-i descreţise fruntea.

— Eşti un băiat rău, domnule Devine, remarcă ea aprinzându-şi ţigara.

— Am mai auzit asta, zise el pufăind.

— Ai auzit-o săptămâna trecută de la comandant, completă Whitey, dacă-mi amintesc bine.

— Zău? făcu Annabeth şi îl fixă pe Sean cu căldura unei priviri interesate, ea fiind una dintre acele rare persoane care puteau manifesta, când ascultau, acelaşi interes ca şi atunci când vorbea.

Zâmbetul lui Sean se lărgi şi mai mult când Dave luă loc, iar Jimmy avu sentimentul că atmosfera din bucătărie devenea mai clară.

— Tocmai am revenit dintr-o suspendare, recunoscu Sean. Ieri a fost prima mea zi de muncă.

— Ce-ai făcut? îl iscodi Jimmy, sprijinindu-se de masă.

— Este secret, zise celălalt.

— Sergent Powers? îl abordă Annabeth.

— Mă rog, agentul Devine...

— Şi eu ştiu anecdote despre tine, îl ameninţă Sean, întorcându-şi privirea la el.

— Ei, *haide!*

— Nici vorbă. Îmi pare rău.

— Sean, spuse Jimmy, şi atunci când acesta se uită la el, încercă să-i transmită prin ochi că *asta* le făcea bine, era exact ce le trebuia în clipa aceea. Un moment de respiro. O conversaţie care să n-aibă nimic de a face cu omuciderea sau cu pompele funebre, ori cu pierderea suferită. Figura celuilalt se înduioşă, până când începu să semene cu chipul pe care-l avusese la unsprezece ani, şi încuviinţă tacit.

— Am îngropat un tip în reclamaţii false, începu el întorcându-se spre Annabeth.

— *Ce?* întrebă ea aplecându-se în faţă, cu ţigara ridicată în dreptul urechii şi cu ochii măriţi.

Sean îşi dădu capul pe spate, trase din ţigară şi aruncă o gură de fum în tavan.

— Nu mi-a plăcut de un tip, nu contează pentru care motiv, în sfârşit, o dată pe lună sau cam aşa ceva, îi introduceam numărul de la maşină în baza de date de la Serviciul de înregistrări auto, la rubrica de parcări contravenţionale. O mai schimbam, o lună ziceam că parca într-un loc nepermis, în următoarea că parca într-o zonă comercială, etcetera, etcetera, etcetera. În sfârşit, tipul intră în sistem, dar habar n-are.

— Pentru că n-a primit niciodată vreo reclamaţie, ghici Annabeth.

— Exact. Şi la fiecare douăzeci şi unu de zile mai este penalizat cu alţi cinci dolari pentru neplată, pe urmă amenzile tot continuă să sporească până când într-o zi primeşte o citaţie la tribunal.

— Unde află că datorează statului vreo mie două sute de dolari, adaugă Whitey.

— O mie o sută, îl corectează Sean. Dar aşa-i. El protestează că n-a primit reclamaţiile, dar instanţa nu-i dă crezare. Doar tot timpul asta se aude. Aşa că tipul este condamnat. Este în baza de date, totuşi, iar computerele nu mint.

— Eşti nemaipomenit, îl admiră Dave. Şi faci multe chestii de-astea?

— Nu, se apără Sean, iar Annabeth şi Jimmy izbucniră în râs. Nu, David.

— Acum îţi mai zice şi „David", îl avertiză Jimmy în glumă. Ai grijă!

— Am făcut asta o *singură* dată cu un *singur* individ.

— Şi cum de te-au prins?

— Mătuşa tipului lucra la Serviciul de înregistrări auto, răspunse Whitey. Mă credeţi?

— Nu, zise Annabeth.

— Cine ar fi ştiut? se întrebă Sean retoric, confirmând din cap. Tipul şi-a plătit amenzile, după care şi-a pus mătuşa la curent cu toată tărăşenia şi ea mi-a dat de urmă. Cum tot aveam un antecedent cu individul în chestiune, i-a fost uşor comandantului să lege mobilul de oportunitate, să restrângă numărul suspecţilor până la unul şi uite aşa m-a prins.

— Exact, câte nasoale ai înghiţit pe chestia asta? se interesă Jimmy.

— Cu sacii, recunoscu Sean şi de data asta toţi cei patru izbucniră în râs. Saci uriaşi, de mărimea pubelelor de gunoi, preciză el, detectând lucirea din ochii lui Jimmy şi pufnind şi el în râs.

— Bietul Devine, pentru el n-a fost cel mai bun an, îl compătimi Whitey.

— Ai avut noroc că n-a transpirat nimic prin presă, îi zise Annabeth.

— Oh, avem noi grijă de asta, o lămuri Whitey. Poate i-am tăbăcit fundul, dar tot ce deţinea cucoana de la Serviciul de înregistrări era oficiul din care fuseseră emise reclamaţiile, nu şi numărul insignei. Pe cine să dăm vina, pe o eroare administrativă?

— Pe o defecţiune la computer, propuse Sean. Comandantul m-a pus să-i restitui întreaga sumă, bla, bla, bla, m-a suspendat o săptămână fără plată şi m-a băgat în trei luni de probă. Cu toate astea, putea să fie mult mai rău.

— Puteau să-l retrogradeze, preciză colegul său.

— De ce n-au făcut-o? întrebă Jimmy.

— Pentru că sunt robocop. Nu citeşti ziarele, Jim? întrebă Sean, stingându-şi ţigara şi deschizându-şi braţele.

— Ce vrea să spună megalomanul ăsta aici, îi lămuri Whitey, este că el a rezolvat câteva cazuri destul de serioase în ultimele luni. Are cea mai mare rată de cazuri rezolvate din unitatea mea. Trebuie să aşteptăm ca media asta să mai scadă până să-l dăm pe uşă afară.

— Chestia aia cu nebunia de pe şosea, îşi aminti Dave. Ţi-am văzut numele o dată într-un ziar.

— Dave *citeşte,* îl dădu Sean drept exemplu pentru Jimmy.

— Nu ghiduri de biliard, totuşi, remarcă Whitey cu un surâs. Ce-ţi mai face mâna?

Jimmy îşi îndreptă privirea la Dave chiar în clipa în care acesta din

urmă lăsa ochii în jos. Jimmy înţelese că poliţistul cel mare se juca cu Dave de-a şoarecele şi pisica, stârnindu-l. Avea destulă experienţă din trecutul său infracţional ca să-şi dea seama de asta după ton, şi realiză că-l tachina în privinţa mâinii umflate. Atunci ce dorise să spună cu biliardul?

Dave deschise gura să vorbească, dar figura îi încremeni văzând peste umărul lui Sean pe cineva. Jimmy se uită în direcţia privirii acestuia şi fiecare părticică din el se crispă. Sean îşi întoarse capul şi o zări pe Celeste Boyle, ţinând o rochie de un albastru întunecat, cu umeraşul ridicat la nivelul umărului, astfel încât rochia flutura pe lângă ea de parcă acoperea un trup pe care nimeni nu-l putea vedea.

Celeste observă expresia de pe faţa îndureratului tată şi spuse:

— Am s-o duc eu la pompele funebre, Jim.

— Nu trebuie să faci asta tu, zise Annabeth.

— Dacă aşa vreau eu! ripostă Celeste izbucnind într-un hohot de râs bizar, disperat. Chiar aşa. Mi-ar face plăcere. Aş mai ieşi şi eu la aer pentru câteva minute. M-aş bucura, Anna.

— Eşti sigură? o întrebă Jimmy cu o voce uşor dogită.

— Da, da, confirmă hotărâtă Celeste.

Sean îşi aminti de ziua când mai văzuse ultima oară o persoană care-şi dorea cu atâta disperare să iasă din cameră. Se ridică din scaun şi înaintă spre ea cu mâna întinsă.

— Ne-am mai întâlnit de câteva ori. Sunt Sean Devine.

— Ah, desigur, răspunse ea în timp ce mâna ei transpirată luneca în mâna lui.

— M-ai tuns odată, îi aminti Sean,

— Ştiu, îmi amintesc. Sigur că da.

— Ei bine... începu Sean.

— Ei.

— Nu vreau să te reţin.

— Nu, nicidecum, îl linişti ea hohotind iar. Deci, mi-a părut bine să te văd. Trebuie să mă duc.

— Pa.

— Pa.

— Pa, iubito! zise şi Dave, dar Celeste deja străbătea holul şi se îndrepta glonţ spre uşa de la intrare, ca şi cum ar fi adulmecat vreo

scurgere de gaze.

— Rahat, făcu Sean şi se uită peste umăr la Whitey. Mi-am uitat blocnotesul în maşină.

— Păi, mai bine te-ai duce să ţi-l iei.

— Ce, nu poate împrumuta o foaie dintr-al tău? se miră Dave, în timp ce Sean ieşise deja în hol.

Acesta nu mai apucă să audă ce gogoşi turnă Whitey, pentru că ieşi pe uşă şi se repezi pe scări în jos, năvălind pe verandă tocmai când Celeste ajunsese la maşină. Descuiase cu cheia portiera şi intrase înăuntru, deblocând portiera din spate. O deschise şi introduse cu grijă rochia pe bancheta din spate. Când închise portiera, se uită peste capotă şi-l zări pe Sean coborând scările, iar acesta citi teroarea pe figura ei, privirea cuiva care în momentul acela se vedea lovit de un autobuz.

Putea fi subtil sau direct şi, după o singură privire spre ea, se hotărî că trebuia să fie direct, căci asta era singura lui şansă. S-o prindă ca-ntr-un cleşte cât era nepregătită.

— Celeste, începu el, aş vrea să-ţi pun doar o scurtă întrebare.

— Mie?

El încuviinţă din cap şi, ajungând la maşină, se sprijini de ea punându-şi mâinile pe capotă.

— La ce oră a venit acasă Dave sâmbătă seara?

— Poftim?

Îşi repetă întrebarea, scrutând-o cu privirea.

— Dar de ce te-ar interesa tocmai amănuntul ăsta? îl întrebă ea.

— Este un mic detaliu, Celeste. I-am pus soţului tău câteva întrebări astăzi pentru că s-a aflat la McGills în acelaşi timp cu Katie. Unele dintre răspunsurile lui n-au ieşit la socoteală şi asta-l cam încurcă pe colegul meu. În ce mă priveşte, îmi închipui că Dave a cam luat la bord în noaptea aia şi nu-şi mai aduce aminte cu exactitate unele detalii, dar colegul meu este un cusurgiu rău. Aşa că vreau doar să ştiu ora la care s-a întors, ora exactă, ca să mi-l iau de pe cap pe Whitey şi să ne concentrăm pe prinderea ucigaşului lui Katie.

— Voi credeţi că Dave a fost făptaşul?

Sean se desprinse de maşină, înălţându-şi capul.

— N-am spus nimic în acest sens, Celeste. La dracu', n-aş avea nici măcar de ce să-mi treacă prin cap una ca asta.

— Mă rog, nu ştiu.

— Doar ce ai spus-o.

— Ce? Ce tot vorbeşti? M-am încurcat de tot, făcu Celeste.

— Cu cât mai repede aflu ora la care Dave s-a întors acasă, cu atât mai uşor am să-l conving pe colegul meu să se concentreze şi asupra altor lucruri, nu numai la găurile din varianta soţului tău.

Pentru o clipă, ea făcu impresia unei persoane care ar fi nimerit cu spatele în faţa unui trafic intens. Arăta atât de pierdută şi de confuză, încât Sean avu acelaşi puternic sentiment de milă pentru ea pe care adesea îl simţea şi pentru bărbatul ei.

— Celeste, încercă el s-o convingă, ştiind prea bine că Whitey i-ar fi acordat un calificativ de insuficient în raport privind proba, dacă ar fi auzit ceea ce avea să-i spună. Nu cred că Dave ar fi făcut ceva. Jur pe Dumnezeu. Dar colegul meu crede, şi el este ofiţer. El decide pe ce căi să se desfăşoare investigaţia. Dacă-mi spui la ce oră s-a întors acasă, ne oprim aici. Şi nu-l vom mai deranja niciodată.

— Doar te-ai uitat la maşina asta, spuse ea.

— Poftim?

— V-am auzit vorbind mai devreme. Cineva a văzut maşina parcată în jurul barului Last Drop, în noaptea în care Katie a fost omorâtă. Colegul tău bănuieşte că Dave a ucis-o.

Rahat. Lui Sean nu-i venea să-i creadă urechilor.

— Colegul meu vrea să-l cerceteze mai atent. Nu este acelaşi lucru. Până acum nu avem niciun suspect, Celeste. Da? N-avem. Ştim doar găurile din povestea lui Dave. Dacă le acoperim, îl lăsăm în pace. N-ai de ce să te temi.

„A fost jefuit, vru Celeste să-i spună. *A venit acasă pătat de sânge, dar numai pentru că cineva a încercat să-l tâlhărească. N-a făcut-o el. Chiar dacă l-aş bănui de aşa ceva, inima îmi spune că Dave nu este capabil de aşa ceva. Fac dragoste cu el. M-am măritat cu el. Şi nu aş lua de bărbat un ucigaş, copoi nenorocit!"*

Încercă să-şi amintească felul în care plănuise să-şi păstreze calmul când poliţia ar fi ajuns să-i ia şi pe ei la întrebări. În noaptea aceea, în vreme ce îi spăla hainele de sânge, era convinsă că îşi făcuse un plan pentru o atare situaţie. Dar ea încă nu aflase de moartea lui Katie la ora aceea, nici că poliţaii aveau s-o interogheze în legătură cu implicarea lui Dave în asasinarea fetei. Cum ar fi putut ea să prevadă asta? Şi poliţistul

ăsta din faţa ei era atât de manierat, de arogant şi de fermecător! Nu era deloc genul cu burtă, mahmur şi cărunt la care se aşteptase. Era un vechi amic de-al bărbatului. Dave îi povestise că omul ăsta, Sean Devine, se jucase pe aceeaşi stradă cu el şi cu Jimmy Marcus, când a fost răpit. La maturitate deveni un tip înalt, inteligent, chipeş, cu o voce pe care îţi doreai s-o asculţi în fiecare noapte, cu ochi care păreau să te disece.

Iisuse Hristoase! Cum putea ea să se descurce cu aşa ceva? Avea nevoie de timp să gândească, să se regăsească şi să analizeze raţional situaţia. Nu-i trebuia rochia unei fete moarte, care parcă se holba la ea de pe bancheta din spate, şi de un poliţist de cealaltă parte a maşinii, scrutând-o cu o privire otrăvitoare.

— Eram adormită, îi răspunse ea, la ora aia.

— Cum?

— Dormeam, repetă ea. În noaptea de sâmbătă, când s-a întors Dave acasă. Eram deja culcată.

Poliţistul dădu din cap. Se sprijini iar pe maşină, frecându-şi mâinile pe capotă. Părea mulţumit, ca şi cum toate întrebările lui primiseră un răspuns. Îşi aduse brusc aminte că avea un fir de păr foarte gros şi şuviţe aproape de culoarea pralinelor, răzleţite prin părul şaten. Îi trecuse prin minte că n-avea a se teme de calviţie.

— Celeste, zise cu glas de ambră şi fum, cred că te-ai speriat.

Ea avu senzaţia că inima îi era strivită ca-ntr-un cleşte de o mână murdară.

— Cred că eşti speriată şi mai cred că ştii ceva. Vreau să înţelegi că sunt de partea ta şi a lui Dave. Dar mai mult de partea ta pentru că, aşa cum am mai spus, eşti speriată.

— Nu-i adevărat, reuşi ea să spună şi deschise portiera din dreptul locului şoferului.

— Ba da, zise poliţistul şi se dădu cu un pas înapoi de lângă maşină, în timp ce ea urcă la volan şi demară pe bulevard.

Ce plănuiseră ei

CÂND SEAN se întoarse în apartament, îl găsi pe Jimmy în hol, vorbind la un telefon fără fir.

— Bine, n-o să uit fotografiile. Mulţumesc, zise el şi închise, uitându-se la celălalt. Erau *Pompele Funebre Reed's*, îl lămuri el. I-au ridicat cadavrul de la medicul legist şi mi-au zis că pot să vin cu lucrurile ei acolo. Ridică din umeri. Ştii, ca să finalizeze detaliile serviciului, cam aşa ceva.

Sean consimţi cu o mişcare a capului.

— Ţi-ai luat blocnotesul?

— Este aici, îl asigură el pipăind buzunarul. Jimmy lovi de câteva ori telefonul de coapsă.

— Aşa, cred că mai bine m-aş duce la Reed's.

— Mai degrabă ţi-ar prinde bine un pui de somn, omule.

— Nu, sunt bine.

— În regulă.

Pe când Sean se pregătea să treacă pe lângă el, Jimmy îi zise:

— Mă întrebam dacă pot să te rog ceva.

— Sigur, se opri celălalt din drum.

— Dave probabil că se va duce curând să-l ducă pe Michael acasă. Nu ştiu ce program mai ai tu, dar speram că poate o să-i ţii nevestei mele de urât un pic. Cât să nu se simtă singură, ştii? Celeste, probabil, va fi înapoi deja, aşa că nu-ţi va lua mult timp. Val şi fraţii lui le-au luat pe fete la un film, deci n-a mai rămas nimeni acasă, iar Annabeth nu vrea încă să se ducă la Pompele Funebre. Eu ştiu? M-am gândit şi eu....

— Nu cred să fie vreo problemă, îl linişti Sean. Trebuie să-l întreb pe sergent, dar noi oficial am ieşit din schimb de câteva ore bune. Lasă-mă să vorbesc cu el, bine?

— Îţi rămân dator.

— Sigur, îi răspunse el luând-o din loc spre bucătărie, după care se opri iar şi îşi întoarse privirea la fostul său amic. De fapt, Jim, voiam să te întreb ceva.

— Zi, spuse celălalt, luându o căutătură precaută de puşcăriaş.

— Potrivit unor rapoarte pe care le avem, începu el întorcându-se înapoi, tu ai avut o problemă cu puştiul ăla pe care l-ai menţionat azi-dimineaţă, Brendan Harris.

— N-am avut chiar niciun fel de probleme, se dezvinovăţi Jimmy ridicând din umeri. Pur şi simplu mă sinchisesc de puştiul ăla.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunse Jimmy băgând telefonul în buzunarul din faţă. Unii oameni pur şi simplu te scot din sărite, ştii?

— Se vedea cu Katie, Jim. Aveau de gând să fugă împreună, îi destăinui Sean, apropiindu-se de el şi punându-i o mână pe umăr.

— Gogoşi, se răsti tatăl, cu ochii în podea.

— Am găsit broşuri cu Vegas în rucsacul ei, Jim. Am dat câteva telefoane şi am descoperit rezervări făcute pe ambele nume la TWA. Brendan Harris a recunoscut totul.

— El mi-a ucis fata? îl întrebă Jimmy ridicând din umeri.

— Nu.

— Eşti sigur sută-n sută?

— Aproape. A fost testat de câteva ori la detectorul de minciuni. De altfel, mi se pare că bărbatul nu e acel gen de oameni. Se pare că ţi-a iubit sincer fata.

— La dracu', făcu Jimmy.

Sean se sprijini de perete şi aşteptă, lăsându-i celuilalt timp să reflecteze.

— Să fugă? zise tatăl după un timp.

— Cam aşa. Din câte mi-au spus Brendan Harris şi amândouă prietenele ei, erai foc şi pară împotriva unei relaţii între ei doi. De ce, nu înţeleg. Mi s-a părut că băiatul nu e prea rău. Poate un pic cam prostuţ, posibil. Dar mi s-a părut decent, chiar simpatic. Aici chiar nu te înţeleg.

— Nu mă înţelegi? chicoti Jimmy. Tocmai am aflat că fiică-mea care, ştii bine, este moartă se gândea să fugă de acasă, Sean.

— Ştiu, spuse celălalt aproape în şoaptă, sperând să-l potolească, căci se aprinsese aproape la fel de tare ca şi atunci când îl văzuse ieri după-masă lângă ecranul cinematografului. Sunt şi eu doar curios, omule, de ce erai atât de neînduplecat în privinţa prieteniei lor?

Jimmy se sprijini de perete lângă Sean şi respiră de câteva ori adânc.

— L-am cunoscut pe taică-său. I se spunea „Doar" Ray.

— De ce?

— Erau mulţi tipi cu numele ăsta la vremea respectivă, îi explică el. Ray Bucheck cel nebun şi Ray Dorian psihopatul şi Ray Lane „Ţăranul",

că Ray Harris a fost supranumit „Doar" Ray pentru că toate poreclele trăsnet fuseseră luate de alţii, încheie el ridicând din umeri. În orice caz, tipul nu mi-a plăcut prea tare niciodată şi pe urmă şi-a părăsit nevasta când era gravidă, cu mutulică pe care-l are acum, iar Brendan n-avea decât şase ani şi, nu ştiu, m-am gândit că aşchia nu sare prea departe de trunchi, aşa că nu mi-a trebuit să se vadă cu fiică-mea.

Sean dădu din cap, deşi nu-l crezu. Îl împiedica ceva din felul în care Jimmy îi spusese că tipul nu-i plăcuse prea mult, un mic declic în voce, căci auzise destule gogoşi în viaţa lui de poliţist ca să poată recunoaşte una, indiferent dacă i se părea logică.

— Asta a fost, da? îl întrebă el. Ăsta-i singurul motiv?

— Da, răspunse Jimmy şi se smuci de lângă perete, îndreptându-se spre ieşire.

— Bună idee! exlamă Whitey stând în picioare în faţa casei, împreună cu Sean. Lipeşte-te puţin de familie, vezi ce mai poţi scoate de la ei. Că veni vorba, ce i-ai zis nevestei lui Boyle?

— I-am zis că era speriată.

— A confirmat alibiul lui?

— Spune că dormea, răspunse Sean scuturând din cap.

— Dar tu crezi că era speriată?

Sean îşi ridică ochii la ferestrele care dădeau în stradă. Făcu un semn lui Whitey şi arătă cu capul mai încolo pe caldarâm, iar celălalt îl urmă după colţ.

— Ne-a auzit când discutam despre maşină.

— La dracu', făcu sergentul. Dacă-i spune bărbatului, s-ar putea s-o ia la sănătoasa.

— Şi să fugă unde? Este un copil singur la părinţi, orfan de mamă, cu un venit sărăcuţ şi fără prea mulţi prieteni. Nu prea pare că vrea să fugă din ţară şi să încerce să trăiască în Uruguay.

— Asta nu înseamnă că nu există un asemenea risc.

— Sergent, îi aminti Sean, nu-l putem acuza de *nimic.*

Whitey făcu un pas înapoi, scrutându-şi subalternul în lumina felinarului de deasupra lor.

— O faci pe naivul cu mine, robocopule?

— Pur şi simplu nu-l văd să comită aşa ceva. N-ar avea motive, în primul rând.

— Alibiul lui este de rahat, Devine. Versiunile sunt atât de pline de găuri încât, dacă şi-ar face o barcă din ele, ar ajunge la fundul oceanului. Spui că nevastă-sa era speriată. Nu enervată. Speriată.

— Bine, da. Sigur că ascunde ceva.

— Aşa, şi chiar crezi că dormea când el s-a întors acasă?

Sean îşi aminti de Dave pe vremea când erau copii, urcând în maşina aceea, plângând în hohote. Îl revăzu cu ochii minţii, întunecat şi îndepărtat, pe bancheta din spate în timp ce maşina dispărea după colţ. Dorea să se dea cu capul de zidul din spatele lui şi astfel să se scuture de acele amintiri.

— Nu. Cred că ştie când el a intrat în casă. Iar acum că ne-a auzit fără să vrea, ştie că a fost la Last Drop în noaptea aia. Deci poate a păstrat în minte toate amănuntele astea care nu se leagă între ele şi acum se chinuieşte să pună piesele cap la cap.

— Iar piesele astea o sperie de moarte?

— Poate. Nu ştiu, răspunse Sean lovind cu piciorul într-o piatră desprinsă de la temelia clădirii. Simt că...

— Ce?

— Simt că toate părţile astea se ciocnesc între ele, dar fără să se potrivească. Simt că ne lipseşte ceva.

— Chiar nu crezi că Boyle a făcut-o?

— Nu-l scot nici pe el din calcul. Nu. L-aş crede în stare, dacă pentru o secundă mi-aş putea închipui c-a avut vreun motiv.

Whitey făcu un pas înapoi, îşi ridică călcâiul şi-l sprijini de stâlpul felinarului. Îi aruncă o privire aşa cum Sean îl văzuse uitându-se la un martor de care nu era sigur că avea să facă faţă într-un tribunal.

— Fie, cedă el, lipsa unui mobil mă deranjează şi pe mine. Dar nu cine ştie ce, Sean. Cred că există ceva care l-ar putea amesteca în acest caz. Altfel, de ce dracului ne-ar mai minţi?

— Fii serios, zise Sean. Aşa stă treaba. Oamenii ne mint pentru că vor să vadă şi ei cum este. Ştii strada aia din jurul barului Last Drop? Noaptea se face acolo multă bişniţă, dai de prostituate, travestiţi, boschetari, toţi lucrând pe acelaşi circuit. Poate că Dave tocmai se distra şi el un pic în maşină cu cineva şi nu voia să afle nevastă-sa. Poate că are vreo amantă prin părţile alea. Cine ştie? Dar, până acum, nimic nu-l leagă de asasinarea lui Katherine Marcus. Nici pe departe.

— Nimic decât o grămadă de minciuni şi bănuiala mea că tipul nu-i curat.

— Bănuiala *ta.*

— Sean, începu Whitey să numere argumentele pe degete, tipul ne-a minţit privind ora la care a plecat de la McGills şi cea la care a ajuns acasă. S-a aflat afară în parcare la Last Drop tocmai când victima ieşea de acolo. A mers la *două* dintre barurile în care a fost şi ea, totuşi încearcă să ascundă acest fapt. Are un pumn zdrelit teribil şi o poveste de rahat despre cum şi l-a lovit într-un asemenea hal. O cunoştea pe victimă, exact ca şi suspectul nostru, după cum am convenit împreună. Se potriveşte la perfecţie cu portretul pe care l-ai creionat asasinului în căutare de senzaţii tari. Este alb, în jur de treizeci şi cinci de ani, cu venituri modeste şi, dac-am înţeles bine din ce mi-ai povestit ieri, a fost abuzat sexual în copilărie. Îţi baţi joc de mine? Negru pe alb, tipul ăsta trebuia deja băgat la puşcărie.

— Mă rog, chiar tu ai spus-o, a fost în trecut victima unui abuz sexual şi totuşi Katherine Marcus n-a fost supusă unui atac sexual. N-are niciun sens, sergent.

— Poate că el doar s-a masturbat deasupra ei.

— Dar n-am găsit niciun pic de spermă la faţa locului.

— Plouase.

— Nu acolo unde a fost descoperit cadavrul. În ipoteza asasinatului la întâmplare, de dragul senzaţiilor tari, urmele de spermă fac parte din ecuaţie, în jur de nouăzeci şi nouă la sută. Unde ai văzut aşa ceva în cazul ăsta?

Whitey plecă capul şi bătu darabana cu palmele pe stâlpul felinarului.

— Ai fost amic cu tatăl victimei *şi cu* un potenţial suspect încă de pe vremea când erai...

— O, scuteşte-mă!

— ...puşti. Asta te compromite. Nu-mi spune că nu-i aşa. Du-te dracului, mă încurci aici!

— Eu te...ce? făcu Sean, coborându-şi vocea şi lăsându-şi mâna în jos de pe piept. Uite, se justifică el, pur şi simplu nu sunt de acord cu tine în privinţa portretului suspectului. Nu spun că dacă-l prindem pe Dave Boyle cu ceva mai mult decât câteva neconcordanţe n-am să-ţi stau

alături când o să-l ridicăm. Ştii bine că aşa voi face. Dar dacă te duci în momentul ăsta la Procuratură cu ce ai aflat până acum, el ce-o să facă?

Palmele lui Whitey bătură un pic mai tare darabana.

— Chiar aşa, insistă Sean. Ce-o să facă?

Celălalt îşi ridică braţele deasupra capului şi căscă de se cutremură. Întâlni privirea subalternului şi se încruntă la el.

— Punct câştigat. Dar, ridică el un deget, *dar* tu ascultă, avocat mărunt ce eşti! Am să găsesc eu băţul cu care a fost ciomăgită, sau vreo haină mânjită de sânge. Nu ştiu acum exact ce, dar am să descopăr ceva. Şi când am s-o fac, eu am să mă ocup de prietenul tău.

— Nu-mi este prieten, preciză Sean. Dacă se dovedeşte că ai dreptate, o să-mi scot cătuşele mai repede ca tine.

Whitey se îndepărtă de stâlp şi se apropie de el.

— Nu face compromis în treaba asta, Devine. Astfel, mă târăşti şi pe mine în compromisul tău şi atunci te îngrop de viu. Pot să-ţi aranjez un transfer la Berkshires, de nu te vezi!

Sean îşi trecu ambele mâini prin păr şi peste faţă, încercând să se uşureze de teamă.

— Cei de la Balistică trebuie să se fi întors deja, zise el.

— Da, într-acolo mă şi duceam, îl înştiinţă Whitey, îndepărtându-se de el. Şi rezultatele de la laborator în legătură cu amprentele trebuie să fi fost deja introduse în computer. Am să mă uit la ele, sper să avem noroc. Ai celularul la tine?

— Evident, răspunse Sean, lovindu-şi buzunarul cu palma.

— Am să te sun mai târziu.

Whitey îi întoarse spatele şi o luă în jos pe Crescent ca să ajungă la maşină. Sean intui că-şi dezamăgise superiorul şi perioada de probă părea dintr-o dată mai reală decât azi-dimineaţă. Urcă pe Buckingham în direcţia locuinţei lui Jimmy, pe când Dave şi Michael coborau treptele de la intrare.

— Vă duceţi acasă?

— Da, se opri Dave. Nu-mi vine să cred că Celeste nu s-a mai întors cu maşina.

— Sunt sigur că n-a păţit nimic, îl linişti Sean.

— Eh, nu, răspunse Dave, doar că trebuie s-o iau pe jos, atâta tot.

— Mare lucru cinci străzi, acolo? râse Sean.

— Aproape şase, amice, dacă te uiţi mai bine, zâmbi şi celălalt.

— Mai bine duceţi-vă, le zise poliţistul, cât mai puteţi merge pe lumină. Ţine-te bine, Mike.

— Pa, îi răspunse băiatul.

— Ai grijă de tine, zise Dave şi îl lăsară pe Sean pe trepte. Amicul lui din copilărie mergea uşor legănat din cauza berilor pe care le dăduse pe gât acasă la Jimmy.

„Dacă chiar ai făcut-o, Dave, în gând zise Sean, mai bine ar fi să recunoşti porcăria asta imediat. Altfel va trebui să-ţi pui la treabă fiecare prăpădită celulă cenuşie, dacă Whitey şi cu mine te luăm în vizor".

PEN CHANNEL părea argintiu la ora aceea din noapte, pe cer încă mai rămăsese o rază de lumină, lăsată în urmă de apus. Creştetul arborilor din parc era învăluit cu neguri, iar ecranul cinematografului în aer liber se profila ca o umbră din apropiere. Celeste şedea în maşina ei în cartierul Shawmut, uitându-se în jos la canal, la parc şi la East Bucky, care se înălţa ca un morman de gunoaie în spatele lui. Flats era aproape complet acoperit de parc, cu excepţia turlelor răzleţe şi a acoperişurilor mai înalte. Locuinţele din Point, totuşi, se ridicau deasupra celor din Flats şi parcă le priveau de sus, de pe colinele asfaltate.

Celeste nici măcar nu-şi putea aminti de ce condusese până aici. Lăsase rochia unuia dintre fiii lui Bruce Reed, puştiul înţolit tot în doliu, dar cu obrajii atât de proaspăt raşi şi cu ochii atât de tineri, încât părea mai curând că se pregătea pentru balul de absolvire. Părăsise Pompele Funebre şi următorul lucru de care-şi aducea aminte era că trecea prin spatele atelierelor de fierărie Isaak, de multă vreme închise, lăsând în urmă carcasele goale ale clădirilor de mărimea hangarelor şi grăbindu-se să ajungă la capătul întregului ansamblu, lovindu-şi bara de protecţie de pilonii ruginiţi, în timp ce urmărea cu ochii curgerea leneşă a apelor canalului Pen, clipocind spre stăvilarele de pe chei.

De când îi auzise fără să vrea pe cei doi poliţişti vorbind despre maşina lui Dave, despre maşina *lor,* cea în care stătea chiar în clipa aceea, se simţea ca beată. Dar nu era o beţie bună, destinsă şi uşoară, care să-i dea fiori catifelaţi. Nu, se simţea de parcă băuse alcool ieftin toată noaptea, se dusese acasă şi îşi pierduse cunoştinţa, apoi se trezise cu creierii făcuţi zdrenţe şi limba umflată, acum contaminată de otravă,

într-o stare mohorâtă şi tulbure, incapabilă de concentrare.

„Eşti speriată, îi spusese poliţistul, care o citise atât de bine, încât singurul ei răspuns fusese o simplă negare defensivă: „Nu, nu sunt". Ca şi cum ar mai fi fost un copil! „Nu, nu sunt. Ba da, eşti. Ştiu că eşti, dar ce sunt eu? Ne-ne-ne-ne".

Era speriată, înfricoşată. Simţea că, de frică, se prefăcuse într-o masă gelatinoasă. O să vorbească cu el, îşi spuse în gând. Până la urmă, el rămânea tot Dave. Un tată bun. Un bărbat care niciodată nu ridicase mâna la ea şi nu arătase niciodată o înclinare spre violenţă în toţi aceşti ani de când îl cunoştea. Niciodată nu trântise uşa, nu lovise cu pumnul în perete. Era sigură că mai putea vorbi cu el.

Avea să-l întrebe: „Dave, al cui sânge l-am spălat de pe hainele tale?"

„Dave, avea să-l întrebe, ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea de sâmbătă? Mie poţi să-mi spui, doar sunt soţia ta. Mie poţi să-mi spui orice."

Asta va face. Va vorbi cu el. N-avea niciun motiv să se teamă de el. El era Dave, cel pe care-l iubea şi care o iubea, iar toate astea aveau să se rezolve într-un fel sau altul. Era sigură de asta.

Şi totuşi rămăsese acolo, la capătul lui Pen, lângă nişte ateliere de fierărie părăsite, recent cumpărate de un antreprenor şi care, zice-se, plănuia să le transforme într-un teren de parcare, dacă se aproba construirea stadionului de cealaltă parte a râului. Rămăsese cu ochii aţintiţi la parcul de peste drum, unde fusese omorâtă Katie Marcus. Aştepta ca cineva să-i arate cum s-o pornească iar.

JIMMY ŞEDEA cu fiul lui Bruce Reed, Ambrose, în biroul tatălui său, luând la rând detaliile înmormântării, dorindu-şi să aibă de-a face cu Bruce însuşi, în locul acestui puşti care aducea cu un licean. Mult mai uşor îţi venea să ţi-l închipui jucând Frisbee decât manevrând un coşciug, iar Jimmy nu putea să-şi imagineze acele mâini netede, curate ca un obraz de fată, făcându-şi de lucru jos, în camera de îmbălsămare, atingând cadavrele. Îi dădu lui Ambrose data de naştere a lui Katie şi codul ei numeric personal, puştiul notându-şi totul cu un stilou auriu pe un formular prins cu clamă de o planşetă, şi zicând cu voce catifelată, versiunea mai copilăroasă a glasului tatălui său:

— Bine, bine. Acum, domnule Marcus, va fi o ceremonie catolică tradiţională? Cu priveghi, cu liturghie?

— Da.

— V-aş sugera, atunci, să organizăm priveghiul miercuri.

— La biserică, am vorbit deja să ţinem slujba joi, la ora nouă dimineaţa, preciză Jimmy încuviinţând.

— La ora nouă, repetă băiatul, notându-şi. V-aţi gândit la ce oră va avea loc priveghiul?

— Ne-am hotărât pentru două, îi răspunse Jimmy. Unul între trei şi cinci, iar celălalt între şapte şi nouă.

— Între şapte şi nouă, repetă băiatul în timp ce aşternea totul pe hârtie. Văd c-aţi adus şi fotografii. Bine, bine.

Jimmy îşi întoarse ochii la teancul de fotografii înrămate din poala lui. Katie la absolvire, Katie şi surorile ei pe plajă. Katie împreună cu el la deschiderea lui Cottage Market, pe când avea opt anişori. Katie cu Eve şi Diane. Katie, Annabeth, el, Nadine şi Sara la Six Flags. Katie de ziua ei, când împlinise şaisprezece ani.

Aşeză teancul pe scaunul de alături, simţind o uşoară arsură în gât care dispăru când înghiţi.

— V-aţi gândit la flori? îl întrebă Ambrose Reed.

— Am făcut o comandă la Knopler's azi după-masă, răspunse el.

— Şi anunţul?

— Ce anunţ? se miră Jimmy uitându-se pentru prima oară în ochii puştiului.

— Ferparul, îl lămuri piciul şi îşi coborî privirea la planşetă. Puteţi lăsa asta în seama noastră, dacă ne-aţi spune în mare cum aţi dori să sune. Dacă aţi prefera donaţii în loc de flori, sau ceva în genul ăsta.

Jimmy se feri de privirea plină de compasiune a băiatului şi îşi lăsă ochii în podea. Sub ei, undeva la subsolul acestei clădiri albe, în stil victorian, Katie zăcea în camera de îmbălsămare. Avea să stea goală puşcă dinaintea lui Bruce Reed şi a celor trei fii ai săi, care se vor apuca de lucru, spălându-i trupul, aducându-i retuşuri, conservându-l. Aveau să ridice părţi din el. O vor lua de bărbie, între degetul mare şi arătător, şi o vor întoarce pe burtă. Îi vor pieptăna părul.

Se gândi la copila lui goală şi expusă unor priviri străine, în timp ce carnea ei îşi pierdea culoarea, aşteptând să fie atinsă pentru ultima oară

de aceşti străini, cu grijă, posibil, dar cu o grijă clinică, superficială. Apoi, în coşciug, i se vor aşeza sub cap perniţe din satin şi va fi pusă pe un catafalc în camera de prezentare, având un chip încremenit, de păpuşă, îmbrăcată în rochia albastră preferată. Va fi privită, amintită în rugăciuni, comentată şi plânsă, după care, în final, va fi înmormântată. Va fi coborâtă într-o groapă săpată de bărbaţi care nici ei n-au cunoscut-o vreodată, iar lui Jimmy îi ajunse la urechi sunetul lopeţilor în depărtare, aruncând bulgări de pământ, de parcă s-ar fi aflat înăuntrul coşciugului, împreună cu ea.

Şi ea va zace întinsă în bezna mormântului, la vreo doi metri, acoperită de pământ, despărţită de iarbă şi de aerul curat pe care nu le va mai vedea şi simţi niciodată. Va rămâne acolo o mie de ani, fără să poată auzi zgomotul paşilor celor care se vor opri în faţa pietrei de mormânt, surdă la orice sunete ale vieţii pe care o părăsise, pentru că tot glodul ăla o despărţea de lume. „Am să-l omor, Katie. Am să-l găsesc cumva înaintea poliţiei şi am să-l ucid. Am de gând să-l arunc într-o groapă mult mai groaznică decât cea în care te pregăteşti tu să cobori. N-am să le mai las nimic pentru îmbălsămare. Nici un cadavru pe care să-l jelească. Am de gând să-l fac să dispară ca şi cum nu s-ar fi născut niciodată, de parcă numele lui şi tot ce a fost el, sau crede acum că este, au fost doar un vis care a trecut prin mintea cuiva într-o fracţiune de secundă şi a căzut în uitare înainte de trezire. Am să-l găsesc pe omul ăla care te-a făcut să ajungi pe masa de la subsol şi am să-l şterg de pe faţa pământului. Iar cei dragi, dacă îi are, se vor chinui şi mai mult decât ai tăi, Katie. Pentru că niciodată nu vor şti cu certitudine ce s-a întâmplat cu el. Şi nu-ţi fie frică că n-aş fi în stare, fetiţa mea. Tăticul este în stare să te răzbune. N-ai ştiut asta niciodată, dar tăticul a mai ucis şi altă dată. Tăticul a făcut doar ce trebuia. Şi o mai poate lua de la început".

Întoarse spatele fiului lui Bruce, care era încă prea nou pentru asemenea treburi ca să nu încerce să-şi ţină firea în timpul pauzelor lungi.

— Aş vrea să se scrie: „Marcus, Katherine Juanita, fiica preaiubită a lui James şi a Maritei, fiica vitregă a lui Annabeth şi sora lui Sara şi a lui Nadine, decedată...", începu să-i dicteze Jimmy.

SEAN ŞEDEA pe veranda din spate cu Annabeth Marcus, care

sorbea încetişor dintr-un pahar cu vin şi îşi fuma ţigările nu mai mult de jumătate, după care le stingea, în timp ce lumina becului de deasupra lor se revărsa pe figura ei. Avea un chip puternic, probabil că niciodată nu fusese drăgălaş, dar mereu impresiona. Sean îşi închipui că nu era deloc ceva neobişnuit pentru ea să fie privită şi cu toate acestea probabil că nu-i trecea prin cap de ce merita atâta atenţie. Îi amintea lui Sean de mama lui Jimmy, dar fără aerul ei de resemnare şi înfrângere, şi îi mai aducea aminte şi de propria mamă, cu sângele ei rece, dar aducea la fel de bine şi cu Jimmy, din acest punct de vedere. Şi-o putea închipui pe Annabeth Marcus ca pe o femeie nostimă, dar nicidecum frivolă.

— Aşa, îi zicea în timp ce el îi aprindea o ţigară, ce-ai să faci în seara asta după ce vei fi eliberat din sarcina de a mă consola?

— Eu nu...

— Îţi rămân datoare, îi spuse, făcând un gest împăciuitor. Şi ce-ai să faci?

— Mă duc s-o văd pe mama.

— Zău?

— Este ziua ei de naştere, îi răspunse, încuviinţând din cap. Mă duc s-o sărbătoresc împreună cu bătrânul.

— Aha! făcu ea. Şi de cât timp eşti divorţat?

— Se vede?

— Porţi divorţul ca pe o uniformă.

— Aha... De fapt suntem separaţi cam de un an şi mai bine.

— Ea locuieşte aici?

— Nu mai locuieşte. Călătoreşte.

— Ai rostit „călătoreşte" pe un ton coroziv.

— Aşa? se miră el dând din umeri.

Ea ridică o mână.

— Nu-mi place să continui să-ţi fac aşa ceva, să-mi răzbun pe tine durerea pentru pierderea lui Katie. Aşa că nu trebuie să-mi răspunzi la nici una dintre întrebări. Fac şi eu nitică gălăgie, iar tu eşti un tip interesant.

— Ba nu sunt, negă el zâmbindu-i. De fapt, sunt foarte plicticos, doamnă Marcus. Ia-mi slujba şi voi dispărea.

— Spune-mi Annabeth, te rog, spuse ea.

— De acord.

— Îmi vine greu să cred, domnule Devine, că eşti atât de plicticos. Ştii ce este bizar, totuşi?

— Ce anume?

Ea se răsuci în scaun şi se uită la el.

— Nu pari să fii omul care să îngroape pe cineva în reclamaţii false.

— Şi de ce, mă rog?

— Mi se pare copilăresc, îl lămuri ea. Nu pari să fii un tip infantil.

Sean ridică din umeri. După propria experienţă, fiecare se dovedea infantil într-un moment sau altul. Revenea mereu la copilărie, mai ales când rahatul îi ajungea până peste cap.

De mai bine de un an, nu mai vorbise cu nimeni în afară de Lauren, nici cu părinţii lui, nici cu cei câţiva prieteni, nici măcar cu psihologul de la poliţie, căruia comandantul îi făcuse o menţiune concisă, o dată ce vestea că nevasta îl lăsase se răspândise prin toate barăcile. Dar Annabeth era o străină care suferea în urma unei pierderi, şi el o bănuia că voia să afle de necazul lui, că avea nevoie să ştie de acest fapt sau să i-o împărtăşească sau altceva, dorea să aibă certitudinea că nu era singura care suferise o pierdere, din câte-şi dădea seama Sean.

— Soţia mea este regizor de teatru, începu el domol. Pregăteşte spectacole de turneu, ştii? *Lord of the Dance* s-a jucat în toată ţara anul trecut, soţia mea l-a pus în scenă. Se ocupă de genul ăsta de lucruri. Şi acum mai lucrează la unul, *Annie Get Your Gun,* poate. Nu sunt sigur, ca să fiu sincer. Orice au de gând să recicleze în acest an. Eram un cuplu ciudat. Vreau să spun că din punctul de vedere al profesiilor noastre, ce ar fi putut să ne despartă mai mult?

— Dar ai iubit-o, insistă Annabeth.

— Păi da, recunoscu el. Şi încă o iubesc.

Respiră o dată adânc, lăsându-se pe spate în scaun.

— Aşa că tipul pe care l-am reclamat era...

Gura poliţistului se uscă şi el îşi scutură capul. Avu un impuls subit de a se ridica dracului de pe verandă şi de a ieşi din casă.

— Vreun rival? întrebă Annabeth cu un glas delicat.

Sean luă o ţigară din pachet şi o aprinse, aprobând din cap.

— Este un cuvânt drăguţ pentru el. Mda, hai să zicem aşa. Că era un rival. Iar soţia mea şi cu mine treceam de la o vreme printr-o perioadă tare grea. Nici unul dintre noi n-avea timp pentru celălalt şi aşa mai

departe. Şi acest, ăă, rival s-a mutat la ea.

— Iar tu ai reacţionat rău, conchise ea.

Era o constatare, nu o întrebare.

— Cunoşti pe cineva care să reacţioneze bine la aşa ceva? o întrebă el îndreptându-şi ochii spre ea.

Annabeth îi aruncă o privire aspră, care părea să sugereze că acel sarcasm nu era de demnitatea lui, sau poate doar că era ceva pe care ea în general nu-l agrea.

— O mai iubeşti, totuşi.

— Sigur. La dracu', cred că şi ea mă mai iubeşte. Îşi stinse ţigara. Mă sună mereu. Mă sună la telefon şi nu scoate un cuvânt.

— Stai, deci ea...

— Ştiu, zise el.

— ... te sună la telefon şi nu-ţi spune un cuvânt?

— Da. Şi sunt de-acum vreo opt luni de când o tot ducem aşa.

— Nu te supăra, izbucni ea în râs, dar este cel mai bizar lucru pe care l-am auzit în ultima vreme.

— Nu mă supăr deloc, o asigură el, urmărind o muscă ce ateriză pe bec şi de acolo îşi luă iar zborul. Mă gândesc că într-una din zilele astea ea va trebui să deschidă gura. Asta aştept.

Sean auzi cum chicotitul lui, cam nelaloc, se stingea în noapte, şi ecoul îl făcu să se ruşineze. Aşa că rămaseră pentru o clipă în tăcere, fumând, ascultând bâzâitul muştei in timp ce zbura nesăbuită spre lumină.

— Cum o cheamă? îl întrebă Annabeth. În tot acest timp nu i-ai spus măcar o dată pe nume.

— Lauren, răspunse el. O cheamă Lauren.

Numele ei rămase suspendat pentru o secundă în aer la fel ca urzeala largă a unei pânze de păianjen.

— Şi vă iubeaţi de când eraţi copii?

— Din primul an de colegiu, îi destăinui el. Da, cred că eram copii.

Lui Sean îi trecu prin faţa ochilor o ploaie torenţială de noiembrie, ei doi sărutându-se pentru prima oară în pragul unei uşi, senzaţia pielii ei înfiorate de răcoare, amândoi tremurând.

— Poate că asta-i problema, zise Annabeth.

— Că nu mai suntem copii? o întrebă el, privind-o.

— Cel puţin unul dintre voi, presupuse ea.

Sean n-o mai întrebă care anume.

— Jimmy mi-a spus că a aflat de la tine despre Katie, că plănuia să fugă de acasă cu Brendan Harris.

Sean încuviinţă din cap.

— Ei, păi tocmai asta este, aşa-i?

— Ce? se răsuci el în scaun.

Ea trimise o şuviţă de fum până la frânghiile de rufe goale.

— Visele astea prosteşti pe care ţi le faci la tinereţe, vreau să spun. Ce, Katie şi Brendan Harris aveau de gând să-şi clădească viaţa la Las Vegas? Câtă vreme ar fi dăinuit acel micuţ paradis? Poate că ar fi ajuns la al doilea copil, dar i-ar fi lovit şi pe ei necazurile, mai devreme sau mai târziu, viaţa nu se trăieşte în mod fericit până la adânci bătrâneţi, în lumina de aur a apusurilor de soare şi rahaturi de-astea. Înseamnă muncă. Persoana pe care o iubeşti este rareori demnă de profunzimea dragostei tale. Căci *nimeni* nu este vrednic să fie iubit şi nimeni nu merită nici să poarte povara acestui sentiment. Vei fi decepţionat. Vei fi dezamăgit, încrederea îţi va fi înşelată şi vei avea o groază de zile proaste. Mai mult pierzi decât câştigi. Urăşti persoana iubită la fel de mult pe cât o îndrăgeşti. Dar, la naiba, îţi sufleci mânecile şi treci la treabă, pentru că asta te maturizează.

— Annabeth, o iscodi Sean, ţi s-a spus vreodată că eşti o femeie aspră?

Îşi întoarse capul spre el, cu ochii închişi şi un surâs visător pe chip.

— Tot timpul.

BRENDAN HARRIS intră în camera lui în acea noapte şi dădu cu ochii de valiza ascunsă sub pat. O umpluse în ordine cu pantaloni scurţi şi cămăşi hawaiiene, o geacă sportivă şi două perechi de jeans, dar lăsase deoparte puloverele sau pantalonii din lână. Îşi luase şi el ce credea că se purta prin Las Vegas, fără haine de iarnă. Împreună cu Katie căzuseră de acord că nu mai vroiau să aibă de-a face cu frigul iernii sau cu stocul de dispozitive termice de la Kmart, ori cu parbrize acoperite de promoroacă. Aşa că, atunci când deschise valiza, ce-i sări în ochi fu un amestec strălucitor de culori pastel şi imprimeuri florale, o explozie de vară. Asta plănuiseră ei. Să fie bronzaţi şi destinşi, iar trupurile lor să nu fie

îngreunate de cizme, paltoane şi aşteptările altora. Ar fi consumat băuturi cu nume aiurite din pahare de cocteil şi şi-ar fi petrecut după-amiezile într-un hotel cu piscină, iar pielea lor ar fi răspândit un miros de cremă de protecţie împotriva razelor solare şi de clor. Ar fi făcut dragoste într-o cameră răcorită de aerul condiţionat, dar totuşi încălzită de razele soarelui, strecurându-se printre storuri, iar atunci când răcoarea nopţii învăluia totul în jur, s-ar fi îmbrăcat cu cele mai bune haine şi s-ar fi plimbat pe bulevard. Se şi vedea cu ochii minţii alături de ea făcând toate astea, de parcă s-ar fi aflat undeva în depărtare, uitându-se din vârful unui turn la cei doi îndrăgostiţi în timp ce hoinăreau prin luminile de neon, iar luminile acelea ar fi alungat noaptea de catran cu apele lor roşii, galbene şi albastre. Şi iată-i acolo, pe Brendan şi Katie, plimbându-se alene chiar în mijlocul bulevardului larg, printre zgârie-nori care-i făceau să pară liliputani, prin clinchetele şi vorbăria care se auzeau din cazinouri.

— Unde vrei să intrăm astă-seară, scumpo?

— Alege tu.

— Nu, alege tu.

— Nu, haide, alege tu.

— Bine. Ce zici de ăsta?

— Arată bine.

— Atunci ăsta să fie.

— Te iubesc, Brendan.

— Te iubesc, Katie.

Şi ar fi urcat scările acoperite de covoare printre coloanele albe, pătrunzând în larma palatului plin de fum şi de zgomote. Ar fi păşit înăuntru ca soţ şi soţie, tineri căsătoriţi, care abia din acel moment îşi începeau viaţa, iar East Buckingham ar fi rămas la mii de kilometri în urmă şi cu fiecare pas pe care-l făceau aveau să mai adauge încă o mie la distanţa ce-i separa. Aşa ar fi fost.

Brendan se aşează pe podea. Simţea nevoia să stea jos pentru o clipă. Numai o secundă sau două. Se aşează, începu să se tragă de amândouă tălpile groase ale pantofilor şi se apucă cu mâinile de glezne ca un băieţel. Se legăna puţin, cu bărbia în piept şi ochii închişi, simţind că durerea se mai potolea pentru o fracţiune de secundă. Simţi cum se calmează în întunericul pleoapelor lăsate şi în legănare.

Aveau un pistol în casă. Fusese al tatălui său, iar mama sa îl lăsase în spatele stinghiei detaşabile din tavanul de deasupra oficiului majordomului, acolo unde bătrânul Harris îl păstrase dintotdeauna. Te puteai urca pe masa din cămăruţa aceea ca să ajungi la chepengul curbat din lemn. Atingeai trei stinghii până când dădeai de pistol. Atunci, tot ce-ţi mai rămânea de făcut era să împingi în sus, să-ţi bagi mâna şi să-ţi îndoi degetele în jurul lui. Se afla acolo de când se ştia. Una din primele lui amintiri era aceea că, ieşind din baie, ameţit de somn, la o oră târzie din noapte, îşi urmărise tatăl care îşi retrăgea mâna de sub chepeng. Brendan chiar scosese o dată arma la lumină şi i-o arătase prietenului său, Jerry Diventa, pe când aveau treisprezece ani, acesta făcând ochii mari şi zorindu-l:

— Pune-o la loc, pune-o la loc!

Era acoperită de praf, şi foarte posibil să nu se fi tras niciodată cu ea, dar el ştia că n-avea decât s-o cureţe şi ar fi mers brici.

Putea să-şi ia arma cu el diseară. Putea să se ducă la Cafe Society, unde-şi omora timpul Roman Fallow, sau la Atlantic Auto Glass, unde Bobby O'Donnell era proprietar şi unde, după cât ştia de la Katie, conducea majoritatea afacerilor lui, în biroul din spate. Se putea duce în ambele locuri, sau şi mai bine, să-i ia la rând ţintindu-le mutrele cu arma tatălui său şi să apese pe trăgaciul ăla nenorocit, de mai multe ori, până când s-ar fi terminat toate gloanţele, iar Bobby şi Roman n-ar mai fi omorât niciodată vreo altă femeie. Putea să facă asta, nu-i aşa? Aşa făceau eroii de cinema. Bruce Willis, omule, dacă cineva se apuca să-i omoare iubita, nu s-ar fi aşezat pe podea, ţinându-se de glezne şi legănându-se fără rost. Şi-ar fi încărcat arma, aşa-i?

Se şi vedea ţintind mutra grăsană a lui Bobby, în timp ce tipul îl implora: „Nu, te rog, Brendan! Nu, te rog!" Iar el să-i răspundă ceva trăsnet, de genul: „Roagă-mă *asta,* ticălosule! Roagă-mă asta până în iad!"

După aceea, izbucni în plâns, continuând să se legene şi să se ţină de glezne. Ştia prea bine că nu putea fi Bruce Willis, iar Bobby O'Donnell era o persoană reală, nu o umbră pe ecranul de cinema, că arma trebuia curăţată serios, nu aşa, şi habar n-avea măcar dacă se găseau gloanţe în ea pentru că nu era nici sigur cum se umblă dracului cu pistolul ăla, şi dacă, trecând la fapte, nu i-ar fi tremurat mâna? Nu i-ar fi tremurat şi săltat aşa cum făcuse pumnul lui odinioară, pe vremea când era copil şi

ştia că n-avea de ales, că *trebuia* să se bată? Viaţa nu era un film prăpădit, frate, era... viaţă, fir-ar al naibii! Nu se termina deloc aşa, ca atunci când băiatului bun îi era menit să iasă victorios dintr-o confruntare de două ore, deci aveai certitudinea *biruinţei.* Brendan nu se ştia cine ştie ce erou. Avea nouăsprezece ani şi nu trecuse niciodată printr-o asemenea experienţă. Dar nu era sigur dacă era în stare să dea buzna în biroul unui tip, asta presupunând că uşile nu erau încuiate şi nu existau acoliţii lui prin preajmă, şi să-l împuşte în faţă. Pur şi simplu nu era sigur de asta.

Dar îi era dor de Katie atât de tare, iar suferinţa pierderii ei pe vecie îi dădea dureri de dinţi până când simţi că trebuia să facă *ceva*, orice, numai să poată ieşi din starea aceea, măcar şi pentru o nenorocită de secundă din viaţa asta mizerabilă.

„O.K., hotărî el. Bine. Am să curăţ pistolul mâine. Doar am să-l curăţ şi am să mă asigur că are gloanţe în el. Măcar atât să fac şi eu. Am să curăţ arma".

Tocmai atunci intră Ray în cameră, încălţat încă cu patinele cu rotile, folosindu-se de noua crosă de hochei ca de un baston, în timp ce se împleticea pe gleznele nesigure spre pat. Brendan se sculă iute şi îşi şterse lacrimile de pe faţă. Ray îşi scoase patinele, privindu-şi fratele şi suspină.

— Eşti bine? făcu semn piciul.

— Nu, îi răspunse Brendan.

— Ce pot să fac pentru tine? îl întrebă prin semne fratele mai mic.

— Este în regulă, Ray, îl linişti tânărul, nimic. Dar nu-ţi fă griji pentru mine.

— Mami spune că-ţi este mai bine.

— Poftim? întrebă Brendan.

Ray repetă.

— Da? zise el neîncrezător. După ce şi-a dat seama?

— Dacă plecai, mămica şi-ar fi luat câmpii, îi răspunse Ray fluturând mâinile agere.

— Ar fi trecut şi peste asta.

— Poate că nu!

Brendan privi la fratele care se aşezase pe pat şi se uita în ochii lui.

— Acuma nu mă supăra şi tu Ray. Bine?

Se aplecă gândindu-se la pistol.

— Am iubit-o.

Ray întoarse privirea, cu o figură la fel de goală ca o mască din cauciuc.

— Ştii ce înseamnă asta, Ray?

Celălalt dădu din cap.

— Este ca şi cum ai şti toate răspunsurile la un examen, în momentul în care te-ai aşezat la pupitru. Ca şi cum ai fi sigur că toate vor fi în regulă pe tot restul vieţii tale. Ai să domneşti. Are să fie bine pentru tine. Ai să păşeşti mereu cu un sentiment de uşurare, pentru că ai *câştigat.*

Se întoarse cu spatele la frăţior.

— Asta înseamnă.

Ray bătu de tăblia patului ca să se uite iar la el, după care îi spuse prin semne:

— Are să fie alta.

— Nu, nu va mai fi. Pricepi chestia asta? Niciodată, se răsti Brendan, căzând în genunchi şi apropiindu-şi faţa de cea a lui Ray.

Acesta îşi trase picioarele pe pat şi se împinse înapoi, iar fratele mai mare se simţi ruşinat, dar încă furios, căci acesta era talentul muţilor, să te facă să te simţi tâmpit pentru că vorbeai. Tot ce zicea Ray o făcea succint, exact aşa cum voia. Habar n-avea cum era să te chinui să-ţi găseşti cuvintele sau să te încurci în ele pentru că gura ţi-o lua înaintea creierului.

Brendan dorea să-şi verse amarul, iar vorbele să se reverse din gură într-un şuvoi pasionat, furibund, nu pe de-a-ntregul înţelept, dar sincer până la capăt, care să constituie omagiul lui pentru Katie, pentru ceea ce a însemnat ea şi pentru clipele de neuitat când îşi lipea nasul de ceafa ei şi îi ştergea urmele de îngheţată de pe bărbie, când şedea alături de ea într-o maşină şi îi urmărea ochii care fulgerau când ajungeau la intersecţii, când o auzea vorbind, dormind, respirând şi...

Dorea să continue aşa ore în şir, ca cineva să-l asculte şi să înţeleagă că vorbirea era nu numai pentru a comunica idei sau opinii ci, uneori, şi pentru a transmite o viaţă de om. Şi deşi ştiai prea bine, chiar înainte de a deschide gura, că nu reuşeai, uneori efortul conta mai mult, căci era tot ce-ţi mai rămânea.

Ray, pe de altă parte, n-avea cum să priceapă acest fapt. Pentru el cuvintele se reduceau la pocnetul degetelor, gesturi şi mişcări surde ale

mâinii. Nu făcea risipă de cuvinte. Comunicarea nu mai era relativă pentru el. Îţi spunea exact ce voia şi cu asta gata. Să-şi reverse durerea şi tulburarea în faţa fratelui său lipsit de abilitatea vorbirii era pur şi simplu o ruşine pentru Brendan. Nu l-ar fi ajutat cu nimic.

Îşi ridică privirea la frăţiorul speriat, care se feri în lături pe pat şi se holbă la el cu ochi de spion. Îi întinse mâna:

— Îmi pare rău, spuse el şi auzi cum i se frânge glasul, iartă-mă, Ray, bine? N-am vrut să te lovesc.

Acesta îi luă mâna şi se ridică.

— Atunci, totu-i în regulă? îi semnaliza el pironindu-şi ochii la fratele mai mare, de parcă era gata să sară pe fereastră la următoarea lui ieşire.

— Este O.K., îi răspunse Brendan tot prin semne. Cred că da.

Când se întoarce ea acasă

PĂRINŢII LUI SEAN locuiau în Wingate Estates, o comunitate împrejmuită de vile urbane din stuc, cu două dormitoare, la vreo cinci kilometri, în sudul oraşului. Fiecare douăzeci de unităţi formau o secţie şi fiecare secţie avea propria piscină şi centru de recreere, unde se organizau seri dansante sâmbătă seara. Un mic teren de golf se aşternea la periferia complexului, ca o felie de lună căzută din cer. De la sfârşitul primăverii până în primele zile ale toamnei aerul era brăzdat de zgomotul carturilor.

Tatăl lui Sean nu juca golf. Se hotărâse cu multă vreme în urmă că era un joc inventat pentru oameni bogaţi şi să se apuce de el însemna oarecum o trădare a rădăcinilor sale proletare. Mama sa însă, încercase să joace un timp, după care se lăsase de teamă că prietenele râdeau pe ascuns de ea pentru că nu era în formă bună, sau din cauza pantofilor de golf şi a îmbrăcămintei.

Aşa că duceau o viaţă retrasă şi în cea mai mare parte fără prieteni, deşi Sean ştia că tatăl său se cunoscuse cu un irlandez bondoc şi frust pe nume Riley, care trăise şi el într-unul din cartierele mărginaşe ale oraşului, până să se mute la Wingate. Riley, care nici el nu juca golf, îi mai ţinea ocazional companie tatălui său la un pahar în Ground Round, de cealaltă parte a Drumului 28. Iar mama lui Sean, o altruistă înnăscută dar reflexivă, se ocupa adesea de îngrijirea vecinilor mai în vârstă, care aveau infirmităţi. Îi ducea cu maşina la farmacie ca să le completeze reţetele compensate. Mama sa, care se apropia de şaptezeci de ani, se simţea întinerită şi entuziastă în cursul acestor raiduri. Dat fiind că majoritatea celor care îi primeau ajutorul erau văduvi, simţea de asemenea că sănătatea de care continuau să se bucure atât ea cât şi soţul, era o binecuvântare a Celui de Sus.

— Sunt singuri, îi explică ea odată lui Sean, când veni vorba de prietenii ei cu sănătatea şubredă, şi chiar dacă doctorii nu le-o spun, din cauza *asta* se sting din viaţă.

Adesea, când trecea în goana maşinii pe lângă casa portarului şi intra pe şoseaua principală, Sean aproape că vedea aievea străzile fantomatice din cartierele spectrale, martore ale stafiilor unor vieţi pe care locuitorii din Wingate le lăsaseră în urmă, ca şi cum apartamentele în care curgea numai apă rece şi sărmanele frigidere albe, scările de

incendiu din fier forjat şi copiii vociferând pluteau prin priveliştea din prezent a locuinţelor din stuc şi a peluzelor pline de mărăcini, ca o ceaţă matinală aşternută dincolo de limitele vederii lui periferice. Îl cuprindea un sentiment iraţional de vină, ca un fiu care-şi părăsise părinţii într-un azil de bătrâni. Era total ilogic, pentru că Wingate Estates nu era neapărat o comunitate numai pentru persoane peste şaizeci de ani, deşi Sean, sincer vorbind, nu zărise niciodată vreun locuitor sub această vârstă, iar părinţii săi se mutaseră aici de bună voie şi nesiliţi de nimeni, lăsând în urmă lamentaţiile vechi de decenii privind oraşul cu zgomotul, criminalitatea şi ambuteiajele de trafic, ca să vină aici unde, aşa cum se exprima tatăl lui:

— Poţi să te plimbi noaptea fără să te uiţi peste umăr.

Totuşi, Sean se simţea de parcă îi dezamăgise, ca şi cum ei ar fi aşteptat de la el un efort ceva mai mare de a-i ţine aproape. Contempla locul şi vedea aici chipul morţii, sau cel puţin un *depot en route,* şi nu era numai faptul că detesta să-i ştie pe părinţi aici, omorându-şi timpul până când, într-o zi, cineva ar fi trebuit *să-i ducă cu* maşina la doctor, dar ura să se vadă pe sine într-un asemenea loc. Cu toate acestea, îşi dădea seama că nu prea avea şanse să ajungă mai bine. Şi, în situaţia de acum, fără copii sau o soţie care să-i poarte de grijă, perspectiva-i părea cu atât mai probabilă. Avea treizeci şi şase de ani, parcursese deja mai mult de jumătate din drumul care ducea la un duplex în Wingate, iar cea de-a doua jumătate ameninţa să treacă într-o viteză mult mai mare decât prima.

Mama sa suflă peste lumânările de pe tort, la mica masă de sufragerie, înghesuită în alcov, între minuscula bucătărie şi sufrageria ceva mai spaţioasă. Mâncară în tăcere, apoi îşi băură ceaiul în ticăitul ceasornicului din perete şi zumzetul ventilatoarelor de aer condiţionat.

Când terminară, tatăl se ridică în picioare.

— Am să spăl eu vasele.

— Nu, lasă-mă pe mine.

— Tu stai jos.

— Nu, lasă-mă.

— Stai jos, sărbătorito.

Mama se aşeză la loc zâmbind puţin, iar tatăl lui Sean puse toate farfuriile într-un teanc şi le duse după colţ, în bucătărie.

— Ai grijă de fărâmături, îi atrase atenţie mama.

— Am grijă.

— Dacă nu laşi multă apă să curgă pe ţeavă după ele, o să ne trezim iar cu furnici.

— Am avut o singură furnică. Una singură.

— Am avut mai multe, se plânse ea lui Sean.

— Acum şase luni, preciză tatăl în zgomotul jetului de apă.

— Şi şoareci am avut.

— N-am avut niciodată şoareci.

— Doamna Feingold a avut. Doi. A trebuit să pună capcane.

— Noi n-avem şoareci.

— Asta pentru că am eu grijă să nu laşi fărâmături în chiuvetă.

— Iisuse! exclamă tatăl.

Bătrâna îşi sorbea ceaiul şi se uita peste ceaşcă la fiu.

— Am mai tăiat un articol din ziar pentru Lauren, îl înştiinţă ea, lăsându-şi ceaşca pe farfurioară. L-am pus pe aici pe undeva.

Mama sa decupa mereu articole din ziar şi i le oferea când venea în vizită. Altfel, i le trimitea în teancuri de nouă sau zece, iar atunci când Sean deschidea plicul, le vedea împăturite îngrijit, ca să-i aducă aminte cât timp trecuse de la ultima lui vizită. Articolele abordau subiecte variate, dar toate ofereau sfaturi casnice sau diverse metode de a şti cum să previi arderea firelor în uscător, cum să eviţi cu succes să ţi se ardă mereu congelatorul, argumente pro şi contra în privinţa unui testament în timpul vieţii, cum să-i eviţi pe hoţii de buzunare când eşti în vacanţă, sfaturi privitoare la sănătate pentru bărbaţii care sunt supuşi unui stres ridicat la locul de muncă („Ascultă-ţi glasul inimii şi du-te la Century Mark!"). Era modalitatea ei de a-şi arăta dragostea, realiza el, care într-un fel compensa faptul că nu-i mai încheia nasturii la palton şi nu-i mai înfăşură fularul la gât înainte de a pleca la şcoală într-o dimineaţă de ianuarie. Sean mai zâmbea când se gândea la tăieturile primite înainte ca Lauren să-l părăsească: „Repede-te în vitro!" Părinţii nu înţelegeau că era alegerea lui şi a soţiei sale de a nu avea copii, dacă nu de altceva, măcar pentru că amândoi se temeau de faptul că vor fi nişte părinţi îngrozitori.

Când în sfârşit rămăsese gravidă, ţinuseră secret faţă de părinţi cât timp nu se hotărâseră încă dacă ea avea să păstreze copilul, căci căsnicia lor se prăbuşea ca un castel din cărţi de joc, el descoperind relaţia ei

extraconjugală cu un actor, ceea ce pusese capac la toate. Începu s-o întrebe:

— Al cui este copilul, Lauren?

— Fă-ţi un test de paternitate, dacă-ţi crapă buza, i-o întoarse ea.

Se feriră să mai meargă împreună să ia cina la părinţii lui. Inventară tot felul de scuze pentru că nu mai erau de găsit pe acasă, când se duceau cu maşina în oraş, iar Sean simţea că i se făcea inima cât un purice la gândul că putea să nu fie copilul lui şi totodată la posibilitatea ca el să nu-l dorească, chiar dac-ar fi fost al lui.

— Ai vorbit recent cu ea? îl întrebă tatăl din bucătărie, de după peretele verde care-i despărţea.

— Cu Lauren?

— Ăhă...

— Mă rog, cu cine altcineva? se amestecă, bine dispusă, mama sa în timp ce scotocea prin sertarul unui bufet.

— Mă mai sună, dar nu scoate o vorbă.

— Poate că vorbeşte prea încet pentru că ea...

— Nu, tată, pur şi simplu nu vorbeşte deloc. Tace.

— Deloc?

— Nici un cuvinţel.

— Atunci de unde ştii că este ea?

— Păi ştiu.

— Bine, dar *de unde?*

— Iisuse! exclamă Sean. O ghicesc după respiraţie, da?

— Ce ciudat, se miră mama sa. Dar tu îi spui ceva totuşi, Sean?

— Uneori. Din ce în ce mai rar.

— Mă rog, cel puţin tu comunici cumva, zise bătrâna şi îi aşeză ultima tăietură de ziar în faţă. Spune-i că eu cred c-ar interesa-o, mai adăugă ea, aşezându-se pe scaun şi netezind cu muchiile exterioare ale ambelor palme, o cută de pe faţa de masă. Când se va întoarce acasă, rosti ea, aruncând o privire cutei în timp ce dispărea sub mâinile ei pricepute. Când se va întoarce acasă, repetă cu o voce şoptită, ca glasul unei călugăriţe, sigură de ordinea adevărată a tuturor lucrurilor.

— DESPRE DAVE BOYLE, îl incită Sean pe tatăl lui o oră mai târziu, pe când stăteau la una din mesele înalte de bar din Ground Round. De

momentul când a dispărut el din faţa casei noastre.

Bătrânul se încruntă, după care fu atent mai mult la restul de bere Killian, pe care şi-l turna în halba îngheţată. În timp ce spuma se apropia de marginile halbei şi berea îşi încetini curgerea, până când începură să se prelingă câţiva stropi mari, spuse:

— Ce...? Nu te-ai putut uita prin ziarele mai vechi?

— Mă rog...

— De ce mă întrebi pe mine? Rahat. S-a dat şi la televizor.

— Nu şi când a fost găsit cel care la răpit, îi răspunse Sean sperând ca asta să-i ajungă, să nu-l mai descoase bătrânul să afle de ce venise tocmai la el, căci nu avea încă un răspuns complet la o asemenea întrebare. Avea legătură cu nevoia ca celălalt să-l introducă în contextul evenimentului, poate să-l ajute să-şi amintească nişte detalii de negăsit în paginile ziarelor şi în vechile dosare clasate. Şi probabil că spera că din discuţia cu tatăl va afla ceva mai mult decât din actualităţile de la televizor.

I se părea uneori că el şi bătrânul ar fi putut odinioară discuta pe tema asta mai mult decât doar câteva lucruri tangenţiale, la fel cum, pare-se, se întâmpla şi între el şi Lauren, dar nici în ruptul capului nu-şi putea aminti care ar fi putut fi acele amănunte. Pentru că amintirile din copilărie pluteau în ceaţă, îi era frică să nu fi inventat anumite momente de intimitate şi de comunicare clară între tată şi fiu care, de fapt, să nu se fi petrecut niciodată, deşi peste ani luaseră o dimensiune aproape mitică.

Bătrânul era un om taciturn. Se exprima mai mult în jumătăţi de frază care se prelungeau în neant, iar Sean îşi petrecuse jumătate din viaţă, străduindu-se să-i interpreteze tăcerile, umplând spaţiile goale lăsate de propoziţiile lui eliptice, creându-şi imaginea a ceea ce tatăl său *vroia să* spună. Mai târziu, se întrebă dacă nu cumva el însuşi nu-şi lasă vreodată frazele neterminate şi el era o creatură a tăcerilor pe care le recunoscuse şi în Lauren. Poate nu se străduise niciodată destul ca să rupă tăcerea, până când aceasta rămăsese singura reminiscenţă a existenţei soţiei. Tăcerea şi şuieratul respiraţiei ei în receptor, când îl suna.

— De ce vrei să dezgropi morţii? îl întrebă într-un târziu tatăl său.

— Ai aflat că fata lui Jimmy Marcus a fost omorâtă?

— Aia din Parcul Pen? îl întrebă bătrânul, ridicându-şi ochii la el.

Sean încuviinţă.

— I-am văzut numele, spuse tatăl, mi-am închipuit c-ar putea fi vreo rudă, dar chiar fiica lui?

— Da.

— Este de-o vârstă cu tine şi a avut o fiică de nouăsprezece ani?

— Jimmy a făcut-o, când avea, nu ştiu, şaptesprezece ani, cam aşa, după care a fost băgat pentru câţiva ani la Deer Island.

— Ooof, Doamne, oftă tatăl său. Bietul derbedeu! Bătrânul mai este în puşcărie?

— A murit, tată, îi răspunse Sean.

Îşi dădu seama că răspunsul îl rănise, îl purtase în amintire până în bucătăria din strada Gannon, în care el şi tatăl lui Jimmy serveau bere în acele senine după-amiezi de sâmbătă în vreme ce băieţii se jucau în spate, iar hohotele lor de râs explodau în aer.

— Rahat, făcu tatăl său. Măcar a murit în libertate?

— În închisoare, laWalpole, de ciroză, răspunse fiul, gândindu-se să mintă, dar se surprinse dând abătut din cap.

— Când?

— Nu mult după ce v-aţi mutat. Acum şase ani, poate şapte.

Gura bătrânului se rotunji, rostind fără glas „şapte.” Îşi sorbea berea, iar petele hepatice de pe mâini îi ieşeau în evidenţă şi mai tare în lumina gălbuie de deasupra lor.

— Este aşa de uşor să te abaţi din drum, să pierzi măsura timpului!

— Regret, tată.

Bătrânul făcu o grimasă. Era singurul lui răspuns când i se arăta compasiune sau i se făceau complimente.

— De ce? Tu n-ai făcut nimic. La dracu', Tim şi-a făcut-o cu mâna lui când l-a ucis pe Sonny Todd.

— Pentru un joc de biliard, nu-i aşa?

Tatăl ridică din umeri.

— Erau amândoi beţi. Cine mai ştie? Erau beţi turtă, ambii cu guri spurcate şi iuţi la mânie. Numai că Tim era mult mai iute decât Sonny, îi povesti bătrânul, luând încă o sorbitură de bere. Aşadar ce legătură are dispariţia lui Dave Boyle cu... asta, cum îi spune, Katherine? Katherine Marcus?

— Aşa.

— Ce legătură are una cu cealaltă?

— Nu spun că ar avea.

— Dar nici nu negi.

Sean zâmbi silit. De-i cădea în mână, în orice zi, vreun pervers sexual, adus pe banca de acuzare, vreun tip care se apuca să studieze dreptul în celulă, încercând să-şi fie avocat, care ajungea să ştie toate chichiţele sistemului, mai bine decât majoritatea judecătorilor, îl zdrobea. Dar pe oricare dintre aceşti veterani, aceşti sfarmă-piatră, puşlamale viclene din generaţia tatălui său, pilangii proletari, plini de mândrie şi fără pic de respect pentru vreun funcţionar din administraţia statului sau din cea municipală, puteai să-i tragi de limbă toată noaptea, şi tot degeaba. Dacă nu doreau să-ţi spună nimic, nu-ţi spuneau, de te-ar fi apucat şi dimineaţa acolo, fără altceva decât aceleaşi întrebări care nu-şi găsiseră răspuns.

— Uite ce-i, tată, hai să nu ne facem încă griji în ce priveşte acest fapt.

— De ce nu?

— Mai bine ai glumi cu mine, i-o întoarse fiul ridicând o mână.

— Oh, cum să nu? Doar asta mă mai ţine în viaţă, şansa de a putea glumi cu propriul meu fiu.

Sean simţi cum mâna i se încleştează în jurul toartei halbei din sticlă.

— M-am uitat un pic la dosarul privind răpirea lui Dave. Ofiţerul care l-a anchetat a murit. Nimeni nu-şi mai aminteşte de el, şi încă este trecut în lista de cazuri nerezolvate.

— Şi?

— Şi eu mi te văd intrând în camera mea poate la un an după întoarcerea lui Dave şi spunându-mi: „S-a terminat. I-au prins pe tipi”.

— Au pus mâna pe unul, preciză bătrânul ridicând din umeri.

— Atunci de ce nu...?

— În Albany, îi răspunse tatăl său. I-am văzut poza în ziar. Tipul mărturisise că a săvârşit mai multe molestări în New York şi pretindea că a mai comis şi altele în Massachusetts şi Vermont. S-a spânzurat în celulă înainte de a intra în detalii. Dar l-am recunoscut după figură, după schiţa creionată de poliţist în bucătărie.

— Eşti sigur?

— Sută-n sută, răspunse bătrânul dând hotărât din cap. Detectivul

care s-a ocupat de anchetă, se numea, ăh...

— Flynn, îl ajută fiul.

— Mike Flynn, îşi aminti bătrânul. Aşa este. Am păstrat legătura cu el, ştii? Puţin. Aşa că îi dau un telefon după ce văd poza în ziar şi el zice că da, era acelaşi. Şi Dave a confirmat şi el.

— Care dintre ei?

— Ce?

— Care dintre cei doi?

— Oh! Ăla, Doamne, cum l-ai descris? Slinosul cu moacă somnoroasă.

Expresiile puerile sunau straniu în gura bătrânului tată, care şedea în faţa lui la masă.

— Cel de pe locul pasagerului.

— Da.

— Iar partenerul lui? mai vru să ştie Sean.

Tatăl îşi clătină capul de la stânga la dreapta.

— A murit într-un accident de maşină. Sau aşa a declarat celălalt. Cam asta-i tot ce ştiu, dar n-aş pune prea mult preţ pe ceea ce ştiu. Fir-ar al dracului! Trebuia să vii *acum* să-mi spui că Tim Marcus este mort!

Sean goli ce mai rămăsese în halbă şi arătă cu degetul la paharul gol din faţa tatălui său.

— Mai vrei?

Tatăl cântări o clipă paharul din ochi.

— Ce mama naibii, bineînţeles că da!

Când Sean se întoarse de la bar cu berile proaspete, bătrânul urmărea *Leopardy,* care rula fără sunet pe ecranele televizoarelor de deasupra tejghelei. În timp ce fiul lui se aşeza, bătrânul se adresă, parcă, televizorului:

— Cine-i Robert Oppenheimer?

— De unde ştii ce se-ntâmplă dacă nu auzi nimic? se miră Sean.

— Pentru că ştiu, îi răspunse tatăl şi îşi mai turnă bere în halbă, încruntându-se la stupiditatea întrebării celuilalt. Voi faceţi tot timpul chestii de-astea. N-o să vă înţeleg niciodată.

— Ce facem? Cine, voi?

Bătrânul arătă spre el cu halba de bere.

— Tinerii de vârsta voastră. Puneţi o groază de întrebări şi nici

măcar nu vă trece prin cap că răspunsul v-ar sări în ochi dacă v-aţi pune un pic capul la contribuţie.

— Of, făcu Sean. Bine.

— La fel ca şi chestia asta cu Dave Boyle, se enervă bătrânul. Contează ce i s-a întâmplat lui Dave acum douăzeci şi cinci de ani? Ştii bine ce s-a întâmplat. A dispărut timp de patru zile, cu doi pedofili. Ce s-a întâmplat a fost exact ce ţi-ai putea închipui şi tu. Dar vii acum şi începi iar să scormoneşti trecutul pentru că... şi mai luă o gură de bere. La dracu', habar n-am! Tatăl îl privi cu un surâs de om beat, la care Sean îi răspunse tot zâmbind.

— Bine, tată.

— Mda.

— Vrei să-mi spui că nu ţi s-a întâmplat nimic în trecut la care să nu te gândeşti şi să-l întorci pe toate feţele în mintea ta?

— Nu aşa se pune problema, suspină bătrânul.

— Ba aşa se pune.

— Ba deloc. Porcării face fiecare, Sean. Fiecare din noi. Nu sunteţi cu nimic mai speciali. Dar toată generaţia voastră caută nod în papură la orice. Pur şi simplu nu-i puteţi lăsa pe alţii în pace. Ai vreo probă care să-l lege pe Dave de moartea lui Katherine Marcus?

Sean izbucni în râs. Bătrânul îşi dăduse arama pe faţă, încercând să-l facă să-i cadă în plasă, aruncând anateme asupra generaţiei sale, în timp ce nu dorea de fapt decât să afle dacă amicul lui din copilărie era implicat în asasinarea lui Katie.

— Hai să zicem că ar fi câţiva indici de circumstanţă ce l-ar arăta pe cel pe care am dori să-l urmărim mai îndeaproape.

— Asta zici că-i un răspuns?

— Vrei să spui că asta-i o întrebare?

Pe figura tatălui răsări acel surâs splendid care-l întineri cu vreo cincisprezece ani, aducându-i aminte fiului cum iradia prin întreaga casă când era copil, scăldând totul în lumină.

— Deci mă baţi la cap în legătură cu Dave, pentru că te întrebi dacă ceea ce i-au făcut tipii ăia nu l-a transformat cumva într-un om în stare să omoare o tânără fată.

— Cam aşa ceva, îi răspunse fiul ridicând din umeri.

Tatăl se gândi un timp la acest fapt, în vreme ce agita arahidele din

bolul aşezat între ei şi mai luă câteva sorbituri de bere.

— Nu prea cred.

— Chiar îl cunoşti aşa de bine? chicoti Sean.

— Nu. Dar mi-l amintesc pe vremea când era puştan. N-avea acest instinct.

— O groază de puşti drăguţi, ajungând la maturitate, fac nişte porcării de nici nu-ţi vine să crezi.

— Vrei să mă înveţi pe mine cum este firea omenească? se răsti la el bătrânul, ridicând o sprânceană.

— Nu, este doar o deformaţie profesională, se scuză fiul.

Tatăl se lăsă în scaun, îl cântări pe Sean cu un zâmbet abia schiţat în colţurile buzelor.

— Haide! Luminează-mă!

Sean simţi cum i se îmbujorează faţa.

— Ei, nu, eu doar...

— Te rog.

Fiul se simţi ca un prost. Era uluitor cât de repede se schimba bătrânul. Ceea ce ar fi putut trece drept un şir de observaţii fireşti în ochii celor mai mulţi dintre oameni, în ochii tatălui său nu era decât o tentativă stângace a micului Sean de a se maturiza, dar care nu reuşea decât să eşueze în emfază.

— Tată, acordă-mi şi mie un pic de credit. Cred că mai ştiu câte ceva despre oameni şi fărădelegi. Ştii, asta mi-e meseria.

— Deci bănuieşti că Dave ar fi putut măcelări o fată de nouăsprezece ani, Sean? Dave, cu care te jucai odinioară în curtea din spate. Puştiul ăla?!

— Cred că oricine este capabil de orice.

— Aşa, atunci şi eu aş fi putut s-o fac, conchise tatăl, punându-şi o mână pe piept. Sau mama ta.

— Nu.

— Mai bine ne-ai verifica alibiurile.

— N-am spus asta, pentru Dumnezeu!

— Ba sigur c-ai zis-o. Ai spus că oricine este capabil de orice.

— În limitele raţionalului.

— Aha! exclamă tare bătrânul. Mă rog, partea asta n-o auzisem.

Iarăşi îl prindea pe Sean în plasă, jucându-l pe degete aşa cum făcea

cu suspecţii de după gratii. Nu era de mirare că se pricepea atât de bine la interogatorii. Învăţase de la un maestru. Rămaseră pentru o clipă în tăcere. Într-un târziu, bătrânul îi spuse:

— Mai ştii, poate ai dreptate.

Sean îl fixă cu ochii aşteptând un cuvânt hotărâtor.

— Poate că Dave ar fi fost în stare de ce-l bănuieşti. Nu ştiu. Eu nu mi-l amintesc decât copil. Habar n-am cum s-a maturizat.

Atunci, Sean încercă să se vadă pe sine prin prisma tatălui său. Se întrebă dacă asta era ceea ce vedea bătrânul când se uita la fiul său, copilul, nu bărbatul matur. Probabil că-i era greu să *nu* facă acest lucru.

Îşi aminti cum vorbeau unchii lui despre taică-său, mezinul unei familii de doisprezece copii, care emigrase din Irlanda, pe vremea când bătrânul din faţa lui avea cinci ani. „Bătrânul Brii," ziceau ei, referindu-se la acel Bill Devine care existase înainte ca Sean să se fi născut. „Scandalagiul". Abia acum îi răsunau în urechi vocile lor şi simţi tonul de autoritate, dispreţuitor pe care o generaţie mai în vârstă se simte îndreptăţită să-l adopte faţă de una mai tânără, cei mai mulţi dintre unchi fiind mai mari decât frăţiorul lor cu doisprezece-cincisprezece ani.

Acum muriseră cu toţii. Toţi cei unsprezece fraţi şi surori ai tatălui său. Şi iată-l pe mezinul familiei, apropiindu-se vertiginos de şaptezeci şi cinci de ani, făcându-şi veacul aici în suburbii, lângă un teren de golf pe care nu-l folosea niciodată. Singurul rămas în viaţă şi totuşi cel mai tânăr dintre toţi, eternul mezin, gata în orice moment să-i sară ţandăra chiar şi pentru cea mai mică lipsă de condescendenţă din partea oricui, dar mai ales din partea fiului său. Punându-se în calea întregii lumi, dacă era nevoie, decât să îndure aşa ceva, sau chiar şi numai o impresie de compătimire. Pentru că toţi cei care mai aveau dreptul să se poarte în felul ăla faţă de el trecuseră de mult pe tărâmul nefiinţei.

Bătrânul se uită îndelung la berea lui Sean şi aruncă nişte mărunţiş pe masă pe post de bacşiş.

— Mai ai mult? întrebă el.

***

SE ÎNTOARSERĂ plimbându-se pe Drumul 28, până la capăt, de-a lungul parapetului galben al şoselei, pe sub stropii aspersoarelor.

— Ştii ce-i place mamei tale? îl întrebă taică-său.

— Ce?

— Când îi scrii. Ştii, câte o felicitare aşa, din când în când, fără niciun motiv special. Zice că-i trimiţi vederi nostime şi îi place cum îi scrii. Le păstrează pe toate în dormitor, într-un sertar. Are unele care datează de pe vremea când erai la colegiu.

— Am înţeles.

— Când şi când, ştii? Mai trimite câte una.

— Sigur.

Ajunseră la maşina lui Sean şi tatăl îşi ridică privirea la ferestrele scufundate în întuneric ale duplexului său.

— S-a culcat? îl întrebă Sean.

— O conduce pe doamna Coughlin la fizioterapie mâine dimineaţă, îl lămuri bătrânul.

După care se întinse brusc şi îi scutură mâna.

— Mi-a părut bine să te văd.

— Şi mie.

— Se va mai întoarce?...

Sean n-avu nevoie să întrebe despre cine era vorba.

— Nu ştiu. Habar n-am.

Tatăl îl scrută cu privirea sub lumina palidă a felinarului de deasupra lor şi, pentru o clipă, fiul putu vedea că ceva se frângea în el, ştiindu-l suferind, abandonat, vătămat, cu o rană care nu se mai vindeca, pierzând ceva irecuperabil.

— Mă rog, făcu bătrânul. Arăţi bine! De parcă ţi-ai purta singur de grijă. Bei prea mult, chestii de-astea?

— Nu, doar muncesc foarte mult, îl linişti fiul.

— Munca este sănătoasă, îl încuraja tatăl.

— Mda, făcu Sean, chinuit de un sentiment amar de abandonare care i se urca pe gât.

— Aşa...

— Aşa.

Tatăl îl bătu pe umăr.

— Aşa, deci, bine. Nu uita s-o suni pe mama ta duminică, îi aminti el şi îl lăsă în faţa maşinii, îndreptându-se spre uşa de la intrare, păşind ca un om cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Ai grijă, zise fiul, iar tatăl îşi ridică mâna în semn de confirmare.

Sean se folosi de telecomandă ca să-şi deblocheze maşina şi, în timp

ce apucă de mânerul portierei, auzi că este strigat de tatăl său.

— Hei!

— Da?

Se uită îndărăt şi-l zări la uşa de la intrare, cu jumătatea de sus a trupului dispărând în întuneric.

— Ai făcut bine că nu te-ai urcat atunci în maşină. Să ţii minte asta!

Sean se sprijini de maşină, ţinând palmele pe capotă, şi încercă să desluşească chipul tatălui în beznă.

— Ar fi trebuit să-l protejăm pe David, totuşi.

— Eraţi copii, îl linişti bătrânul. N-aveaţi de unde să ştiţi. Şi chiar dacă aţi fi ştiut, Sean...

Fiul îşi întipări în suflet cuvintele tatălui. Bătea darabana cu mâinile pe capotă şi scruta întunericul, căutând ochii bătrânului.

— Asta-mi spun şi eu în sinea mea.

— Şi?

— Tot mai cred că *trebuia* să fi ştiut, răspunse el ridicând din umeri. Nu eşti de acord?

Mai bine de un minut, nici unul dintre ei nu scoase niciun sunet. Printre şuierăturile aspersoarelor de pe peluză se auzeau greierii ţârâind.

— Noapte bună, Sean, se auzi glasul bătrânului prin zvâcnetele jeturilor de apă.

— Noapte bună, răspunse acesta la rândul lui şi aşteptă ca tatăl să intre înăuntru, după care se urcă în maşină şi o luă spre casă.

Spiriduşi

DAVE ŞEDEA în sufragerie când Celeste se întoarse acasă. Stătea pe colţul canapelei crăpate, din piele, cu două mormane de cutii de bere lângă braţul fotoliului, cu o cutie începută într-o mână şi cu telecomanda pe coapsă. Urmărea un film în care se părea că toată lumea urlă de îşi sparge plămânii.

Ea îşi scoase haina în hol şi urmări jocul de lumini de la televizor reflectându-se pe chipul lui, auzi ţipetele care se înteţeau, tot mai înnebunite, combinate cu efecte speciale hollywoodiene, sugerând mese sfărâmate şi ceea ce se putea intui erau părţi strivite de corp omenesc.

— La ce te uiţi? îl întrebă ea.

— La un film cu vampiri, îi răspunse privind la ecran, în timp ce ducea cutia de bere la gură. Vampirul şef îi omoară pe toţi la petrecerea pe care au dat-o vampirii ucigaşi. Lucrează pentru Vatican.

— Cine?

— Vampirii ucigaşi. Ooooh, rahat! exclamă bărbatul, tocmai i-a smuls capul unui tip.

Celeste intră în sufragerie, se uită la ecran în momentul în care un individ în negru zbura prin cameră, prindea de obraji o femeie înfricoşată şi îi rupea gâtul.

— Doamne, Dave!

— Nu, este mişto, pentru că acum James Woods se oftică.

— Cine-i James Woods?

— Şeful vampirilor ucigaşi. Unu' rău.

Îl văzu pe actor purtând o geacă din piele şi pantaloni strânşi pe picior, în timp ce apuca un soi de arbaletă şi îl ţintea pe vampir. Dar celălalt fu mai iute. Îl făcu pe James Woods să-şi irosească energia prin toată camera, fugărindu-l ca pe o molie, după care un alt individ năvăli în cameră, trăgând în vampir cu un pistol automat. Treaba nu păru să aibă prea mare efect, dar apoi îi văzură pe cei doi trecând deodată în fugă pe lângă vampir, ca şi cum acesta ar fi uitat de ei.

— E unul dintre fraţii Baldwin? întrebă Celeste.

Se aşeză pe braţul canapelei, acolo unde se îmbina cu speteaza, şi îşi sprijini capul de perete.

— Aşa cred, da.

— Care dintre ei?

— Nu ştiu. Le-am pierdut şirul.

Îi urmări cum fugeau printr-o cameră de motel presărată cu mai multe cadavre decât şi-ar fi putut ea închipui că intrau într-un spaţiu atât de mic, iar soţul spuse:

— Mamă, Vaticanul va trebui să-şi antreneze un nou rând de ucigaşi!

— Dar, încă o dată, ce legătură are Vaticanul cu vampirii?

Dave surâse şi îşi ridică spre ea faţa copilăroasă şi ochii frumoşi.

— Sunt o mare problemă, dragă. Sunt mari hoţi de odăjdii.

— Odăjdii? întrebă ea şi o cuprinse un impuls de a se lăsa în jos şi a-şi trece mâna prin părul lui, simţind cum povara unei zile întregi se risipea în această discuţie puerilă. N-am ştiut.

— O, da. Mare problemă! exclamă el şi îşi termină berea în timp ce James Woods şi unul dintre fraţii Baldwin, împreună cu o fată care părea cam drogată, coborau în goană cu un camion furat pe un drum pustiu, vampirul zburând pe urmele lor. Unde ai fost?

— Am lăsat rochia la Reed's.

— Şi ce ţi-au trebuit atâtea ore? o descusu el.

— După aia, am simţit nevoia să stau undeva şi să mă gândesc. Înţelegi?

— Să te gândeşti, o îngână bărbatul. Sigur.

Se sculă de pe canapea şi se duse în bucătărie, unde deschise frigiderul.

— Vrei şi tu una?

— Da, bine, îi răspunse ea, deşi de fapt nu dorea. Dave se întoarse în cameră şi îi puse în mână o bere.

Adesea, ea putea să-şi dea seama în ce ape se scaldă după decizia de a deschide sau nu cutia de bere. Cutia era deschisă, dar ea nu era sigură dacă e semn bun sau rău. Îi era greu să-l descifreze acum.

— Aşa, şi la ce te-ai gândit? o iscodi desfăcându-şi cutia, care produse un sunet mai strident decât scârţâitul roţilor de la televizor, în timp ce camionul furat se răsturna pe şosea.

— Oh, ştii tu!

— Nu prea, Celeste, nu.

— La tot felul de lucruri, îi răspunse ea şi luă o sorbitură de bere. La ziua de azi, la moartea lui Katie, la bieţii Jimmy şi Annabeth, la chestii

de-astea.

— La chestii de-astea, o îngână el. Celeste, ştii la ce mă gândeam când mă întorceam pe jos acasă cu Michael? Mă gândeam că trebuie să fi fost jenant pentru el să audă că maică-sa, pur şi simplu, a fugit cu maşina şi n-a spus nimănui unde se duce sau când se întoarce. Chiar m-am gândit la asta foarte mult.

— Doar ţi-am zis, Dave.

— Mi-ai zis ce? i-o întoarse el ridicându-şi privirea la ea, zâmbind din nou, dar de data asta nu mai era un zâmbet copilăros. Ce mi-ai spus, Celeste?

— Că am avut chef să stau pe gânduri. Îmi pare rău că n-am dat un telefon. Dar am avut nişte zile mai grele. Nu sunt în apele mele.

— Nimeni nu este.

— Poftim?

— Îţi place filmul? o întrebă el. Nici nu mai ştii care sunt oameni obişnuiţi şi care vampiri. Am mai văzut fragmente din el şi înainte, desigur, şi Baldwin aici o să se îndrăgostească de tipa blondă, chiar dacă ştie că a fost muşcată. Deci ea se va preface într-un vampir, dar lui nu-i pasă, înţelegi? Pentru că o iubeşte, deşi este un monstru sângeros. O să-i sugă şi lui sângele şi-l va transforma într-un mort viu. Pe scurt, cam asta-i tot ce înseamnă vampirism. Celeste, aici e ceva ce mă atrage. Chiar şi atunci când ştii bine că te va ucide şi îţi va damna sufletul pentru veşnicie, că vei fi nevoit să-ţi omori timpul muşcându-i de gât pe oameni şi ascunzându-te de lumina soarelui. În plus, ştii, Vaticanul trimite şi trupe împotriva ta. Poate că într-o bună zi te vei trezi şi vei uita cum este să fii om. Poate se întâmplă asta, şi pe urmă nu mai ai probleme. Ai fost otrăvit, însă otrava nu mai pare chiar aşa de rea o dată ce ai învăţat să trăieşti cu ea.

Îşi propti picioarele de măsuţa de cafea şi dădu o duşcă bună pe gât.

— Mă rog, asta-i părerea mea.

Celeste rămase încremenită, aşezată pe braţul canapelei, cu privirea coborâtă spre el.

— Dave, ce naiba vrei să zici?

— Îţi vorbeam de vampiri, dulceaţă, de vârcolaci.

— Vârcolaci? Dar n-ai nicio logică.

— Nu am? Crezi că eu am omorât-o pe Katie, Celeste. Ăsta-i tipul de

logică cu care ne jucăm acum.

— Eu nu... De unde ai scos-o?

El râcâi cu unghia urechea cutiei de bere.

— Nici nu te-ai uitat la mine în bucătăria lui Jimmy, înainte de a pleca. Ţineai rochia aia de parcă Katie ar mai fi fost îmbrăcată cu ea şi nici măcar n-ai putut să-mi arunci o privire. Asta m-a pus pe gânduri. Stau şi mă gândesc, de ce se pare că soţiei îi este silă de mine? După care îmi cade fisa... Sean. Ţi-a zis ceva, nu-i aşa? Te-au luat probabil la întrebări, el şi jigodia aia afurisită care-i este partener.

— Ba nu.

— Nu? Gogoşi!

Nu-i era deloc pe plac calmul lui, care în parte era foarte posibil să se datoreze berii. Dave fusese întotdeauna chefliu de felul său, dar acum era ceva hidos în această detaşare, o senzaţie de coardă prea întinsă.

— David...

— Acuma îmi mai spui şi „David!"

— ... eu nu cred nimic. Nici nu ştiu ce să mai cred.

El îşi înclină capul şi îşi întoarse privirea spre ea.

— Mă rog, atunci hai să ne descărcăm, dragă. Asta-i cheia oricărei relaţii solide, comunicarea.

Ea avea o sută patruzeci şi şapte de dolari în bancă şi un credit de cinci sute de dolari pe cardul Visa, din care cheltuise deja o sută. Chiar dacă putea să-l scoată pe Michael din casă, n-ar fi ajuns prea departe. Ar fi petrecut într-un motel două-trei nopţi, după care Dave i-ar fi găsit. Nu era deloc prost. Era sigură că putea să le dea de urmă.

Sacul. Mai putea să-l predea lui Sean Devine, ca acesta să descopere sângele din ţesătura hainelor lui, ştia prea bine. Auzise de toate progresele care se făcuseră în tehnologia ADN-ului. Vor descoperi sângele lui Katie pe haine şi îl vor aresta pe Dave.

— Haide, o îndemnă el. Vreau să discutăm, dragă. Scoate din tine tot. Vorbesc serios. Vreau, cum se spune, să-ţi *alung temerile.*

— Nu-mi este frică.

— Aşa pari.

— Nu-i adevărat.

— Bine, făcu el, coborându-şi călcâiele de pe măsuţa de cafea. Atunci, spune-mi ce te tulbură, dragă?

— Eşti beat.

— Aşa este, recunoscu el cu o mişcare a capului. Dar asta nu înseamnă că nu pot purta o conversaţie.

Pe micul ecran, vampirul decapita iar pe cineva, de data aceasta un preot.

— Sean nu mi-a pus niciun fel de întrebări, îl lămuri Celeste. I-am auzit vorbind fără să vreau când ai plecat să iei ţigări pentru Annabeth. Nu ştiu ce le-ai spus mai devreme, Dave, dar n-au crezut nicio iotă. Au aflat că ai fost la Last Drop la ora închiderii.

— Şi ce altceva?

— Cineva a zărit maşina noastră în parcare în jurul orei la care Katie pleca. Şi n-au crezut explicaţia ta privind modul în care te-ai lovit la mână.

— Asta-i tot? făcu el ridicându-şi o mână şi îndoind-o.

— Asta-i tot ce am auzit.

— Şi asta te-a făcut să crezi că ce?

Era cât pe ce să-l mângâie din nou. Pentru o clipă, postura lui nu mai păru una de ameninţare, ci de înfrângere. Ea îi citi eşecul din poziţia umerilor şi a spatelui. Avu un impuls să se ducă la el şi să-l dezmierde, dar se abţinu.

— Dave, spune-le naibii de tâlharul ăla...

— Să le spun de tâlhar...

— Da. Aşa poate că nu va trebui să te duci la tribunal. Şi ce dacă, mare lucru? Este mult mai bine decât să fii suspectat de crimă.

„Acum este momentul", îşi spuse ea în gând. „Spune că n-ai făcut-o. Spune că n-ai văzut-o niciodată pe Katie plecând de la Last Drop. Spune, Dave".

În loc de asta, el zise:

— Acum văd ce este în mintea ta. Într-adevăr. Am venit acasă plin de sânge în aceeaşi noapte în care Katie a fost asasinată. Eu trebuie s-o fi ucis.

— Păi? îi scăpă ei pe gură.

Atunci, Dave îşi puse berea jos şi izbucni în râs. Se răsturnă cu picioarele în sus pe pernele canapelei şi hohoti la nesfârşit. Râdea ca un dement, de parcă fiecare gură de aer se transforma într-un alt hohot gâlgâit. Râse atât de tare, că îi dădură lacrimile şi i se scutura tot trupul.

— Eu... eu eu... eu...

Nu putea să mai vorbească. Hohotele erau prea puternice. Se rostogoleau din el fără întrerupere şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji şi în gura căscată, căzându-i pe buze ca picăturile de rouă.

Era limpede ca lumina zilei. Celeste nu fusese în viaţa ei mai speriată ca acum.

— Ha-ha-ha-Henry, izbuti el să rostească, când hohotele fură într-un târziu înlocuite de chicoteli.

— Poftim?!

— Henry, repetă el. Henry şi George, Celeste. Astea erau numele lor. Nu este al dracului de nostim? Iar George, lasă-mă să-ţi spun, era *bizar*. Henry, totuşi, nu era decât rău.

— Ce spui tu acolo?

— Henry şi George, spuse el bine dispus. Vorbesc despre Henry şi George. M-au luat cu maşina într-o excursie de patru zile şi m-au încuiat într-o pivniţă, într-un sac de dormit scârbos, pe o podea de piatră şi, Celeste, zău că s-au distrat. Nimănui nu i-a păsat atunci de bătrânul Dave. Nimeni n-a sărit să-l salveze. Dave a fost nevoit să se înşele că nu i se întâmpla lui aşa ceva. A trebuit să-şi încordeze mintea până într-atât încât aproape că putea să şi-o spargă în două. Asta a făcut el. La dracu', Dave a murit. Puştiul care a ieşit din pivniţă, habar n-am cine naiba o mai fi fost, ei bine, acela sunt eu, de fapt, dar n-aduce nici pe departe cu Dave. Dave este mort.

Celeste nu mai putea vorbi. În opt ani de zile, soţul ei nu-i povestise nimic despre ceea ce toată lumea ştia că se întâmplase cu el. I-a zis doar că se juca cu Sean şi cu Jimmy şi că fusese răpit şi evadase. Cam asta era tot ce avusese el să-i spună. Nu pronunţase niciodată numele tipilor. N-auzise în viaţa ei de sacul de dormit. Era prima oară când lucrurile astea ajungeau la urechile ei. Era ca şi cum, chiar în acel moment, se trezeau dintr-un vis - al căsniciei lor şi, împotriva voinţei, se vedeau siliţi să confrunte cu realitatea toate justificările, minciunile, dorinţele ascunse şi firea tainică pe care şi-o creaseră. S-o vadă sfărâmându-se sub povara adevărului devastator, a faptului că nu se cunoscuseră niciodată, că doar speraseră să poată face asta într-o bună zi.

— Chestia este, ştii? reveni Dave. Chestia este la fel cu ce-ţi spuneam eu despre vampiri, Celeste. Este acelaşi lucru, fir-ar al dracului!

— Ce este acelaşi lucru? întrebă ea în şoaptă.

— Nu mai scapi. O dată ce te pătrunde, nu te mai lasă.

Se uită iar la măsuţa de cafea şi îl simţi cum îi scapă printre degete.

— Dave, de ce anume nu mai scapi? Ce este acelaşi lucru? îl iscodi ea atingându-i braţul.

El privi la mâna ei de parcă avea de gând să-şi bage dinţii, să i-o smulgă din încheietură.

— Celeste, nu mai pot controla. Te previn. Nu mai pot să mă controlez.

Ea îşi luă mâna şi simţi o mâncărime în locul în care se atinsese de carnea lui. El se sculă, clătinându-se. Îşi înălţă gâtul şi îi aruncă o privire ca şi cum nu era sigur cine-i ea şi cum ajunsese pe marginea canapelei. Îşi întoarse ochii la ecranul televizorului, în vreme ce James Woods trăgea cu arbaleta în pieptul cuiva, şi şopti:

— Striveşte-i pe toţi, ucigaşule! Striveşte-i pe toţi!

Se întoarse la Celeste şi îi zâmbi ca un de beţiv, cu gura până la urechi.

— Am să ies pe-afară.

— Bine, zise ea.

— Am să ies ca să-mi adun gândurile.

— Da, făcu ea. Sigur!

— Dacă m-aş putea concentra asupra acestui fapt, cred că totul ar fi în regulă. Am nevoie să mă adun, atât!

Celeste nu-l mai întrebă ce anume era „acest fapt”.

— Bine, atunci, spuse el şi se îndreptă spre uşă.

O deschise, trecu deja de prag, când îi văzu mâna răsucindu-se în jurul mânerului, iar capul i se ivi din nou în crăpătură. Băgase numai capul, înclinat şi holbându-se la ea, când îi zise:

— Ah! Am avut grijă de gunoi, că tot veni vorba.

— Poftim?

— De sacul cu gunoi, precizează el. Unde mi-ai pus hainele şi celelalte. L-am luat mai devreme şi l-am aruncat.

— Ah, făcu ea şi îi veni din nou să vomite.

— Aşa că la revedere.

— Bine, spuse ea în timp ce el îşi strecură capul afară pe palier. Ne vedem mai târziu.

Ascultă sunetul paşilor până când el ajunse la parter.

Auzi cum se deschise uşa de la intrare şi soţul ei ieşind afară pe verandă şi coborând pe trepte. După aceea ea urcă în goană scările care duceau în dormitorul lui Michael şi putu să-i audă respiraţia profundă, căci dormea dus. Apoi intră în baie şi vomită.

NU PUTU GĂSI locul în care parcase maşina Celeste. Uneori, mai ales pe viscol, puteai să găseşti un loc de parcare şi la opt străzi depărtare, aşa că nevastă-sa poate lăsase maşina chiar în Point, deşi el zărise câteva locuri goale nu prea departe de casă. Probabil că-i fusese totuna unde o parchează. Oricum, era prea abţiguit ca să poată urca la volan. O lungă plimbare, poate, l-ar fi ajutat să-şi limpezească mintea.

O luă în sus pe Crescent spre Calea Buckingham, apoi la stânga, întrebându-se ce naiba i se întâmplă în minte de încercase să-i explice lui Celeste cum stau lucrurile. Hristoase, rostise chiar şi numele alea, Henry şi George. Vorbise de vârcolaci, îşi dăduse arama pe faţă. Rahat. Iar acum, de ce i-a fost frică, n-a scăpat: poliţia îl suspecta, îl vor urmări. Nu se mai putea gândi la Sean ca la un vechi prieten. Trecuseră de acest stadiu, iar acum îşi aduse aminte ce nu putea să sufere la el pe vremea când erau copii. Faptul că lăsa senzaţia că era îndreptăţit, sigur de sine, ca mai toţi puştanii destul de norocoşi, şi la asta se reducea totul, la noroc, fiind crescuţi de ambii părinţi într-o locuinţă frumoasă, bucurându-se de cele mai noi haine şi articole sportive.

Lua-l-ar dracul pe Sean! Cu ochii lui cu tot! Şi cu vocea aia! Şi cu felul în care femeile din bucătărie îşi ridicau cu toate poalele în cap când intra el. Să-l ia dracul cu boiul lui cu tot! Cu atitudinea de superioritate morală, cu anecdotele nostime, cu mersul legănat de poliţist şi cu numele lui prin ziare!

Nici el nu era prost. Avea să facă faţă tărăşeniei o dată ce-şi făcea ordine în gândire. Era tot de ce avea nevoie. Dacă trebuia să-şi scoată capul de pe umeri şi să-l înşurubeze strâns la loc, ei bine, găsea o cale s-o facă şi pe asta.

Cea mai mare problemă acum era că băiatul-care-scăpase-din-gura-lupilor-şi-se-maturizase se arăta prea mult la faţă. Dave sperase că ceea ce săvârşise în noaptea de sâmbătă avea să-l cumințească, să-l trimită pe nemernic înapoi în pădurea din imaginaţia

sa. Dorise să curgă sânge în noaptea aia, băiatul, să provoace cuiva suferinţă. Aşa că Dave se sacrificase.

La început fusese doar ceva minor, câţiva pumni, un şut. După aceea însă, totul scăpă de sub control, el simţind cum îl cuprinde furia pe măsură ce băiatul prelua comanda. Iar băiatul era un muşteriu din cale afară de lacom. Nu se mulţumi până nu văzu bucăţi din creier.

Apoi, o dată ce totul se sfârşi, băiatul se replie. Fugi şi-l lăsă pe Dave să cureţe murdăria. Ceea ce şi făcu. O făcu al dracului de bine! Poate nu atât de bine pe cât sperase, fireşte, dar totuşi se descurcase foarte bine! Şi o făcuse numai şi numai pentru ca băiatul să nu se mai arate pentru o vreme.

Însă băiatul era un şmecher. Iată-l din nou, ciocănind în uşă, înştiinţându-l că iese iar la iveală, fie că era pregătit, fie că nu. „Avem treabă de făcut, Dave!"

Bulevardul i se aşternea uşor estompat la picioare, alunecând dintr-o parte în alta pe măsură ce mergea, dar Dave ştia că se îndreptau spre Last Drop. Se apropiau de barul mizerabil care se întindea pe două străzi, plin de perverşi şi de prostituate, unde fiecare scotea bucuros la vânzare ceea ce Dave smulsese din el.

„Smulge-te de mine! îl îndemna băiatul. Ai crescut. Nu mai încerca să-mi duci crucea".

Cei mai răi erau puştanii. Erau ca spiriduşii. Se iţeau din uşi sau din maşini şi îşi ofereau serviciile. Îţi ofereau să le-o tragi pentru douăzeci de dolari. Făceau orice pentru bani.

Cel mai tânăr, cel pe care Dave îl văzuse sâmbătă seara, nu avea mai mult de unsprezece ani. Avea cearcăne în jurul ochilor, o piele foarte albă şi un ditamai smoc de păr roşcat cu firul mat în cap, ceea ce-i sublinia şi mai mult aparenţa de gnom. Trebuia să rămână acasă, să urmărească serialele de televiziune, dar ieşise pe stradă, oferindu-şi serviciile perverşilor. Dave îl zărise pe trotuarul de vizavi în timp ce ieşea din bar şi se oprise lângă maşina lui. Puştiul stătea sprijinit de un stâlp de felinar, fumând o ţigară şi, când ochii lor se întâlniră, Dave simţi nevoia. Tulburarea. Dorinţa de a se topi. Să-l ia de mână pe puştiul roşcat şi să-şi găsească împreună un loc liniştit. Ar fi fost atât de uşor, de relaxant, atât de al dracului de binevenit să cedezi tentaţiei. Să se lase în voia a ceea ce simţise în tot acel ultim deceniu, cel puţin.

Dar simţea în adâncul sufletului că-i crapă creierul în două, că acesta ar fi fost cel mai mare păcat dintre toate. Ştia prea bine că ar depăşi o limită, chiar dacă e tentantă, după care nu s-ar mai fi putut întoarce. Ştia că, de-ar fi trecut acel hotar, n-ar mai fi fost niciodată capabil să se simtă un om întreg, că ar fi putut la fel de bine să rămână în pivniţă, cu Henry şi George, pentru tot restul vieţii. Îşi spunea aceste lucruri când se simţea ispitit, trecând pe lângă autobuze de şcoală şi locuri de joacă, pe lângă piscine în aer liber în timpul verii. Îşi spunea că n-avea de gând să devină Henry şi George. Era mai breaz. Îşi creştea fiul. Îşi iubea nevasta. Avea să fie puternic. Aşa îşi repeta tot mai des, de la un an la altul.

Dar acest gând nu-l mai ajutase în seara aceea de sâmbătă. Atunci, nevoia fusese mai intensă ca niciodată. Puştiul cu părul roşcat, sprijinit de stâlpul felinarului, părea să-şi dea seama de acest fapt. Îi aruncă un surâs, ţinând ţigara în gură, iar Dave se simţi împins spre prăpastie. Avu senzaţia că stătea desculţ pe un povârniş din satin.

Apoi, o maşină opri brusc peste drum şi, după o discuţie preliminară, copilul se urcă în ea, după ce-i aruncă lui Dave, pe sub glugă, o căutătură plină de compasiune. El urmări maşina, un Cadillac de culoare alb şi albastru-întunecat, de două tone, care traversă bulevardul şi se apropie de el pe la spatele parcării barului Last Drop. Dave se urcă în maşina lui, iar Cadillac-ul se dădu în spate, în apropierea arborilor bătrâni care se lăsau peste gardul dărăpănat. Şoferul stinse farurile dar lăsă motorul să meargă, în timp ce Băiatul îi tot şoptea la ureche: „Henry şi George, Henry şi George, Henry şi George...".

În seara aceea, înainte de a ajunge la Last Drop, făcu cale întoarsă, chiar dacă băiatul îi urla în urechi: „Eu sunt tu, eu sunt tu, eu sunt tu!"

Iar Dave voia să se oprească şi să plângă. Voia să se sprijine cu o mână de cea mai apropiată clădire şi să verse lacrimi, pentru că ştia prea bine că băiatul avea dreptate. Băiatul-care-scăpase-din-gura-lupilor-şi-se-maturizase devenise el însuşi un lup. Devenise Dave. Lupul Dave. Trebuie să se fi întâmplat recent, pentru că nu-şi putu aminti niciun moment de vătămare corporală în care să fi simţit că sufletul îi iese din corp, făcând loc acestei noi entităţi. Dar se întâmplase. Probabil în timp ce dormea.

Însă nu se mai putea opri. Această parte din bulevard era mult prea periculoasă, era mult prea posibil să fie populată de puşlamale care

vedeau în el, aşa beat cum era, o ţintă uşoară. Acolo, chiar atunci, vizavi, putu zări o maşină mergând încet de-a lungul străzii, fixându-l din mers, aşteptându-l să emane mirosul de victimă.

Trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă paşii, se concentra ca să pară sigur de el şi distant. Îşi ridică puţin umerii, îşi luă o căutătură care spunea parcă „Du-te dracului!" şi o apucă pe drumul pe care venise, acasă, fără ca mintea să fie mai clară ca înainte, chiar aşa, cu băiatul încă zbierându-i în urechi. Dave însă hotărî să-l ignore. Putea să facă asta. Era puternic. Doar era şi el un lup.

Iar tăria vocii băiatului se diminua într-adevăr. Luă un ton de conversaţie, iar el putu să se întoarce la pas prin Flats. „Eu sunt tu, îi spunea acum ca unui prieten. Eu sunt tu".

CELESTE IEŞI din casă cu Michael, care era încă pe jumătate adormit, purtându-l pe umeri, şi descoperi că Dave luase maşina. Ea o parcase undeva mai sus pe stradă, fiind surprinsă că a găsit un loc la o oră atât de târzie, în timpul săptămânii, dar acum acolo se afla un jeep albastru.

Asta nu intrase în planurile ei. Se gândise că avea să-şi aşeze băiatul pe locul din faţă, apoi să-şi pună bagajele pe bancheta din spate şi să conducă un kilometru şi jumătate pe autostradă, până la Econo Lodge.

— Fir-ar să fie, zise ea cu voce tare şi se abţinu să ţipe.

— Mămico? mormăi Michael.

— E O.K., Mike.

Şi poate chiar aşa şi era, pentru că se uită în urmă şi zări un taxi care cotea din Pertshire, intrând pe Calea Buckingham. Ea ridică mâna în care ţinea bagajul lui Michael, iar taxiul opri chiar în faţă, ea gândindu-se că putea totuşi cheltui şase dolari pentru o cursă până la Econo Lodge. Se putea lipsi chiar şi de o sută, numai să meargă până acolo chiar acum, cât mai departe, să se gândească în linişte, fără să fie obligată să vadă răsucirea unei clanţe de uşă şi întoarcerea unui om care poate o considera deja vampiră, numai bună să i se înfigă în inimă un ţăruş şi să fie decapitată degrabă, ca să fie el mai sigur.

— Unde doriţi să mergeţi? întrebă şoferul de taxi în timp ce ea îşi băgă bagajele în maşină şi se strecură lângă ele cu Michael pe umeri. „Oriunde, vru să-i răspundă. Oriunde, numai nu aici".

Peştele vânător

— I-AI REMORCAT maşina? îl luă la rost Sean.

— I-a fost remorcată, preciza Whitey. Nu-i acelaşi lucru.

În timp ce ieşeau din traficul orei de vârf a dimineţii şi coborau spre ieşirea din East Buckingham, Sean vru să ştie:

— Pentru ce?

— A fost abandonată, îl lămuri colegul său, fluierând uşor printre dinţi în vreme ce o cotea pe Roseclair.

— Unde? îl descusu Sean. În faţa casei lui?

— Oh, nu, făcu Whitey. A fost găsită prin Rome Basin, lângă aleea din parc. Norocul nostru că zona se află sub jurisdicţia statului, nu-i aşa? Se pare că cineva i-a suflat maşina, s-a distrat cu ea şi pe urmă a părăsit-o. Se mai întâmplă şi chestii de-astea, nu?

În acea dimineaţă Sean se trezise dintr-un vis în care îşi ţinea fiica în braţe şi îi spunea pe nume, chiar dacă nu îl cunoştea şi nu-şi putea aminti ce spusese în vis, aşa încât era încă buimac.

— Am găsit sânge, îl informă Whitey.

— Unde?

— Pe locul din faţă al maşinii.

— Cât?

Colegul îi indică cu degetul mare şi cel arătător grosimea unui fir de păr.

— Puţin. Am găsit ceva mai mult în portbagaj.

— În portbagaj! se miră celălalt.

— De fapt acolo am găsit mult mai mult.

— În concluzie?

— În concluzie, l-am dat la laborator.

— Nu, zise Sean, vroiam să spun că nu înseamnă nimic dacă ai găsit sânge în portbagaj. Katie Marcus n-a fost pusă în niciun portbagaj.

— Te bagi ca musca în lapte, sigur că da.

— Sergent, investigaţia ta asupra maşinii o să ajungă la coş.

— Ba nu.

— Nu?

— Maşina a fost furată şi abandonată într-un loc aflat în jurisdicţia

statului. Numai pentru asigurare şi tot aş mai putea adăuga că în interesul proprietarului...

— Ai făcut o cercetare fizică şi ai redactat un raport.

— Ah! Ce repede te-ai prins!

Parcară în faţa locuinţei lui Dave Boyle, şi Whitey opri brusc motorul.

— Am destule ca să discut cu el. Asta-i tot ce vreau acum.

Sean aprobă, ştiind că n-avea niciun rost să se certe cu colegul. Whitey, un sergent de la Serviciul Omucideri, era de o tenacitate feroce în privinţa intuiţiei. Nu-l puteai face să-şi mute gândul de la bănuieli, trebuia pur şi simplu să i le rabzi.

— Cum rămâne cu cercetarea balistică? îl iscodi el.

— Şi asta este o chestie ciudată, zise Whitey în timp ce şedeau în maşină supraveghind locuinţa lui Dave, căci nu intenţiona în clipa aceea să iasă din maşină. S-a folosit un pistol de calibrul treizeci şi opt, după cum ne-am închipuit. Făcuse parte dintr-un lot furat în '81 de la un comerciant de arme din New Hampshire. Aceeaşi armă care a ucis-o pe Katherine Marcus a fost folosită şi în spargerea unui magazin de băuturi alcoolice prin '82, chiar aici în Buckingham.

— În Flats?

Whitey dădu din cap.

— Mai sus, în Rome Basin, într-un local numit Looney Liquors. Au fost doi spărgători cu măşti din cauciuc. Au intrat prin spate după ce proprietarul închisese uşile din faţă. Primul care a intrat în magazin a tras un foc de avertisment. Glonţul a ricoşat într-o sticlă de rachiu şi s-a înfipt în perete. Restul jafului a decurs ca untul pe pâine, dar glonţul acela a fost descoperit. Cei de la balistică au afirmat că a fost tras din aceeaşi armă care a ucis-o pe fata lui Marcus.

— Deci asta ar părea să indice o altă direcţie de cercetare, nu crezi? îl întrebă Sean. Prin 1982, Dave avea cam şaptesprezece ani şi era începător la Raytheon. Nu prea cred că se ocupa de spargeri în magazine de băuturi alcoolice.

— Dar asta nu înseamnă că *arma* n-a ajuns până la urmă şi-n mâinile lui. Ce naiba, băiatule, ştii bine cum circulă armele.

Whitey nu mai părea la fel de sigur ca astă-noapte, dar tot mai adăugă:

— Hai să-l umflăm.

Deschise larg portiera. Sean coborî de pe locul din faţă şi amândoi înaintară spre locuinţa lui Dave, în vreme ce Whitey îşi lovea cu degetul mare cătuşele de la şold ca şi cum abia aştepta un pretext ca să le folosească.

JIMMY ÎŞI PARCĂ maşina şi traversă terenul din catran spart spre râul Mystic, purtând în mâini o tavă din carton cu ceşti de cafea şi o pungă de gogoşi. Deasupra lui, maşinile zăngăneau pe lonjeroanele din metal ale Podului Tobin, iar Katie îngenunche pe marginea apei lângă „Doar" Ray Harris, amândoi pironindu-şi ochii în adâncul râului. Se mai afla acolo şi Dave Boyle, iar mâna lui zdrelită se umflase cât o mănuşă de box. Şedea pe un şezlong alături de Celeste şi Annabeth. Prima avea un fel de fermoar care-i acoperea gura, iar nevastă-sa fuma două ţigări deodată. Toţi trei purtau ochelari de soare cu lentile negre şi nu se uitau la el. Priveau în sus, pe sub puntea podului şi creau impresia că preferă să fie lăsaţi în pace în şezlongurile lor.

Jimmy puse jos cafeaua şi gogoşi, lângă Katie, şi îngenunche între ea şi „Doar" Ray. Coborî privirea în apă şi îşi văzu propriul chip, dar şi chipurile celor doi, pe când se întorceau spre el. Ray ţinea în dinţi un peşte mare, roşu, care se mai zbătea. Katie îi zise:

— Mi-am scăpat rochia în râu.

— N-o văd, îi spuse tatăl.

Peştele ţâşni din gura lui „Doar" Ray, sări în apă şi pluti la suprafaţă, depărtându-se în grabă.

— O să-l prindă, îl asigură fiica lui. El este un peşte vânător.

— Avea gustul cărnii de pui, zise Ray.

Jimmy îi simţi atingerea caldă a mâinii pe spate, apoi simţi că Ray îi puse o mână pe ceafă.

— De ce nu te duci tu să-l prinzi, tăticule? îl întrebă ea. Şi-l împinseră amândoi peste parapet.

Jimmy văzu apa neagră şi peştele care înota ridicându-se la suprafaţă în întâmpinarea lui. Îşi dădu seama că avea să se înece. Deschise gura să ţipe, dar peştele îi sări înăuntru, lipsindu-l de oxigen, iar apa îi lăsă senzaţia de vopsea neagră, când i se scufundă faţa.

Deschise ochii şi îşi întoarse capul: văzu ceasul care arăta şapte şi

şaisprezece minute, dar nu-şi mai amintea când se băgase în pat. Trebuie s-o fi făcut, totuşi, pentru că se afla acolo,

Annabeth dormind lângă el. Pentru Jimmy începea o nouă zi, în care programase să ridice o piatră funerară, cam într-o oră, în vreme ce „Doar" Ray Harris şi râul Mystic îi băteau la uşă.

CHEIA oricărui interogatoriu de succes este să profiţi de timp până când suspectul se dumereşte să ceară un avocat. În cazurile durilor, ale traficanţilor, perverşilor, scandalagiilor pe motociclete şi ale indivizilor arestaţi în cursul unor încăierări de stradă, care de obicei cereau de la bun început un avocat, puteai să-i joci pe degete un pic, să încerci să-i zgândăreşti înainte de a apărea avocatul dar, în cea mai mare parte, trebuia să te bizui pe probele fizice ca să rezolvi cazul. Nu prea i se întâmplase lui Sean să bage un dur după gratii şi să se aleagă cu vreun folos.

Când aveai de-a face cu cetăţeni obişnuiţi sau indivizi care comiseseră vreo fărădelege pentru prima oară în viaţă, pe de altă parte, cele mai multe cazuri erau dezlegate în cursul interogatoriilor. Cazul „Nebuniei de pe şosea", cel mai tare de până acum din toată cariera lui, fusese de acest gen. Undeva prin Middlesex într-o noapte, un tip se întorcea acasă cu maşina, dar roata dreaptă din faţă i se desprinse la o viteză de optzeci de kilometri pe oră, rostogolindu-se pe autostradă. SUV-ul se dădu peste cap de vreo nouă sau zece ori, iar individul, pe nume Edwin Hurka, fu găsit mort la faţa locului.

După cercetări ieşi la iveală că ambele roţi din faţă fuseseră slăbite. Aşa că ei investigau, în această împrejurare un caz de omor din culpă. Opinia majorităţii era că fusese vorba, probabil, de greşeala fatală a vreunui mecanic mahmur. Sean şi colegul său Adolph aflară că victima îşi înlocuise roţile cu numai câteva săptămâni mai înainte. Dar el mai găsise şi un petic de hârtie în torpedoul maşinii, care-l intrigă. Acolo era scris în grabă numărul de înregistrare al unei alte maşini. Când Sean îl căută în baza de date a Serviciului de înregistrare auto, descoperi numele lui Alan Barnes. Se duse la acesta acasă şi-l întrebă pe individul care-i deschise uşa dacă el era acela. Tipul, un pachet de nervi, îi răspunse că „Da, de ce?" cu spiritul de poliţist din el, adulmecând făptaşul, îl lămuri: „Aş dori să discut cu dumneavoastră despre nişte roţi din faţă".

Barnes cedă chiar acolo în pragul uşii. Îi mărturisi că nu dorise decât să strice un pic maşina aceluia, să-l bage în sperieţi. Cei doi intraseră într-un conflict cu o săptămână în urmă, la intrarea în tunelul aeroportului. Barnes se enervase atât de tare, încât nu se mai duse să-şi vadă de treabă şi îl urmărise pe Edwin Hurka până acasă, aşteptând să se stingă toate luminile de la ferestre, după care se apucă să meşterească cu propria cheie de roţi.

Oamenii erau stupizi. Se omorau unii pe alţii pentru cele mai aberante lucruri şi tot ei aşteptau să fie prinşi, târâţi prin tribunale, unde îşi pledau nevinovăţia după ce îi oferiseră poliţistului o confesiune semnată, de patru pagini. Era lucru ştiut că prostia lor reprezintă cea mai bună armă pentru poliţist. Lasă-i să vorbească. Întotdeauna. Lasă-i să-ţi dea explicaţii. Lasă-i să-şi dea arama pe faţă, în timp ce-i îmbii cu cafea şi îi înregistrezi.

Iar atunci când cer un avocat, căci cetăţeanul obişnuit aproape întotdeauna *solicită* un avocat, te încrunţi şi îi întrebi, cu un aer glacial care să umple încăperea, dacă sunt *siguri* că asta vor, până când se hotărăsc că ar prefera să rămână prieteni cu tine şi cu colegul tău, aşa că poate îţi vor dezvălui un pic mai mult, înainte să te pună în faţa unui avocat şi să-ţi strice cheful. Totuşi, Dave nu solicitase un avocat. Nici măcar o dată. Şedea pe scaunul care se îndoia, când se lăsa prea mult pe spate, şi îi arunca mai ales lui Sean o privire mahmură, posomorâtă şi exasperată, dar nu arăta nici speriat, nici nervos, iar Sean îşi dădu seama că Whitey începea să-şi iasă din sărite.

— Uite ce, domnule Boyle, începu el, ştim că ai plecat de la McGills mai devreme decât ai declarat. Ştim că ai apărut cu o jumătate de oră mai târziu în parcarea barului Last Drop, în jurul aceleiaşi ore la care fata lui Marcus părăsea localul. Mai ştim foarte bine că nu ţi s-a umflat mâna de la o lovitură ratată de biliard.

Dave îşi drese glasul.

— Nu-mi oferiţi un Sprite? îi întrebă.

— Un minut numai, insistă Whitey pentru a patra oară de când se aflau acolo. Spune ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aceea, domnule Boyle.

— Dar v-am spus deja.

— Ai minţit.

— Este părerea dumneavoastră.

— Nu, i-o tăie Whitey. Este un fapt. Ai minţit în legătură cu ora la care ai părăsit McGills. Ceasul cela prăpădit a fost oprit, domnule Boyle, cu cinci minute *înainte* de pretinsa dumitale plecare.

— Cu cinci minute?

— Crezi că ne jucăm aici?

Dave se întinse puţin pe spate în scaun, iar Sean aşteptă să audă pârâitul pe care-l scotea în momentul în care se îndoia, dar nu se întâmplă nimic. Dave se întinse până la o limită pe care însă n-o depăşi.

— Nu, domnule sergent, nu cred că-i de glumă. Sunt obosit şi mahmur. Nu numai că mi s-a furat maşina, dar acum aţi venit să-mi spuneţi că nu mi-o mai daţi. Ziceţi c-am plecat de la McGills cu cinci minute mai devreme decât am spus?

— Cel puţin.

— Bine. Vă cred. Poate aşa a fost. Nu mă uit la ceas atât de des pe cât se pare că o faceţi voi, băieţi. Deci, dacă ziceţi că am plecat de acolo la unu fără zece, în loc de unu fără cinci, eu spun O.K., poate aşa am făcut. Of! Dar asta-i tot. După aia, am mers direct acasă. Nu m-am dus la un alt bar.

— Ai fost văzut în parcarea...

— Nu, îl întrerupse Dave. A fost văzută o Honda cu o ciobitură pe capotă. Aşa este? Ştiţi câte Honda sunt în oraşul ăsta? Haide, dom'le!

— Totuşi, câte au ciobituri, domnule Boyle, în acelaşi loc ca şi maşina ta?

— Câteva, presupun, răspunse el ridicând din umeri.

Whitey se uită la Sean, iar acesta simţi că pierdeau teren.

Dave avea dreptate, probabil că puteau găsi vreo douăzeci de Honda cu capota ciobită în dreptul locului din faţă al pasagerului. Douăzeci, cu mare uşurinţă. Şi dacă amicul lui putea să le spună asta în faţă, atunci avocatul ar putea fi chiar mult mai bine pregătit. Colegul se duse în spatele scaunului acestuia şi îl iscodi:

— Spune cum a ajuns sângele în maşina ta.

— Ce-ai zice de-un Sprite, Sean?

— Sigur, răspunse el.

Dave surâse.

— Am priceput. Eşti un bun poliţist. Ce-ai zice şi de o chifteluţă pe

lângă el?

— Nu sunt drăguţa ta, Dave, ripostă Sean, care, pe jumătate sculat din scaun, se aşează mai bine. Se pare că va trebui să mai aştepţi o vreme.

— Totuşi, eşti drăguţa cuiva, nu-i aşa, Sean?

I-o zise cu o maliţie dementă în privire, cu o semeţie aleasă cu grijă. Sean începu să creadă că poate Whitey avea dreptate. Se întrebă dacă tatăl său, văzându-l acum pe Dave Boyle, ar mai avea aceeaşi părere despre el ca aseară.

— Răspunde-i sergentului ce-i cu sângele din maşina ta, Dave, îi reaminti el.

Dave îşi întoarse iar ochii spre Whitey.

— Un gard din vergi se înalţă în curtea din spate. Ştii cum arată vergile curbate înăuntru la vârf? Aveam ceva treabă pe acolo acum două zile. Proprietarul meu este bătrân. Dacă mă ocup de gard, el, menţine chiria la un preţ rezonabil. Aşa că retezam plantele alea care arată ca nişte bambuşi în curtea din spate....

Sergentul scoase un suspin, dar Dave păru să nu observe.

— ...şi alunec. Aveam o foarfecă electrică de grădină care îmi scapă din mână şi, când alunec, cad peste gard şi mă tai. Chiar aici, le arătă el bătându-se peste coaste. Nu m-am tăiat prea rău, dar a sângerat ca dracu'. Vreo zece minute, mai târziu, trebuia să-l iau pe fiul meu de la antrenamente, la Little League. Probabil că mai sângera, când m-am urcat la volan. Mai mult nu ştiu nimic.

— Atunci, sângele de pe locul şoferului era al tău? îl întrebă Whitey.

— După cum v-am spus, mai mult nu ştiu.

— Şi ce grupă sanguină ai?

— B3 negativ.

Whitey îi aruncă un zâmbet până la urechi, venind în spatele scaunului şi aşezându-se pe marginea mesei.

— Bizar. Asta-i exact grupa sanguină găsită pe locul din faţă.

— Ei, vedeţi? făcu Dave ridicându-şi mâinile.

— Nu chiar, i-o întoarse colegul lui Sean, imitându-i gestul cu mâinile. Dar te deranjează dacă ne explici cum de ai sânge şi-n portbagaj? Ăla nu mai este B3 negativ.

— Nu ştiu nimic despre niciun sânge în portbagajul meu.

— N-ai nicio idee cum de-a ajuns atâta sânge în portbagajul maşinii

tale? îl întrebă Whitey chicotind.

— Nu, habar n-am, susţinu Dave.

— Nu mă deranjează să-ţi amintesc, începu celălalt bătându-l pe umăr, că nu asta este calea pe care vrei s-o apuci, domnule Boyle. Dacă începi să pretinzi la tribunal că nu ştii cum a ajuns sângele altcuiva în maşina ta, cum o să arate?

— Presupun că bine.

— Cum de ţi-ai dat seama?

Dave se lăsă iar pe spate şi mâna ofiţerului îi căzu de pe umăr.

— Ai făcut raport, sergent.

— Ce raport? făcu Whitey.

Sean înţelese unde bătea amicul şi îşi spuse în gând: „Of, ce tâmpenie! Ne are la mână!"

— Raportul cu privire la maşina furată.

— Şi?

— Şi, îi răspunse Dave, maşina nu se afla în posesia mea aseară. Nu ştiu la ce-au folosit-o hoţii, dar poate dumneata eşti ăla care vrei să afli. Mi se pare mie, sau ei au încurcat-o?

Pentru treizeci de secunde lungi, Whitey rămase încremenit, iar Sean conştientiză subit că prea o făcuse pe deşteptul ca să n-o scrântească. Indiferent de ceea ce ar mai fi găsit în maşină, ar fi fost socotit irelevant în tribunal, pentru că avocatul amicului său putea să arunce totul în cârca hoţilor.

— Sângele era de mai multă vreme acolo, domnule Boyle. Nu de câteva ore.

— Mda? îi aruncă Dave. Poţi dovedi? Vreau să spun, cu probe concludente, sergent? Eşti sigur că pur şi simplu nu s-a coagulat mai repede? Vreau să zic că n-a fost prea multă umezeală astă-noapte.

— Putem dovedi, se apără Whitey, dar Sean sesiză în vocea lui că se îndoieşte. Era destul de sigur că şi Dave putea să observe acest fapt.

Whitey se sculă de pe masă şi se întoarse cu spatele la Dave. Îşi propti bărbia în podul palmei şi începu să bată darabana pe buza de sus în vreme ce păşea pe lângă masă până la locul unde se afla Sean, cu ochii în podea.

— Nu-mi daţi şi mie Sprite-ul ăla? îi întrebă Dave.

— ÎL ADUCEM ÎNCOACE pe puştiul cu care a vorbit Souza, cel care i-a văzut maşina, Tommy, ăă...

— Moldanado, îl ajută Sean.

— Exact, confirmă Whitey cu vocea uşor subţiată, având privirea pierdută, ca cea a unui tip căruia i se trăsese scaunul de sub el şi se trezise pe podea, întrebându-se cum de ajunsese acolo.

— Mă rog, ăă, supune-l pe Boyle unui test de identificare, să vedem dacă Moldanado îl recunoaşte.

— E ceva, aprecie Sean.

Whitey se sprijini de peretele coridorului când o secretară trecea pe lângă ei, lăsând în urmă acelaşi parfum ca al lui Lauren, ceea ce-l făcu pe Sean să-şi spună că o s-o sune pe mobil, să vadă ce mai zice, dacă acum va catadicsi să vorbească de vreme ce el făcuse primul pas.

— Este *prea* calm, spuse sergentul. Tipul intră prima oară într-o cameră de anchetă şi nici măcar nu transpiră!

— Sergent, situaţia n-arată prea bine, ştii? îi mărturisi Sean.

— Nu zău?

— Nu, vreau să zic că chiar dacă n-o scrânteam cu maşina, tot nu este sângele fetei lui Marcus. N-avem nimic care să-l implice în cazul ăsta.

Whitey îşi întoarse ochii spre uşa camerei de anchetă.

— Pot să-l fac praf.

— Ne-a cam închis gura acolo înăuntru, observă Sean.

— Nici măcar nu mi-am terminat încălzirea.

Sean putea citi îndoială pe figura şefului, prima lovitură puternică dată ipotezei lui iniţiale. Whitey era încăpăţânat şi rău, atunci când credea că are dreptate, dar era totuşi prea deştept să nu renunţe la o teorie care în continuare era infirmată de probe.

— Uite, îi propuse Sean, hai să-l lăsăm să năduşească un pic înăuntru.

— N-o să facă asta.

— Ar putea să înceapă, să-l lăsăm singur pradă gândurilor.

Whitey privi spre uşă ca şi cum ar fi vrut s-o facă scrum.

— Poate.

— Cred că mai curând ne-ar ajuta pistolul, adăugă Sean. Ar trebui să reluăm discuţia pornind de la arma cu care a fost comisă crima.

Celălalt mestecă în gol şi într-un târziu încuviinţă tăcut.

— Ar fi bine să aflăm ceva mai multe despre asta. Vrei să te ocupi tu?

— Oare şi magazinul o mai fi în proprietatea aceluiaşi individ?

— Nu ştiu, îi răspunse sergentul. Dosarul e din '82, iar proprietar atunci era un anume Lowell Looney.

Sean surâse la auzul numelui.

— Parcă-ţi spune ceva, nu-i aşa?

— De ce nu te repezi până acolo cu maşina? îi propuse Whitey. Eu o să am grijă de căposul dinăuntru, o să-l urmăresc prin geam, să văd dacă nu începe să fredoneze un cântec despre fete omorâte în parc.

LOWELL LOONEY avea în jur de optzeci de ani şi arăta încă atât de proaspăt, încât dacă iar fi tras un pumn, Sean ar fi zburat la cincizeci de metri depărtare. Purta un tricou portocaliu peste nişte pantaloni albaştri de trening cu vipuşcă albă şi adidaşi nou-nouţi în picioare. Se mişca prin magazin de parcă era gata să sară la raftul cel mai de sus din spatele tejghelei, dacă era rugat.

— Chiar aici, îi spuse el lui Sean, arătând cu degetul un şir de sticle de o jumătate de litru din spatele tejghelei. A trecut printr-o sticlă şi s-a înfipt chiar în peretele de acolo.

— De groază, nu? făcu Sean.

Bătrânul ridică din umeri.

— Poate ceva mai de speriat decât un pahar cu lapte. Nu la fel de înspăimântător ca unele nopţi pe aicea, totuşi. Un puştan dement mi-a lipit de tâmplă ţeava unei arme, acum zece ani de zile. Avea privire de câine turbat şi tot timpul clipea din cauza transpiraţiei. *Asta* a fost de groază, fiule. Tipii care au tras glonţul în perete, totuşi, erau profesionişti. Cu de-alde ăştia mă mai descurc. Nu vor decât bani, nu sunt ofticaţi pe lume.

— Atunci, indivizii ăştia doi...?

— Au intrat prin spate, povesti Lowell Looney, îndreptându-se cu pas vioi în celălalt capăt al tejghelei unde magazia era ascunsă de o draperie neagră. Există o uşă în spate care dă înspre rampa de încărcare. Pe atunci, aveam un puşti angajat cu jumătate de normă, care arunca gunoiul şi mai fuma iarbă cât stătea afară. De multe ori uita să închidă

uşa când se întorcea înăuntru. Fie că erau înţeleşi cu el, fie că l-au urmărit destul ca să-şi dea seama că era un dobitoc. În noaptea aceea, au intrat prin uşa care rămase neîncuiată, au tras un foc de ameninţare în aer ca să mă împiedice să-mi scot arma şi au luat ce-au vrut.

— Cât v-au luat?

— Şase mii.

— Ăsta-i noroc chior! exclamă Sean.

— Joia, adăugă Lowell, obişnuiam să lichidez cecurile. Nu mai fac aşa, dar pe vremea aia eram prost. Fireşte, dacă hoţii ar fi fost puţin mai deştepţi, mă prădau dimineaţa înainte să apuc să lichidez cele mai multe dintre cecuri. Ridică din umeri. Am spus doar că erau profesionişti, numai că nu şi cei mai deştepţi de pe aici, presupun.

— Puştiul care lăsa uşa deschisă...., aduse vorba Sean.

— Marvin Ellis, preciza Lowell. Drace, poate era şi el implicat. L-am concediat a doua zi. Chestia este că singurul motiv pe care l-ar fi avut să tragă focul ăla ar fi fost că erau la curent cu faptul că păstram o armă sub tejghea. Şi acest lucru nu era chiar ştiut de toată lumea, aşa că ori Marvin le-o fi dezvăluit, ori unul dintre cei doi a mai lucrat cândva în magazinul meu.

— Şi ai anunţat poliţia la acea dată?

— Oh, sigur, îl linişti bătrânul, alungându-şi cu o mână amintirile. Mi-au umblat prin toate registrele vechi, au interogat pe toţi cei care lucraseră la mine. Mă rog, ei aşa au zis. N-au arestat pe nimeni niciodată. Spui că aceeaşi armă a fost folosită la o altă crimă?

— Da, confirmă Sean. Domnule Looney...

— Lowell, pentru Dumnezeu, te rog.

— Lowell, întrebă Sean, mai ai încă actele alea de angajare?

DAVE FIXA cu privirea oglinda oarbă din camera de anchetă, ştiind că partenerul lui Sean, ba poate şi amicul lui din copilărie, îi urmăreau fiecare mişcare din spatele ei. „Bine. Ce mai faceţi? Eu îmi savurez cutia de Sprite. Ce se pune în el? Lămâie. Aşa este. Savurez limonada, sergent. Mmmm. Bună. Da, domnule. Abia aştept să mai dau pe gât o cutie de-asta".

Dave se uită în mijlocul oglinzii de la capătul celălalt al mesei lungi şi se simţi în elementul lui. Era adevărat, habar n-avea unde plecase

Celeste cu Michael, şi o dată cu ignoranţa care-i polua mintea mai mult decât cele cincisprezece beri turnate pe gât astă-noapte, îl potopi şi spaima. Ea se va întoarce. Îşi amintea ca prin ceaţă că o cam speriase ieri. Hotărât lucru, o cam luase razna, bătând câmpii pe tema vampirilor şi a altor chestii care-ţi pătrund în minte şi nu mai eşti în stare să le mai scoţi de acolo, aşa că poate o băgase un pic în boală. Nu putea s-o condamne. A fost numai vina lui că i-a permis băiatului să preia controlul şi să-şi arate chipul slut, necioplit. Dar, în afară de dispariţia nevestei şi a fiului, se simţea în putere. Nu mai simţea nimic din nehotărârea care-l chinuise în ultimele zile. La naiba, reuşise chiar să doarmă şase ore noaptea trecută. Se trezise vlăguit, cu gura pungă, cu capul cântărindu-i cât un bloc de granit, totuşi oarecum limpede.

Ştia cine era. Şi mai ştia că făcuse ceea ce trebuie. Faptul că omorâse pe cineva - iar Dave nu mai putea da acum vina pe băiat, doar *el* fusese cel care săvârşise crima - îi dădea putere, acum că-şi făcuse ordine în gândire. Auzise undeva de civilizaţii antice în care oamenii obişnuiau să mănânce inimile celor pe care îi ucideau. Mâncau inimile, şi cei morţi se întrupau în cei vii. Aşa simţea şi Dave. Nu, el nu mâncase inima nimănui. Nu era chiar atât de nebun la cap. Dar simţise gloria prădătorului. Omorâse. Şi făcuse ceea ce trebuia, reducând la tăcere monstrul din suflet, pe acel pervers care tânjea să atingă mâna unui copil şi să se topească în îmbrăţişarea lui.

Perversul acela dispăruse fără urmă. Se prăbuşise în iad o dată cu victima. Prin actul lui criminal ucisese şi partea de slăbiciune din el, pe acel pervers care zăcuse în el de când avea unsprezece ani şi stătea la fereastră şi se uita de sus la petrecerea pe care o dădeau în cinstea întoarcerii lui pe strada Rester. Se simţise atât de slab, atât de expus la acea petrecere. Îi era teamă că oamenii râdeau în secret de el, părinţii parcă îi zâmbeau fals şi întrezări în spatele măştilor lor că pe la spate îl compătimeau, se fereau şi îl urau. Părăsise petrecerea numai ca să scape de toată ura aceea care-l făcea să se simtă un neisprăvit.

Dar acum ura altuia îi dădea putere, pentru că *de-acum* avea un alt secret, mai bun decât celălalt, plin de regrete, pe care majoritatea oamenilor păreau să-l ghicească totuşi. Acum avea un secret care-l făcea să se simtă puternic, nu slab.

„Vino mai aproape, ar fi dorit el să le spună acum, am un secret.

Vino mai aproape şi am să-ţi şoptesc la ureche: am ucis pe cineva.”

Dave îşi aţinti ochii spre poliţistul grăsan din spatele oglinzii oarbe:

„Am omorât pe cineva. Şi n-ai niciun fel de dovadă. Na! Acum cine este slab?”

SEAN ÎL GĂSI PE WHITEY în biroul din cealaltă parte a oglinzii oarbe care dădea în camera de anchetă C. Whitey rămăsese în picioare, cu un picior pe un scaun acoperit cu piele crăpată, urmărindu-l pe Dave şi sorbindu-şi cafeaua.

— L-ai băgat în linie?

— Nu încă, îi răspunse sergentul.

Sean se apropie de el. Dave se uita drept la ei, părea că se uita chiar în ochii lui Whitey, de parcă ar fi putut să-l vadă. Ceea ce era şi mai bizar, le zâmbea. Abia schiţat, dar era.

— Te simţi prost, nu? îl consolă Sean.

— M-am simţit şi mai bine, se răţoi Whitey, întorcându-şi privirea spre el.

Sean aprobă pe tăcute.

— Ai aflat ceva, te miros eu, banditule! Predă-te! îl luă Whitey, ţintindu-l cu cafeaua.

Celălalt ar fi dorit să mai tragă de timp, să-l înnebunească un pic pe sergent tot făcându-l să aştepte, dar până la urmă nu-l lăsă inima.

— Am dat de cineva interesant care a lucrat la Looney Liquors.

Whitey îşi aşeză ceaşca de cafea pe masa din spatele lui şi îşi luă piciorul de pe scaun.

— Cine?

— Ray Harris.

— Ray...?

Un zâmbet larg îi lumină întregul chip.

— Tatăl lui Brendan Harris, sergent. Mai are şi cazier.

Micul Vince

WHITEY SE AŞEZASE pe biroul gol din faţa lui Sean ţinând în mână raportul de eliberare condiţionată:

— Raymond Matthew Harris, născut la 6 septembrie 1955. În copilărie, a locuit pe strada Mayhew numărul 12, în cartierul Flats din East Bucky. Mama, Dolores, casnică. Tatăl, Seamus, un proletar care a părăsit familia în 1967. Urmează rahatul previzibil, pe măsură ce tatăl este arestat în 1973 pentru găinării în Bridgeport, statul Connecticut, după care urmează mai multe arestări pentru şofat sub influenţa alcoolului. Tatăl său moare de un atac coronarian în Bridgeport, în 1979. În acelaşi an, Raymond se însoară cu Esther Scannell, o zgripţuroaică băftoasă, şi se angajează la metrou ca mecanic de locomotivă. Primul copil, Brendan Seamus, s-a născut în 1981. Spre sfârşitul aceluiaşi an Raymond, este acuzat de delapidarea a douăzeci de mii de dolari în cartele de metrou. Acuzaţiile au fost până la urmă respinse, dar din această cauză Raymond este dat afară de la metrou. După aceea, îşi ia diverse slujbe temporare, fiind muncitor zilier într-o echipă de amenajări de locuinţe, vânzător la Looney Liquors, barman, muncitor pe un motostivuitor. Îşi pierde ultimul serviciu în urma dispariţiei unui fleac. Iarăşi este pus sub acuzare, apoi eliberat, dar este concediat. Anchetat în 1982, în legătură cu spargerea de la Looney Liquors, eliberat din lipsă de probe. Interogat în spargerea din acelaşi an de la Blanchard Liquors, din Middlesex County. Din nou, eliberat din lipsă de probe.

— Începe să devină cunoscut, totuşi, remarcă Sean.

— Câştigă popularitate, întări Whitey. Un asociat cunoscut, un anume Edmund Reese, îl indică în furtul unei colecţii rare de benzi desenate de la un comerciant în...

— Nişte comicsuri prăpădite?! râse Sean. Ia te uită, Raymond!

— În valoare de o sută cincizeci de mii de dolari, îl corectă Whitey.

— Oh, iartă-mă!

— Raymond returnează colecţia amintită, întreagă, şi este condamnat la patru luni de puşcărie, cu suspendare de un an, ispăşind doar două luni. Se pare că iese din închisoare cu o oarece problemă de toxicomanie.

— I-auzi!

— Cocaină, desigur, căci ne aflăm în anii '80, de unde încep să se

înmulţească filele cazierului. Raymond pare destul de discret în ce priveşte felul în care face rost de bani pentru cocaină, dar nu destul de deştept pentru a nu se lăsa prins în tentativa de a-şi *procura* mai sus menţionatul narcotic, îşi încalcă cuvântul de onoare şi mai face un an de pârnaie.

— Unde are timp să mediteze asupra greşelilor trecutului.

— Se pare că nu. Este cules de o unitate pentru infracţiuni grave de la FBI, pentru trafic de bunuri furate peste graniţele statului. Dar o să-ţi placă acest fapt. Ia ghiceşte ce a furat Raymond! Gândeşte-te că ne aflăm acum în 1984.

— Nu-mi dai niciun indiciu?

— Vezi ce-ţi spune instinctul!

— Camere video!

— Pe dracul! exclamă Whitey, aruncându-i o privire. Du-te şi adu nişte cafea, nu mai eşti poliţist.

— Ce sunt atunci?

— Mărunţişuri, îl informă sergentul. Nu te-ai fi gândit la aşa ceva?

— Benzi desenate şi mărunţişuri. Băiatul are clasă!

— Mai intră şi în toate buclucurile posibile. A furat un camion în Rhode Island şi a urcat la volanul lui în Massachusetts.

— Unde se alege cu un cazier federal interstatal.

— Iată de unde, zise Whitey, aruncându-i încă o privire lui Sean. În mare îl au la mână, dar nu-l închid.

Sean se ridică un pic în scaun şi îşi coborî picioarele de pe masă.

— A turnat pe cineva?

— Aşa se pare, făcu Whitey. După aceea, nu mai apare nimic altceva pe foaia de cazier. Observaţiile privitoare la el în decursul eliberării condiţionate arată că era punctual la convocări, până când este scos din eliberare condiţionată, la sfârşitul lui '86. Dosarele de angajare?

Whitey se uită peste dosar la Sean.

— Ah, acum pot vorbi? spuse el, deschizându-şi dosarul. Cărţi de angajare, chitanţe fiscale, plăţi la asigurări sociale, până când totul se opreşte într-un punct mort în august 1987, când dispare fără urmă.

— Ai verificat la scară naţională?

— Cererea este procesată chiar în timp ce stăm de vorbă, bunule domn.

— Ce posibilităţi avem?

Sean îşi propti iar tălpile pantofilor de birou şi se lăsă pe spate în scaun.

— Unu, c-ar fi mort. Doi, c-ar fi integrat în programul de protecţie a martorilor. Trei, s-a ascuns în fundul pământului, de unde n-a mai scos capul prin cartier decât ca să-şi ia pistolul şi s-o împuşte pe prietena de nouăsprezece ani a fiului său mai mare.

Whitey îşi aruncă dosarul pe masa goală.

— Nici măcar nu ştim dacă pistolul îi aparţinea. Habar n-avem de nimic! Ce facem aici, Devine?

— Ne pregătim de dans, sergent. Haide! Nu-ţi vărsa focul pe mine aşa devreme! Avem de-a face cu un tip care a fost unul dintre suspecţii principali într-o spargere de acum optsprezece ani, la comiterea căreia s-a folosit arma crimei de acum. Fiul tipului *se vedea* cu victima. Tipul are cazier. Vreau să-l văd cu ochii mei şi să-l compar cu fiul său. Ştii tu, cel fără alibi.

— Care a trecut cu brio testul la detectorul de minciuni şi în privinţa căruia am căzut de acord că n-are stofă de asasin.

— Poate am greşit.

Whitey se frecă la ochi cu podurile palmelor.

— Doamne, m-am săturat să tot greşesc!

— Şi vrei să spui că ai greşit în privinţa lui Boyle?

Palmele sergentului rămaseră peste ochi în vreme ce-şi scutură capul.

— Nu spun deloc aşa ceva. Mai cred că tipul este un neisprăvit, dar dacă pot sau nu să-l leg de moartea lui Katherine Marcus, este altă treabă.

Îşi coborî mâinile. Pungile pufoase de sub ochi i se înroşiseră.

— Dar lucrurile nu stau mai bine nici din unghiul lui Raymond Harris. O.K., hai să-l mai luăm o dată la rând pe fiu. Bine. Şi încercăm să dăm şi de tatăl său. Dar după aceea?

— Legăm noi pe cineva de arma crimei, îl asigură Sean.

— Acela ar putea fi acum pe fundul oceanului. Ştiu că aşa aş face eu.

Sean îşi înclină capul spre el.

— Aşa ai fi procedat şi după ce ai fi dat o spargere într-un magazin de băuturi spirtoase, cu optsprezece ani în urmă.

— Adevărat.

— Dar tipul nostru n-a făcut-o. Ceea ce înseamnă...

— ...că nu-i la fel de deştept ca mine, îl completă Whitey.

— Juriul încă deliberează asupra problemei.

Sean se întinse în scaun, privindu-şi degetele şi ridicându-şi braţele deasupra capului, împingându-le spre tavan până când îşi simţi muşchii întinşi. Lăsă să-i scape un căscat de-i trosniră fălcile, după care îşi lăsă mâinile şi capul în jos.

— Whitey..., începu el, încercând din răsputeri să se abţină de la întrebarea pe care ştia că trebuia să i-o pună de dimineaţă.

— Ce mai este?

— Ai ceva prin dosar legat de complici cunoscuţi?

Sergentul ridică dosarul de pe birou şi îl frunzări, întorcând primele pagini.

— Complici cunoscuţi la infracţiuni, citi el, Reginald (alias „Ducele Reggie") Neil, Patrick Moraghan, Kevin „Țicnitul" Sirracci, Nicholas Savage, hmmm, Anthony Waxman....

Ridică privirea spre Sean, iar acesta îşi dădu seama cine urma la rând...

— James Marcus, rosti sergentul, alias „Jimmy din Flats", reputat şef al unei bande criminale, supranumită uneori „Băieţii din strada Rester".

Whitey închise dosarul.

— Şi indiciile nu contenesc să apară, nu-i aşa? zise Sean.

PIATRA DE MORMÂNT pe care o alesese Jimmy era simplă, albă. Comerciantul vorbea cu un glas sfios şi plin de respect, de parcă ar fi dorit să se afle oriunde numai nu acolo. Cu toate acestea, tot încerca să-l convingă să cumpere pietre mai costisitoare, cu îngeri şi heruvimi sau roze sculptate în marmură.

— Poate v-ar plăcea o cruce celtică, îl îmbie negustorul, este foarte populară pentru...

Jimmy se aştepta ca el să spună „cei ca tine", dar celălalt se abţinu şi termină cu „foarte multe categorii de oameni în ziua de azi".

Îndureratul tată ar fi dat bani şi pentru un mausoleu, dacă ar fi crezut că asta o făcea pe Katie mai fericită, dar ştia că fiica nu fusese niciodată adepta ostentaţiei sau a podoabelor încărcate. Purtase haine şi bijuterii simple, niciodată aur şi rareori folosise machiajul, dacă nu era

vorba de ocazii speciale. Lui Katie îi plăcuse curăţenia şi un stil foarte discret, iată de ce Jimmy o alesese pe cea albă şi comandase gravarea cu un scris caligrafic, deşi comerciantul îl avertizase că această din urmă alegere dubla costul gravării, iar Jimmy întoarse capul, uitându-se la micuţa hienă care îl înfrunta la câţiva paşi în timp ce-l întreba:

— Plata în cec sau în numerar?

Jimmy îl rugase pe Val să-l ducă până acolo cu maşina şi, când ieşise din birou, se întoarse pe locul din faţă al maşinii cumnatului său, un Mitsubishi 3000 GT, întrebându-se probabil pentru a zecea oară cum putea un tip în floarea vârstei să conducă o astfel de maşină şi să nu se simtă caraghios.

— Unde mai mergem, Jim?

— Hai să bem o cafea.

De obicei, Val punea la casetofon un fel de muzică rap de mizerie, care urla în difuzoare, başii făcând să zdrăngănească geamurile fumurii ale maşinii, în vreme ce vreun puşti de culoare din clasa de mijloc sau vreun maimuţoi alb cânta despre pipiţe şi despre cum îşi scotea pistolul, făcând tot felul de aluzii despre care Jimmy presupunea că se refereau la păsăruicile de la MTV, pe care nu le-ar fi ştiut niciodată pe nume dacă nu le-ar fi auzit fără să vrea din gura lui Katie, în conversaţiile telefonice cu prietenele ei. Totuşi, în dimineaţa aceea, Val îşi lăsase închis casetofonul stereo, fapt pentru care Jimmy îi era recunoscător. Ura muzica rap, nu pentru că era de culoare şi provenea din ghetouri. La naiba! Păi şi P-Funk, sau soul, precum şi o groază de bluesuri dărâmătoare, de unde proveneau?... O detesta pentru că nu putea recunoaşte nici în ruptul capului vreun strop de talent în această muzică. Strângeai un teanc de versuri trăsnite în genul „Man from Nantucket", te jucai cu câteva discuri, frecându-le înainte şi înapoi în felul DJ-ilor şi îţi spărgeai pieptul într-un microfon. Oh, da, era frust, era stradal, era adevărat, la fel ca şi a-ţi grava cu urină numele în zăpadă şi a vomita peste el. Auzise o dată un critic muzical imbecil la radio, spunând că şi acest gen de decupaj era o „formă de artă", iar Jimmy, care nu ştia prea multe despre artă, dorise să-i treacă prin difuzor şi să tragă una dobitocului, în mod evident un alb, tobă de carte şi fără coloană vertebrală. Dacă şi asta mai era o formă de artă, atunci majoritatea hoţilor, pe care îi cunoscuse Jimmy şi alături de care crescuse, erau şi ei artişti. Probabil că era ceva nou pentru ei.

Poate că pur şi simplu îmbătrânea. Întotdeauna ştiuse că trebuia să existe un prim semn că generaţia ta dăduse mai departe ştacheta, dacă nu mai înţelegeai muzica tinerilor. Totuşi, în adâncul inimii, era destul de sigur că nu despre asta era vorba. Rap era o muzică proastă, scurt şi cuprinzător, iar Val o asculta atât timp cât conducea maşina, încercând să se relaxeze cu ceva care nu era neapărat de valoare.

Se opriră la Dunkin' Donuts şi îşi aruncară capacele de la băuturi la gunoi în timp ce ieşeau pe uşă. Îşi sorbeau cafelele, sprijinindu-se de spoilerul ataşat de portbagajul maşinii sportive.

— Am ieşit aseară şi am întrebat pe cei din jur, cum ne-ai spus, îl înştiinţă Val.

— Mulţam, făcu Jimmy, bătând palma cu el.

— Nu pentru că ai stat doi ani la pârnaie pentru mine, Jim. Nici pentru că îmi lipseşte isteţimea ta în afaceri. Katie a fost nepoată-mea, domn'le!

— Ştiu.

— Nu atât prin naştere sau altceva, dar am iubit-o.

Jimmy dădu aprobator din cap.

— Aţi fost cei mai buni unchi pe care i-a avut vreodată.

— Serios?

— Foarte serios.

Val sorbi din cafea şi păstră tăcerea pentru o clipă.

— Mă rog, uite care-i treaba: se pare că poliţiştii i-au verificat pe O'Donnell şi pe Farrow. Primul s-a aflat după gratii. Cel de-al doilea a fost la o petrecere. Noi înşine am stat de vorbă cu vreo nouă tipi care au garantat pentru el.

— Toţi la fel de siguri?

— Cel puţin jumătate, îl asigură Val. De asemenea, am adulmecat în jur şi de la o vreme încoace, nu s-a mai semnat niciun contract de lichidare pe stradă. Şi, Jim, a trecut un an şi jumătate de la ultima dată când s-a comis vreun asasinat plătit. Înţelegi?

Jimmy aprobă tăcut şi îşi bău cafeaua.

— Acum, poliţiştii au verificat totul, spuse Val. Urmăresc barurile şi bişniţa din jurul barului Last Drop, totul. Fiecare târfă cu care am stat de vorbă a fost deja interogată. La fel, fiecare barman. Fiecare suflet care s-a aflat în McGills, ori Last Drop în noaptea aceea. Cu alte cuvinte, legea *a*

coborât în stradă, Jim. Aşa că te ciocneşti de ea la tot pasul. Fiecare încearcă să-şi aducă aminte câte ceva.

— Aţi vorbit cu cineva cu memorie bună?

Val ridică două degete în timp ce mai luă o gură.

— Am găsit un tip. Îl ştii pe Tommy Moldanado?

Jimmy scutură din cap.

— A crescut prin Basin, este zugrav. În orice caz, el susţine că a văzut pe cineva pândind afară, în parcarea barului Last Drop, chiar înainte de a pleca Katie. Spune că tipul nu era de nicio culoare poliţist. Conducea o maşină străină cu o ciobitură pe partea din faţă a capotei, în dreptul locului din faţă al pasagerului.

— Bine.

— Am dat peste o altă bizarerie. Am vorbit cu Sandy Greene. Ţi-o mai aduci aminte de la Looney?

Jimmy o revăzu cu ochii minţii cum şedea în sala de clasă, având codiţe castanii şi dinţii stricaţi. Îşi rodea mereu creioanele până când îi plesneau în gură şi trebuia să scuipe grafitul.

— Da. Ce mai face?

— Trotuarul, îl informă celălalt. Şi arată ca dracu', omule. De vârsta noastră. Şi maică-mea arăta mai bine în *coşciug.* În orice caz, este cea mai bătrână profesionistă din circuit, care-şi face veacul prin jurul barului Last Drop. Spune că oarecum l-a adoptat pe puştiul ăsta. Un copil fugit, care este în branşă.

— Puştan?

— În jur de unsprezece-doisprezece ani.

— Of, Doamne!

— Aşa este viaţa. Mă rog, ea crede că numele lui adevărat este Vincent. Toată lumea îl strigă „micul Vince", în afară de Sandy. Ea spune că preferă să i se zică „Vincent". Şi are mai mult de doisprezece ani, ştii? Este un profesionist. Zice că te ia naiba dacă încerci ceva cu el, îşi ascunde o lamă de ras sub brăţara ceasului Swatch. Se învârte pe acolo şase nopţi pe săptămână. Şi ajungem şi la sâmbăta trecută.

— Ce-a fost cu el sâmbătă?

— Nimeni nu ştie. Dar a dispărut. Sandy spune că uneori mai dă pe la ea. Aceasta povesteşte că se întoarce acasă duminică dimineaţa şi vede că i-a dispărut calabalâcul. Puştiul îşi luase picioarele la spinare.

— Bine a făcut. Poate chiar a reuşit să scape de amarul ăsta de viaţă.

— Aşa am zis şi eu. Dar Sandy spune că nu, puştiul trebuie că s-a băgat în vreun rahat. Ea zice că o să fie groaznic la maturitate, ştii? Până una alta, este minor şi îi place munca. Ea spune că dacă a luat-o la sănătoasa, numai un singur lucru putea să-l determine, anume frica. Sandy crede că a văzut ceva care l-a înfricoşat şi mai zice că trebuie să fi fost ceva oribil, pentru că micul Vince nu se sperie cu una cu două.

— V-aţi scos antenele?

— Da, numai că este greu. Comerţul cu minori nu prea este organizat. Ştii? Ei trăiesc pe stradă, se aleg cu câţiva dolari, şi se fac nevăzuţi ori de câte ori le vine cheful. Dar am pus oameni să-l caute. Dacă dăm de puştiul, Vincent, mă gândesc că poate ştie ceva despre tipul care stătea în parcarea de la Last Drop, poate a văzut, ştii, cum a murit Katie.

— *Dacă* are vreo legătură cu tipul din maşină.

— Moldanado spune că individul emitea nişte vibraţii negative. Era ceva legat de el, zice, chiar dacă era întuneric şi nu putea să-l vadă bine, spune că a simţit nişte vibraţii din maşina aia.

— Vibraţii, repetă Jimmy îngândurat. Mda, ne ajută mult. Şi asta se întâmpla chiar înainte de a pleca Katie?

— Chiar aşa. Bine, Poliţia a blocat parcarea încă de luni dimineaţa, a trimis o întreagă echipă pe teren să zgârie asfaltul.

Jimmy confirmă.

— Deci ceva s-a întâmplat în parcarea aia.

— Cum?

— La Last Drop. Ştiu ce se crede în general, că ea le-a condus până acasă pe Eve şi pe Diane, a urcat pe Sydney, şi că atunci s-a întâmplat. Dar dacă ea mai întâi se întoarce la Last Drop şi dă peste individul ăla? El o răpeşte, o forţează să conducă înapoi la Parcul Pen, *după* care urmează ce cred poliţiştii...

Val îşi învârtea între mâini ceaşca goală de cafea, înainte şi înapoi.

— Şi asta-i posibil. Dar ce putea s-o mai aducă la Last Drop?

— Nu ştiu.

Se îndreptară amândoi spre pubelă, unde îşi aruncară paharele, iar Jimmy îl întrebă:

— Ce mai ştii de puştiul lui „Doar" Ray, aţi găsit ceva?

— În general, am întrebat prin jur în legătură cu el. Dacă n-ar fi fost aşa de chipeş, nu sunt sigur că l-ar fi remarcat cineva. Atât Eve, cât şi Diane mărturisesc că a iubit-o, Jim. Se pare că a fost o pasiune cu care nu te întâlneşti decât o singură dată în viaţă. Dacă vrei, pot să-l verific.

— Hai să-l lăsăm în pace deocamdată, zise Jimmy. Pândeşte şi aşteaptă până când îi vine rândul. Până una alta, încearcă să-i dai de urmă puştiului Vincent.

— Da, bine.

Jimmy deschise portiera din dreptul locului pasagerului, dar îl observă pe Val care se uita peste capota maşinii la el. Îi ascundea ceva, care-l rodea.

— Ce?

Val clipi în lumina soarelui şi surâse.

— Poftim?

— Parcă vroiai să mai zici ceva. Ce este?

Val îşi plecă bărbia, desfăcându-şi braţele pe capotă.

— Am auzit ceva azi-dimineaţă, chiar înainte de a pleca.

— Da?

— Mda, zise celălalt şi aruncă o ocheadă spre gogoşerie. Am auzit că cei doi poliţişti au mai trecut o dată pe la Dave Boyle. Ştii, Sean din Point şi colegul lui, ăla gras?

— Dave a fost în McGills în noaptea aceea, da, spuse Jimmy. Probabil că au uitat să-l întrebe ceva şi au trebuit să se întoarcă.

Val îşi luă ochii de la gogoşerie şi îl pironi pe cumnatul său.

— L-au luat cu ei când au plecat, Jim. Înţelegi ce vreau să spun? L-au băgat pe *bancheta din spate.*

MARSHALL BURDEN INTRĂ la Serviciul Omucideri în cursul pauzei de masă şi strigă la Whitey, în timp ce-şi făcea loc să treacă împingând batantul de lângă recepţie:

— M-aţi chemat?

— Da, vino încoace, îi zise sergentul.

Marshall Burden avea douăzeci şi nouă de ani şi chiar aşa arăta. Avea ochii lăptoşi ai unui bărbat care cunoscuse din această lume şi din sine însuşi mai mult decât şi-ar fi dorit, şi îşi purta statura înaltă, lipsită de fermitate, de parcă ar fi preferat să meargă înainte cu spatele, nu cu

faţa, ca şi cum membrele se luau la ceartă cu creierul, iar ultimul nu-şi dorea decât să iasă din toată afacerea. În ultimii şapte ani, condusese Biroul de bunuri confiscate, dar mai înainte fusese unul dintre aşii Departamentului Poliţiei de Stat, ţinând să ajungă colonel, avansând de la Narcotice la Omucideri şi la Infracţiuni Grave, fără probleme, până într-o zi când, după cum se povestea, se trezise înfricoşat. Era o maladie care de obicei îi lovea pe indivizii ce lucrau sub acoperire şi uneori pe cei de la circulaţie care, subit, nu mai îndrăzneau să oprească nicio maşină, atât de siguri erau că şoferul avea armă în mână şi nu pierdeau nimic. Iar Marshall Burden se contagiase şi el şi începuse să vină târziu la serviciu, să se prezinte ultimul la convocări, încremenind pe scară în timp ce restul lumii continua să urce.

Luă loc lângă masa lui Sean, având aerul unui fruct stricat, şi frunzări calendarul „Sporting News", pe care acesta îl păstra pe birou şi ale cărui pagini erau deschise la luna martie.

— Te numeşti Devine, nu-i aşa? îl întrebă fără să-şi ridice ochii.

— Da, răspunse Sean. Îmi pare bine de cunoştinţă. Am studiat câte ceva din opera ta la Academie, stimabile!

Marshall ridică din umeri ca şi cum memoria îl deranja. Mai frunzări câteva pagini.

— Care-i problema, băieţi? Hai, că trebuie să mă întorc într-o jumătate de oră.

Whitey se apropie de Marshall Burden, şezând în scaunul mobil.

— Ai lucrat într-o trupă de asalt cu cei de la Feebs pe la începutul anilor '80, aşa-i?

Burden încuviinţă.

— Ai prins un găinar pe nume Raymond Harris, care furase un camion plin cu mărunţişuri, dintr-un loc de popas în Cranston, Rhode Island.

Burden surâse urmărind cu ochii unul din citatele lui Yogi Berra, din calendar.

— Mda. Camionagiul se dusese la toaletă, neştiind ce-l aşteaptă. Individul Harris fură camionul şi se făcu nevăzut, dar celălalt a chemat imediat poliţia, aşa că am reuşit să-i recuperăm vehicolul în Needham.

— Dar lui Harris i-aţi dat drumul, zise Sean.

Burden se uită pentru prima oară la el, astfel încât putu să observe

frica şi ura în ochii aceia lăptoşi. Speră din toată inima să nu se „îmbolnăvească” şi el cândva de „maladia” acestuia.

— Nu i-am dat drumul, preciză Burden. A ciripit. L-a turnat pe tipul care-l angajase pentru furtul camionului, unul pe nume Stillson, cred. Da, Meyer Stillson.

Sean mai auzise vorbindu-se de aşa-zisa memorie fotografică a lui Burden, dar ca să vadă cu ochii cum tipul se întorcea cu optsprezece ani în urmă şi scotea nişte nume din ceaţa uitării, de parcă abia ieri ar fi discutat despre acei indivizi, fu umilitor şi deprimant în acelaşi timp. Tipul le-ar fi putut fura numărul, pentru Dumnezeu!

— Şi atunci a ciripit şi asta a fost? se miră Whitey.

Burden se încruntă.

— Harris avea cazier. Nu i-am dat drumul numai pentru că dăduse în vileag numele şefului său. Nu, unitatea pentru crimă organizată din cadrul DPB a intervenit pentru a obţine mai multe informaţii privitoare la un alt caz, aşa că a mai ciripit o dată.

— Pe cine a mai turnat?

— Pe tipul care era în fruntea băieţilor de pe Strada Rester, pe Jimmy Marcus.

Whitey îi aruncă o privire lui Sean, ridicând o sprânceană.

— Pentru ce, pentru jaful de la contabilitate? întrebă sergentul.

— Pentru ce a fost închis Jimmy, îl lămuri Sean.

Burden confirmă cu o mişcare a capului.

— El şi încă un individ au luat cu asalt contabilitatea de la metrou, într-o noapte de vineri. Au intrat şi au ieşit în două minute. Ştiau la ce oră se schimbau paznicii şi când era ambalat numerarul în saci. Aveau doi tipi la pândă pe stradă care au blocat camionul de la Brinks, pe când venea să ridice banii. Erau iuţi ca naiba şi ştiau prea multe ca să nu fi avut pe cineva înăuntru, sau care măcar mai lucrase acolo cândva, în urmă cu un an sau doi.

— Ray Harris, rosti Whitey.

— Aşa-i. Ni l-a dat pe Stillson şi i-a trădat pe băieţii din Strada Rester pactizând cu cei de la DPB.

— Pe toţi?

Brunden dădu din cap.

— Nu, doar pe Marcus, dar el era creierul. Retezi capul şi corpul

moare, nu? Cei de la DPB l-au prins ieşind dintr-o magazie dimineaţa, în cursul paradei în cinstea Sfântului Patrick. Aceea era ziua în care plănuiseră să împartă prada, aşa încât Marcus avea în mână o valiză plină cu bani.

— Stai puţin, îl domoli Sean, a depus Ray Harris mărturie la tribunal?

— Nu. Marcus a încheiat o înţelegere cu mult înainte de a ajunge la proces. Şi-a ţinut pliscul în privinţa celor cu care lucra şi-a primit pedeapsa. Nu puteau să dovedească toate porcăriile despre care toţi *ştiau bine* că le dirijase din umbră. Puştiul să tot fi avut vreo nouăsprezece ani, aşa ceva. Poate douăzeci? Conducea banda aia de la şaptesprezece ani şi nu fusese niciodată arestat. Procuratura s-a înţeles cu el pentru o pedeapsă de doi ani de detenţie şi trei de eliberare condiţionată, ştiind prea bine că nu prea aveau şanse nici măcar să-l condamne într-un proces deschis. Am auzit că s-au cam ofticat tipii de la Crimă Organizată, dar n-au avut ce face.

— Atunci, Jimmy Marcus n-a aflat niciodată că Ray Harris l-a turnat?

Burden îşi ridică iar privirea din calendar şi îşi aţinti ochii alunecoşi pe figura lui Sean, afişând un dispreţ vag.

— În decurs de trei ani, Marcus a dat în jur de şaisprezece lovituri majore. Odată, a dat spargeri la douăsprezece magazine de bijuterii din clădirea Jeweler's Exchange de pe strada Washington. Chiar şi astăzi, nimeni nu ştie cum naiba a făcut-o. A trebuit să oprească douăzeci de alarme diferite, care funcţionau pe linii telefonice, prin sateliţi, celulare, o tehnologie cu totul nouă pe atunci. Avea numai optsprezece ani. Îţi vine să crezi chestia asta? La doar optsprezece ani spărgea coduri de alarme pe care profesionişti de patruzeci de ani nu erau în stare să le neutralizeze. Afacerea de la Keldar Technics... El şi partenerii lui au intrat prin acoperiş, au încurcat frecvenţele alarmelor de incendiu şi pe urmă au declanşat sistemul de stropitori. Nici nu ţi-ai fi putut închipui aşa ceva la timpul respectiv. Tipii au rămas suspendaţi de tavan până când sistemul de stropitori şi-a încetinit detectorii de mişcare. Individul era un geniu. Dacă s-ar fi dus să lucreze la NASA, în loc de asta... Acum i-am fi însoţit nevasta şi copiii în vacanţă pe Pluto. Chiar crezi că un tip de inteligenţa lui nu şi-ar fi dat seama cine l-a turnat? Ray Harris a dispărut

de pe faţa pământului la două luni după ce Marcus se afla iar în libertate. Ce-ţi spune acest fapt?

— Îmi spune, răspunse Sean, că, după părerea ta, Jimmy Marcus l-a ucis pe Ray Harris.

— Sau l-a pus pe piticul ăla, Val Savage, s-o facă. Uite, sună-l pe Ed Folan de la D-7. Acum este căpitan acolo, dar odinioară lucra la Unitatea pentru crimă organizată. El poate să-ţi spună totul despre Marcus şi Ray Harris. Orice poliţist care a lucrat în East Bucky prin anii '80 îţi va spune acelaşi lucru. Dacă Jimmy Marcus nu l-a omorât pe Ray Harris, eu sunt următorul Papă evreu, încheie împingând cu degetul calendarul şi, sculându-se de pe scaun, îşi ridică pantalonii. Trebuie să mă duc să mănânc. Luaţi-o mai încet, băieţi.

Ieşi prin camera detaşamentului, rotindu-şi capul, în timp ce fotografia tot: poate masa de birou la care şezuse odată, panoul pe care cazurile lui erau de obicei listate alături de altele, cel care fusese el în acea încăpere până când ajunsese să facă doar act de prezenţă şi sfârşise la Biroul de bunuri confiscate, rugându-se să vină mai repede ziua când avea să-şi potrivească pentru ultima oară ceasul şi să-i se piardă urma într-un loc unde nimeni să nu-şi mai amintească cine fusese odinioară.

— Papa Marshall cel rătăcit?..., se întoarse Whitey spre Sean.

CU CÂT MAI MULT ŞEDEA pe scaunul şubred în camera aceea rece, cu atât mai bine. Dave îşi dădea seama că ceea ce crezuse dimineaţa că e mahmureală nu era de fapt decât o prelungire a beţiei de astă-noapte. Adevărata mahmureală începuse să apară în jurul prânzului, târându-se prin el ca nişte şiruri de furnici, afectându-i tensiunea şi apoi circulaţia sângelui, storcându-i inima şi ciugulindu-i creierii. Gura i se uscă şi sudoarea începu să-i năclăiască părul. Nările îi adulmecară deodată alcoolul care i se prelingea prin pori. Braţele şi picioarele i se umplură parcă cu noroi. Îl durea pieptul şi o avalanşă de dureri de cap îi năpădi craniul, prăvălindu-se în spatele orbitelor.

Nu se mai simţea aşa de curajos. Nu se mai simţea puternic. Claritatea care acum două ore părea să fie la fel de neşters ca o cicatrice îi părăsise mintea şi zburase pe fereastră jos în stradă, doar pentru a fi înlocuită de o spaimă mult mai rea decât tot ceea ce trăise până atunci. Avea certitudinea că îi era sortită o moarte grabnică şi violentă. Ar fi

putut să facă un atac cerebral chiar acolo în scaunul cela, să-şi izbească capul de podea şi trupul să-i fie cuprins de convulsii, să-i curgă sânge din ochi şi să-şi înghită limba atât de adânc încât nimeni să nu i-o mai poată trage afară. Sau să moară de infarct, deja simţind că inima i se zbătea în piept ca un şobolan prins într-o cuşcă de oţel. Poate că o dată ce-i vor da drumul de acolo, *dacă* aveau să-l mai lase în libertate, va traversa strada, va auzi un claxon chiar lângă el şi se va prăvăli pe spate, în vreme ce roţile groase ale unui autobuz îi vor trece peste coşul pieptului, mergând înainte:

Unde era Celeste? Măcar ştia că el fusese ridicat şi adus acolo? Îi mai păsa cât de cât? Dar Michael? Îi era dor de tatăl lui? Cel mai groaznic aspect al faptului de a fi mort era că nevasta şi fiul aveau să trăiască mai departe, fără el. Of, s-ar fi putut să-i doară pentru scurt timp, dar aveau să îndure şi să ia viaţa de la început pentru că asta făceau oamenii în fiecare zi. Doar în filme eroii se dedică celor decedaţi, vieţile lor încremenind ca nişte ceasuri stricate. În realitate, moartea cuiva este un fapt divers, un eveniment uitat lesne de toată lumea, mai puţin de cel implicat.

Dave se întreba uneori dacă morţii îşi mai coborau privirea asupra celor pe care îi lăsaseră în urmă şi vărsau lacrimi când vedeau cât de uşor cei dragi îşi vedeau de viaţă fără ei. La fel ca şi puştiul lui Stanley cel uriaş, Eugene. Se afla el oare acolo, în eter, cu căpşorul chel şi scutecele albe de spital, uitându-se de sus la tăticul care se amuza într-un bar, întrebându-l în gând: „Hei, tăticule, dar eu? Îţi mai aminteşti de mine? Am trăit cândva".

Michael se va obişnui cu un nou tătic, se va duce la colegiu şi îi va povesti unei fete despre tatăl său care-l învăţase base-ball şi pe care abia de-l mai ţinea minte. Se întâmplase cu atâta vreme în urmă, s-ar scuza el.

Iar Celeste era cu siguranţă destul de atrăgătoare ca să nu-şi găsească un alt bărbat. Din obligaţie. Din cauza singurătăţii, se va justifica ea în faţa prietenelor. „Mi-a ajuns. Şi el este un tip simpatic. Este bun cu Michael." Iar prietenele ei îi vor trăda memoria într-o zecime de secundă. Vor spune: „Bravo ţie, dragă. Aşa este sănătos. Trebuie să mergi înainte şi să-ţi trăieşti viaţa până la capăt".

Iar Dave se va afla acolo sus, în compania lui Eugene, amândoi uitându-se în jos, strigându-şi dragostea neauziţi de nicio fiinţă vie.

Doamne! Dave ar fi vrut să se cuibărească într-un colţ şi să se strângă în braţe. I se frângea inima de durere. Ştia că dacă poliţiiştii s-ar întoarce înăuntru în clipa aceea, el ar ceda nervos. Le-ar spune tot ce ştia numai să-i arate un pic de căldură şi să-i mai aducă un Sprite.

Atunci, uşa camerei de anchetă se deschise în faţa lui, în faţa spaimei şi a nevoii de căldură omenească, dar agentul în uniformă care intră, tânăr şi arătând în putere, avea privirea de poliţist, impersonală şi imperioasă totodată.

— Domnule Boyle, vă rog să mergeţi acum cu mine.

Dave se ridică şi se duse la uşă. Mâinile îi tremurau uşor în vreme ce alcoolul continua să-i iasă prin pori.

— Unde? întrebă el.

— O să fiţi supus unui test de identificare a suspectului, domnule Boyle. Cineva doreşte să vă vadă.

TOMMY MOLDANADO purta blugi şi un tricou verde pătat cu vopsea. Avea pete de vopsea şi în cârlionţii castanii, stropi căzuseră şi pe bocancii de lucru, ba până şi pe ramele groase ale ochelarilor.

Tocmai ochelarii îl îngrijorau pe Sean. Orice martor care intră într-o sală de tribunal, purtând ochelarii pe nas, şi-ar fi putut la fel de bine lipi o ţintă pe piept pentru avocatul apărării. Cât despre juriu, ce să mai vorbim! Ochelariştii care se încumetă să depună mărturie în sala de judecată sunt priviţi de către experţi la fel ca şi traficanţii de droguri, bărbaţii de culoare fără cravate la gât şi deţinuţii care căzuseră la înţelegere cu Procuratura.

Moldanado îşi turti nasul de geam şi privi la cei cinci oameni aşezaţi în linie.

— Dacă îi văd din faţă, mi-e greu să-mi dau seama. Nu s-ar putea întoarce la stânga?

Whitey apăsă pe butonul de pe tabloul de comandă din faţă şi rosti în microfon:

— Toţi subiecţii să se întoarcă la stânga.

Cei cinci executară ordinul.

Moldanado îşi puse palmele pe geam şi privi chiorâş. Al doilea tip din linie era un poliţist din brigada antidroguri, pe nume Scott Paisner care, în mod normal lucra în districtul Norfolk.

— Numărul doi, spuse Whitey suspinând. Fă doi paşi în faţă.

Scott Paisner era scund, avea barbă şi un început de chelie. Aducea cu Dave Boyle ca şi Whitey. Se întoarse cu faţa şi se apropie de geam, iar Moldanado conchise:

— Da, da. Ăsta-i tipul pe care l-am văzut.

— Eşti sigur?

— Nouăzeci şi cinci la sută, răspunse. Era noapte, ştiţi? Nu există nicio sursă de lumină în parcare şi, mă rog, eram abţiguit. Dar altfel sunt aproape sigur că ăsta-i individul pe care l-am zărit.

— N-ai menţionat barba în declaraţia ta, observă Sean.

— Nu, dar acum mă gândesc că, da, poate că gagiul să fi avut şi barbă.

— Nimeni altcineva din linie nu mai aduce cu individul tău? îl mai întrebă Whitey.

— Aiurea, nu, zise martorul. Nici pe departe. Cine sunt ceilalţi, poliţişti?

Whitey îşi plecă capul la tabloul de comandă şi murmură:

— De ce mă mai încumet să fac treaba asta de cacao?

Moldanado se uită la Sean.

— Ce? Ce?

Sean deschise uşa din spate.

— Vă mulţumim că aţi venit până aici, domnule Moldanado. Vă vom ţine la curent.

— A fost bine, totuşi, da? Adică, v-am fost de ajutor.

— Sigur, îl asigură Whitey. O să vă dăm şi o medalie.

Sean îi oferi un zâmbet şi dădu afirmativ din cap, apoi închise uşa imediat ce acela trecu pragul.

— N-avem martori, remarcă el.

— Ah, nu-mi spune!

— Probele fizice luate din maşină n-or să stea în picioare în faţa unui tribunal.

— Îmi dau şi eu seama.

Sean văzu cum Dave îşi acoperea cu o mână ochii şi se ferea de lumină. Arăta de parcă nu dormise de o lună.

— Sergent, haide.

Whitey se depărta de microfon şi îi aruncă o privire. Părea că

ajunsese şi el la capătul puterilor, albul ochilor începuse să i se înroşească.

— La dracul! izbucni el. Dă-l pe uşă afară!

Un trib dispărut

CELESTE ŞEDEA la fereastra cafenelei Nate & Nancy's de pe Calea Buckingham, vizavi de locuinţa lui Jimmy Marcus, în vreme ce acesta se afla în maşina lui Val Savage, care tocmai o parca puţin mai sus. După aceea, coborâră amândoi din maşină şi se înapoiară la pas spre casă.

Dacă într-adevăr avea de gând să facă acest pas, trebuia să se scoale de la locul ei şi să-i abordeze. Se ridică, dar picioarele îi tremurau, iar mâna i se izbi de marginea mesei. Îşi coborî privirea. Avea o zgârietură pe partea inferioară a degetului mare. Şi-l ridică la buze şi se întoarse spre uşă. Încă nu era sigură dacă era în stare de un asemenea lucru: să rostească cuvintele pe care şi le pregătise azi-dimineaţă în camera de motel. Se hotărâse să-i destăinuiască lui Jimmy numai ceea ce ştia, detaliile fizice ale comportamentului soţului începând din zorii zilei de duminică, fără să tragă niciun fel de concluzii în privinţa semnificaţiei lor ca să-i permită lui să judece singur. Fără hainele pe care Dave le purtase în noaptea aceea, nu prea avea sens să se ducă la poliţie, îşi spusese, căci nu era sigură dacă poliţia putea s-o protejeze. Trebuia să trăiască în acest cartier, totuşi, şi singurii care te puteau proteja de ceva periculos în cartier erau tocmai vecinii. Dacă ea îi spunea lui Jimmy, atunci nu numai el, dar şi fraţii Savage ar fi putut forma un fel de zid de apărare în jurul ei peste care Dave n-ar fi îndrăznit niciodată să treacă.

Ieşi pe uşă în clipa în care Jimmy şi Val se apropiau de treptele de la intrare. Îşi ridică mâna rănită. Îl strigă pe Jimmy când traversa bulevardul, având certitudinea că arăta ca o femeie nebună, cu părul vâlvoi, cu faţa puhavă şi vânătă de spaimă.

— Hei, Jimmy! Val!

Ei se întoarseră, oprindu-se pe prima treaptă şi se uitară la ea. Jimmy îi surâse uşor, surprins, iar ea remarcă din nou zâmbetul lui fermecător. Nu era forţat, era energic şi spontan. Parcă îi spunea: „Sunt prietenul tău, Celeste. Cu ce te pot ajuta?”

Ajunse la bordură şi Val o sărută pe obraz.

— Bună, verişoară.

— Bună, Val.

Jimmy îi dădu şi el un sărut uşor, care păru să-i pătrundă prin carne şi să rămână tremurând la baza gâtului.

— Annabeth te-a căutat de dimineaţă. N-a putut da de tine nici

acasă, nici la serviciu, o informă el.

Celeste încuviinţă din cap.

— Am fost, of...!

Se feri de privirea curioasă a pipernicitului de Val, care o măsura.

— Jimmy, aş putea pentru o secundă să vorbesc ceva cu tine?

— Sigur, spuse el arborând iar zâmbetul acela uimit, şi se întoarse spre cumnatul său. O să vorbim despre lucrurile astea mai târziu, bine?

— Cum să nu! Ne mai vedem, verişoară!

— Mulţumesc, Val.

Acesta intră în casă şi Jimmy se aşeză pe a treia treaptă, făcându-i loc lui Celeste lângă el. Ea se aşeză şi îşi puse mâna rănită în poală, încercând să-şi găsească cuvintele. El o urmări pentru o clipă, aşteptând, după care i se păru că era total blocată, incapabilă să-şi uşureze inima.

— Ştii ce mi-am amintit acum două zile? începu el cu o voce uşoară.

Celeste scutură din cap.

— Stăteam în capul scării aceleia vechi de deasupra străzii Sydney. Îţi aminteşti de treptele unde ne duceam cu toţii să vedem filme la cinematograful în aer liber şi să fumăm ceva iarbă?

— Pe vremea când te vedeai cu..., zâmbi Celeste.

— Ah, nu-mi mai aminti.

— ...cu Jessica Lutzen, aia cu trup senzual, pe când eu îmi dădeam întâlniri cu Duckie Cooper.

— „Răţoiul"! făcu Jimmy. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu el?

— Am auzit că s-a înrolat în marină şi a luat o boală de piele ciudată de peste mări, iar acum trăieşte în California.

— Aha, îşi ridică el bărbia, privind parcă spre trecut, iar Celeste îl revăzu deodată făcând exact acelaşi gest în urmă cu optsprezece ani, când avea părul ceva mai blond şi era ceva mai nebun. Jimmy fusese în prima lui tinereţe tipul care era în stare să se caţere pe un stâlp de telefon în plină furtună, sub privirile îngrozite ale fetelor care se rugau Celui de Sus să nu cadă. Şi cu toate acestea, chiar şi în cele mai trăsnite momente exista acea cuminţenie, acele pauze subite de meditaţie, de reflecţie asupra lui însuşi, acea senzaţie, încă din copilărie, că se gândea cu grijă la toate în afară de propria-i piele.

Se întoarse şi o bătu uşor pe genunchi cu dosul mâinii.

— Deci, care-i problema, puişor? Arăţi, ăh...

— Hai, spune!

— Ce? Nu, arăţi, mă rog, un pic obosită, asta-i tot. Se sprijini cu spatele de treaptă şi suspină.

— Fir-ar să fie, cred că toţi arătăm prost, aşa-i?

— Astă-noapte am fost la un motel. Cu Michael.

— Da, zise el uitându-se drept în faţă.

— Nu ştiu, Jim. Cred că nu mă mai întorc niciodată la Dave.

Observă o schimbare pe figura lui, o crispare a fălcii şi dintr-o dată avu sentimentul că ştia deja ce avea ea să-i spună.

— L-ai părăsit pe Dave, repetă el, iar vocea îi era acum monotonă şi privirea îi rămăsese pironită pe bulevard.

— Da. Se poartă de la o vreme, mă rog... În ultimul timp a luat-o razna. Nu mai este acelaşi. Începe să mă bage în sperieţi.

Jimmy îşi întoarse faţa la ea, zâmbi atât de îngheţat, că fu cât pe ce să-i cârpească o palmă. În ochii lui, ea îl zări pe băiatul care se căţăra pe stâlpii de telefoane când ploua.

— De ce nu o iei de la început? o rugă el. De când Dave se poartă altfel?

— Tu ce ştii, Jimmy? îl întrebă.

— Ce ştiu?

— Ştii ceva. Nu te văd deloc surprins.

Surâsul hâd de pe faţă se stinse, iar el aplecându-se înainte, ţinând degetele împreunate în poală.

— Ştiu că a fost ridicat azi-dimineaţă de poliţie. Ştiu că are o maşină străină cu o ciobitură în faţă, în dreptul locului pasagerului. Ştiu că mie mi-a spus una despre cum s-a lovit la mână, şi poliţiei i-a povestit cu totul altceva. Şi mai ştiu că a văzut-o pe Katie în noaptea în care a murit, dar nu mi-a zis decât după ce poliţia l-a anchetat.

Îşi desfăcu mâinile şi le întinse.

— Nu ştiu ce să însemne exact toate acestea dar începe să mă cam enerveze şi pe mine, asta e.

Celeste fu cotropită pentru un moment de un sentiment de milă faţă de soţ în timp ce şi-l închipuia în vreo cameră de anchetă, poate legat cu cătuşe de piciorul unei mese, o lumină puternică orbindu-i faţa palidă. Pe urmă, îl văzu pe Dave cum îşi strecurase capul prin deschizătura uşii, noaptea trecută, şi se uitase la ea cu o căutătură piezişă şi dementă. Frica

învinse mila.

Respiră o dată profund şi începu:

— Duminică pe la ora trei dimineaţa, mă trezesc cu el în apartamentul nostru, mânjit peste tot cu sânge.

Cuvintele ieşiseră acum din gura ei. Îşi luaseră zborul de pe buze şi pluteau în aer. Formau un zid în faţa ei şi a lui Jimmy, după care din zid ţâşni un tavan şi un alt zid în spatele lor. Avu senzaţia că amândoi se găseau la adăpostul unei celule infime create de o singură propoziţie. Zgomotele bulevardului încetară şi briza dispăru ca prin farmec. Tot ce mai răzbătea până la nările ei era mirosul apei de colonie, în vreme ce soarele strălucitor de mai încălzea treptele de la picioarele lor.

Jimmy vorbi de parcă mâna cuiva îi încleştase gâtul:

— Ce ţi-a spus că i s-a întâmplat? îi zise.

Îi povesti tot, inclusiv nebunia de noaptea trecută cu vampirii. I se destăinui şi observă cum fiece cuvânt ce-i ieşea pe gură se adăuga celor de care el voia să se ascundă. Cuvintele ei îl ardeau. Îi pătrundeau prin piele, ca săgeţile. Gura şi ochii i se curbau în interior, biciuite de ploaia de cuvinte, iar pielea i se întinse pe faţă până când ea putu să-i' întrezărească scheletul. Simţi cum îi îngheaţă trupul la vederea lui întins în sicriu, având unghii lungi şi ascuţite, o falcă putrezită şi licheni în loc de păr.

Şi când lacrimile începură să-i curgă în tăcere pe obraji, rezistă cu greu impulsului de a-l strânge la piept, ca să-i simtă lacrimile şiroind prin bluză şi peste umăr.

Ea continuă să vorbească pentru că îşi dădea seama că, dacă se oprea, ar fi fost pentru totdeauna. Nu putea să înceteze, căci trebuia să-i explice cuiva de ce plecase, de ce fugea de un bărbat căruia îi jurase să-i fie alături la bine şi la rău, care era tatăl copilului ei, care glumea cu ea, îi mângâia mâna şi îi oferise pieptul ca să-şi odihnească capul ostenit. Un om care nu-i reproşase nimic şi nu se atinsese niciodată de ea, care fusese un părinte minunat şi un soţ model. Simţea nevoia să împărtăşească cuiva confuzia ei legată de faptul că bărbatul acela părea că dispărea, de parcă o mască i-ar fi fost smulsă de pe faţă şi ar fi căzut la podea, în locul lui ivindu-se o monstruozitate scârnavă.

— Încă nu ştiu exact ce a făcut, Jimmy, încheie ea, n-am aflat al cui sânge a vărsat. Habar n-am. Nu pot trage nicio concluzie. Pur şi simplu n-am cum. Dar sunt *atât de* speriată!

Jimmy se întoarse pe treaptă astfel încât trupul se propti de balustrada din fier forjat. Lacrimile i se uscaseră, iar gura i se căscase într-un mic oval, semn al şocului. Se holba la Celeste cu o privire care părea că o străpunge şi se pierde în bulevard, ţintind ceva din depărtarea pe care nimeni altcineva nu-l mai putea vedea.

— Jimmy! îl strigă ea, dar el îi făcu un semn cu mâna să tacă şi îşi închise ochii, strângând din pleoape. Îşi plecă capul şi trase cu lăcomie aer în piept.

Celula din jurul lor se evaporă, iar ea o salută cu capul pe Joan Hamilton care trecea pe lângă ei şi le aruncă amândurora o privire plină de compătimire şi totuşi vag suspicioasă. Pantofii ei ţăcăniră în timp ce urca pe trotuar. Larma bulevardului îi învălui din nou cu piuituri şi scârţâitul uşilor, cu strigătele care se auzeau în depărtare.

Când Celeste se uită iar la Jimmy, acela îşi pironi din nou ochii spre ea. Privirea lui era limpede, gura închisă şi îşi trăsese genunchii la piept. Îşi lăsă mâinile să se odihnească pe ei făcând-o pe Celeste să simtă cum dinspre el radia o inteligenţă orgolioasă şi bătăioasă. Mintea începuse să-i lucreze mai repede şi cu mai multă ingeniozitate decât erau în stare alţii s-o facă într-o viaţă întreagă.

— Hainele pe care le-a purtat nu mai sunt, zise el.

— Da, am şi verificat, îl asigură ea.

El îşi lăsă bărbia pe genunchi.

— Cât de speriată eşti? Sincer.

Celeste îşi drese glasul.

— Astă-noapte, Jimmy, am crezut că e în stare să mă muşte. Să mă devoreze de tot.

El îşi înclină capul astfel încât obrazul stâng se odihnea acum pe genunchi şi închise ochii.

— Celeste, şopti el.

— Da?

— Crezi că Dave a omorât-o pe Katie?

Ea simţi cum răspunsul îi urca vertiginos din rărunchi la fel ca voma de astă-noapte. Simţi cum îi călca inima într-un avânt fierbinte.

— Da, zise ea.

El îşi deschise subit ochii.

— Jimmy... făcu ea. Doamne ajută!

SEAN SE UITĂ peste masă la Brendan Harris. Puştiul arăta buimăcit, obosit şi speriat, exact aşa cum îl dorea. Trimisese doi agenţi să-l salte de acasă şi să-l aducă acolo, după care îl lăsase să aştepte de cealaltă parte a biroului în timp ce el lucra la computer, studiind toate datele despre tatăl său, fără grabă, ignorându-l, lăsându-l să se fâstâcească pe scaun. Îşi întoarse iar ochii la ecranul monitorului, lovi uşor cu creionul tasta „Scroll Down", pentru efect, şi zise:

— Povesteşte-mi despre tatăl tău, Brendan.

— Poftim?

— Ce ştii despre tatăl tău, Raymond senior? Ţi-l mai aminteşti?

— Nu prea, aveam în jur de şase ani când ne-a părăsit.

— Atunci, nu ţi-l mai aduci aminte.

Brendan ridică din umeri.

— Mai am unele amintiri răzleţe. Când era beat, obişnuia să intre în casă cântând. Odată m-a luat la Parcul Canobie Lake şi mi-a cumpărat vată de zahăr, am mâncat-o pe jumătate şi am vomitat în carusel. Ce-mi amintesc este că nu-l vedeam prea des prin preajmă. De ce?

Ochii poliţistului fixau ecranul monitorului.

— Şi ce altceva îţi mai aduci aminte?

— Nu ştiu. Mirosea a Schlitz şi Dentyne. El...

Sean percepu un zâmbet în glasul tânărului şi îşi ridică privirea surprinzându-i surâsul care îi lumina suav figura.

— El, ce, Brendan?

Puştiul se foi în scaun, aţintindu-şi privirea undeva dincolo de anticameră, de parcă nici nu trăia în prezent.

— Obişnuia să care cu el tot mărunţişul, ştiţi? Îi atârna prin buzunare şi făcea zgomot când umbla. Când eram copil, şedeam în sufragerie. Locuiam în altă parte decât acum. Era super. Şi eu obişnuiam să şed acolo în jurul orei cinci şi să-mi ţin ochii închişi până când îl auzeam venind pe stradă, în zornăitul monedelor. Atunci, mă repezeam afară din casă, ieşindu-i în întâmpinare, şi dacă ghiceam cât avea într-un buzunar, sau mă apropiam cât de cât de suma corectă, ştiţi? mi-i dădea mie.

Tânărul zâmbi mai larg şi îşi scutură capul.

— Tipul avea mult mărunt.

— Ce îmi poţi spune de pistol? îl aduse la obiect Sean. Tatăl tău avea armă?

Surâsul îi îngheţă şi ochii i se îngustară, aţintindu-l pe poliţist de parcă nu înţelegea limba în care-i vorbea.

— Poftim?

— Avea tatăl tău vreo armă?

— Nu.

Sean încuviinţă şi zise:

— Pari destul de sigur pentru cineva care avea numai şase ani, când a plecat.

Connolly intră cu o cutie din carton în braţe. Se duse la Sean şi aşeză cutia pe biroul lui Whitey.

— Ce ai acolo? întrebă Sean.

— O groază de chestii, îi răspunse Connolly, aruncând un ochi înăuntru. Raporturi de la UC, rezultatele examenului balistic, analiza amprentelor digitale, înregistrarea convorbirii de la 911, o groază de chestii.

— Ai mai spus asta. Ce este nou cu amprentele digitale?

— Nu se potrivesc cu cele din computer.

— Le-ai trecut prin baza naţională de date?

— Prin Interpol, adăugă Connolly. Nimic. Există o singură probă remanentă adevărată pe care am găsit-o pe uşă. Este amprenta unui deget mare. Dacă a fost a făptaşului, atunci acela este pitic.

— Pitic, repetă Sean.

— Da, pitic. Putea fi oricine, totuşi. Am scos şase amprente curate, nici una totuşi nu era compatibilă.

— Ai ascultat înregistrarea de la 911 ?

— Nu. De ce?

— Connolly, ar trebui să te familiarizezi cu tot ce este legat de caz, omule.

Acesta dădu din cap în semn că a înţeles.

— Ai s-o asculţi? De-asta te-am angajat, încheie Sean, după care se întoarse spre Brendan Harris. Rămăsesem la arma tatălui dumitale.

— Tatăl meu n-a avut nicio armă, afirmă hotărât puştiul.

— Zău?

— Da.

— Oh, făcu Sean, atunci presupun că am fost dezinformaţi. Că veni vorba, Brendan, stăteai mult de vorbă cu bătrânul?

Acesta scutură din cap.

— Niciodată. Zicea că iese la un pahar şi o zbughea pe uşă lăsându-ne în urmă, pe mine şi pe mama care mai era şi gravidă.

Sean îşi plecă în semn de înţelegere capul, de parcă le putea împărtăşi suferinţa.

— Dar mama ta n-a reclamat niciodată dispariţia vreunei persoane.

— Asta pentru că el nu ne lipsea, îl lămuri Brendan, în a cărui privire se putu citi o oarecare luptă. I-a spus mamei că n-o iubea. Îi zicea că tot timpul îl pisa la cap. Două zile mai târziu, a dispărut.

— Dar ea n-a încercat niciodată să-l găsească? Nimic de genul ăsta?

— Nu. Ne trimite bani, aşa că dă-l încolo.

Sean îşi luă creionul de pe tastatură şi îl aşeză pe birou. Privi la Brendan Harris, încercând să-l descifreze, dar descoperi numai o uşoară deprimare şi încrâncenare.

— Vă trimite bani?

Tânărul încuviinţă din cap.

— O dată pe lună şi nu uită niciodată.

— De unde?

— Ăă?

— Plicurile în care vin banii, de unde sunt trimise?

— Din New York.

— Constant?

— Da.

— În numerar?

— Da. Cinci sute pe lună, de cele mai multe ori. Ceva mai mult de Crăciun.

— Nu vă scrie niciun bileţel? îl iscodi Sean.

— Nu.

— Atunci de unde ştiţi că-i el?

— Cine altcineva ne-ar trimite bani în fiecare lună? Se simte cu musca pe căciulă. Mămica spune că mereu a fost aşa, face porcării şi pe urmă crede că numai pentru faptul că îi pare rău este absolvit de orice vină. Ştiţi?

— Vreau să văd şi eu unul din plicurile în care vin banii, conchise

Sean.

— Mama le aruncă.

— Aiurea! exclamă poliţistul şi îndepărtă ecranul monitorului din raza vederii lui.

Tot ce era în legătură cu acest caz îl intriga. Dave Boyle, ca suspect, faptul că Jimmy Marcus era tatăl victimei, aceasta fiind omorâtă cu pistolul tatălui prietenului ei. Şi apoi îi mai trecu prin minte ceva care îl rodea, deşi nu avea nici în clin nici în mânecă cu cazul.

— Brendan, zise, dacă tatăl tău şi-a abandonat familia în timp ce mama era gravidă, de ce i-a dat numele lui copilului?

Privirea tânărului se pierdu în anticameră.

— Mămica nu este întreagă la minte, ştiţi? Ea se străduieşte, dar...

— O.K...

— Spune că i-a dat numele de Ray ca să-i fie de învăţătură de minte.

— Cu privire la ce?

— La bărbaţi, îl lămuri ridicând din umeri. Ca să-şi aducă mereu aminte că dacă le întinzi un deget, bărbaţii îţi înhaţă toată mâna, numai ca să-ţi arate de ce sunt în stare.

— Dar când a văzut că frăţiorul tău ieşise mut, cum s-a simţit?

— Ofticată, răspunse Brendan şi o umbră de surâs începu să-i joace pe buze. Totuşi, asta oarecum a răzbunat-o. Cel puţin aşa crede ea!

Atinse cutia de agrafe şi zâmbetul i se stinse.

— De ce mă întrebaţi dacă tata a avut pistol?

Dintr-o dată, Sean obosi să-l mai joace pe degete, plin de politeţe şi cu prudenţă.

— Ştii prea bine de ce, băiete.

— Nu, se apără Brendan. Habar n-am.

Sean se aplecă peste masă. Abia putu să reziste impulsului de a continua să se întindă ca să se repeadă la tânăr şi să-l strângă de gât.

— Arma care ţi-a ucis prietena, Brendan, a fost aceeaşi pe care tatăl tău a mânuit-o într-un jaf acum optsprezece ani. Vrei să-mi explici şi mie chestia asta?

— Tatăl meu n-a avut nicio armă, zise celălalt, poliţistul însă observă că o rotiţă se punea în mişcare în mintea puştiului.

— Nu? Gogoşi!

Bătu cu pumnul în masă destul de tare încât să-l facă pe tânăr să

tresară în scaun.

— Şi mai spui c-ai iubit-o pe Katie Marcus? Lasă-mă să-ţi spun ce iubesc *eu*, Brendan. Am o pasiune nebună pentru cota mea de cazuri rezolvate. Sunt teribil de îndrăgostit de abilitatea mea de a da gata orice caz în câteva zile. Acum eu ştiu că minţi de îngheaţă apele.

— Nu, nu vă mint.

— Ba da, băiete. Ştiai că tatăl dumitale a fost un hoţ?

— A lucrat la metrou...

— A fost un hoţ nenorocit. A fost omul lui Jimmy Marcus, care şi el a fost criminal. Şi acum fata lui Marcus este omorâtă cu pistolul tatălui tău.

— Tata n-a avut niciun pistol.

— Dracul să te ia! urlă din rărunchi Sean, încât Connolly tresări la locul său, ridicându-şi privirea la ei. Vrei să duci de nas pe cineva, tinere? Încearcă-ţi talentul după gratii.

Sean îşi luă cheile de la celulă şi le azvârli peste cap lui Connolly.

— Bagă jigodia asta la zdup.

Brendan se ridică în picioare.

— Dar n-am făcut nimic.

Sean îşi urmări colegul care păşea în spatele puştiului, ridicându-se în vârful picioarelor.

— N-ai niciun alibi, Brendan, şi ai avut o relaţie anterioară cu victima, care a fost împuşcată cu pistolul tatălui tău. Până nu găsesc pe cineva mai bun, te iau pe tine drept suspect. Trage-ţi sufletul şi mai gândeşte-te la declaraţiile pe care tocmai mi le-ai făcut.

— Dar nu puteţi să mă închideţi, se apără Brendan uitându-se înapoi la Connolly. Nu aveţi dreptul.

Connolly se întoarse spre Sean, holbându-se, pentru că puştiul avea dreptate. Tehnic vorbind, nu aveau dreptul să-l închidă dacă nu-l puneau sub acuzare. Şi n-aveau nimic de care să-l acuze în realitate. În acest stat, legea nu permite să acuzi pe nimeni pe baza unor suspiciuni. Dar Brendan habar n-avea de toate acestea, iar Sean se uită la Connolly de parcă vroia să'spună: „Bine ai venit la Omucideri, bobocule!"

— Dacă nu-mi spui chiar acum ceva, băiete, *chiar te* bag la răcoare!

Tânărul căscă gura, iar Sean observă că fusese cutremurat de un adevăr crud ca de un curent electric. Apoi închise gura şi îşi scutură capul.

— Este suspectat de infracţiunea capitală, se adresă Sean către Connolly, închide-l.

DAVE SE ÎNTOARSE în apartamentul pustiu în acea după-amiază şi se duse direct la frigider să-şi ia o bere. Nu mâncase nimic toată ziua şi simţea un gol în stomac. Nu era prea sănătos ca să dea o bere pe gât, dar avea nevoie de una. Simţea că trebuie să-şi liniştească nervii, să-şi umezească gâtul uscat şi să-şi domolească bătăile inimii.

Prima bere o bău pe nesimţite, în vreme ce se plimba prin apartamentul gol. Celeste ar fi putut trece pe acasă când el era plecat şi după aia să se ducă la lucru. Se gândi să sune la Ozma's ca să vadă dacă ea se afla acum acolo, dacă tundea capete şi flecărea cu doamnele, flirta cu Paolo, pederastul care lucra în acelaşi schimb cu ea şi făcea ochi dulci femeilor în felul acela degajat, dar deloc inofensiv, atât de obişnuit pentru homosexuali. Sau poate că se dusese la şcoala lui Michael, ca să-i facă semn cu mâna şi să-l strângă în braţe, după care să se întoarcă împreună acasă, oprindu-se în drum ca să bea o ciocolată cu lapte.

Dar Michael nu era la şcoală, iar Celeste nu era la lucru. Dave îşi dădu cumva seama că amândoi se ascundeau de el, aşa că îşi termină berea stând la masa din bucătărie, simţind cum i se scurge în trup, calmându-l, făcând aerul din faţă mai argintiu şi mai învolburat.

Ar fi trebuit să-i spună. De la bun început, ar fi trebuit să-i spună nevestei adevărul despre ce se întâmplase. Nu multe soţii ar fi rămas alături de foste celebrităţi de baseball din timpul şcolii, care fuseseră molestaţi în copilărie şi nu erau în stare să se menţină într-o slujbă decentă. Dar Celeste i-a fost devotată. Numai imaginea ei deasupra chiuvetei, acum câteva nopţi, spălând de zor hainele pline de sânge, lămurindu-l că se ocupă de ştergerea probelor, Doamne! Era o adevărată forţă. Cum a putut el să uite asta? Cum de se ajunge într-un asemenea punct în care, trăind atât de multă vreme cu cineva, nu mai eşti în stare nici măcar să-l mai observi?

Dave scoase cea de-a treia şi ultima bere din frigider şi se mai învârti puţin prin apartament. Simţi că inima i se umple de dragoste pentru soţie şi fiu. Dorea să se lipească de corpul ei gol, în vreme ce-l mângâia pe păr, să-i spună cât de mult îi simţise lipsa în camera aceea de anchetă, cu scaunul crăpat şi friguroasă. Mai devreme, crezuse că tânjea după

căldură umană, dar adevărul era că nu dorea decât căldura *ei*. Dorea să se înfăşoare cu trupul ei şi s-o facă să surâdă, să-i sărute pleoapele şi să-i dezmierde spatele, să se sufoce cu ea.

Când se va întoarce acasă, îi va spune că „nu este încă prea târziu. Mintea mi-a luat-o pe arătură în ultima vreme, gândurile mi s-au încâlcit total. Berea asta din mâna mea nu-mi este de ajutor, dar am nevoie de ea până când am să te simt din nou. După care mă voi lăsa de băut şi am să frecventez un curs de computere sau altceva, ca să-mi iau o slujbă de conducere. Garda Naţională oferă burse de studiu şi pot să obţin una. O să mă duc la ore câte un week-end pe lună şi o să le urmez câteva săptămâni în timpul verii, de dragul familiei mele. Pentru voi aş fi în stare să fac asta stând şi în cap. Mă va ajuta să-mi recapăt forma şi să mai dau jos din surplusul de greutate, de la bere, să-mi limpezesc mintea. Şi când o să-mi iau slujba aia de conducere, ne mutăm cu toţii de aici, din cartierul ăsta cu chiriile care cresc constant, cu tot felul de proiecte edilitare pentru stadion şi cu modernizarea lui. De ce să te lupţi contra curentului? Oricum ne vor alunga, mai devreme sau mai târziu. Ne vor izgoni şi vor clădi o lume a Crate & Barrel numai pentru ei, unde să-şi laude casele de vară prin cafenele şi rafturile alimentarelor.

Totuşi, o să ne mutăm într-un loc bun, îi va spune el. O să ne ducem într-un loc curat unde să ne creştem fiul. Vom lua-o de la capăt. Şi am să-ţi spun ce s-a întâmplat, Celeste. Nu este nici onorabil, dar nici atât de rău pe cât îţi închipui. Îţi voi destăinui că am nişte obsesii groaznice şi perverse, că poate am nevoie să consult un doctor în privinţa lor. Sunt stăpânit de nişte dorinţe care mă dezgustă, dar încerc să-mi păstrez decenţa, dragă. Mă străduiesc să fiu un om bun. Mă lupt să-l îngrop pe băiat. Sau, cel puţin, să-l învăţ câte ceva despre compasiune”.

Poate chiar asta căuta şi individul din Cadillac, un pic de compasiune. Dar băiatul-care-scăpase-din-gura-lupilor-şi-se-maturizase n-avusese chef de aşa ceva sâmbătă seara. A apucat arma în mână şi l-a lovit pe tipul din Cadillac, prin geamul deschis. Dave a auzit cum s-a spart osul craniului, în vreme ce puştiul roşcat sări în picioare şi se grăbi să iasă împleticindu-se pe portiera din dreptul locului pasagerului, rămânând în picioare cu gura căscată când el nu mai contenea să-l lovească pe tip. Îl trase de păr afară din maşină, şi tipul nu fu nici pe departe atât de neajutorat pe cât lăsa impresia. Se prefăcea doar că-i

inofensiv, numai că Dave îi zărise cuţitul în momentul în care îi tăiase tricoul şi intrase în carne. Era lama unui briceag care juca uşor în plasele, dar destul de ascuţit ca să-l taie înainte ca el să-i imobilizeze cu genunchiul încheietura mâinii, şi braţul de portiera maşinii. Când cuţitul căzu pe asfalt, Dave îl împinse cu piciorul sub maşină.

Puştanul roşcovan părea speriat, dar şi încântat, iar el, de-acum înfuriat la culme, îl lovi atât de tare pe tip în moalele capului, cu patul armei, încât crăpă mânerul. Tipul se rostogoli pe burtă, iar Dave îi sări pe spinare cu picioarele, simţindu-se lup, detestându-l pe acel om, acel pervers, un pedofil degenerat, apucându-l pe nenorocit de ciuf, trăgându-i capul în sus şi apoi lovindu-l cu toată puterea de asfalt. L-a izbit aşa de nenumărate ori, pulverizându-l, pe acest Henry, acest George, acest, oh, Doamne, acest Dave, acest Dave!

— Mori, ticălosule. Mori, mori, mori!

Atunci, puştiul roşcat o luă la fugă, iar Dave întoarse capul şi îşi dădu seama că acele cuvinte chiar îi ieşeau pe gură: „Mori, mori, mori, mori, mori." El îl urmări pe puşti care fugea mâncând pământul prin parcare şi se luă după el împleticindu-se, cu mâinile pline de sângele acelui individ. Voia să-i spună roşcovanului că făcuse asta pentru el, ca să-l salveze. Şi că l-ar proteja mereu, dacă trebuia.

Se opri pe aleea din spatele barului, fără suflu, fiind conştient că puştiul dispăruse de multă vreme. Îşi ridică ochii la cerul nopţii. întrebă: „De ce? De ce mă laşi aici? De ce îmi oferi viaţa asta? De ce îmi dai boala de care mi-e silă mai mult decât de orice altceva? De ce mă amăgeşti cu clipe de frumuseţe şi tandreţe, de dragoste pentru copilul meu, pentru soţia mea, cu străfulgerările unei vieţi pe care aş fi putut-o trăi dacă acea maşină n-ar fi oprit pe strada Gannon şi nu m-ar fi dus în pivniţa aia? De ce?

Răspunde-mi, te rog. Oh, te rog, te rog, răspunde-mi!"

Dar, firește, de sus nu veni niciun răspuns. Nici unul, doar tăcere şi răpăitul ploii în şanţuri, care între timp se înteţise.

Se înapoie de pe alee câteva minute mai târziu şi îl găsi pe tip zăcând lângă maşină.

„Mamă! îşi spuse Dave în gând, l-am omorât." Tocmai atunci tipul se răsuci cu faţa spre el, respirând ca un peşte. Avea părul blond şi un ditamai burtoi pe o siluetă, de altfel, subţire. Dave încercă să-şi aducă

aminte chipul lui înainte de a-şi strecura mâna prin geamul deschis ca să-l lovească cu pistolul. Nu-şi aminti decât că buzele i se păruseră concomitent prea roşii şi prea albe. De-acum, tipul era total desfigurat. Faţa arăta de parcă ar fi fost tocată de motorul unui avion cu reacţie, iar Dave se simţi cuprins de un val de greaţă, în vreme ce urmărea cum făptura aceea însângerată trăgea aer cu lăcomie, gâfâind.

Individul nu părea să bage de seamă că Dave stătea în picioare deasupra lui. Se ridică în genunchi şi începu să se târască. Se târa spre copacii din spatele maşinii. Se ridică pe micul baraj şi îşi puse mâinile pe gardul din solzi metalici care separa terenul de parcare de curtea de fiare vechi de cealaltă parte. Dave îşi scoase puloverul pe care îl purta pe deasupra tricoului. Îl înfăşură în jurul armei, în timp ce se apropia de individul fără chip.

Creatura desfigurată începu să urce gardul, dar energia îl părăsi. Căzu înapoi la pământ şi se aplecă în dreapta, reuşind în final să se aşeze sprijinit de gard, cu picioarele crăcănate, în timp ce faţa lui desfigurată îl urmărea pe Dave venind.

— Nu, şopti el. Nu.

Dar Dave putea să jure că nu asta dorise să spună. Era la fel de epuizat ca şi el, de altminteri. Îngenunchiase în faţa individului şi îşi fixă ţeava armei înfăşurată în pulover de pieptul aceluia, chiar deasupra abdomenului, iar Dave plutea acum deasupra lor, urmărindu-i.

— Te rog, horcăi tipul.

— Sssst, făcu Dave şi băiatul apăsă pe trăgaci. Trupul creaturii fără chip zvâcni destul de tare, încât Dave simţi şocul până la subsuoară. Aerul ieşi din el cu şuieratul unui ceainic pe foc. Iar băiatul spuse: „Bine”.

Numai după ce îl băgă pe tip în portbagajul Hondei îşi dădu seama că trebuia să-l pună în Cadillac. Apucase deja să închidă geamul şi să stingă motorul, după care să şteargă locul din faţă şi tot ce atinsese cu puloverul. Dar ce sens avea să urce la volan cu individul în portbagaj, căutând un loc unde să-l arunce, când avea răspunsul chiar sub nas?

Şi atunci, Dave îşi aduse maşina cu spatele lângă Cadillac, ochii spre uşa din spate a barului. Nimeni nu ieşi de acolo pentru o vreme. Deschise portbagajul Cadillacului, trase trupul din maşină şi îl mută în cealaltă. Închise ambele portbagaje şi înfăşură briceagul şi pistolul în pulover, aruncă pachetul pe scaunul din faţă al Hondei şi se făcu nevăzut.

Aruncă puloverul, cuţitul şi pistolul în apele canalului Penitenciary, de pe podul străzii Roseclair, conştientizând mult mai târziu că, exact în timp ce comisese toate astea, Katie Marcus probabil îşi pierdea viaţa prin parcul care se aşternea dedesubt. După aceea, se întorsese acasă, fiind sigur că în orice clipă cineva avea să descopere maşina şi cadavrul din portbagaj.

Trecu pe la Last Drop a doua zi pe înserat şi zări o altă maşină parcată lângă acel Cadillac, parcarea fiind altminteri goală. Dar recunoscuse cealaltă maşină care îi aparţinea lui Reggie Damone, unul dintre barmani. Cadillacul arăta inocent, ca uitat de lume. Mai târziu, în aceeaşi zi, se înapoie. Crezu că o să facă un atac de cord când văzu locul gol, acolo unde fusese parcat Cadillacul. Îşi dădea seama că nu putea să întrebe nimic în legătură cu acest caz, chiar şi în treacăt să zică: „Hei, Reggy, voi remorcaţi maşinile care rămân prea multă vreme în parcare?". După aceea, realiză că indiferent de ceea ce se întâmplase cu maşina aia, nu exista nimic care l-ar implica.

Nimic în afară de puştiul roşcovan. Dar o dată cu trecerea timpului îi veni în gând că, chiar dacă puştiul se speriase, îi şi plăcuse în acelaşi timp. Era de partea lui Dave. N-avea de ce să se teamă.

Iar acum, poliţiştii nu-l aveau cu nimic la mână. N-aveau niciun martor. N-aveau niciun fel de probe din maşina sa, în orice caz nu de felul celor care aveau relevanţă într-un tribunal. Aşa că se putea relaxa. Putea să stea de vorbă cu Celeste, să iasă basma curată şi să se lase în voia sorţii, să fie trup şi suflet cu soţia în speranţa că ea îl va accepta, aşa cum era el, păcătos, dar străduindu-se să se schimbe. Ca un om bun care făcuse o faptă rea dintr-un motiv nobil. Ca un bărbat ce lupta din răsputeri să căsăpească vampirul din suflet.

„Am să renunţ să mai conduc pe lângă parcuri şi piscine publice, îşi spuse în gând în vreme ce golea şi a treia bere, apoi, ţinând-o ridicată într-o mână, spuse: „Am să mă las şi de asta". Dar nu de astăzi. Astăzi băuse deja trei sticle de bere şi, ce Dumnezeu, Celeste nu părea să se întoarcă prea repede acasă. Poate de mâine. Aşa mai merge. Se gândi că amândoi aveau nevoie de un răgaz pentru reparaţii şi vindecare. Ea se va întoarce la un om nou, la un Dave mai bun, fără secrete.

— Pentru că secretele sunt otravă, rosti el cu voce tare în bucătăria unde făcuse ultima oară dragoste cu soţia. Secretele sunt ca zidurile.

După care constată zâmbind:

— Şi eu sunt tot îmbibat cu bere.

Se simţea bine, aproape vesel, în vreme ce ieşea din casă ca să se plimbe până la Eagle Liquors. Era o zi splendidă, razele soarelui inundau strada. Pe când erau copii, pe acolo treceau şinele trenului suspendat, care scindau Crescent exact la mijloc şi îl înecau în funingine, răpindu-i peticul vizibil de cer. Nu făceau altceva decât să întărească impresia pe care oricum o lăsa Flats, de loc ascuns de restul lumii, cuibărit la umbra lor ca un trib dispărut, liber să trăiască aşa cum îi plăcea, atâta vreme cât îşi accepta exilul.

O dată ce scoseseră şinele, Flats se înălţase în lumină şi pentru o vreme crezură că aşa era bine. Mult mai puţină funingine, mult mai mult soare, pielea oamenilor arăta mai sănătos. Dar fără adăpost, toată lumea putea să se uite la ei, să le evalueze casele din cărămidă roşie, priveliştea canalului Penitenciary şi apropierea de centrul oraşului. Dintr-o dată, nu mai erau un trib subteran. Erau o proprietate imobiliară de primă mărime.

Dave trebuia să se gândească la ceea ce se petrecuse când se întorcea acasă, să formuleze o teorie. Sau putea să găsească un bar răcoros, unde să se aşeze la umbră într-o zi însorită şi să comande un burger, să stea la taclale cu barmanul şi să vadă dacă amândoi puteau ajunge să priceapă *când* anume începuse cartierul să-şi schimbe ritmul, din ce moment întreaga lume se pornise să se învârtă în jurul lor. Poate chiar asta o să facă. Sigur că da! Să ia un loc pe un taburet din piele într-un bar de culoarea mahonului, unde să-şi omoare timpul după-masă. Avea să se gândească la viitor, să facă planuri pentru familie, să vizualizeze în detaliu felul în care avea să-şi ispăşească păcatele. Era uluitor cât de binevenite puteau fi trei beri după o zi lungă şi grea. Îl purtau ca pe aripi în vreme ce urca domol colina ce ducea spre Calea Buckingham. Parcă îi şopteau la ureche: „Nu-i aşa că-i minunat să ne ai în sânge? Este extraordinar să întorci o pagină nouă, să te scuturi de secrete mocirloase, gata să-ţi reînnoieşti angajamentele faţă de cei dragi şi să devii bărbatul care puteai să fi dintotdeauna. Este splendid! Şi uite cine te aşteaptă la colţ, în maşina sport, strălucitoare şi îţi surâde. Este Val Savage, uite cum îţi face semn cu mâna! Haide. Du-te să-l saluţi".

— Dave Boyle cel dandy, exclamă acesta în vreme ce Dave se

apropia de maşină. Cum îţi mai merge, frate?

— Aşa şi aşa, îi răspunse el şi, aplecându-se lângă maşină, îşi lăsă coatele să odihnească pe marginea geamurilor lăsate, uitându-se la Val. Ce mai pui la cale?

Savage ridică din umeri.

— Nu cine ştie ce. Căutam pe cineva cu care să beau o bere, poate chiar să-mbuc ceva.

Dave nu-şi putea crede urechilor. Şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Serios?

— Serios. Poate ai merge la un pahar, n-ai zice nu nici la o partidă de biliard, aşa-i, Dave?

— Sigur.

Era un pic surprins, de fapt. Îi însoţise pe Jimmy şi pe fratele lui Val, Kevin, ba uneori chiar şi pe Chuck, dar nu-şi aducea aminte să fi simţit vreodată altceva pentru Val decât o apatie totală. Trebuie să fie din cauza lui Katie, îşi închipui el. Prin moartea ei, îi aducea pe toţi laolaltă. Durerea pierderii ei îi unea pe toţi. Împărtăşind aceeaşi tragedie, îşi consolidau legăturile.

— Treci încoace, îl invită Val. Ştiu un loc în celalaltă parte a oraşului. Un bar bun. Un amic deal meu este proprietar.

— În cealaltă parte a oraşului? se miră Dave privind la strada pustie pe care tocmai coborâse.

— Mă rog, dar va trebui să fiu acasă la un moment dat.

— Fireşte, fireşte, îl asigură celălalt. O să te duc înapoi când vrei. Haide, urc. O să ne facem de cap în miezul zilei.

Dave surâse şi continuă să zâmbească în vreme ce ocoli partea din faţă a maşinii lui Val şi înainta spre portiera din dreptul locului pasagerului. Să-şi facă de cap în toiul zilei. Exact ce-şi dorise! El şi Val vor bea împreună ca doi vechi tovarăşi de pahar. Şi lucrul acesta constituia una dintre rarele calităţi ale unui loc precum Flats, tocmai ceea ce se temea că va pierde: felul în care vechile sentimente şi vieţile trecute puteau fi lăsate să dospească în timp, pe măsură ce îmbătrâneai, o dată ce îţi dădeai seama că totul se schimba şi că singurii care rămâneau la fel erau oamenii lângă care ai crescut şi locul din care proveneai, cartierul. „În veci să trăiască, îşi spuse în gând Dave, deschizând portiera, fie şi numai în minţile noastre!”

Tipul din portbagaj

WHITEY ŞI SEAN mâncau un prânz întârziat la Pat's Diner, o cârciumă la şosea, în apropiere de barăci, veche, încă din timpul celui de-al doilea război mondial, care era de atât de multă vreme un refugiu pentru agenţii Poliţiei de Stat, încât lui Pat al Treilea îi plăcea să spună că descindea probabil din unica familie de proprietari de restaurant care de trei generaţii nu cunoşteau ce-i jaful.

Whitey înghiţi o bucată de cheeseburger şi o înmuie cu o gură de sifon.

— Nu crezi nicio secundă că puştiul a făcut-o, nu-i aşa?

Sean luă o bucăţică din sandvişul cu ton.

— Evident că mă minţea. Cred că ştie ceva despre pistolul ăla şi mi se pare acum foarte posibil ca bătrânul lui să fie încă în viaţă.

Whitey înmuie o felie de ceapă în sosul tartar.

— Din cauza celor cinci sute de dolari trimişi lunar din New York?

— Mda. Ştii cât s-ar aduna în decursul unui an? Aproape opt miişoare. Cine să le trimită atâţia bani dacă nu tatăl?

Whitey îşi tamponă buzele cu un şerveţel şi muşcă iar din cheeseburger. Sean se întrebă cum făcea colegul de nu-l încercase niciun infarct până acum, după cum mânca şi bea, muncind câte şaptezeci de ore pe săptămână atunci când devenea obsedat de un caz.

— Hai să zicem că mai este în viaţă, începu Whitey.

— Să zicem.

— Ce-i asta, atunci, vreun complot pus la cale de minţi diabolice, să-l lovească pe la spate pe Jimmy Marcus pentru nu ştiu ce, luând viaţa fiicei lui? Păi ce, jucăm într-un film?

— Ce actor crezi că ar juca rolul tău? chicoti Sean.

Whitey îşi sorbi cu un pai sifonul până când ajunse la cuburile de gheaţă.

— Mă gândesc foarte mult la asta, ştii. Dacă ajungem şi aici, lăsăm baltă cazul, robocopule. Fantoma din New York şi alte rahaturi de-astea? Doar ştii că vom ajunge pe marele ecran, iar Brian Dennehy ar avea toate şansele să joace rolul meu.

— N-ar fi chiar o nebunie, răspunse Sean, cântărindu-l din privire şi întrebându-se cum de nu observase mai înainte. Nu eşti la fel de înalt, sergent, dar ai tot atâta sânge în vene ca şi el.

Whitey aprobă şi îşi împinse farfuria din faţă.

— Mă gândesc că pe tine te-ar putea juca unul dintre sclifosiţii din *Friends.* Ştii, tipii de acolo arată de parcă pierd o oră în fiecare dimineaţă pensându-şi sprâncenele şi perii din nări şi făcându-şi pedichiură o dată pe săptămână. Da, unul dintre ei ar fi numai bun.

— Eşti gelos.

— Asta-i problema, totuşi, reveni la subiect Whitey. Privit din unghiul lui Ray Harris, cazul pare să ia aşa o cotitură! Are o cotă de probabilitate de, să zicem, şase.

— Din zece?

— Dintr-o mie. Hai să mergem înapoi, urmărind firul evenimentelor, bine? Ray Harris îl denunţă pe Jimmy Marcus, care află, îşi iese din pepeni, aranjează un atentat la viaţa lui Ray. Atunci ce face Harris? Reuşeşte să scape cumva, se duce la New York, îşi găseşte o slujbă îndeajuns de stabilă încât să trimită acasă câte cinci sute de dolari în fiecare lună, în următorii treisprezece ani? Apoi, într-o bună zi, se scoală-din pat şi zice: „O.K. A venit şi ceasul răfuielii". Se urcă într-un autobuz, vine încoace şi îi dă la cap lui Katherine Marcus. Şi nu neapărat la modul discret, ci cu o înverşunare extremă. În parcul acela s-a dezlănţuit o furie de psihopat. După aceea, bătrânul Ray - bătrân, nu aşa, să tot aibă vreo patruzeci şi cinci de ani - fugăreşte prin tot parcul o fată de nouăsprezece ani, apoi sare într-un autobuz şi se întoarce la New York, cu pistolul în mână? Ai verificat New York-ul?

Sean confirmă.

— Nici un fel de asigurări sociale sau carduri, niciun fel de angajări pe numele lui. Nici Poliţia de Stat şi nici Departamentul de Poliţie al oraşului New York n-au arestat pe nimeni cu amprentele lui digitale.

— Dar crezi că el a omorât-o pe Katherine Marcus.

Sean dădu din cap.

— Nu. Adică nu sunt sigur. Nici măcar nu ştiu dacă mai este în viaţă. Doar presupun că ar *putea fi.* Şi este foarte probabil ca arma crimei să fie tocmai pistolul lui. Mai cred că Brendan ştie ceva şi, hotărât lucru, nu poate nimeni să confirme că el s-a aflat în pat acasă în clipa în care prietena îi era asasinată. Ce sper eu este ca el să petreacă destul timp după gratii încât să ne spună şi nouă câteva lucruri.

Whitey scoase un râgâit.

— Eşti un prinţ, sergent.

Celălalt ridică din umeri.

— Nici măcar n-avem habar dacă Ray Harris a fost cel care a dat spargerea la magazinul de spirtoase acum optsprezece ani. Nu ştim dacă *ăla* a fost pistolul lui. Totul este ipotetic. In cel mai bun caz, ţine de circumstanţe. Nu ne-am putea prezenta cu aşa ceva la tribunal. Fir-ar să fie, un bun procuror nici măcar n-ar admite un asemenea caz.

— Mda, numai că pare să fie corect.

— Pare!

Îşi aruncă privirea peste umărul lui Sean, în timp ce uşa din spate se deschise.

— Of, Doamne! Uite-i şi pe gemenii nătângi!

Souza, urmat la câţiva paşi de Connolly, se apropiau de ei.

— Şi ai spus că nu era nimic, sergent.

Whitey îşi făcu palma pâlnie la ureche şi îşi ridică privirea la Souza.

— Ce vrei, băiete? Sunt cam fudul de-o ureche, ştii?

— Am răsfoit dosarele de remorcare din terenul de parcare de la Last Drop, îl lămuri Souza.

— Terenul ţine de jurisdicţia oraşului, îi atrase atenţia Sean. Ce ţi-am zis despre asta?

— Am găsit o maşină care n-a fost reclamată până acum, sergent.

— Şi?

— L-am pus pe asistent să verifice o dată dacă se mai află acolo. S-a întors la telefon şi ne-a spus că din portbagaj picură ceva.

— Ce picură?

— Nu ştiu, dar a mai zis că puţea îngrozitor.

CADILLACUL CÂNTĂREA două tone, partea de sus era albă, iar cea de jos avea nuanţa cerului senin de noapte. Whitey se aplecă să se uite prin geamul portierei, ţinând ambele mâini la tâmple.

— Aş spune că văd o pată maronie dubioasă pe consola portierei din dreptul şoferului.

Connolly, care stătea lângă portbagaj, constată:

— Iisuse, nu simţiţi nicio duhoare? Pute ca refluxul mizerabil de la Wollaston.

Whitey se duse în spate tocmai când asistentul lotului de remorcări

îi oferi lui Sean şperaclul. Acesta se apropie de Connolly şi îl dădu la o parte din cale, zicându-i:

— Foloseşte-ţi cravata.

— Poftim?

— Peste nas şi gură, băiete. Foloseşte-te de cravată.

— Ce să folosesc?

Whitey arată cu degetul spre gura sa.

— Ne punem măşti chirurgicale în timpul unui raid. Îmi pare rău, băieţi, v-a expirat timpul.

Sean introduse şperaclul în yala portbagajului şi răsuci, simţind metalul alunecând pe metal, apoi, oprindu-se, prinzând întregul cilindru al yalei.

— A intrat? întrebă Whitey. Chiar de la prima încercare?

— A intrat.

Sean trase cu putere înapoi, scoţând cilindrul yalei. Broasca se deschise cu un declic şi capacul portbagajului se ridică. În clipa aceea, izul de reflux fu înlocuit de o miasmă mult mai rea, o putoare amestecată de benzină stătută şi carne opărită, lăsată să putrezească pe un morman de jumări.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Connolly apăsându-şi cravata peste faţă şi dându-se înapoi din faţa maşinii.

— Doreşte cineva un sandviş Monte Cristo? îi invită Whitey, iar Connolly se făcu verde.

Souza, totuşi, îşi păstră sângele rece. Se apropie de portbagaj, ciupindu-se cu o mână de nas, şi întrebă:

— Unde este mutra tipului?

— Asta îi este faţa, îl lămuri Sean.

Individul era ghemuit în poziţie fetală, cu capul aplecat spre spate, în lateral, de parcă i-ar fi sucit cineva gâtul, restul trupului rămânând cuibărit în direcţie inversă. Costumul era de calitate extra, la fel şi pantofii, iar Sean îi ghici vârsta - să tot fi avut vreo cincizeci de ani -, aruncând o privire asupra mâinilor şi părului. Observă o gaură în spatele hainei de la costum şi se folosi de un pix pentru a îndepărta ţesătura de pe spatele victimei. Sudoarea şi căldura îi îngălbeniseră cămaşa de sub haină, dar Sean descoperi perechea găurii pe partea dorsală a toracelui, unde cămaşa îi intra în carne.

— Am găsit locul pe unde a ieşit glonţul, sergent. Rana este făcută de un foc de armă.

Pentru o clipă rămase cu ochii în portbagaj.

— Totuşi, nu găsesc glonţul.

Whitey se întoarse spre Connolly, care începuse să se clatine.

— Treci în maşină şi întoarce-te la terenul de parcare de la Last Drop. În primul rând informează-i pe cei de la DPB. N-avem nevoie de un război între jurisdicţii. Caută mai bine acolo unde ai găsit cea mai mare parte a sângelui scurs în parcare. E foarte posibil să găseşti vreun glonte pe undeva, agent. Ai priceput?

Connolly încuviinţă din cap, respirând adânc.

— Glonţul a pătruns prin stern, spuse Sean, aproape într-un punct mort.

— Convoacă-i pe cei de la UC, îl instrui în continuare Whitey, cheamă cât mai mulţi agenţi posibili, dar fără să-i enervezi pe cei de la DPB. Găseşte glonţul şi du-l personal la laborator.

Sean îşi întinse gâtul în portbagaj şi privi atent la chipul desfigurat.

— Judecând după cât de tăbăcită-i este moaca, cineva i-a lovit-o de asfalt până când n-a mai avut ce izbi.

Whitey îşi lăsă o mână pe umărul lui Connolly.

— Spune-le celor de la DPB că vor avea nevoie de o întreagă echipă de la Serviciul Omucideri, care să vină până aici, de tehnicieni, fotografi, de specialişti de la Procuratură şi câţiva medici legişti. Zi-le că sergentul Powers solicită pe cineva care poate să identifice grupa sanguină la faţa locului. Du-te!

Connolly se simţi de-a dreptul fericit că poate fugi naibii din putoarea aia. Se repezi la maşina de poliţie, porni motorul şi o scoase din parcare în mai puţin de un minut.

Whitey consumă un film întreg pe exterioare în jurul maşinii, după care făcu, către Souza, un semn cu capul. Acesta îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale şi se folosi de un şperaclu tip manivelă pentru a descuia portiera din dreptul locului pasagerului.

— Ai găsit vreun act de identitate? îl întrebă Whitey pe Sean.

— Am găsit un portofel în buzunarul din spate, îi răspunse acesta. Mai fă câteva instantanee până când îmi pun mănuşile.

Whitey se duse prin spate şi fotografie cadavrul, apoi lăsă să-i atârne

aparatul de cureluşa din jurul gâtului şi schiţă la iuţeală o diagramă a locului faptei în blocnotes.

Sean scoase portofelul din buzunarul de la spate al victimei şi îl deschise în vreme ce Souza strigă din faţa maşinii:

— Înregistrarea maşinii este făcută pe numele August Larson din trei-doi-trei Sandy Pine Lane din Weston.

— E acelaşi tip, confirmă Sean, coborându-şi ochii pe carnetul de şofer.

Whitey se uită peste umăr.

— Aţi mai găsit cumva şi vreo carte de donator de organe pe acolo?

Sean scotoci prin cărţile de credit şi legitimaţiile de cluburi şi într-un târziu găsi o fişă medicală de la Tufts. O ridică în sus ca s-o poată vedea şi Whitey.

— Grupa sangvină este A2.

— Souza, spuse sergentul, cheamă Dispeceratul, să anunţe toate forţele din zonă că numitul Dave Boyle este dat în urmărire generală. Locuieşte pe strada Crescent, la numărul cincisprezece, în East Buckingham. De rasă albă, sex masculin, păr castaniu, ochi albaştri, un metru cincizeci şi şase. Trebuie considerat înarmat şi periculos.

— Înarmat şi periculos? făcu Sean. Mă îndoiesc, sergent.

— Spune-i asta tipului din portbagaj, i-o reteză Whitey.

SEDIUL CENTRAL al Departamentului de Poliţie din Boston era la opt străzi distanţă de lotul de remorcări, aşa încât, peste cinci minute după ce plecase Connolly, un batalion de maşini ale poliţiei şi de automobile fără număr de înmatriculare îşi făcură intrarea pe poartă, urmate de o dubă de la Oficiul de medicină legală al oraşului şi de o dubă de la UC. Sean îşi scoase mănuşile şi se dădu un pas înapoi din faţa camionului, imediat ce-i zări venind. Acum, era circul lor. Dacă doreau să-i pună întrebări, bine, dacă nu, el ieşea din discuţie.

Primul agent de la Omucideri, care ieşi dintr-un Crown Vic cafeniu, era Burt Corrigan, un veteran din generaţia lui Whitey, având un trecut prodigios de relaţii amoroase distruse şi cu un regim alimentar prost. Îi strânse mâna sergentului. Amândoi se cunoscuseră la cursurile serale de joi seara de la JJ Foley's şi erau membri în aceeaşi ligă de darts.

— Nu i-ai făcut încă proces verbal, sau mai aştepţi până după

înmormântare? îl luă Burt la zor pe Sean.

— Asta-i bună, i-o întoarse acesta din urmă. Cine-ţi mai scrie astăzi replicile, Burt?

Corrigan îl bătu pe umăr în timp ce venea în spatele maşinii. Se uită în portbagaj, trase o dată aer pe nări şi exclamă:

— Dubios!

Whitey se apropie de portbagaj.

— Credem că asasinatul a fost comis pe terenul de parcare al barului Last Drop din East Bucky, duminica trecută, în primele ore ale dimineţii.

Burt încuviinţă din cap.

— Nu s-a ciocnit cu băieţii voştri acolo una dintre echipele noastre de la Criminalistică luni după-masă?

Whitey dădu din cap afirmativ.

— Este vorba de acelaşi caz. I-ai trimis pe băieţi încoace astăzi?

— Da, acum câteva minute. Trebuia să mă întâlnesc cu un anume agent Connolly şi să caut un glonţ?

— Aşa-i.

— Ai mai dat şi pe cineva în urmărire, nu?

— Pe David Boyle, preciză Whitey.

Burt aruncă o privire la figura mortului.

— O să avem nevoie de toate însemnările tale asupra acestui caz, Whitey.

— Nici o problemă. Pot să mai stau cu voi puţin, să văd cum merg lucrurile.

— Te-ai spălat astăzi?

— Primul lucru care l-am făcut.

— Bine, atunci, spuse el întorcându-şi ochii spre Sean. Dar tu?

— Am un tip pe care-l ţin în arest şi vreau să stau de vorbă cu el, se scuză Sean. Acum cazul îţi aparţine. O să-l iau şi pe Souza cu mine.

Whitey fu de acord şi îl conduse la maşină.

— Dacă-l implicăm pe Boyle în chestia asta, s-ar putea să-l legăm şi de asasinarea lui Marcus. Ne alegem cu un dublet.

— O dublă omucidere pe o distanţă de zece străzi? se îndoi Sean.

— Poate că tocmai atunci ea a ieşit din bar şi l-a văzut.

Sean dădu din cap.

— Atunci, tot orarul se dă peste cap. Dacă Boyle l-a omorât pe tipul

ăla, a făcut-o între unu jumătate şi două fără cinci. După care ar fi trebuit să parcurgă, la volan, zece străzi şi să dea de Katie Marcus care tocmai trecea cu maşina pe stradă, la două fără un sfert. Nu cred.

Whitey se sprijini de partea laterală a maşinii lor.

— Mda, nici eu.

— În plus, gaura din spinarea tipului? E prea mică. Prea mică pentru calibrul treizeci şi opt, după mine. Arme diferite, făptaşi diferiţi.

Whitey părea să fie de aceeaşi părere, în timp ce-şi pleca privirea la pantofi.

— Ai de gând să-l verifici încă o dată pe puştiul Harris?

— Ne tot învârtim în jurul armei tatălui său.

— Poate ar merita să obţii o fotografie de-a tatălui? Să se simuleze îmbătrânirea şi s-o faci să circule, ca să vezi dacă nu l-a întâlnit careva.

Souza se apropie şi deschise portiera din dreptul pasagerului.

— Vin cu tine, Sean?

Acesta făcu semn şi îi întoarse spatele lui Whitey.

— Ne împiedicăm de un fir de aţă.

— Ce vrei să spui?

— Ne mai lipseşte un amănunt, unul minor. Cum îmi dau seama despre ce este vorba, cum închid cazul.

Whitey surâse.

— Care este ultimul caz de omor în aer liber de care te-ai ocupat, tinere?

— Cazul lui Eileen Fields, acum opt luni, turui Sean.

— Nu sunt toţi baptişti, îi atrase atenţia Whitey, întorcându-se la Cadillac. Mă înţelegi?

TIMPUL PETRECUT de Brendan în celulă nu-i priise deloc. Arăta mai mărunt şi mai tânăr, dar şi mai maliţios, de parcă văzuse acolo nişte lucruri pe care nu-şi dorise niciodată să ajungă să le cunoască. Dar Sean avusese grijă să-l plaseze într-o carceră goală, departe de huligani şi de poponari, aşa că nici n-avea idee de ce ar fi fost într-adevăr oribil pentru el.

— Unde ţi-e tatăl? îl întrebă Sean.

— La New York, îi răspunse tânărul rozându-şi o unghie şi ridicând din umeri.

— De când nu l-ai mai văzut?

— De când aveam şase ani, zise el, luând la rând o altă unghie.

— Ai omorât-o pe Katherine Marcus?

Celălalt îşi coborî degetul de la gură şi rămase cu ochii pironiţi la Sean.

— Răspunde-mi.

— Nu.

— Unde este arma tatălui tău?

— N-am idee. Nu ştiu dacă tatăl meu a avut armă.

De data aceasta, nici nu clipi. Nu-şi feri ochii de privirea poliţistului. Se holba la Sean cu o oboseală crudă, de om bătut. Pentru prima oară de când îl întâlnise, acesta detecta în căutătura lui o înclinaţie spre violenţă. Ce naiba se petrecuse cu el în celulă?

— De ce-ar fi vrut tatăl tău s-o omoare pe Katie Marcus? îl iscodi el.

— Tatăl meu, replică tânărul, n-a ucis pe nimeni.

— Ştii ceva, Brendan, şi nu vrei să-mi spui. Ia hai să vedem dacă acum este liber vreun detector de minciuni. O să-ţi mai punem câteva întrebări.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu un avocat, ripostă celălalt.

— Imediat. Hai...

— Lăsaţi-mă să vorbesc c-un avocat chiar acum, repetă Brendan.

— Sigur, răspunse Sean, păstrând acelaşi ton calm. Te gândeşti la cineva anume?

— Mămica ştie pe unul. Lăsaţi-mă să dau un telefon.

— Uite ce-i, Brendan... începu Sean.

— Chiar acum, insistă celălalt.

Suspinând, poliţistul împinse telefonul de cealaltă parte a mesei.

— Formează nouă mai întâi.

AVOCATUL LUI BRENDAN era un irlandez bătrân şi palavragiu care alerga după ambulanţe încă de pe vremea când erau trase de cai, dar era destul de versat ca să ştie că Sean n-avea niciun drept să-l reţină pe clientul lui doar pentru că n-avea alibi.

— Să-l reţin? făcu poliţistul.

— L-ai băgat pe clientul meu într-o celulă, se răsti avocatul.

— Doar nu l-am închis sau ceva de genul ăsta, se apără Sean. Puştiul

a dorit să arunce şi el o privire.

Avocatul îşi luă o faţă de parcă s-ar fi simţit înşelat în aşteptările lui, după care, împreună cu Brendan, trecură prin anticameră fără să se uite înapoi. Sean răsfoi câteva dosare, însă nu se putu concentra. Le închise şi se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii şi revăzu în minte visul cu Lauren şi copilul. Putea să le simtă mireasma, chiar aşa.

Îşi deschise portofelul şi trase afară un bileţel pe care era scris numărul de mobil al soţiei sale, îl puse pe birou şi îi netezi cu mâna cutele. Nu-şi dorise niciodată să aibă copii, în afară de avantajul unei priorităţi la îmbarcarea într-un avion, nu vedea ce câştig ar fi putut să aibă de pe urma lor. Ei îţi domină viaţa şi ţi-o umplu de teroare şi nelinişti, iar cei din jur se poartă de parcă a avea copii e o binecuvântare şi vorbise despre ei pe tonuri reverenţioase ca şi cum ar fi fost nişte zei. Dacă te uitai mai de-aproape, totuşi, erai nevoit să-ţi aminteşti că toţi tâmpiţii care te depăşeau neregulamentar în trafic îşi omorau timpul pe străzi, urlau prin baruri şi dădeau muzica la maximum, te tâlhăreau şi te violau, după care îţi vindeau marfă de contrabandă, toţi dobitocii ăştia nu erau altceva decât copii maturizaţi. Nu era nicio minune, nimic sacru în chestiunea asta.

De altfel, nici nu era sigur că era fata *lui.* Nu făcuse niciodată un test de paternitate pentru că mândria îi zicea: „Dă-l încolo! La ce-mi trebuie un test care să demonstreze că sunt tată? Se putea ceva mai umilitor? Uf, scuzaţi-mă, trebuie să mi se ia un pic de sânge pentru că soţia mea s-a încurcat cu un alt tip şi a rămas gravidă".

Dă-o naibii! Da, îi era dor de ea. Da, o iubea. Da, dorea mult să-şi strângă copila în braţe. Şi ce? Lauren îl trădase, îl abandonase şi rămăsese cu burta la gură, cât a fost departe de el, cu toate astea, nu-şi ceruse niciodată iertare. Într-adevăr, nu-i zisese niciodată: „Sean, am greşit. Îmi pare rău! Te-am rănit!"

Îi făcuse el vreun rău? Mă rog, da, fireşte. Când aflase prima oară de adulter, era cât pe ce să-i tragă un dos de palmă, abţinându-se în ultimul moment şi băgându-şi mâna în buzunar. Totuşi, Lauren îi citise impulsul în privire. Şi toate cuvintele urâte pe care i le aruncase în faţă... Doamne!

Dar, cu toate acestea, furia, repulsia faţă de ea erau *reactive.* Ea îi greşise. Nu invers. „Aşa-i?" se întrebă, meditând câteva clipe: „Aşa-i".

Puse numărul la loc în portofel şi închise din nou ochii,

legănându-se în scaun. Îl treziră paşii din hol şi deschise ochii pe când Whitey străbătea anticamera. Sean îl cunoscu după privire că băuse, încă înainte de a-i simţi respiraţia. Sergentul se trânti în scaun şi îşi aruncă picioarele pe masă, dând la o parte cutia cu diverse probe pe care Connolly o lăsase mai devreme.

— Lungă zi am mai avut! exclamă el.

— L-ai găsit?

— Pe Boyle? Whitey infirmă dând din cap. Nu. Proprietarul spune că l-a auzit ieşind pe la vreo trei şi nu s-a mai întors de atunci. Mai zice că nici soţia şi nici copilul n-au mai apărut de o vreme încoace. L-am sunat la serviciu. Lucrează într-un schimb de miercuri până duminică, aşa încât nici ei nu l-au văzut. Va apărea, adăugă după un râgâit.

— Ce mai ştii de glonţ?

— Am găsit unul la Last Drop. Problema este că a ricoşat într-un stâlp metalic din spatele locului în care a fost împuşcat tipul. Cei de la Balistică nu promit să-l identifice cu siguranţă, dar încearcă, spuse el ridicând din umeri. Cum ţi-a mers cu puştiul Harris?

— A solicitat un avocat.

— Abia acum?

Sean se duse la biroul lui Whitey şi începu să scotocească prin cutie.

— N-avem urme de paşi, începu el. Amprentele digitale nu se potrivesc cu cele ale vreunui suspect. Arma a fost folosită ultima oară într-o spargere acum optsprezece ani. Adică, ce Dumnezeu!

Aruncă raportul balistic înapoi în cutie.

— Singurul suspect fără alibi este şi singurul pe care nu l-aş bănui.

— Du-te acasă, îl sfătui Whitey. Vorbesc serios!

— Da, da mormăi el, scoţând din cutie caseta cu înregistrarea convorbirii de la 911.

— Ce-i acolo? se interesă Whitey.

— Snoop Dogg.

— Credeam că-i mort.

— Ăla-i Tupac.

— Greu să ţin pasul!

Sean băgă caseta în casetofonul din colţul biroului şi apăsă pe butonul „Play".

— *Nouă-unu-unu, poliţia. Cu ce vă putem ajuta?*

Whitey întinse un elastic pe deget şi îl lansă în tavan.

— *Maşina asta este pătată de sânge şi, ah, portiera este deschisă, ah...*

— Locaţia maşinii?

— În Flats. Pe lângă Parcul Pen. Eu şi prietenul meu am găsit-o.

— *Ştiţi strada?*

Whitey căscă în pumn şi apucă un alt elastic. Sean se sculă în picioare şi se întinse, întrebându-se ce-l aştepta în frigider pentru cină.

— Strada Sydney. Este sânge în maşină şi portiera este deschisă.

— Cum te cheamă, puştiule?

— Vrea să ştie cum o cheamă. Mi-a zis „puştiule".

— Puştiule? Am zis numele tău. Cum te numeşti?

— Domn'le, noi o cam luăm din loc. Noroc bun. Legătura se întrerupse, apoi operatorul sună la Dispeceratul General, iar Sean opri casetofonul.

— Du-te acasă, tinere. Bine? îl îndemnă sergentul, din nou căscând.

Sean aprobă şi scoase caseta. O puse la loc în cutie şi o aruncă peste capul colegului. Îşi luă pistolul Glock şi tocul de pistol din sertarul de sus şi-l prinse la centură.

— „Numele ei", rosti el.

— Poftim? îşi întoarse Whitey privirea spre el.

— Vocea puştiului de pe bandă. A spus „cum o cheamă". Vrea să ştie „cum o cheamă". Vorbea de fata lui Marcus.

— Ai dreptate, recunoscu Whitey. Dacă-i cadavrul unei fete, te referi la ea, foloseşti pronumele personal la persoana a treia, singular, feminin.

— Dar de unde naiba putea să ştie?

— Cine?

— Piciul care a făcut apel. Cum de-a ştiut că sângele din maşină era al unei femei?

Whitey îşi coborî picioarele de pe birou şi se uită la cutie, îşi băgă mâna înăuntru şi scoase caseta. Dintr-o singură zvâcnire a încheieturii i-o aruncă lui Sean care o prinse în mână.

— Mai pune-o o dată, îl rugă sergentul.

Pierdut în spaţiu

DAVE ŞI VAL străbătură oraşul şi trecură peste râul Mystic, oprindu-se într-o speluncă din Chelsea, unde berea era ieftină şi rece, fără prea multă lume, doar câţiva veterani, ce aveau o înfăţişare de parcă toată viaţa munciseră în port, şi patru muncitori din construcţii certându-se pentru cineva pe nume Betty care, pare-se, avea sâni grozavi dar era fată rea. Barul era înghesuit sub Podul Tobin, cu spatele la râu şi lăsa impresia că rezista aici de mai multe decenii. Toată lumea îl ştia pe Val şi îl salută. Proprietarul, un bărbat scheletic, cu păr foarte negru şi piele foarte albă, se numea Huey. Tot el era şi barmanul. Le oferi primele două rânduri de băutură din partea casei.

Dave şi Val jucară biliard o vreme, după care se aşezară într-un separeu, luând o carafă şi două păhărele. Ferestrele mici şi pătrate, cu faţa la stradă, schimbară curând razele aurii ale soarelui pe albastrul întunecat al nopţii, care se lăsă peste oraş atât de iute, încât aproape că-l luă pe Dave prin surprindere. Val era de fapt un tip destul de prietenos, când ajungeai să-l cunoşti mai bine. Îi spuse poveşti despre puşcărie şi furturi care se terminau prost şi toate erau oarecum de groază, dar într-un fel anume le făcea să pară şi nostime. Dave se trezi întrebându-se cum ar trebui să fie în pielea lui, complet neînfricat şi sigur de sine şi cu toate acestea atât de pitic.

— S-a întâmplat o dată, pe vremea când Jimmy era în puşcărie şi noi încercam să ne menţinem echipa. Nu ne dădusem încă seama că singurul motiv pentru care eram hoţi era că Jimmy punea la cale totul pentru noi. Ceea ce trebuia să facem era să-i urmăm ordinele şi totul mergea strună. Dar fără el eram nişte dobitoci. Deci, s-a întâmplat odată să jefuim un colecţionar de timbre. El rămăsese legat fedeleş în biroul lui, iar eu împreună cu fratele meu Nick şi cu un puşti, Carson Leverett, care nu era în stare să-şi lege şireturile la pantofi dacă nu-i arătai cum s-o facă, coboram cu liftul. Şi eram calmi. Eram îmbrăcaţi la costum, arătam ca nişte domni. În lift intră o doamnă căreia i se taie respiraţia. Dar cumplit, nu aşa. Şi noi nu ştiam ce se întâmplă. Arătam ca nişte oameni respectabili, nu-i aşa? Mă întorc spre Nick şi el se uită la Carson Leverett, pentru că idiotul naibii îşi uitase masca pe faţă.

Val lovi masa cu palma sub hohote de râs.

— Mă crezi? Purta masca lui Ronald Reagan, una cu ditamai

zâmbet, care se găsea la vânzare! Încă şi acum o mai are.

— Şi voi, băieţi, n-aţi observat nimic?

— Nu. Tocmai asta-i chestiunea, îi explică Val. Când am ieşit din birou, eu şi Nick ni le scosesem. Am presupus că şi Carson făcuse la fel. Întâmplător, micului imbecil îi plăcea s-o poarte numai în timpul unor asemenea acţiuni. Pentru că te repezi şi eşti prost şi vrei să termini cât mai repede treaba, pierzi din vedere detaliul cel mai evident. Îl ai chiar sub nas, dar nu poţi să-l vezi.

Chicoti iar şi mai dădu un păhărel pe gât.

— De-aceea, Jimmy ne lipsea atât de tare. El se gândea la fiecare amănunt. Aşa cum se spune că un bun mijlocaş vede întregul teren de joc, nu? Aşa vedea Jimmy întregul câmp de acţiune. Remarca tot ceea ce putea constitui pe parcurs un obstacol. Tipul era un adevărat geniu.

— Dar s-a făcut om cinstit.

— Sigur, recunoscu Val, aprinzându-şi o ţigară. De dragul lui Katie şi al lui Annabeth. Nu cred că-l trăgea inima spre asta, între noi fie vorba, dar aşa este. Uneori, oamenii se mai maturizează. Prima mea soţie spunea că problema mea era că nu puteam să mă maturizez. Îmi place prea mult noaptea. Ziua este făcută să ţi-o petreci dormind.

— Întotdeauna am zis că este altfel, zise Dave.

— Ce anume?

— Să te maturizezi. Te simţi altfel, nu? Te simţi adult, bărbat.

— Tu nu te simţi aşa?

Dave surâse.

— Uneori, poate că da. Pentru o miime de secundă. Dar în marea majoritate a timpului, nu mă simt prea diferit de cum eram la optsprezece ani. De multe ori mă trezesc întrebându-mă: „Am un *copil?* Am o *soţie? Cum* de-am ajuns aici?"

Îşi simţi limba îngreunându-se din cauza băuturii şi încercă o senzaţie de plutire, pentru că nu apucase să pună nimic în gură. Simţea nevoia să se explice. Să-l facă pe celălalt să-l vadă şi să-l placă aşa cum era.

— Mereu am sperat că într-o zi maturizarea se va permanentiza, înţelegi? Într-o bună zi să mă trezesc şi să *mă simt matur.* Să simt că dispun de lucruri la fel ca taţii cu familie din acele vechi seriale de televiziune.

— În genul lui Ward Cleaver? spuse Val.

— Cam aşa. Sau măcar ca şerifii, ştii tu, în genul lui James Arness. Aceia erau bărbaţi tot timpul.

Val încuviinţă din cap şi mai sorbi din bere.

— Un tip de la pârnaie mi-a zis odată că fericirea vine doar în anumite momente şi apoi dispare până data viitoare. Pod s-o aştepţi ani de zile. Dar tristeţea, făcu cu ochiul, se instalează de tot. Îşi stinse ţigara. Mi-a plăcut de tipul ăla. Mereu scotea nişte texte din el...! Mă gândesc să mai iau un păhărel. Ce zici? îl întrebă el sculându-se.

Dave scutură din cap.

— Încă nu l-am terminat pe ăsta.

— Haide, îl îndemnă Val. Dă-l pe gât.

Dave îi scrută chipul zâmbitor şi boţit şi cedă:

— O.K., bine.

— Bravo! exclamă celălalt, bătându-l pe umăr în timp ce se îndreptă spre bar.

Dave îl urmări cum stătea lângă tejghea, flecărind cu unul dintre bătrânii muncitori portuari, pe când aştepta comanda. Îşi spuse că tipii de aici ştiau ce înseamnă să fii bărbat. Erau bărbaţi neîncercaţi de îndoială, care niciodată nu s-au îndoit de justeţea acţiunilor, cărora puţin le păsa de lume şi de ceea ce se aştepta de la ei.

Era din cauza fricii, se gândi el. Iată ce avea el din plin şi le lipsea lor. Frica îl cuprinsese la o vârstă fragedă şi nu-l mai părăsise, aşa cum pretindea puşcăriaşul lui Val că se întâmpla cu tristeţea. Frica îşi găsise un loc în sufletul lui şi nu mai pleca, aşa încât el se temea să nu greşească şi să n-o scrântească, că nu era destul de inteligent, că nu era un soţ bun sau un bărbat adevărat. Frica hălăduia în el de atâta vreme, că nici nu mai era sigur dacă ţinea minte cum este să trăieşti fără ea.

Farurile unei maşini în trecere fulgerară prin uşa din faţă care tocmai se deschidea, lumina albă şi orbitoare căzându-i direct pe faţă şi făcându-l să clipească. Surprinse doar silueta unui bărbat care tocmai intra. O apariţie mătăhăloasă înfăşurată în ceea ce părea a fi o geacă din piele. Semăna puţin cu Jimmy, dar parcă mai voinic, mai lat în umeri.

De fapt, chiar era Jimmy, îşi dădu seama Dave, în vreme ce uşa se închidea la loc şi vederea i se limpezea. Purta o geacă neagră din piele peste o helancă de culoare închisă, pantaloni kaki, salutându-l cu capul

pe când se apropia de Val şi de tejghea. Şopti ceva la urechea cumnatului său, care îi aruncă o privire peste umăr, apoi îi şopti şi el ceva.

Pe Dave îl luă cu ameţeală. Era sigur că i se trăgea de la toată băutura ajunsă în stomacul gol. Dar mai era ceva legat de vechiul amic din copilărie, ceva în felul în care îi făcuse semn din cap, în figura lui golită de expresie şi totuşi oarecum hotărâtă. Şi de ce dracului arăta aşa de umflat, de parcă luase câteva kilograme, de ieri până azi? Şi ce învârtea aici prin Chelsea, cu o seară înainte de priveghiul fetei decedate?

Veni la masa lor şi se trânti pe scaunul cumnatului, în faţa lui.

— Ce mai faci? îl întrebă.

— Sunt un pic beat, recunoscu Dave. Te-ai îngrăşat, sau mi se pare mie?

— Nu, îi răspunse, aruncându-i un surâs enigmatic.

— Arăţi mai voinic.

Dave ridică din umeri.

— Ce faci aici? căută să ştie.

— Vin des pe-aici. Eu şi Val îl cunoaştem pe Huey de ani de zile. De ce nu bei, Dave?

El îşi ridică păhărelul.

— Mă simt deja puţin matol.

— Şi ce-i cu asta? îl întrebă Jimmy, ridicându-şi paharul şi ciocnind cu Dave.

— Pentru copiii noştri, toastă el.

— Pentru copiii noştri, repetă Dave, simţind că deja nu mai era în apele lui, de parcă ieşise din tărâmul zilei, prin noapte, intrând într-un vis în care toate feţele îi erau prea aproape, dar glasurile păreau că vin din fundul unei ţevi.

Dave dădu păhărelul pe gât, strâmbându-se când alcoolul îi arse măruntaiele, iar Val se strecură în separeu lângă el. Îşi puse braţul în jurul lui şi luă o gură de bere direct din carafă.

— Întotdeauna mi-a plăcut locul ăsta.

— Este un bar bun, spuse Jimmy. Nimeni nu te deranjează.

— Asta-i important, aprecie Val, că nimeni nu te deranjează cât trăieşti. Nimeni nu se leagă de tine sau de cei dragi ţie, ori de amicii tăi. Aşa-i, Dave?

— Absolut, confirmă el.

— Tipul ăsta este ţais, spuse Val. Îţi merge la inimă.

— Zău? făcu Jimmy.

— Zău, răspunse cumnatul său, strângându-l pe Dave de umăr. Ăsta-i omul meu.

CELESTE ŞEDEA pe marginea patului în motel, iar Michael se uita la televizor. Ţinea telefonul în poală, cu palma odihnind pe receptor.

Ultimele ore de după-amiază şi le petrecuse în compania puştiului, pe marginea unei piscine minuscule, aşezaţi în nişte scaune ruginite. Treptat, începu să se simtă măruntă şi goală pe dinăuntru, de parcă putea fi văzută din înaltul cerului. I se părea că arată ca o femeie proastă şi discreditată, ba chiar mai rău, necredincioasă.

Soţul. Îşi trădase *soţul.* Poate că Dave o omorâse pe Katie. Dar ce fusese în capul ei când se dusese tocmai la Jimmy să-i spună? De ce nu mai aşteptase, de ce nu meditase ceva mai mult asupra problemei? De ce nu luase în calcul fiecare alternativă posibilă? Pentru că îi era frică de Dave?

Dar acest străin pe care ea-l descoperise în ultimele zile era o aberaţie, un efect al stresului. Poate că nici nu se atinsese de Katie. Poate.

Chestia era că acum simţea nevoia să-i acorde prezumţia de nevinovăţie până când se lămureau lucrurile. Nu era sigură că mai putea să trăiască cu el şi să-l expună pe Michael unui risc, dar îşi dădea seama că ar fi trebuit să se ducă la poliţie, nu la Jimmy Marcus.

Dorise să-i facă vreun rău soţului? Aşteptase să afle ceva mai multe, uitându-se fix în ochii lui Jimmy şi destăinuindu-i suspiciunile? Şi dacă da, ce anume? Dintre toţi oamenii câţi sunt pe lume, de ce-l alesese tocmai pe cumnatul ei?

Existau nenumărate răspunsuri posibile la această întrebare şi nici unul nu-i era pe plac. Ridică receptorul şi formă, cu degete tremurătoare numărul de-acasă al lui Jimmy. „Vă rog, răspundeţi. Daţi-mi doar un singur răspuns. Vă rog.”

SURÂSUL DE PE FAŢA lui Jimmy aluneca acum, înainte şi înapoi, în sus şi în jos, iar Dave încerca să-şi focalizeze privirea asupra tejghelei, dar şi aceasta se legăna de parcă se afla într-o barcă ce plutea pe o mare înfuriată.

— Îţi mai aduci aminte că odată l-am adus aici şi pe Ray Harris? îl întrebă Val pe Jimmy.

— Sigur, răspunse celălalt. Drăguţul de el!-

— Acum Ray, începu Val, izbind cu palma masa în faţa lui Dave, era un ticălos al naibii de amuzant.

— Mda, recunoscu Jimmy moale. Ray te făcea să râzi.

— Cei mai mulţi îl strigau „Doar" Ray, spuse Val în timp ce Dave se străduia să se concentreze asupra subiectului discuţiei. Dar eu îl poreclisem Ray „Zornăială".

Jimmy îşi pocni degetele şi arătă spre Val.

— Ai dreptate. Din cauza mărunţişului din buzunare.

Val se aplecă peste Dave şi îi şopti la ureche:

— Tipul ăsta, ştii? Purta în jur de zece dolari mărunt în buzunar, în orice zi lăsată de la Dumnezeu. Nimeni nu ştia de ce. Pur şi simplu îi plăcea să aibă mărunţiş în buzunar, în cazul în care era nevoit să dea un telefon până în Libia sau în vreun alt loc afurisit, presupun. Cine ştie? Dar se tot învârtea cu mâinile în buzunare şi îşi zornăia mărunţişul cât era ziulica de lungă. Adică, tipul era un hoţ, dar cine nu-l auzea prin preajmă? Se pare însă că în timpul operaţiunilor îşi lăsa măruntul acasă. Val scoase un suspin. Ce tip nostim! suspină Val.

Îşi luă braţul de pe umărul lui Dave şi îşi aprinse o altă ţigară. Fumul învălui figura lui Dave, care îl simţi târându-i-se pe obraji şi pitindu-i-se prin păr. Îl întrezări pe Jimmy prin fumul de ţigară care îl urmărea cu o expresie albă, dar în acelaşi timp hotărâtă. Era ceva familiar în ochii lui care nu-i prevestea nimic bun.

Avea o căutătură de poliţist, îşi dădu seama brusc. Avea privirea sergentului Powers. Îi dădea aceeaşi senzaţie de intruziune. Zâmbetul reapăru pe faţa lui Jimmy, lunecând în sus şi în jos ca o şalupă, iar Dave îşi simţi stomacul purtat de aceleaşi valuri agitate. înghiţi de mai multe ori şi trase adânc aer în piept.

— Ţi-e rău? îl întrebă Val.

Dave ridică o mână. Dacă toată lumea ar tăcea, i-ar fi foarte bine.

— Sunt bine.

— Eşti sigur? îl iscodi Jimmy. Arăţi cam verde la faţă, omule. Valul din stomac i se umflă deodată şi îşi simţi traheea strângându-se ca un pumn, apoi deschizându-se subit, iar fruntea i se acoperi toată cu

broboane de sudoare.

— Of, ce rahat!

— Dave!

— O să-mi vină rău, zise el, simţind cum valul i se ridica iar în vintre.

— Bine, bine, cedă Val şi, cât ai clipi, se strecură afară din separeu. Ieşi pe uşa din spate. Lui Huey nu-i place să spele de vomă toaleta. Pricepi?

Dave se smulse din loc, iar Val îl apucă de umeri şi-l întoarse în aşa fel încât să poată zări uşa de la capătul barului, lângă masa de biliard. Dave păşi spre uşă, încercând să nu se clatine, aducând un picior în faţa celuilalt, dar uşa tot se mişca uşor. Era o uşă mică, întunecată, din lemn de stejar vopsit în negru, pe care anii lăsaseră urme. Se simţi subit toropit de căldura din local: un aer cleios şi dens, îl sufoca pe măsură ce înainta spre uşă, făcându-l să se repeadă la clanţa din bronz, cu toată recunoştinţa de care era în stare pentru răcoarea care-i mângâie mâna în vreme ce deschidea uşa.

Primul lucru pe care-l zări fură buruienile. Apoi apa râului. Se clătină, surprins de întunericul de afară. Ca la un semn, un bec deasupra uşii se aprinse brusc şi scaldă asfaltul crăpat din faţă. Zgomotele traficului îi răsunau în urechi, de pe podul de deasupra, şi dintr-o dată simţi cum dispare valul de greaţă. Poate se întrema până la urmă. Trase adânc în piept aerul nopţii. În stânga, cineva aduna mormane de scânduri din lemn putred şi capcane ruginite de homari, unele dintre ele având găuri zdrenţuite de parcă fuseseră muşcate de rechini. Dave se întrebă de ce naiba era nevoie de capcane de homari pe malul unui râu, apoi se gândi că era prea beat ca să găsească răspunsul. Dincolo de acele mormane se afla un gard din solzi de sârmă, la fel de ruginit ca şi capcanele de homari, năpădit de buruieni. Un câmp de buruieni mai înalte decât un stat de om se aşternea în dreapta, întinzându-se prin prundişul fărâmiţat pe mai bine de şaptesprezece metri pătraţi.

Stomacul i se cutremură iar şi un noul val îl cuprinse mai puternic decât cel de până acum, croindu-şi drum cu violenţă prin trup. Se împletici până la marginea apei şi îşi aplecă capul tocmai în clipa în care frica, Sprite-ul şi berea se revărsau din el în apele slinoase ale râului Mystic. Nu ieşi din stomac decât lichid pur. Nu mai era nimic în el. La

drept vorbind, nici nu-şi amintea de când nu mai mâncase. Dar în momentul în care lichidul îi ieşi din gură şi se vărsă în apă se simţi mai bine. Răcoarea serii îi dezmierda părul. O uşoară briză se ridică din râu. Aşteptă în genunchi să vadă dacă nu-l mai apucă o dată, deşi se îndoia. Se simţea parcă purificat.

Aruncă o privire sub pod. Toată lumea se bătea să intre sau să iasă din oraş, fiecare se grăbea. Poate că erau pe jumătate conştienţi de faptul că n-aveau să se simtă mai bine odată ajunşi acasă. Jumătate dintre ei aveau să se întoarcă din nou la piaţă, pentru vreun lucru uitat, într-un bar, într-un magazin de videocasetofoane, într-un restaurant unde vor face iar coadă. Şi pentru ce? „La ce bun să facem coadă? Unde sperăm să mai ajungem? Şi de ce nu suntem niciodată atât de fericiţi pe cât credeam că vom fi, de îndată ce am ajuns în locul dorit?"

Dave observă la dreapta o barcă micuţă. Era legată de o platformă plată, atât de mică şi de tocită, încât nici nu se putea numi „doc". Trebuia să fie barca lui Huey, îşi închipui el, şi imaginea tipului subţire ca o scândură plutind pe aceste ape tulburi, vântul fluturându-i părul negru ca tăciunele, îl făcu să zâmbească.

Îşi întoarse capul şi se uită în jur, la scânduri şi la buruieni. Nu era de mirare că oamenii veneau aici să vomite. Era o izolare completă. Doar dacă te-ai fi uitat cu un binoclu de pe celălalt mal al râului, altfel n-aveai cum să observi acest loc. Era blocat în trei direcţii şi era atâta linişte, zgomotul maşinilor de deasupra auzindu-se în surdină, buruienile blocând orice sunet în afară de clipocitul şi susurul apei. Dacă Huey ar fi deştept, s-ar debarasa de buruieni şi de scânduri, ar construi un ponton aici şi i-ar atrage pe câţiva dintre tinerii care se mutau în Admiral Hill şi încercau să facă din Chelsea următorul câmp de bătălie pentru modernizare, o dată ce terminau cu East Bucky.

Dave scuipă de câteva ori, pe urmă îşi şterse gura cu dosul palmei. Rămase în picioare, hotărându-se să le spună lui Val şi lui Jimmy că avea nevoie să pună ceva în gură înainte de a mai bea un pahar. Nu neapărat cine ştie ce, dar măcar ceva hrănitor. Şi când se întoarse împrejur, ei se aflau lângă uşa cea neagră, Val la stânga şi Jimmy la dreapta. Între ei uşa era închisă bine. Dave se gândi că arătau oarecum nostim, de parcă ar fi cărat mobilă şi nu vedeau unde să o pună prin toate buruienile alea.

— Ce faceţi, băieţi? Aţi venit să vedeţi dacă n-am căzut în râu? se

miră Dave.

Jimmy se îndepărtă de perete şi porni spre el, iar becul de deasupra uşii se stinse brusc. Silueta lui, neagră în întuneric, se apropia încet. Pe faţa albă se răsfrângeau câteva raze de lumină de pe pod, cum tot intra şi ieşea din umbră.

— Hai să-ţi povestesc eu ce-a fost cu Ray Harris, zise Jimmy cu o voce atât de slabă încât Dave fu nevoit să se aplece înainte ca să audă. Ray Harris a fost un amic de-al meu, Dave. Obişnuia să-mi facă vizite, cât m-am aflat în puşcărie, şi să verifice dacă Marita, Katie şi mama erau bine, dacă aveau nevoie de ceva. Făcea toate acestea şi eu credeam că mi-e prieten, dar adevăratul motiv era vina. Se simţea cu musca pe căciulă pentru că-şi prinsese urechile într-o menghină şi atunci m-a turnat la poliţie. S-a simţit groaznic după aceea. Dar, după ce a tot venit la mine la închisoare, timp de câteva luni, s-a petrecut ceva ciudat.

Jimmy ajunse în dreptul lui Dave şi se opri, uitându-se în ochii lui cu capul uşor ridicat.

— Am descoperit că-mi plăcea tipul. Adică, sincer vorbind, mă bucuram de compania lui. Vorbeam despre sport, despre Dumnezeu, despre cărţi, despre nevestele şi copiii noştri, despre politică, despre orice. Ray era tipul care putea discuta despre orice. Îl *interesau* toate. Mai rar întâlneşti un asemenea om. După aceea, mi-a murit nevasta. Ştii? Când a decedat, un gardian a fost trimis în celula mea să-mi spună: „Ne pare rău, deţinut, dar soţia dumitale a părăsit această lume aseară, la ora opt şi un sfert. S-a dus dintre cei vii". Care a fost chestia? Ce a murit în mine o dată cu nevastă-mea, Dave? Sentimentul că a trebuit să moară fără un suflet lângă ea. Ştiu la ce te gândeşti, toţi murim singuri. Adevărat. În ultimul stadiu, când treci în cealaltă lume, da, eşti singur. Dar soţia mea suferea de cancer de piele. Şi-a petrecut ultimele şase luni de viaţă stingându-se încetul cu încetul. Şi i-aş fi putut fi alături. Aş fi putut-o ajuta să se stingă mai uşor. Nu să moară, să se stingă. Dar n-am fost alături de ea. Ray, un tip care-mi plăcea, ne-a privat pe amândoi de această posibilitate.

Dave zări o bucată din râu albastră ca cerneala, luminată de luminile şi strălucirile podului, reflectându-se în pupilele lui Jimmy.

— De ce-mi spui mie toate astea? îl întrebă.

Celălalt arătă cu degetul peste umăr.

— L-am silit pe Ray să îngenuncheze chiar în locul acela şi l-am împuşcat de două ori. O dată în piept şi o dată în gât.

Val se desprinse de zidul de lângă uşă şi se duse în stânga lui Dave, fără grabă, buruienile ridicându-se în urma lui. Dave simţi un nod în gât, i se înmuiară genunchii.

— Hei, Jimmy, nu ştiu cu ce-am..., începu el.

— Ray m-a implorat, îl întrerupse acesta. Mi-a spus că suntem prieteni, că are un fiu, o nevastă care tocmai era gravidă. Mi-a promis că o să plece din oraş, că n-o să mă mai deranjeze niciodată. M-a implorat să-i las viaţa numai cât să-şi vadă la faţă copilul care trebuia să se nască. Spunea că mă cunoaşte şi că ştia prea bine că sunt un om bun şi că n-aş face aşa ceva. Jimmy îşi ridică privirea spre pod. Am vrut să-i zic şi eu ceva, că şi eu mi-am iubit nevasta, dar ea a murit şi eu îl făceam răspunzător. Pe lângă asta, din principiu, nu-ţi torni amicii dacă vrei să trăieşti o viaţă lungă. Dar nu i-am spus nimic, Dave. Vărsăm prea multe lacrimi. Atât de cumplit a fost totul. Eu plângeam în hohote, el la fel. Abia puteam să-l mai văd.

— Atunci de ce l-ai mai ucis? întrebă Dave cu un zel disperat în voce.

— Tocmai ţi-am spus, îi aminti Jimmy, de parcă i-ar fi explicat unui copilaş de patru ani. Din principiu. Rămăsesem văduv la douăzeci şi doi de ani, cu o fiică de cinci ani. Pierdusem ultimii doi ani din viaţa soţiei mele. Iar nenorocitul de Ray ştia prea bine care era regula numărul unu în branşa noastră, să nu-ţi torni amicii.

— Ce crezi că am făcut, Jimmy? Spune-mi, îl iscodi Dave.

— Când l-am ucis pe Ray, reluă celălalt, am simţit, nu ştiu cum, că nu mai eram *deloc eu* însumi. De parcă Dumnezeu se holba din cer la mine în vreme ce legam o greutate de el şi îi dădeam drumul în apă. Şi Dumnezeu dădea din cap. Dar nu era supărat. Era doar dezgustat, dar deloc surprins, bănuiesc, de parcă un căţeluş i-ar fi urinat pe covor. Stăteam exact acolo în spate, unde stai tu acum, şi îl priveam cum se scufundă Ray, ştii? Capul i-a dispărut ultimul sub apă şi îmi amintesc şi azi că mă gândeam că în copilărie credeam că dacă înotai pe fundul unui curs de apă, puteai să te împingi prin mâlul de pe fundul albiei şi să-ţi iasă capul în spaţiul cosmic. Adică, aşa îmi închipuiam globul pământesc, ştii? Iată-mă-s, cu capul ieşit din sfera planetară, cuprins de

tot spaţiul infinit de stele şi cer întunecat. Nu-mi mai rămânea decât să cad în eter şi să plutesc rătăcind timp de un milion de ani prin frigul spaţial. Şi când Ray s-a dus la fund, la asta m-am gândit. Că avea să se scufunde la nesfârşit până când ar fi ieşit printr-o gaură din planetă şi s-ar pierde în spaţiul cosmic, la distanţă de milioane de ani.

— Ştiu că pui ceva la cale aici, Jimmy, dar greşeşti. Crezi că eu am ucis-o pe Katie, nu-i aşa? Asta este? îl întrebă.

— Nu mai spune nimic, Dave, i-o reteză Jimmy.

— Nu, nu, nu, insistă el, observând deodată arma din mâna lui Val. N-am avut *nimic* de-a face cu moartea fetei tale.

„Au de gând să mă omoare," îşi dădu seama. „Of, Doamne, nu! Asta este ceva pentru care trebuie să te pregăteşti. Nu ieşi afară dintr-un bar ca să vomiţi, te întorci şi realizezi că ţi-a sunat ceasul. Nu. Trebuie să mă duc acasă. Să pun lucrurile la punct cu Celeste. Să mănânc ceva."

Jimmy se scotoci în geacă şi scoase un briceag. Mâna îi tremură uşor când îl deschise, ca şi buza de sus şi o parte din bărbie, observă Dave. Mai avea o speranţă. Nu lăsa creierul să încremenească. Mai există speranţă!

— Te-ai întors acasă în noaptea în care a murit Katie, având hainele pline de sânge, Dave. Ai spus două variante diferite despre cum ţi-ai zdrelit mâna, iar maşina ţi-a fost văzută în apropierea barului Last Drop, în jurul orei când fiică-mea părăsea localul. I-ai minţit pe poliţişti şi pe noi ceilalţi.

— Uite, Jimmy. Te rog uită-te la mine!

Acesta nu-şi luă ochii din pământ.

— Jimmy, eram plin de sânge, da. Am bătut pe cineva, Jimmy. L-am bătut rău.

— Oh, asta-i povestea cu banditul? îl întrebă el.

— Nu. Era pedofil. Făcea sex în maşină cu un puşti. Era un vampir, care otrăvea sângele unui băiat.

— Deci n-a fost bandit. A fost un tip care, am înţeles bine, molesta un puşti. Bineînţeles, Dave. L-ai omorât?

— Da. Mă rog, eu... eu şi băiatul.

N-avea habar de ce spusese acest fapt. Niciodată nu pomenise cuiva de băiat. Nu se face. Oamenii nu înţeleg. Poate din cauza fricii. Poate că Jimmy simţea nevoia să vadă ce era în mintea lui, să se convingă că da,

era un talmeş-balmeş în cap, „dar *priveşte-mă* Jimmy. Dă-ţi seama că nu sunt tipul care să ucid un nevinovat”.

— Deci tu şi puştiul molestat aţi...

— Nu, zise.

— Nu ce? Ai spui că tu şi băiatul...

— Nu, nu! Uită ce-am zis. Mintea mi-o ia razna uneori. Spun că...

— Nu mai spune! făcu Jimmy. Deci tu ai omorât un pedofil. Îmi mărturiseşti mie chestia asta, dar nu şi soţiei? Aş crede că ea ar fi prima care ar trebui s-o afle din gura ta. Mai ales astă-noapte, când ţi-a spus pe şleau că nu crede în povestea ta cu tâlharul. Adică, de ce să *nu-i* spui ei? Majorităţii oamenilor nu le pasă dacă moare un *pedofil*, Dave. Soţia ta credea că tu mi-ai ucis fata. Şi vrei să mă convingi că ai prefera ca ea să te suspecteze de aşa ceva decât să ştie c-ai omorât un pedofil. Explică-mi şi mie cum vine chestia asta, Dave!

Îi stătea pe limbă să recunoască faptul că l-a ucis de frică să nu devină unul ca el. „Dacă îi mâncam inima, îi subjugam şi îi asimilam spiritul. Dar nu pot spune toate acestea cu voce tare. Nu pot rosti adevărul *ăsta.* Dar *măcar* secretul să-l păstrez, indiferent dacă va trebui să-l îngrop în minciuni”.

— Haide, Dave. Spune-mi de ce. De ce n-ai putut să-i spui soţiei adevărul, ăă?

— Nu ştiu, fu singurul lucru pe care celălalt putu să-l recunoască.

— Nu ştii. Bine, deci în acest basm, pe cine trebuia să reprezinte puştiul, pe tine când erai copil? Voi doi o porniţi şi...

— N-am fost decât eu, preciză Dave. Eu am ucis creatura fără faţă.

— *Ce zice* ăsta? se nedumeri Val.

— Individul. Pedofilul. Eu l-am omorât. Doar eu. În parcarea de la Last Drop.

— N-am auzit de niciun tip găsit mort lângă Last Drop, zise Jimmy şi se uită la Val.

— Laşi sacul ăsta de rahat să-ţi mai şi *explice,* Jim? Ce, faci glume cu mine?

— Nu, acesta-i adevărul, strigă Dave. Jur pe viaţa fiului meu! L-am băgat pe tip în portbagajul maşinii lui. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu automobilul, dar aşa am făcut, jur pe Dumnezeu. Vreau să-mi mai văd soţia, Jimmy, să-mi trăiesc viaţa!

Rămase cu privirea pierdută în bezna de sub puntea podului, de unde zgomotul cauciucurilor încinse pe asfalt ajungeau până la urechile lui. Îşi ridică ochii la luminiţele galbene care goneau spre casă.

— Jimmy! Te rog nu-mi lua viaţa...

Dave se uită în ochii lui Jimmy şi îşi văzu moartea care zăcea în Jimmy ca în lupi. Îşi dori atât de mult s-o înfrunte. Dar nu putea. Nu putea să-şi privească moartea în ochi. Se găsea acolo, în acea clipă, cu picioarele pe asfalt, cu inima bătându-i nebuneşte, creierul transmiţând mesaje nervilor, muşchilor şi organelor, adrenalina invadându-i corpul. În orice secundă, poate chiar în următoarea, o lamă de cuţit avea să i se înfigă în piept. Şi prin toată durerea pe care o va simţi va ajunge la certitudinea că viaţa asta, viaţa lui, vederea, foamea şi nevoia lui de dragoste, râsul, pipăitul şi mirosul vor dispărea ca un fum. N-avea curajul să înfrunte aşa ceva. Se va milogi. Aşa va face. Va face orice doreau ei, dacă nu-l omorau.

— Cred că te-ai urcat în maşina aia acum douăzeci şi cinci de ani, Dave, şi altcineva s-a întors în locul tău. Cred că ţi-au pus creierii la prăjit sau aşa ceva, zise Jimmy. Avea doar nouăsprezece ani. Ştii? Nouăsprezece şi nu ţi-a făcut niciun rău. Chiar te *plăcea.* Şi tu ai ucis-o, nenorocitule? De ce? Pentru că eşti un ratat? Pentru că frumuseţea te ofensează? Fiindcă n-am urcat şi eu în maşină? Pentru ce? Spune-mi măcar atât, Dave. Zi, hai zi! îl îndemnă Jimmy, şi îţi las viaţa.

— La dracu'! Asta nu, se împotrivi Val. Jimmy, nu. Haide. Ţi-este *milă de* acest căcănar împuţit? Ascultă...

— Tacă-ţi gura, Val! se răsti Jimmy, arătând cu degetul. Ţi-am dat pe mână o *maşinărie,* fir-ar al dracului, când am intrat în cârdăşie şi ai dat cu ea de pământ. Ţi-am dat tot şi n-ai fost capabil decât să-ţi pui muşchii la bătaie şi să vinzi nişte nenorocite de *droguri?* Să nu-ndrăzneşti să-mi dai mie sfaturi, Val. Nici să nu te gândeşti!

Cumnatul său îi întoarse spatele, lovi buruienile cu piciorul, bombănind în şoaptă.

— Spune-mi, Dave. Dar *nu te* mai apuca să inventezi nu ştiu ce pedofil, pentru că astă-seară n-am de gând să mai înghit gogoşile tale. Bine? Spune adevărul. Dacă-mi mai vii cu vreo minciună, te hăcuiesc de nu te vezi.

Jimmy respiră de câteva ori adânc. Ţinu cuţitul în faţa lui Dave după

care îl coborî, strecurându-l în curea deasupra coapsei drepte. Îşi deschise larg palmele goale.

— Dave, îţi ofer viaţa. Spune-mi doar pentru ce ai omorât-o. O să intri în puşcărie. Aici nu te mint. Dar ai să trăieşti. Ai să mai respiri.

Se simţi atât de recunoscător, încât era cât pe ce să mulţumească cu glas tare Domnului. Dorea să-l îmbrăţişeze pe Jimmy. Cu o jumătate de minut mai înainte, se lăsase cotropit de cea mai neagră disperare. Era gata să cadă în genunchi, să implore şi să spună: „Nu vreau să mor. Nu sunt încă pregătit să părăsesc această viaţă. Nu ştiu ce mă aşteaptă dincolo. Nu cred că o să ajung în rai. Cred că o să mă aştepte nu lumina, ci mai curând întunericul, frigul şi tunelul infinit al nimicniciei. La fel ca gaura ta în planetă, Jim. Şi nu vreau să mă găsesc de unul singur pierdut în nimic, în ani de nimic, secole de nimic şi de frig, doar inima mea singură plutind prin imensul ocean al nimicniciei, singură de tot".

Acum i se permitea să trăiască. Dacă mintea? Dacă îşi călca pe inimă şi îi spunea lui Jimmy ce vroia să audă? Avea să fie ocărât. Putea descifra ce-l aştepta din privirea acestuia. Dar acesta nu-l mintea. Lupii dispăruseră din el lăsând în faţa lui Dave doar un bărbat cu un cuţit care avea nevoie de o lămurire, un om îngropat sub povara necunoaşterii, îndurerat de moartea unei fiice pe care nu avea s-o mai vadă niciodată.

„O să mă întorc la tine, Celeste. O să trăim o viaţă mai bună. Aşa va fi. Şi după aceea îţi promit că nu te voi mai minţi. Nu voi mai avea secrete. Dar cred că sunt obligat să spun această ultimă minciună, cea mai rea din viaţa mea de mincinos, pentru că n-am curajul să rostesc crudul adevăr. Mai bine îl las să creadă că eu i-am omorât fata decât să ştie de ce l-am ucis pe pedofilul ăla. Este o minciună bună, Celeste. Ne va salva vieţile amândurora".

— Spune-mi, îl somă Jimmy.

— Am zărit-o în McGills în acea seară şi mi-a amintit de un vis pe care l-am avut, spuse el cât putea mai natural.

— Ce vis? îl descusu Jimmy, desfigurat şi cu vocea spartă de durere.

— Despre tinereţe, îi răspunse Dave.

Jimmy îşi înclină capul.

— Nu-mi amintesc să fi avut vreuna, îl lămuri, iar ea era visul tinereţii. Cred că n-am mai putut să rezist pur şi simplu.

Îl duru să-i trântească asta, să-i sfâşie inima, dar nu dorea decât să se

întoarcă acasă şi să-şi pună ordine în gânduri, să-şi vadă familia, şi dacă acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească, atunci fie. Avea de gând să îndrepte lucrurile. Şi peste un an de-acum încolo, când adevăratul ucigaş va fi prins şi condamnat, Jimmy îi va înţelege sacrificiul.

— O parte din mine, explică el, n-a mai coborât niciodată din maşina aia, Jim. Exact aşa cum ai spus tu. Un străin s-a întors în cartier în hainele vechiului Dave, care se mai află închis în pivniţă, ştii?

Jimmy încuviinţă din cap şi, când îşi ridică privirea, celălalt observă că avea ochii umezi şi strălucitori, plini de compasiune, poate chiar de dragoste.

— A fost din cauza acelui vis, atunci? şopti el.

— Da, din cauza visului, îl asigură, simţind cum frigul minciunii îi cuprinde stomacul şi se înteţeşte atât de tare, încât îl făcu să creadă pentru o clipă că era foamea, căci îşi golise intestinele puţin mai devreme în apele râului Mystic.

Totuşi era un frig pe care nu-l simţise până atunci. Era un frig care îngheţa. Atât de rece, că aproape îl ardea. Nu, era fierbinte. Acum îl ardea cu flacără mare, întinzându-se în jos până în măruntaie, şi urcând până la piept, lipsindu-l de aer.

Cu colţul ochiului, îl zări pe Val Savage sărind în aer şi strigând:

— Da! Despre asta vorbeam şi eu!

Se uită în ochii lui Jimmy, ale cărui buze se mişcau prea încet şi prea repede în acelaşi timp, spunând:

— Aici ne îngropăm păcatele, Dave. Ne curăţăm de ele.

Se lăsă în şezut. Privi cum sângele se scurgea din el pe pantaloni. Se revărsa din el, şi când îşi duse mâna la abdomen, degetele atinseră o falie care se întindea de la o coastă la alta. Îi zise doar: „M-ai minţit!”

Jimmy se aplecă peste el.

— Poftim?

— M-ai minţit.

— Îl vezi cum i se mişcă buzele? spuse Val. Îşi mişcă buzele.

— Am şi eu ochi să văd, Val!

Atunci Dave fu străfulgerat de cea mai dureroasă conştientizare din viaţa lui, care dădea o senzaţie de răutate şi indiferenţă. Era superficială şi se reducea la un singur *cuvânt:„Mor.* Nu mai pot să dau înapoi. Nu pot, nu mai pot să scap de asta. Nu mai pot să-mi cerşesc salvarea sau să mă

ascund în spatele secretelor mele. Nu mă mai pot aştepta vreo păsuire din compasiune. De la cine?”...

Nimănui nu-i păsa. Nimănui. Doar lui însuşi, chiar foarte mult. Şi nu era drept. „Nu pot să fac faţă de unul singur tunelului. Vă rog nu mă lăsaţi singur acolo. Vă rog, treziţi-mă. Vreau să mă trezesc. Vreau să te simt, Celeste. Să-ţi simt braţele. Nu sunt pregătit...”

Se strădui să-şi focalizeze privirea în timp ce Val îi punea ceva în mână lui Jimmy, iar acesta i-l lipi de frunte, simţind răcoarea metalului. Un cerc de răcoare, de bunătate şi de eliberare de trupul care-l ardea.

„Aşteaptă! Nu. Nu, Jimmy! Ştiu ce este. Pot să văd trăgaciul. Nu face asta, nu, nu, nu! Uită-te la mine! Priveşte-mă! Nu face asta. Te rog. Dacă mă laşi într-un spital, o să-mi fie bine. Or să mă dreagă. Of, Doamne, Jimmy nu face asta cu degetul, nu face asta, am minţit, am minţit, te rog, nu-mi răpi viaţa, te rog, nu sunt pregătit să primesc un glonţ în creier. Nimeni nu este. Nimeni. Te rog, nu!”

Jimmy lăsă arma în jos.

— Mulţumesc, zise Dave. Mulţumesc, mulţumesc!

Dave se întinse pe spate şi mai zări săgeţile de lumini ce străbăteau podul, tăindu-şi calea prin bezna nopţii, strălucind în întuneric. „Mulţumesc, Jimmy. De-acum am de gând să mă fac om bun. M-ai învăţat ceva. Chiar aşa. Şi am să-ţi spun imediat ce am să-mi recapăt suflul. Am de gând să fiu un tată şi un soţ bun. Îţi promit, îţi jur”...

— Deci O.K. S-a comis, conchise Val.

Jimmy îşi coborî privirea la cadavrul lui Dave, la adâncitura care se deschisese în abdomen, la gaura pe care glonţul i-o lăsase pe frunte. Îşi aruncă pantofii din picioare şi se dezbrăcă de geacă. Pe urmă, îşi scoase helanca şi pantalonii kaki pătaţi de sânge. Aruncă maioul din nailon pe care îl purtase pe dedesubt şi îl adăugă la mormanul de lângă cadavru. Îl auzi pe Val care manevra blocurile din zgură şi lanţul din barca lui Huey, după care îl văzu apropiindu-se cu un sac de menaj uriaş, de culoare verde. Sub maiou, Jimmy era îmbrăcat cu un tricou şi o pereche de blugi, iar Val îi aruncă o pereche de pantofi din sacul de menaj. Jimmy se încălţă şi îşi verifică tricoul şi blugii, să nu fi pătruns vreo pată de sânge până la ele. Dar nu era nici una. Până şi maioul abia dacă se stropise.

Îngenunche alături de Val şi îşi aruncă hainele în sac. După aceea, se duse cu briceagul şi pistolul la marginea debarcaderului şi le aruncă unul

după altul în mijlocul râului Mystic. Le-ar fi putut băga în sac împreună cu hainele, ca să le arunce pe toate din barcă, ceva mai târziu, alături de cadavrul amicului din copilărie, dar dintr-un motiv oarecare simţea nevoia să le facă să dispară în clipa aceea, să vadă mişcarea mâinii în timp ce îi zvâcnea în aer, armele răsucindu-se în aer, trasând un arc de cerc, apoi scufundându-se în râu cu un clipocit moale.

Îngenunche în faţa apei. Voma lui Dave plutise de mult la vale, iar Jimmy îşi afundă mâinile în unde, aşa slinoase şi poluate cum erau, şi îşi spălă mâinile de sânge. Uneori, în vise, făcea exact acelaşi lucru, se spăla de sânge în Mystic, când capul lui „Doar" Ray Harris se iţea la suprafaţa apei cu ochii holbaţi.

„Doar" Ray spunea mereu una şi aceeaşi:

— Nu poţi să depăşeşti un tren.

— Nimeni nu poate, Ray, îi replica Jimmy buimac.

Celălalt se scufunda la loc, zâmbind.

— Totuşi, mai ales tu...

De treisprezece ani, avea acelaşi coşmar, când capul amicului său din prima tinereţe ieşea la suprafaţa apei tulburi, şi Jimmy tot nu-şi dădea seama ce naiba vroia astfel să spună.

Pe cine iubeşti?

MAMA SA era plecată la Bingo când se întoarse acasă. Îi lăsase un bilet: „Găseşti pui în frigider. Mă bucur că eşti teafăr. Nu-ţi face un obicei din asta".

Îl căută pe Ray în dormitorul comun, dar şi acesta era plecat. Atunci, luă un scaun din bucătărie şi îl aşeză în faţa oficiului. Se urcă pe scaunul care se înclină spre stânga, acolo unde unuia dintre picioare îi lipsea un şurub. Se uită la fanta din tavan şi văzu urme de degete lăsate în stratul de praf, iar aerul din faţa ochilor începu să se umple de picăţele întunecate. împinse palma dreaptă în fantă, ridicându-i uşor chepengul. Îşi coborî mâna, o şterse de pantaloni şi respiră de câteva ori.

Erau câteva întrebări cărora nu dorea să le afle răspunsul. Brendan nu-şi dorise niciodată să se ciocnească nas în nas cu tatăl său pentru că nu vroia să i se uite în ochi şi să vadă cât de uşor îi fusese să-l părăsească. N-o întrebase niciodată pe Katie despre foştii ei iubiţi, nici chiar despre Bobby O'Donnell, pentru că nu-i plăcea să şi-o imagineze în pat cu altcineva, sărutându-l aşa ca pe el.

Ştia care era adevărul. În majoritatea cazurilor, era doar o chestiune de a decide dacă dorea să îl privească în faţă sau să trăiască în confortul ignoranţei şi al minciunilor, prea adesea subestimate. Cei mai mulţi cunoscuţi de-ai lui nu se puteau descurca în viaţa de zi cu zi fără un sac de minciuni şi de ignoranţă.

Dar acest adevăr trebuia să-l înfrunte. Pentru că deja îi sărise în ochi încă din celulă, îl pătrunsese ca un glonţ, cuibărindu-se în stomac. Şi nu mai putea să-l uite, ceea ce însemna că nu se mai putea ascunde de el, să se mintă că nu exista. Ignoranţa nu mai era o alternativă. Minciuna nu mai făcea parte din ecuaţie.

— La naiba! exclamă el şi împinse chepengul fantei din tavan, se întinse pironindu-şi ochii în întunericul de-acolo, degetele lui negăsind decât praf, aşchii de lemn şi iar praf.

Nici urmă de armă. Mai scotoci o clipă, chiar dacă era sigur că dispăruse. Pistolul tatălui său nu mai era acolo unde trebuia să fie. Era undeva prin lume şi o omorâse pe Katie. Închise la loc chepengul. Luă un făraş şi mătură tot praful căzut pe podea. Duse înapoi scaunul de unde-l luase. Simţea nevoia de precizie în mişcare. Simţea că era important să-şi păstreze calmul. Îşi turnă suc de portocale într-un pahar şi îl puse pe

masă. Se aşeză pe scaunul care avea un picior desprins şi se întoarse cu faţa la uşă, în mijlocul apartamentului. Luă o gură de suc în aşteptarea fratelui său mai mic.

— UITĂ-TE LA ASTA, îi atrase atenţia Sean, scoţând dosarul cu probele remanente şi deschizându-l în faţa lui Whitey. Este cea mai curată pe care au putut s-o scoată de pe uşă. Este mică pentru că aparţine unui puşti.

— Bătrâna doamnă Prior a auzit doi puşti care se jucau în stradă înainte de a-şi buşi Katie maşina. Zicea că s-au jucat cu crose de hochei, îşi aminti sergentul.

— I s-a părut că a auzit-o pe Katie salutând pe cineva. Dar poate că nici nu era Katie. Glasul unui băieţel poate aduce cu cel al unei femei. Şi nicio urmă de paşi? Sigur că nu. Cât poate să cântărească un pici, patruzeci de kile?

— Ai recunoaşte vocea puştiului ăla?

— Seamănă mult cu glasul lui Johnny O'Shea.

Whitey dădu din cap.

— Iar celălalt puşti nu scotea o vorbă.

— Pentru că nu putea, fir-ar al naibii! adăugă Sean.

— BUNĂ, RAY, începu Brendan, salutându-i pe cei doi puştani care intrau în apartament.

Mutul îl salută cu capul. Johny O'Shea făcu un semn din mână. Se îndreptară amândoi spre dormitor.

— Ia vino încoace o secundă, Ray.

Frăţiorul aruncă o privire amicului său.

— Numai o clipă, Ray. Vreau să te întreb ceva.

Acesta se întoarse din drum, iar Johny O'Shea scăpă sacul de sport pe care îl ducea în mână şi se aşeză pe marginea patului unde dormea doamna Harris. Ray străbătu micul hol şi intră în bucătărie ţinându-şi mâinile desfăcute şi aruncându-i o privire fratelui său mai mare, prin care-l întreba: „Ce vrei?”

Brendan apucă cu piciorul un scaun şi îl trase de lângă masă, arătându-i-l cu capul.

Micuţul îşi ridică faţa de parcă adulmeca ceva ce nu mirosea prea

bine. Se uită la scaun, după aceea la Brendan.

„Ce-am făcut? ”suspină el.

— Tu să-mi spui, se răsti tânărul.

„N-am făcut nimic”.

— Atunci stai jos.

„Nu vreau.”

— De ce nu?

Ray ridică din umeri.

— Pe cine urăşti, Ray? îl întrebă Brendan.

Acesta se uită la el ca la un dement.

— Haide, îl repezi Brendan. Pe cine urăşti?

„Pe nimeni”, răspunse Ray printr-un semn scurt.

— Bine, încuviinţă Brendan dând din cap. Pe cine iubeşti, atunci?

Ray privi ca mai înainte. Fratele mai mare se aplecă în faţă, ţinând mâinile pe genunchi.

— Pe cine iubeşti?

Ray îşi coborî ochii la pantofi, după care şi-i ridică înapoi la Brendan. Îşi ridică mâna şi arătă cu degetul spre fratele său.

— Pe mine?

Mutul confirmă dând din cap fâstâcit.

— Dar pe mămica?

Ray scutură din cap.

— N-o iubeşti pe mămica?

Celălalt răspunse prin semne: „Nici n-o iubesc, dar nici n-o urăsc”.

— Prin urmare, eu sunt singura persoană pe care o iubeşti?

Ray îşi încruntă feţişoara. Mâinile îi fluturară prin aer: „Pot să plec acum?,,

— Nu, îi răspunse Brendan. Ia loc.

Ray îşi coborî privirea la scaun, având obrajii înroşiţi de furie. Îşi înălţă ochii la fratele său mai mare. Îşi ridică mâna şi îşi întinse degetul mijlociu după care se pregăti să iasă din bucătărie.

Brendan nici nu-şi conştientiză mişcarea până când nu simţi în pumn ciuful micuţului, în vreme ce-l ridica în aer. Trase cu braţul în cealaltă direcţie de parcă trăgea de cablul unei vechi maşini ruginite de tăiat iarba. După care îşi desfăcu degetele şi Ray zbură înapoi din mână peste masa din bucătărie. Se izbi de perete, apoi căzu peste masă,

prăvălindu-se pe podea împreună cu tot ce era pe ea.

— Mă iubeşti? întrebă Brendan care nu catadicsi să-şi mai coboare ochii la frăţior. Mă iubeşti, de-aceea mi-ai ucis iubita, Ray? Ha?

Din acea clipă, Johnny se puse în mişcare, aşa cum se aştepta şi Brendan. Îşi apucă sacul sportiv şi se repezi spre uşă, dar tânărul se aruncă asupra lui cu tot trupul. Îl prinse de gât pe micul ticălos şi îl izbi de uşă.

— Fratele meu nu face un pas fără tine, O'Shea. Niciodată.

Brendan îl lovi atât de tare cu pumnul în faţă, încât auzi osul nazal cum se sparge. După aceea, îi mai trase un upercut. Când puştiul căzu la podea, se ghemui covrig şi scuipă sânge pe lemnul podelei.

— Mă întorc la tine imediat, îl asigură tânărul. Vin înapoi şi s-ar putea să te bat de să-ţi sune apa în cap, pramatie mică ce eşti!

Ray se ridicase pe picioarele-i tremurânde, adidaşii alunecându-i pe cioburile de farfurii sparte, când Brendan reveni în bucătărie şi îi trase peste faţă o palmă atât de zdravănă că-l izbi de chiuvetă. Îl apucă pe frăţior de tricou, în vreme ce Ray îi scruta faţa cu ochii plini de ură, din care-i curgeau lacrimi pe obraz, pe gura mânjită de sânge, iar tânărul îl aruncă la podea, îi desfăcu braţele şi se aşeză cu genunchii pe ele.

— Vorbeşte! îl somă Brendan. Ştiu că poţi. Hai vorbeşte, nenorocitule, sau jur pe Dumnezeul, Ray, că te omor. Vorbeşte! urlă Brendan, astupându-i cu pumnii urechile. Vorbeşte! Rosteşte-i numele! Zi-i! Spune „Katie", Ray. Hai, spune „Katie!"

Privirea micuţului se înceţoşă şi se întunecă. Îi scuipă sânge direct în obraz.

— Vorbeşte! zbieră Brendan. Te omor, fir-ai tu să fii, dacă n-o faci!

Îl apucă pe frăţior de părul de la tâmple şi îl ridică de la podea, îl scutură într-o parte şi în alta până când acela îşi reveni, ţinându-i capul nemişcat. Îl privi adânc în pupilele lui cenuşii, descifrând acolo atâta dragoste şi ură, încât îi veni să-i smulgă capul chiar atunci şi să-l arunce pe fereastră.

— Vorbeşte, îi ceru iar, de data aceasta însă în şoaptă răguşită, sugrumată. Vorbeşte!

Auzi o tuse puternică şi se uită în spate. Îl zări pe Johnny O'Shea în picioare, scuipând sânge pe podea, ţinând în mână pistolul bătrânului Ray.

SEAN ŞI WHITEY tocmai urcau scările când auziră tărăboiul. Cineva ţipa în apartament şi se auzeau sunete inconfundabile de lovituri. Auziră un răcnet de bărbat, „Am să te ucid, fir-ai al dracului!”, şi Sean îşi duse imediat mâna la Glock, în timp ce apăsa clanţa.

— Aşteaptă, îi zise Whitey, dar Sean deja deschise uşa păşind în apartament.

Văzu o armă aţintită spre pieptul lui, la o distanţă de un centimetru.

— Opreşte-te! Nu apăsa pe trăgaci, băiatule!

Sean se uită la figura însângerată a lui Johnny O'Shea, şi ceea ce văzu îl sperie de moarte. Nu găsi nicio urmă de sentiment. Probabil că nici n-avusese vreodată aşa ceva. Puştiul nu l-ar fi împuşcat, pentru că era furios sau speriat. Ar fi descărcat arma doar pentru că Sean nu era altceva pentru el decât o imagine video, iar arma din mâna lui o jucărie.

— Johnny, trebuie să laşi ţeava aia în jos.

La urechi îi ajunse respiraţia agitată a lui Whitey care nu trecuse de partea cealaltă a pragului.

— Johnny!

— M-a lovit, nenorocitul naibii, se plânse O'Shea. De două ori. Mi-a spart şi nasul.

— Cine?

— Brendan.

Sean îşi întoarse ochii spre stânga şi îl zări pe tânărul rămas în picioare în uşa bucătăriei, încremenit, ţinând braţele de-a lungul corpului. Johnny O'Shea, înţelese acum, era pe punctul să-l împuşte pe Brendan, când el intrase pe uşă. Auzi respiraţia tânărului, uşoară şi rară.

— Dacă vrei, îl putem aresta pentru acest fapt.

— Ba nu vreau deloc să-l arestaţi, îl vreau mort fir-ar al naibii! Ai spus vorbă mare, Johnny. Morţii nu se mai întorc niciodată, ştii?

— Ştiu, răspunse piciul. Ştiu totul. Ai de gând să foloseşti asta?

Figura puştiului era răvăşită, sângele curgându-i din nasul spart şi picurându-i de pe bărbie.

— Ce anume? îl întrebă Sean.

Johnny O'Shea arătă cu capul spre arma de la şold.

— Pistolul ăla. Este un Glock, nu-i aşa?

— Aşa este, da.

— Glock-urile sunt marfă, omule. Mi-ar plăcea să-mi faci şi mie rost

de unul. Deci, ai de gând să-l scoţi?

— În clipa asta?

— Da. Ai de gând să tragi în mine?

— Nu, Johnny, îl linişti Sean surâzând.

— De ce dracului zâmbeşti? îl întrebă puştiul. Trage în mine! Să vedem ce se întâmplă. O să fie mişto.

Îşi ridică arma întinzând braţul, ţeava acum fiind aproape lipită de pieptul lui Sean.

— Eu zic să nu mă iei aşa ca din oală, vere. Mă înţelegi? făcu Sean.

— Ia-l ca din oală, Ray, strigă Johnny, pe poliţistul ăsta nenorocit, prostule. Nu pe mine. Verifică.

— Hai să nu lăsăm lucrurile să..., începu Sean.

— Am văzut odată un film, ştii? Cu un copoi care alerga după un negru pe acoperiş. Negrul se aruncă în gol. Poliţistul bate din gură şi se aruncă şi el. Negru-i atât de rău, încât nici nu-i *pasă că* poliţistul are acasă soţie şi doi copilaşi. Negru-i aşa de tare, omule.

Sean văzuse aşa ceva. Mai demult, când purta uniformă şi era trimis să controleze mulţimea dezlănţuită în jurul unei bănci asediate, tipul dinăuntru prinzând putere în timp de două ore, simţind cum arma pe care o ţinea în mână îi dă forţă şi văzând efectul pe care îl avea asupra lui. Sean îl urmărise, prin monitorul conectat la camerele de luat vederi din incinta băncii, cum delira şi se umfla în pene. La început, individul fusese teribil de îngrozit, dar trecuse peste asta. Se îndrăgostise practic de armă.

Şi pentru o clipă, Sean o zări pe Lauren ridicându-şi din pernă privirea spre el, lipind o mână de obraz. Îşi văzu fiica din vis, îi simţi mireasma şi se gândi că ar fi păcat să moară înainte să o cunoască sau să-şi mai vadă o dată soţia. Îşi concentra privirea pe feţişoara golită de expresie dinaintea lui.

— Îl vezi pe tipul din stânga, Johnny? îi zise. Pe ăla din pragul uşii?

— Da, răspunse puştiul, iar ochii îi fugiră în stânga.

— *Nu* vrea să te împuşte. Nu.

— Nici că-mi pasă dac-o face, răspunse piciul, dar Sean putu să vadă că pricepuse unde bătea, căci ochii începură să-i joace iepureşte acum, în sus şi-n jos.

— Dar dacă tu mă împuşti, el nu mai are de ales.

— Nu mi-e frică de moarte.

— Ştiu. Chestia care e, totuşi? N-o să te împuşte în cap. Noi nu ucidem copii. Dar dacă o să tragă în tine de unde se află acum, ştii unde o să lovească glonţul?

Sean rămase cu privirea aţintită la Johnny, chiar dacă arma din mână părea că-l obsedează, simţind nevoia să-şi coboare ochii la ea, să vadă unde se află trăgaciul, dacă piciul apăsa pe el până la urmă. Îşi spunea în gând: „Nu vreau să fiu împuşcat şi, în niciun caz, de mâna unui *puşti”*. Nu-şi putu imagina ceva mai ridicol. Îl simţea pe Brendan, la vreo trei metri în stânga, încremenit, probabil gândindu-se la acelaşi lucru.

Johnny îşi umezi buzele.

— O să pătrundă pe la subsuoară şi o să treacă prin şira spinării, băiete. O să te paralizeze. Vei arăta ca picii din reclamele de la Fondul Jimmy. Ştii tu care. O să te mişti pe un scaun cu rotile, o parte a corpului înţepenind total, iar capul atârnând într-o parte. Îţi va curge saliva din gură, Johnny. Oamenii vor trebui să-ţi bage în gură cu linguriţa.

O'Shea se hotărî. Sean observă asta, căci parcă i se aprinsese, cu un declic, o lumină în întunericul minţii. Simţi că era cuprins acum de spaimă. Îşi dădu seama că piciul avea să apese pe trăgaci la cel mai uşor sunet.

— Mi-a spart nasul, nenorocitul, insistă Johnny şi se întoarse cu faţa la Brendan.

Sean îşi auzi propria respiraţie năvălind pe gură, din cauza surprizei, şi îşi coborî privirea ca să vadă cum arma i se îndepărta de trup, de parcă s-ar fi rotit pe un trepied. Se repezi atât de rapid ca şi cum altcineva i-ar fi controlat braţele, şi acoperi cu mâna ţeava pistolului în timp ce Whitey intra în cameră. Glock-ul se lipi de pieptul micuţului. Copilul scoase pe gură un icnet de deziluzie, ca şi cum ar fi deschis un cadou de Crăciun şi ar fi găsit o şosetă murdară într-o cutie strălucitoare, iar Sean îl lipi cu capul de zid şi îl dezarmă.

— Jigodie, zise el, şi îi făcu cu ochiul lui Whitey, printre broboanele de sudoare care îi curgeau de pe frunte.

Johnny începu să plângă aşa cum numai un copil de treisprezece ani este în stare s-o facă, de parcă întreaga omenire s-ar fi pus pe figura lui.

Sean îl întoarse cu faţa la perete şi îi răsuci mâinile' la spate. Îl observă pe Brendan care în sfârşit trase adânc aer în piept, buzele şi braţele tremurând. Fratele mai mic rămăsese în spatele lui, în bucătăria

care arăta ca după un ciclon.

Whitey se apropie de Sean şi îi puse o mână pe umăr.

— Cum te simţi?

— Puştanul avea de gând s-o *facă,* constată el, simţind că transpiraţia i se scurge prin fiecare milimetru al hainelor, până în şosete.

— Nu, n-aveam de gând, zbieră Johnny, doar glumeam.

— Du-te naibii, se răsti Whitey şi se apropie de faţa piciului. Nimeni nu dă un sfanţ pe lacrimile tale aici, în afară de mămica ta, bestie micuţă. Obişnuieşte-te cu această idee.

Sean îl puse în cătuşe pe Johnny şi îl luă de cămaşă, îl duse în bucătărie, unde îl trânti pe un scaun.

— Ray, arăţi de parcă cineva te-ar fi aruncat dintr-un camion, remarcă Whitey.

Acesta privi spre frate. Brendan se sprijini de cuptor, tremurând atât de tare din tot corpul, încât Sean îl şi văzu prăbuşindu-se la cea mai uşoară adiere.

— Ştim, zise el.

— Ce ştiţi? îi întrebă în şoaptă tânărul.

Sean se uită la puştiul care se foia pe scaun şi la celălalt, mutul, care îi privea de jos în sus ca şi cum ar mai fi sperat ca ei să plece cât de curând, iar el să se poată juca mai departe *Doom* în dormitorul din spate. Sean era destul de sigur că o dată ce va face rost de un translator pentru surdo-muţi şi de un asistent social care să-i interogheze, îşi vor recunoaşte fapta, fiindcă *aveau* armă şi se aflau pe stradă când Katie se întorcea de la bar. Poate pentru că Ray n-o plăcuse de fapt niciodată, ori li se păru o idee trăsnet, căci nu mai omorâseră pe nimeni până atunci. Căci în momentul în care ţii degetul pe trăgaci, trebuie să apeşi neapărat, altfel degetul te mănâncă săptămâni de-a rândul.

— Ce ştiţi? repetă Brendan, de data aceasta cu o voce răguşită şi umedă.

Sean ridică din umeri. Ar fi dorit din tot sufletul să-i răspundă, dar, uitându-se la cei doi copii, nimic nu-i veni în minte. Chiar nimic.

JIMMY LUĂ CU EL o sticlă şi o porni pe Gannon Street. La capătul străzii se afla un azil de bătrâni, o clădire masivă din piatră de var şi granit, cu două etaje, care se întindea pe o parte din Heller Court, strada

care începea din capătul lui Gannon. Se aşeză pe treptele albe de la intrare şi îşi lăsă privirea să rătăcească înapoi pe Gannon. Auzise că-i izgoneau de acolo pe bătrâni. De fapt, Point devenise atât de popular, încât proprietarul clădirii avea de gând s-o vândă unui tip care se specializase în administrarea unor cămine pentru tineri căsătoriţi. În realitate, Point nici nu mai exista. Fusese întotdeauna sora mai snoabă a cartierului Flats, dar acum părea că nici nu face parte din aceeaşi familie. Azi, mâine, probabil că vor clădi o fundaţie, vor schimba numele întregului cartier, gravându-l pe harta Căii Buckingham.

Jimmy scoase o sticlă din geacă şi îşi înmuie buzele în alcool, aţintindu-şi privirea spre locul unde îl văzuseră ultima oară pe Dave Boyle, în ziua în care fusese răpit, care se uita la ei de la fereastra din spate a maşinii, din umbră, pierzându-se în depărtare. „Tare aş fi dorit să nu fi fost tu, Dave. Pe bune!”

Închină în cinstea lui Katie: „Tăticul l-a prins, scumpo! L-a doborât la pământ!”

— Vorbeşti de unul singur?

Jimmy îşi întoarse capul şi îl zări pe Sean ieşind din maşină. Ţinea în mână o cutie de bere şi surâdea văzând sticla celuilalt.

— Ce scuză ai?

— Am avut o noapte grea, îi răspunse Jimmy.

Sean încuviinţă din cap.

— Şi eu la fel. Am văzut un glonţ cu numele meu înscris pe el.

Jimmy îi făcu loc şi poliţistul se aşeză lângă el.

— Cum de ai ştiut să mă găseşti aici?

— Nevastă-ta mi-a spus că s-ar putea să-ţi faci veacul pe aici.

— Nevastă-mea? se miră Jimmy, care nu-i destăinuise niciodată de raidurile lui pe strada Gannon. Doamne, ce figură mai este şi ea!

— Da, Jimmy, dar cel puţin ştiu că am umflat pe cineva astăzi.

Jimmy sorbi prelung din sticlă. Pieptul i se zbătea ca o pasăre în laţ.

— Nu zău!

— Da. I-am prins pe ucigaşii fetei tale. I-am pus la răcoare.

— Ucigaşi? se miră Jimmy. La plural?

Sean încuviinţă din nou.

— Nişte copii de treisprezece ani. Fiul lui Ray Harris, Ray junior, şi amicul lui, Johnny O'Shea. Au recunoscut acum o jumătate de oră.

Jimmy simţi că îi pătrunde prin ureche un cuţit înfigându-se în creier. Se împinse în cealaltă parte. Lama fierbinte îşi tăia drum prin ţeasta lui.

— Fără urmă de îndoială? îl întrebă el.

— Nici una, îl asigură Sean.

— De ce?

— De ce-au făcut-o? Nici măcar nu ştiu de ce. Se jucau cu un pistol. Au văzut o maşină venind pe şosea şi unul dintre ei s-a întins pe caldarâm. Maşina virează brusc, îl ocoleşte pe puştan, iar O'Shea aleargă înarmat la maşină, cică doar ca s-o sperie, dar pistolul se descarcă. Katie îl loveşte cu portiera, iar puştii zic că şi ei au ripostat la rândul lor. Au urmărit-o ca să nu mai spună nimănui că se jucau cu un pistol.

— Şi cum rămâne cu ciomăgeala pe care i-au tras-o? îl iscodi Jimmy şi mai luă o gură.

— Ray junior avea o crosă de hochei. N-a răspuns la nici o întrebare. Este mut, ştii? Doar a şezut acolo, cuminte. Dar O'Shea a mărturisit că au bătut-o pentru că i-a scos din minţi când a luat-o la fugă.

Ridică din umeri, ca şi cum întreaga zădărnicie a faptului îl surprindea până şi pe el.

— Puşti nenorociţi, mai adăugă. De frică să nu fie pedepsiţi, au omorât-o.

Jimmy se ridică în picioare. Deschise gura ca să respire, dar picioarele i se înmuiară şi se trezi din nou pe treaptă. Sean îl luă de cot.

— Ia-o încet, Jim. Respiră adânc de câteva ori.

Îşi aminti cum se aşezase Dave pe pământ, pipăindu-şi cu degetele tăietura de-a lungul abdomenului de la o coastă la cealaltă. Glasul îi răsuna acum în urechi: „Uită-te la mine, Jimmy. Priveşte-mă!”

— Am primit un telefon de la Celeste Boyle, schimbă Sean subiectul. Spune că Dave a dispărut. Mai zice că a luat-o un pic razna în ultimele zile. Bănuieşte că tu, Jim, ai putea să ştii unde se află el.

Celălalt încercă să vorbească. Deschise gura, dar traheea se bloca, ca şi cum ar fi fost înfundată cu smocuri de vată muiată.

— Nimeni n-are idee unde ar putea fi Dave, adăugă Sean. Şi este foarte important să discutăm cu el, Jim, pentru că s-ar putea să ştie ceva legat de un individ care a fost omorât în noaptea aceea, în apropierea barului Last Drop.

— Un individ? reuşi Jimmy să articuleze înainte ca traheea să i se înfunde la loc.

— Da, confirmă Sean cu voce aspră. Un pedofil cu trei antecedente. Asta-i chiar o porcărie. Cei din barăci presupun că cineva l-a surprins într-un delict cu un pici şi i-a stricat distracţia. Aşa că, în orice caz, adăugă el, vrem să stăm de vorbă cu Dave despre caz. Ştii pe unde l-am putea găsi, Jim?

Acesta scutură din cap. I se părea că se formase un tunel în dreptul ochilor, întunecându-i vederea, cu excepţia celei periferice.

— Ei? întrebă Sean. Celeste zice că ţi-a împărtăşit bănuiala, cum că el ar fi fost vinovat de asasinarea lui Katie. Se pare că ai crezut acelaşi lucru. Avea impresia că te pregăteai să faci ceva în acest sens.

Ochii lui Jimmy străbătură tunelul până se opriră în faţa unei guri de canal.

— Ai de gând să-i trimiţi de-acum câte cinci sute de dolari pe lună şi lui Celeste, Jimmy?

Celălalt îşi ridică privirea la vechiul lui amic şi amândoi îşi citiră feţele în acelaşi timp. Sean văzu ce făcuse Jimmy, iar celălalt putu observa cum revelaţia lumina privirea poliţistului.

— Ai făcut-o, nenorocitule, nu-i aşa? îl întrebă Sean. L-ai trimis pe lumea cealaltă?

Jimmy se sculă în picioare, ţinându-se de balustradă.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Tu i-ai ucis pe amândoi, pe Ray Harris şi pe Dave Boyle. Doamne, Jimmy, am venit până aici tot gândindu-mă că ideea asta este total dementă, dar acum îţi citesc pe faţă crima, omule. Căcănar psihopat şi ţăcănit ce eşti! L-ai ucis pe Dave. Pe Dave Boyle, amicul nostru.

— Amicul nostru, da, bine, pufni Jimmy pe nas. Boierule din Point, poate era amicul *tău.* Tot timpul te ţineai de coada lui, aşa-i?

Sean făcu un pas spre el.

— A fost prietenul nostru, Jimmy. Îţi mai aminteşti?

Acesta se uită în ochii lui, întrebându-se dacă avea de gând să sară la el.

— Ultima oară l-am văzut pe Dave, începu el, la mine acasă, ieri seară. Îl îmbrânci pe Sean la o parte şi traversă strada intrând pe Gannon.

— Atunci l-am văzut ultima oară.

— Eşti plin de rahat.

Îşi deschise larg braţele în timp îşi întoarse privirea la Sean.

— În acest caz, arestează-mă, dacă eşti atât de sigur.

— Am să găsesc probe, îl ameninţă Sean. Ştii bine că n-am să mă las.

— O să găseşti pe dracu', ripostă Jimmy. Îţi mulţumesc pentru arestarea asasinilor fiicei mele, Sean. Sincer. Poate, totuşi, dacă te-ai fi grăbit puţin...?

Ridică din umeri şi îi întoarse spatele, coborând pe strada Gannon. Sean îl urmări cu privirea până se pierdu în întuneric, sub felinarul spart chiar din faţa vechii lui locuinţe.

„Ai făcut-o", îşi spuse Sean în gând. „Chiar ai făcut-o, animal cu sânge rece. Şi cel mai rău este că ştiu cât eşti de deştept. Nu ne-ai lăsat niciun indiciu. Nu-ţi stă în caracter, pentru că eşti un tip meticulos, Jimmy. Fir-ai al dracului de ticălos!"

— I-ai luat viaţa, rosti Sean cu voce tare. Nu-i aşa?

Zvârli cutia de bere ce ricoşa în bordură şi se apropie de maşină. O sună la mobil pe Lauren. Când îi răspunse, spuse:

— Sunt eu, Sean.

Tăcere. Acum ştia ce vroia să audă de la el, de acest lucru, pe care refuzase să-l rostească de mai bine de un an, ferindu-se cel mai tare. „Orice", îşi spuse în sinea sa. „Mai bine i-aş zice orice, dar nu asta". Totuşi, în clipa aceea îi făcu pe plac. O spusese fără să vrea, la vederea piciului care-l ţintea în piept şi a bietului Dave, în ziua în care se oferise să-l servească cu o bere, a speranţei disperate care-i apăruse atunci pe chip, căci probabil nu crezuse niciodată cu adevărat că cineva putea să-i dorească tovărăşia. Şi o mai spuse pentru că simţea până în măduva oaselor nevoia de a rosti cu glas tare acele cuvinte, atât de dragul ei, cât şi pentru sine însuşi.

— Iartă-mă, zise el.

— Pentru ce? întrebă Lauren.

— Pentru că te-am considerat doar pe tine vinovată.

— Bine...

— Ăă... ziseră amândoi deodată.

— Zi tu întâi, cedă el.

— Eu...

— Poftim?

— Eu.... la naiba, Sean! Şi tu să mă ierţi. N-am vrut să...

— E în regulă, încheie el. Sincer.

Respiră o dată adânc, sorbind putoarea murdară, de transpiraţie stătută, din maşină.

— Vreau să te văd, s-o văd pe fiică-mea.

— De unde ştii că-i a ta? replică ea.

— Este a mea.

— Dar testul de paternitate....

— Este a mea, insistă el. N-am nevoie să-mi fac hemoglobina. Vrei să te întorci acasă, Lauren? Vrei?...

De undeva, de pe strada scufundată în tăcere, îi ajunse la urechi zumzetul unui generator.

— Nora, rosti ea.

— Poftim?

— Ăsta-i numele fetei tale, Sean.

— Nora, repetă el cu voce sugrumată.

CÂND JIMMY ajunse acasă, Annabeth îl aştepta în bucătărie. El se aşeză pe un scaun la masă în faţa ei, şi ea îi oferi un surâs tainic care lui îi era atât de drag, căci îi dădea sentimentul că îl cunoştea atât de bine, încât nu mai avea nevoie să-şi obosească gura pentru tot restul vieţii, că ea ghicea oricum ce vroia să spună. Bărbatul îi luă mâna şi îi mângâie palma cu degetul mare, căutându-şi forţa în imaginea pe care şi-o făcuse despre el.

Aparatul audio pentru supravegherea bebeluşilor stătea între ei, pe masă. Îl folosiseră în ultima lună, de când Nadine luase un afurisit de streptococ. Ascultându-i respiraţia pe când dormea, Jimmy şi-o închipui înecându-se şi se aşteptă la o tuse atât de puternică, încât avea să sară din pat şi să se repeadă până la secţia de urgenţă numai în maiou şi chiloţi. Cu toate acestea se vindecase repede, dar Annabeth nu pusese aparatul în cutia din dulapul din sufragerie. Îl mai aprindea noaptea, ascultând respiraţia copilelor adormite.

Dar acum ele nu dormeau. Tatăl le putea auzi prin micul difuzor, şuşotind şi chicotind. Imaginea lor pe ecran şi gândul la păcatele lui îl înfricoşa. *„Am ucis un om. Pe cel care nu trebuia”*. Conştiinţa şi ruşinea îl ardeau. *„L-am ucis pe Dave Boyle.”* Gândul îi picură, arzându-l, în stomac.

Îi răpăia prin trup ca o ploaie mocnită. *„Am ucis. Am ucis un nevinovat”.*

— Of, scumpule, zise Annabeth, cercetându-i chipul. Of, dragă, ce-i cu tine? Din cauza lui Katie? Iubitule, eşti livid ca un mort.

Se apropie de el ocolind masa, privirea ei fiind înceţoşată de îngrijorare şi iubire. Se aşează călare pe genunchii lui şi îi luă faţa în mâini, obligându-l s-o privească în ochi.

— Spune-mi ce-i cu tine.

Jimmy căută să se ascundă de ea. Dragostea ei îl durea acum prea tare. Dorea să se ferească de mâinile ei calde şi să se cuibărească într-un colţişor întunecat subteran unde să nu-l ajungă nici iubirea, nici lumina, unde se să se poată ghemui ca o minge, unde să-şi strige în întuneric jalea şi ura de sine.

— Jimmy, şopti ea, sărutându-i pleoapele. Jimmy, vorbeşte-mi. Te rog.

Ea-şi apăsă podurile palmelor de tâmplele lui, în timp ce degetele i se afundară în păr, atingându-i craniul, şi îl sărută. Limba ei se strecură în gura lui, tot mai adânc, căutând în profunzime izvorul durerii, sorbindu-i-o, fiind în stare să se prefacă într-un scalpel, dacă ar fi fost necesar, şi să-i taie tumoarea cancerigenă, scoţându-i-o afară din corp.

— Spune-mi. Jimmy, te rog. Spune-mi.

Şi el îşi dădu seama, privind în adâncul iubirii ei, că trebuia să-i povestească totul, altfel era pierdut. Nu era sigur dacă ea ar putea să-l salveze, dar avea certitudinea că dacă nu i se destăinuia acum, va pieri în mod cert. Şi atunci îi spuse, îi dezvălui totul. Îi povesti despre „Doar” Ray Harris şi despre tristeţea pe care o simţise ancorată încă de la unsprezece ani. Îi zise că dragostea lui pentru Katie fusese singura realizare admirabilă a existenţei lui, altfel inutile, că fiica, la cinci ani, micuţa străină care nu-i acorda încredere dar, în acelaşi timp, avea nevoie de el, fusese lucrul cel mai înspăimântător pe care-l înfruntase în viaţă şi totuşi singura mare răspundere de care nu fugise. Îi spuse că Katie, pe care o iubise şi o protejase, fusese sufletul lui. Când ea i-a fost răpită, i-a fost smuls şi sufletul din el.

— Şi atunci, încheie el în bucătăria care se strâmtase în jurul lor, l-am ucis pe Dave şi l-am îngropat în apele râului Mystic, ca să descopăr acum, de parcă această crimă nu mă durea destul, că mai era şi nevinovat. Astea-mi sunt faptele, Anna. Şi ce-am făcut nu mai pot

desface. Cred că ar trebui să intru iar în puşcărie, căci acolo mi-este locul. Nu, scumpo, aşa este. Nu sunt adaptat pentru lumea de afară. Nu sunt un om de încredere.

Glasul îi suna ca al altcuiva. Părea atât de diferit de cel care de obicei suna pe buze, încât se întrebă dacă Annabeth nu vedea un străin în faţa ei, unul ce semăna leit cu chipul său, în timp ce el se dizolvase în eter. Totuşi, ochii ei erau uscaţi şi calmi, de parcă ar fi pozat pentru un tablou: având bărbia ridicată, iar privirea limpede şi opacă.

Jimmy le auzi din nou pe fete la monitor, şuşotind ca adierea blândă a unui zefir.

Annabeth se lăsă în jos şi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. El îi urmări degetele îndemânatice, care-i atingeau trupul amorţit. Îi deschise cămaşa şi îi dezgoli umerii, după care îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Eu doar..., începu el.

— Sssst, şopti ea. Vreau să-ţi ascult inima.

Mâinile îi alunecară pe coaste după care i se ridicară pe spinare şi îşi apăsă obrazul şi mai tare de pieptul lui. Închise ochii şi un surâs firav îi arcui buzele. Când se trase îndărăt, Jimmy îi mai simţea obrazul lipit de piept ca un semn de neşters. Se depărta de el şi se aşează pe podea în faţa lui, pironindu-şi ochii pe chipul său. Îşi înclină capul spre monitorul pentru supravegherea bebeluşilor şi, pentru o clipă, ascultară respiraţia fetelor adormite.

— Ştii ce le-am spus când le-am dus la culcare astă-seară?

Jimmy scutură din cap.

— Le-am zis că trebuie să fie nemaipomenit de drăguţe cu tine de-acum încolo, pentru că, pe cât de mult am iubit-o *noi pe* Katie, tu ai iubit-o şi mai mult, căci ai zămislit-o şi ai ţinut-o în braţe când era micuţă. Uneori, dragostea ta pentru ea era atât de mare, încât îţi umfla inima ca un balon şi simţeai că avea să pocnească dintr-o clipă în alta, de atâta iubire.

— Doamne! exclamă Jimmy.

— Le-am spus că tăticul lor le iubeşte şi pe *ele* la fel de mult. Că are patru inimi şi că toate erau umflate ca baloanele şi-l dureau. Că n-au de ce să se teamă, dacă tu le iubeşti aşa. Iar Nadine m-a întrebat: „Niciodată?”

— Te rog, o imploră Jimmy, care se simţea ca zdrobit sub greutatea unor blocuri de granit. Opreşte-te!

Ea îşi scutură capul o singură dată, aţintindu-l cu privirea calmă.

— I-am răspuns Nadinei: „Ai dreptate. Niciodată, pentru că tăticul este un rege, nu un prinţ. Iar regii ştiu ce trebuie să facă, chiar dacă le vine greu, ca lucrurile să fie cum trebuie. Tăticul este suveran şi el va face...

— Anna...

— ...va face *tot ce* trebuie pentru cei dragi lui". Toţi comitem greşeli. Toată lumea. Dar oamenii mari încearcă să facă lucrurile aşa cum se cuvine. Şi asta-i tot ce contează. Asta-i marea dragoste. De-aceea tăticul este un om mare.

— Nu, se apără Jimmy, simţindu-se orbit.

— A sunat Celeste, îl informă Annabeth, ale cărei cuvinte îi ieşeau acum pe gură ca nişte săgeţi.

— Nu-mi...

— Te căuta pe tine. Mi-a povestit că ţi-a destăinuit propriile bănuieli în privinţa lui Dave.

El se frecă la ochi cu dosul mâinii şi se uită la ea de parcă n-o văzuse niciodată.

— Mi-a spus chestia asta, Jimmy, şi eu m-am întrebat ce fel de *soţie* poate să zică asemenea lucruri despre soţul ei? Cât de lipsit de curaj trebuie să fii ca să vii cu asemenea poveşti? Şi de ce să-ţi spună *ţie*, Jim? De ce să alerge la tine?

Lui îi trecu prin minte o idee, felul în care Celeste îl privea uneori îi făcuse întotdeauna o anumită impresie, dar nu scoase un cuvânt. Ea zâmbi de parcă întrezărise răspunsul pe figura lui.

— Aş fi putut să te sun la celular. Dar pentru că mi-a dezvăluit ce ştiai şi văzându-te plecând cu Val, am putut să ghicesc ce aveai de gând. Jimmy, nu sunt proastă.

Nu fusese aşa niciodată.

— Dar nu te-am sunat. Nu te-am oprit.

— De ce? o întrebă el cu voce spartă.

Annabeth îşi înălţă capul spre el de parcă răspunsul s-ar fi aflat chiar sub nasul lui. Se ridică în picioare, uitându-se la el de sus, cu o căutătură curioasă, şi aruncându-şi pantofii din picioare. Îşi desfăcu fermoarul de

la blugi şi îi trase în jos, de-a lungul coapselor. Se aplecă din mijloc şi îi împinse până la glezne. Ieşi din ei în timp ce-şi scotea tricoul şi sutienul, îl trase pe Jimmy de pe scaun. Îşi lipi trupul de el şi îi sărută pometii umezi ai obrajilor.

— Pentru că ei, îi zise, sunt slabi.

— Cine, ei?

— Toţi, răspunse ea. În afară de noi.

Îl dezbrăcă de cămaşă şi Jimmy îi revăzu cu ochii minţii chipul din prima lor noapte împreună, la Pen Channel. Îl întrebase dacă avea crima în sânge şi Jimmy o convinsese atunci că nu, crezând că acela era un răspuns pe placul ei. Abia acum, după mai bine de doisprezece ani o înţelese. Doar adevărul voise ea să audă din gura lui. Indiferent de răspuns, ea s-ar fi adaptat. L-ar fi acceptat. Şi-ar fi potrivit viaţa cu viaţa lui.

— Noi nu suntem slabi, îl asigură ea, iar el se lăsă cuprins de dorinţă.

Dacă ar fi putut s-o mănânce de vie fără să-i provoace dureri, i-ar fi devorat organele. Şi-ar fi înfipt dinţii în gâtul ei.

— Noi nu vom fi niciodată slabi, mai adăugă ea, aşezându-se pe masa din bucătărie, cu picioarele bălăbănindu-se pe margine.

Jimmy îşi privi nevasta în timp ce ieşea din pantaloni, conştient că nu era decât o uşurare temporară, o simplă amânare a remuşcărilor pentru asasinarea lui Dave, ferindu-se de ele la adăpostul cărnii şi al forţei ei. Dar îi era de-ajuns pentru astă-seară. Poate nu pentru mâine sau zilele care urmau. Dar, în mod hotărât, pentru noaptea asta avea să-i fie de ajuns. Şi nu aşa începeau toate vindecările? Cu paşi mici? Ea îi puse mâinile pe şolduri, afundându-şi unghiile în spatele lui.

— Când terminăm, Jim...

— Da?

Se simţea îmbătat de ea.

— Spune-le şi fetelor noapte bună.

EPILOG

Jimmy din Flats • Duminică

O să-ţi păstrăm un loc

JIMMY SE TREZI duminică dimineaţa în sunetul îndepărtat al tobelor.

Nu în bătaia timpanelor şi în „taratata" unei orchestre de club, ci în bubuitul profund şi constant al unei petreceri pe un câmp de bătălie, chiar la marginea cartierului. Apoi, auzi behăitul subit şi fals al trompetelor. Încă o dată, larma se auzea din depărtare, răzbătând prin aerul dimineţii de la o distanţă de zece sau douăsprezece străzi, şi se stinse aproape imediat ce începuse. În tăcerea care se lăsă, el rămase întins pe pat ascultând liniştea asurzitoare a unei dimineţi târzii de duminică, una însorită, judecând după strălucirea aurie care se strecura printre storurile trase. Auzi ticăitul ceasului, uguitul porumbeilor dincolo de ferestre şi lătratul sec al unui câine din stradă. Portiera unei maşini se deschise şi se închise, iar el se aşteptă să audă pornirea unui motor, dar nu-l mai auzi, după care bum-bumul profund din depărtare îi ajunse iar la urechi, din ce în ce mai aproape.

Îşi aruncă ochii la ceasul de pe noptieră. Era unsprezece. Ultima oară când mai dormise atât de târziu, fusese... De fapt, uitase de când nu mai dormise până la ora aceea. De ani de zile. De aproape un deceniu. Îi reveni în memorie oboseala din ultimele zile, senzaţia care-l încercase că sicriul lui Katie se ridica şi cobora ca un lift prin trupul său. După aceea, „Doar" Ray Harris şi Dave Boyle veniseră să-l viziteze astă-noapte în timp ce el şedea beat pe canapeaua din sufragerie, cu un pistol în mână, urmărindu-i cum îi făceau semn cu mâna de pe locul din spate al maşinii care răspândea miros de mere. Iar ceafa lui Katie se înălţa între ei, când dispăreau în goană pe strada Gannon. Katie nu se uitase înapoi măcar o dată. „Doar" Ray şi Dave îi făceau cu mâna ca nebunii, în timp ce pe Jimmy îl mânca pistolul din palmă. Adulmecase mirosul armei şi îi veni să-şi bage ţeava în gură.

Priveghiul fusese un coşmar. Celeste se arătase pe la opt seara, când era înghesuială mare, şi sărise la el, lovindu-l cu pumnii, făcându-l criminal.

— Măcar ai *trupul* ei! urlase ea. Eu ce am? Unde este, Jimmy? *Unde?*

Bruce Reed şi fiii săi săriră s-o imobilizeze şi s-o scoată afară, dar Celeste continua să ţipe din toţi rărunchii:

— Criminalule! Este un criminal! Mi-a ucis soţul! Criminalule!

Era criminal. Apoi, urmase înmormântarea şi slujba la locul de îngropăciune. Încremenise în picioare când copilul fu coborât în groapă, coşciugul fiind lovit cu lopeţi de glod şi de pietre. Katie se îndepărta de el sub toată acea ţărână de parcă nici nu s-ar fi născut vreodată.

Toată greutatea durerii o simţise în oase astă-noapte. Adormise adânc, cu sicriul fetiţei lui care urca şi cobora neîncetat. În momentul în care pusese arma la loc şi se prăbuşise pe pat, rămase ţeapăn, de parcă măduva din oase i se îmbibase cu suflul morţii, şi sângele i se închega.

„O, Doamne," îşi spuse în gând, „niciodată nu m-am simţit mai obosit. Aşa de obosit şi de trist, de inutil şi de singur. Mă simt epuizat de propriile mele greşeli, de furie şi de amărăciune, de tristeţe amară. Sunt doborât de propriile păcate.

O, Doamne, lasă-mă în pace şi lasă-mă să mor ca să nu mai greşesc, să nu mai ştiu ce-i oboseala şi să nu mai car după mine poverile iubirilor şi ale firii mele. Eliberează-mă de toate astea pentru că sunt prea obosit ca să mă descurc de unul singur".

Annabeth se străduise să-i înţeleagă sentimentul de vină, toată oroarea faţă de sine însuşi, dar nu fusese în stare. Doar nu ea apăsase pe trăgaci. Iar acum dormise până la ora unsprezece, exact douăsprezece ore, cufundat într-un somn de moarte, pentru că nu auzise când se sculase soţia.

Citise undeva că semnul de recunoaştere al unei depresii profunde era un sentiment constant de nelinişte, o nevoie predominantă de somn, dar în timp ce se scula în capul oaselor şi asculta bubuitul tobelor, cărora li se alăturase de acum sunetul trompetelor, se învioră. Se simţi ca la douăzeci de ani, treaz de-a binelea, de parcă nici nu mai avea nevoie de somn.

„Este paradă, îşi dădu el seama. Tobele şi trompetele veneau de la fanfara care se pregătea să străbată toată Calea Buckingham, la amiază. Se sculă din pat, se duse la fereastră şi trase storurile. Motivul pentru care automobilul acela nu pornise era că fusese blocat tot bulevardul din Flats până în Rome Basin. Fuseseră blocate treizeci şi şase de străzi. Se uită prin fereastră pe bulevard. Vedea o fâşie curată de asfalt albastru-cenuşiu

sub soarele arzător. Capre albastre blocau accesul la fiecare intersecţie şi se înşiruiau de la o bordură la cealaltă, pe cât vedeai cu ochii.

Oamenii tocmai începuseră să iasă din casă şi să-şi caute cele mai bune locuri pe trotuar. Jimmy îi urmări cum îşi aşezau lăzile frigorifice, aparatele de radio şi coşurile de picnic. Le făcu un semn cu mâna lui Dan şi lui Maureen Guden, în timp ce aceştia îşi desfăceau scaunele pliante în faţa spălătoriei automate a lui Hennesey. Când îi răspunseră la salut, fu mişcat de interesul pe care-l întrezări pe figurile lor. Maureen îşi făcu mâinile căuş şi îl strigă. Jimmy deschise fereastra şi se aplecă peste pervaz, inhalând razele soarelui şi aerul proaspăt al dimineţii. Reminiscenţele prafului de primăvară se prinseseră de ramele ferestrelor.

— Ce-i, Maureen?

— Ce mai faci dragă? îl întrebă ea. Eşti bine?

— Da, îi răspunse el şi fu surprins realizând că, de fapt, era bine.

Încă mai simţea prezenţa copilei moarte în suflet, ca pe o a doua inimă care îi bătea înfuriată şi care niciodată, era sigur, nu-şi va înceta bătăile turbate. Nu-şi făcea nicio iluzie despre asta. Durerea pierderii ei n-avea să-l părăsească niciodată, va face parte integrantă din el, însemnând mai mult decât o mână sau un picior. Dar în timpul somnului îndelungat ajunsese oarecum la o resemnare elementară asupra faptului. Suferinţa prinsese deja rădăcini în sinea sa şi avea s-o trateze ca atare. Astfel, în aceste împrejurări, se simţea mult mai bine decât s-ar fi aşteptat.

— Sunt... în regulă, strigă el lui Maureen şi lui Dan. Dacă stau să mă gândesc mai bine, ştii?

— Ai nevoie de ceva, Jim? îl întrebă Dan.

— Poţi să ne ceri *orice*, îl asigură Maureen.

Iar el se simţi purtat de un val de mândrie şi de dragoste veşnică pentru ei şi pentru tot acest colţ de lume în vreme ce le răspundea:

— Nu, mulţumesc, sunt bine. Dar faptul că vă oferiţi înseamnă mult pentru mine.

— Vii j os? strigă ea.

— Cred că da, s-ar putea, răspunse Jimmy, nefiind sigur până când nu-i ieşiră cuvintele pe gură. Ne vedem jos în curând?

— O să-ţi păstrăm un loc, îl asigură Dan.

Îi făcură semne cu mâna şi el le răspunse aşijderea, după care se

îndepărtă de fereastră, cu pieptul încă plin de un amestec copleşitor de dragoste şi mândrie. Leagănul lui din copilărie. Aveau să-i păstreze un loc. Nu minţeau. Doar el era Jimmy din Flats.

Aşa-l porecliseră băieţii mai mari în vremurile de demult, înainte de-a ajunge la Deer Island. Îl luaseră cu ei la cluburile din strada Prince, în North End, şi ziceau: „Bună, Carlo, ăsta este prietenul meu de care ţi-am povestit. El este Jimmy din Flats".

Iar Carlo sau Gino făceau ochii cât cepele şi se mirau: „Nu zău? Jimmy din Flats. Îmi pare bine, Jimmy. Te admir de multă vreme". Urmau glumele pe seama vârstei lui, dar Jimmy era conştient de respectul, dacă nu chiar de un soi de veneraţie minoră, pe care prezenţa sa le impunea acestor tipi duri. El era Jimmy din Flats. La şaptesprezece ani fusese capul unei bande de hoţi. La *şaptesprezece* ani, credeţi? Un om serios, cu care nu era bine să te pui. Un bărbat care-şi ţinea gura, cunoştea regulile jocului şi ştia cum să impună respect. Un om care-i băgase în pâine pe amici.

Fusese Jimmy din Flats în trecut şi mai era şi acum, iar cei care începuseră să se adune de-a lungul traseului paradei îl iubeau. Îşi făceau griji pentru el şi îi împărtăşeau cum puteau durerea. Ce le dădea el în schimbul dragostei? Trebuia să-şi pună această întrebare. Ce le oferise el de fapt?...

Prezenţa cea mai dominatoare de care se bucurase acest cartier, de când Poliţia Federală şi Secţia pentru trafic de influenţă şi corupţie arestase banda lui Louie Jello, fusese cine?... Bobby O'Donnell? El, împreună cu Roman Fallow. O pereche de traficanţi de droguri şi şantajişti mediocri care se ocupau acum de trafic de influenţă şi de camătă. Zvonurile ajunseseră şi la urechile lui, cum că încheiaseră un fel de înţelegere cu bandele vietnameze din Rome Basin, ca să împiedice pătrunderea oricărui alt chinezoi în zona lor de influenţă, îşi delimitaseră teritoriul şi îşi sărbătoriseră alianţa dând foc florăriei lui Connie, care arsese până în temelii, ca semn de avertizare pentru oricine refuza să le plătească taxele de protecţie. Nu aşa se proceda. Îţi ţineai bişniţa departe de cartierul în care locuiai. Îţi scuteai vecinii de porcăriile tale, iar ei, drept recunoştinţă, îţi păzeau spatele şi îşi făceau urechile pâlnie când apărea vreun zvon despre tine. Şi dacă, ocazional, gratitudinea lor se manifesta şi sub forma de plic, de cozonac sau de automobil, rămânea la

alegerea lor. Aşa te răsplăteau pentru faptul că-i protejai.

Aşa dominai un cartier. În mod benevol. Cu un ochi la interesele lor şi cu altul la preocupările tale. Nu lăsai pe orice Bobby O'Donnell sau pe vreun amator cu privire piezişă şi limbariţă să creadă că se puteau învârti pe aici şi să-şi facă de cap. Nici dacă se retrăgeau de bună voie.

Jimmy părăsi dormitorul şi se trezi singur în apartament. Uşa de la capătul coridorului era deschisă. Auzi glasul lui Annabeth din locuinţa de deasupra şi sunetul paşilor fiicelor, tropăind pe podele în timp ce fugăreau pisica lui Val. Intră în baie, dădu drumul la duş, păşi în cadă când apa se încălzi şi îşi ridică faţa spre jet.

Singurul motiv pentru care O'Donnell şi Farrow nu se legaseră de prăvălia lui era că ei îl ştiau un apropiat al fraţilor Savage. Şi, ca orice om cu scaun la cap, O'Donnell le ştia de frică. Dacă el şi amicul său se temeau de fraţii Savage, atunci prin asociaţie se temeau şi de el. Îi ştiau de frică. De frica lui Jimmy din Flats. Să fi fost de unul singur, Dumnezeu ştie ce se putea întâmpla, dar fusese cu siguranţă deştept. Şi cu fraţii Savage care-i acopereau spatele, putea dispune de toată forţa şi de curajul necesare. Pune-i laolaltă pe Jimmy Marcus şi pe fraţii Savage, cu *adevărat*, şi puteau.... Ce? Să păstreze cartierul curat, după cum merita. Să pună stăpânire pe întregul oraş. Să-l aibă în palmă.

„Te rog, nu face asta, Jimmy. Vreau să-mi mai văd soţia. Vreau să-mi trăiesc viaţa. Jimmy, te rog, nu-mi lua viaţa. Uită-te la mine!"

Jimmy închise ochii şi lăsă jetul puternic de apă fierbinte să-i răpăie peste faţă. „Priveşte-mă!"

„Mă uit la tine, Dave. Te văd". Revăzu cu ochii minţii figura rugătoare a prietenului său din copilărie, stropi de salivă umezindu-i buzele, la fel ca şi lui „Doar" Ray Harris, acum treisprezece ani. „Uită-te la mine!" „Mă uit, Dave! Te văd. N-ar fi trebuit să te mai cobori niciodată din maşina aceea. Ştiai? Ar fi trebuit să dispari odată pentru totdeauna. Dar te-ai întors aici, acasă la noi, cu sufletul desfigurat. Nu te-ai potrivit niciodată cu noi, Dave, pentru că ei te-au otrăvit şi pe tine, iar otrava lor n-a aşteptat decât un moment prielnic ca să ţâşnească din tine. „Nu ţi-am ucis eu fata, Jimmy. N-am omorât-o pe Katie. Nu eu, nu eu!" „Poate nu eşti vinovat de moartea ei, Dave. Am aflat şi eu între timp. Se pare că n-ai avut nici în clin nici în mânecă cu această crimă. Mai există totuşi o şansă ca poliţiştii să fi învinuit pe nedrept nişte puştani, dar trebuie să recunosc

că, una peste alta, nu erai vinovat, pare-se, de moartea fiicei mele". „Şi atunci?" „Dar tot ai ucis pe *cineva,* Dave. Celeste avea dreptate în privinţa ta. De altfel, ştii ce li se întâmplă picilor molestaţi." „Nu, Jim. De ce nu-mi spui tu?" „Devin ei înşişi pedofili. Mai devreme sau mai târziu. Otrava lucrează în tine şi trebuie să iasă la suprafaţă. Omorându-te pe tine, am protejat o potenţială victimă de colţul tău veninos, Dave. Poate chiar pe băiatul tău. „Nu-l băga pe fiul meu în treaba asta." „O dată ce ai urcat în maşină, Dave, n-ar fi trebuit să te mai întorci niciodată. Aşa reuşesc eu să trăiesc cu faptul crimei'. Nu mai erai de-al nostru. Nu pricepi? Asta înseamnă un cartier, un loc unde oamenii *de acelaşi soi trăiesc laolaltă. Toţi ceilalţi ar trebui să se ţină deoparte, fir-ar a dracului de treabă!"*

Vocea lui Dave se răspândi în jetul de apă şi îi răpăi în ţeastă: „Acum trăiesc în sufletul tău, Jimmy. Nu mai poţi să scapi de mine cu un glonte". „Ba da, Dave, mai pot".

Jimmy închise duşul şi ieşi din cadă. Se şterse şi îşi suflă nasul. Îşi simţea mintea mai limpede decât înainte. Şterse aburul de pe micul geam din colţ şi îşi coborî privirea pe aleea ce se aşternea în spatele casei. Ziua era atât de limpede şi de luminoasă, că până şi aleea aceea părea curată. Doamne, ce zi frumoasă! Ce duminică minunată! Ce zi ideală pentru o paradă. împreună cu soţia şi cu fetele, va coborî în stradă, vor strânge mîini, vor urmări fanfara, pe cei care mărşăluiau şi pe participanţii roind sub razele strălucitoare ale soarelui. Vor mânca hot dog şi vată de zahăr şi le va cumpăra fetelor steguleţe şi tricouri. Şi un proces de vindecare va începe în mijlocul timpanelor şi al tobelor, al trompetelor şi al strigătelor de bucurie. Era sigur că se vor lăsa purtaţi de acest val, în timp ce vor sta pe trotuar şi vor sărbători fondarea cartierului lor. Şi când moartea lui Katie îi va copleşi din nou în orele înserării, iar trupurile li se vor clătina sub greutatea durerii, cel puţin vor rămâne cu amintirea acestei după-amieze care să le compenseze cât de puţin jalea. Avea să înceapă vindecarea. Toţi îşi vor da seama de acest fapt. Măcar pentru câteva ore în după-amiaza aceasta, vor cunoaşte dacă nu bucuria, cel puţin plăcerea.

Se îndepărtă de fereastră şi îşi stropi faţa cu apă călduţă, apoi îşi acoperi obrajii şi gâtul cu cremă de ras. În timp ce începea să se radă, îi trecu prin minte că era ticălos. De fapt, nu cine ştie ce, conştiinţa acestui fapt nu-i zdrobea inima. Doar atât, o conştientizare de moment, ca nişte degete care îi mângăiau cu blândeţe pieptul. „Prin urmare, ăsta sunt eu".

Se uită în oglindă şi nu mai simţi nimic. Îşi iubea fiicele şi nevasta. Iar ele îi împărtăşeau dragostea. În ele îşi găsea certitudinea absolută. Puţini oameni aveau norocul lui.

Omorâse un om pentru o crimă pe care probabil nici n-o săvârşise. De parcă asta n-ar fi fost destul, nici nu prea regreta ce făcuse. Demult, mai ucisese unul. Legase bolovani de ambele cadavre şi le aruncase pe fundul râului Mystic. Îi plăcuseră sincer amândoi, Ray puţin mai mult decât Dave, dar ţinuse la amândoi. Cu toate acestea, îi omorâse. Pentru a apăra un principiu. Rămăsese în picioare pe o lespede de piatră deasupra râului şi privise cum chipul lui Ray se albise şi se legăna în timp ce se scufunda sub unde, cu ochii deschişi şi lipsiţi de viaţă. Şi în toţi aceşti ani nu se simţise prea vinovat, chiar dacă îşi destăinuise fapta în sinea sa. Dar ceea ce numea vină era de fapt o teamă de karma negativă, anume ca răul făcut de el să nu se întoarcă asupra lui sau a celor dragi. Bănui că moartea lui Katie ar fi putut constitui o împlinire a acelui tip de karma. Împlinirea supremă, dacă te gândeai mai bine. Sufletul lui Ray se întorsese în pântecele soţiei şi îi ucisese fata pentru niciun alt temei *în afară de* karma.

Iar Dave? Înfăşuraseră un lanţ printre găurile unui bloc din PVC, pe care îl legaseră strâns în jurul trupului său, iar cele două capete le prinseseră de un lacăt. Apoi se luptaseră să-i ridice cadavrul atât cât era nevoie, ca să-l ridice peste marginea bărcii, şi îl azvârliră în apele râului. Jimmy îşi păstră imaginea clară a copilului Dave, nu cea a adultului, care se ducea la fund. Cine mai putea şti unde aterizase? Dar acum se afla acolo, ascuns în adâncurile râului Mystic, uitându-se în sus. „Rămâi acolo, Dave. Rămâi acolo".

Adevărul era că Jimmy nu se simţise niciodată prea vinovat de faptele sale. Sigur, aranjase cu un amic din New York ca să-i trimită familiei lui Harris câte cinci sute de dolari pe lună, în următorii treisprezece ani, dar nu din pricina vinei, ci a unui puternic simţ al afacerilor, căci atâta timp cât ei îl credeau pe „Doar" Ray încă în viaţă, n-ar fi trimis pe nimeni să-l caute. De fapt, acum, mezinul familiei Harris fiind la pârnaie, dă-i naibii, putea să nici nu le mai trimită bani. Putea să-i folosească la ceva mai bun.

Avea să-i pună în folosul cartierului, se hotărî el. Îi va folosi ca să-şi protejeze vecinii. Privind în oglindă, decise că acesta era exact lucrul pe

care îl va face. Erau doar banii lui. De acum încolo, îi aparţineau. Trăise treisprezece ani de zile într-o minciună, prefăcându-se că era un cetăţean cinstit, când nu vedea în jur decât şanse ratate. Aveau de gând să construiască un stadion mai jos? Cu atât mai bine. Hai să discutăm despre muncitorii pe care îi reprezentăm. Nu? Ah, O.K. Fiţi cu ochii în patru, băieţi. Nu v-ar conveni să izbucnească un incendiu sau altceva de acest gen.

Trebuia să discute cu Val şi cu Kevin despre viitorul lor. Oraşul abia aştepta să se deschidă. Iar Bobby O'Donnell? Perspectivele lui, hotărî Jimmy, nu păreau prea roz dacă se va învârti mult prin East Bucky.

Termină cu bărbieritul şi aruncă o ultimă privire asupra chipului din oglindă. Era un ticălos? Aşa să fie. Putea să se mulţumească şi cu asta, pentru că avea o inimă plină de iubire şi o certitudine în viaţă. Aşa cum îi mergeau vânzările, n-o ducea prea rău. Se îmbrăcă. Trecu prin bucătărie simţind că acel om, care pretinsese că a fost atâţia ani de zile, dispăruse, se scursese în canal o dată cu apa din baie. Le auzi pe fete ţipând şi râzând, probabil că pisica lui Val le lingea, iar ele nu mai puteau de bucurie. „Ce sunet frumos!" îşi spuse în gând.

AFARA, IN STRADĂ, Sean şi Lauren îşi găsiră un loc în faţa Cafenelei Nate & Nancy. Nora dormea în căruciorul pe care-l aşezară la umbră. Se sprijiniră cu spatele de zid şi îşi mâncară cornetele de îngheţată. Sean îşi privi soţia şi se întrebă dacă vor reuşi să se înţeleagă, dacă nu cumva despărţirea de un an de zile nu le făcuse prea mult rău, nu le tocise dragostea şi nu le întunecase memoria anilor buni petrecuţi împreună, în afară de ultimii doi. Lauren îl luă totuşi de mână şi i-o strânse cu putere, iar el îşi plecă ochii la fiică-sa. Chiar se gândi că îl făcea s-o adore, ca pe o mică zeitate, umplându-i toate rezervele de dragoste.

Printre rândurile care mărşăluiau în faţa lor cu pas de paradă, el îi zări pe Jimmy şi pe Annabeth Marcus, şi cele două fetiţe drăguţe pe umerii lui Val şi ai lui Kevin Savage, fetele făcând semne cu mâna la fiecare decapotabilă ce trecea pe lângă ele.

Cu două sute şaisprezece ani în urmă, îşi aminti Sean, fusese ridicat primul penitenciar din regiune de-a lungul malurilor Canalului, căruia în cele din urmă aşa-i rămase numele. Primii locuitori din Buckingham fuseseră puşcăriaşii împreună cu familiile lor, alături de soţiile şi urmaşii

celor care locuiau în închisoare. Nu fusese niciodată un armistiţiu uşor. Când prizonierii au fost eliberaţi, adesea erau prea bătrâni sau prea obosiţi ca să plece mai departe, iar Buckingham deveni curând renumit ca un refugiu al scursurilor societăţii. De-a lungul bulevardului şi al străzilor murdare se iviră baruri ca ciupercile după ploaie, iar paznicii din puşcărie luară literalmente în primire colinele, construindu-şi case în Point, aşa încât să-i aibă încă o dată sub ochi pe foştii lor întemniţaţi. Secolul nouăsprezece cunoscu o înflorire a comerţului cu vite, grajduri apărând din pământ acolo unde acum se întindea autostrada. Pe atunci, o cale ferată pentru mărfare trecea de-a lungul străzii Sydney, pe unde defila acum parada. Generaţii de prizonieri şi de măcelari, mai apoi urmaşii lor, împinseră cartierul Flats până la marginea şinelor de cale ferată. Penitenciarul se închise în urma unei mişcări de reformă demult uitate, se termină şi comerţul cu vite, dar barurile continuară să se înmulţească.

Valul de imigranţi irlandezi urmă celui de italieni, depăşindu-i de două ori ca număr, şi fură înălţate şinele trenului suspendat, iar ei toţi năvăliră în centru în căutarea locurilor de muncă, dar se întorceau mereu aici la sfârşitul zilei. Se întorceau aici pentru că în mahalaua asta îşi clădiseră case, ştiau ce pericole îi pasc şi ce bucurii îi aşteptau, dar lucrul cel mai important era că nimic din ce se întâmpla aici nu îi surprindea. Exista o anumită logică a corupţiei, a vărsărilor de sânge, a bătăilor din baruri, a jocului copiilor şi a sexului de sâmbătă dimineaţa. Nimeni nu era conştient de ea şi tocmai asta era chestiunea. Nimeni altcineva nu mai era binevenit aici.

Lauren se sprijini de el. Fruntea ei îi atingea bărbia, iar Sean îi simţi sufletul sfâşiat între hotărâre şi îndoială, chinuit de nevoia ca el să-i recâştige încrederea.

— Cât de speriat ai fost când puştiul a întors arma spre tine? îl întrebă.

— Să-ţi spun adevărul?

— Te rog.

— A fost cât pe ce să fac pe mine.

Îşi înălţă capul de sub bărbia lui şi i se uită drept în ochi.

— Nu glumeşti!

— Deloc, o asigură el.

— Te-ai gândit la mine?

— Da, recunoscu el. M-am gândit la amândouă.

— La ce te-ai gândit?

— M-am gândit la clipa de acum, îi răspunse el.

— La paradă şi la toate astea?

El încuviinţă din cap. Ea îl sărută pe gât.

— Eşti un mare mincinos, scumpule, dar este tare drăguţ din partea ta s-o spui.

— Nu te mint, se apără el. Chiar aşa a fost.

Ea-şi coborî privirea la Nora.

— Are ochii tăi.

— Şi nasul tău.

Se uită îndelung la bebeluşul lor şi zise:

— Sper ca asta să meargă.

— Şi eu, o sărută el.

Se sprijiniră iar cu spatele de zid, ţinându-se în braţe, în vreme ce un şir neîntrerupt de oameni treceau pe lângă ei pe trotuar. Deodată, Celeste se opri în faţa lor. Era foarte palidă şi avea părul plin de mătreaţă. Se trăgea tot timpul de degete, ca şi cum încerca să şi le smulgă din încheieturi.

Clipi în faţa lui.

— Bună, agent Devine, zise ea.

Sean îi întinse o mână pentru că ea părea să aibă nevoie de un contact, altfel ar fi fost luată de valul mulţimii.

— Salut, Celeste. Spune-mi Sean. Este bine aşa.

Ea îi scutură mâna. Palmele îi erau cleioase, iar degetele fierbinţi i se desprinseră de mâna lui imediat ce o atinseră.

— Asta-i Lauren, soţia mea, făcu el prezentările.

— Bună, o salută Lauren.

— Salut.

Pentru o clipă, nimeni nu mai ştiu ce să zică. Rămaseră acolo, stânjeniţi. Apoi Celeste îşi întoarse ochii spre celălalt trotuar, iar Sean îi urmă privirea spre locul în care se afla Jimmy, în picioare, cu un braţ petrecut în jurul lui Annabeth, amândoi strălucind în soare, înconjuraţi de familie şi de prieteni. Arătau de parcă n-aveau de gând să mai sufere niciodată vreo pierdere.

Privirea lui Jimmy o ocoli pe Celeste şi îl întâlni pe Sean. Făcu un semn din cap, iar el îi răspunse în acelaşi fel.

— El mi-a omorât bărbatul, îl informă Celeste.

Sean simţi cum Lauren îngheţă sprijinită de el.

— Ştiu, spuse el. Nu am încă nicio dovadă, dar ştiu.

— Ai s-o faci?

— Ce?

— Să dovedeşti că-i aşa? îl întrebă ea.

— Am să încerc, Celeste. Jur pe Dumnezeu!

Ea privi spre bulevard şi se scarpină în cap cu o ferocitate leneşă, de parcă îşi vâna păduchii.

— Se pare că nu pot să-mi adun gândurile în ultima vreme, râse ea. Nu sună bine, dar nu pot. Pur şi simplu nu pot.

Sean se apropie de ea şi îi atinse încheietura mâinii. Ea îl privi cu ochii căprui, sălbatici şi îmbătrâniţi. Era sigură că el avea s-o plesnească.

— Pot să-ţi recomand un doctor, Celeste, zise el, cineva specializat în cei care i-au pierdut pe cei dragi în atentate violente.

Ea aprobă cu un gest, deşi nu părea să găsească prea multă consolare în cuvintele lui. Se desprinse din mâna lui şi începu iar să tragă de degete. Observă că Lauren se uita la ea şi îşi coborî privirea. Îşi lăsă mâinile în jos, apoi le ridică din nou şi îşi încrucişa braţele pe piept, acoperindu-şi coatele cu mâinile, ca şi cum încerca să le împiedice să i se desprindă de trup. Sean observă că Lauren îi oferi un surâs timid şi ezitant, dar plin de înţelegere, şi fu surprins văzând-o pe Celeste răspunzându-i cu un mic zâmbet şi cu o privire de recunoştinţă. Îşi iubea soţia în acea clipă mai profund ca niciodată şi se simţea umilit de priceperea ei de a transmite instantaneu un mesaj de înfrăţire cu sufletele pierdute. Atunci, avu certitudinea că numai din cauza lui nu rezistase căsnicia lor, din cauza manifestărilor egou-lui său poliţienesc, a dispreţului care-l dominase treptat faţă de greşelile şi fragilitatea oamenilor. Se apropie de soţie şi o mângâie pe obraz. Gestul acesta o făcu pe Celeste să-şi întoarcă ochii. Ea se uită la bulevard în vreme ce-şi făcea apariţia un car în forma de mănuşă de base-ball, înconjurat din toate părţile de prichindei din Mica Ligă şi de echipe de T-ball, puştanii râzând cu gura până la urechi şi făcând semne cu mâna, înnebuniţi de adoraţie.

Ceva legat de acest car alegoric îl înfiora pe Sean, poate felul în care

mănuşa de base-ball părea că tot mai puţin că-i leagănă pe copii şi tot mai mult pe punctul de a se prăbuşi peste ei. Dar puştii ignorau total această tendinţă şi surâdeau ca demenţii. În afară de unul care era abătut, privind la scoabe, iar Sean îl recunoscu imediat. Era fiul lui Dave.

— Michael! îl strigă maică-sa făcându-i semne cu mâna, dar puştiul nu se întoarse. Îşi ţinea ochii plecaţi, deşi ea-l strigă pentru a doua oară.

— Michael, scumpul meu! Bombonica mea, uite! Michael!

Carul alegoric continua să înainteze, iar Celeste continua să-l strige, şi fiul refuza s-o vadă în ochi. Sean îl recunoscu pe Dave în umerii şi în bărbia copilului, în frumuseţea lui aproape delicată.

— Michael! îl mai strigă o dată Celeste, începând iar să tragă de degete şi coborând de pe bordură.

Carul trecu pe lângă ei, dar Celeste continua să meargă în urma lui, croindu-şi drum prin mulţime, făcând semne cu mâna şi strigându-şi băiatul pe nume.

Sean o simţi pe Lauren care îi dezmierda uşor braţul în timp ce el se uita peste drum la Jimmy. Chiar dacă şi-ar fi irosit tot restul vieţii, avea să-l urmărească fără încetare. „Mă vezi, Jimmy? Haide. Mai uită-te o dată încoace!"

Iar acela îşi întoarse capul spre el şi îi zâmbi. Sean îşi ridică mâna, cu degetul arătător întins şi degetul mare îndoit ca un trăgaci de pistol. Apoi îşi mişcă degetul mare în jos şi „trase". Jimmy surâse şi mai larg .

— Cine era femeia aia? îl întrebă Lauren.

Îl revăzu în minte pe Dave Boyle şi îşi dori să-i fi cumpărat berea pe care i-o promisese în cea de-a doua zi a anchetei, îşi dori să fi fost mai drăguţ cu el când erau copii, să nu-l fi părăsit tatăl, să nu-şi fi pierdut minţile mamă-sa şi să nu i se fi întâmplat în viaţă multe alte lucruri rele. Asistând de pe trotuar la paradă, împreună cu soţia şi copilul, îşi dori o mulţime de lucruri pentru vechiul amic din copilărie. Dar mai ales pace. Mai mult decât orice, spera ca Dave, oriunde s-ar fi aflat, să fi găsit un pic de pace.

ECRANIZĂRI DE SUCCES

"Tulburător... Perfect pentru o ecranizare.... Un roman cutremurător, plin de suspans, de iubire şi ură.
People

"Strălucitor... Un tur de forţă.... atât de aproape de perfecţiunea la care orice cititor ar avea dreptul să se aştepte."
Providence Journal

"O dramă care te ţine cu respiraţia tăiată."
Washington Post Book World

"Un roman care-ţi stârneşte un întreg complex de sentimente şi în care genurile narative se combină..."
Entertainment Weekly